

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Their love was doomed to dwell...

A TASTE OF

Light

...so they made it blossom.

JOELINA FALK

IŞIĞIN TADI
Joelina Falk

Tartarus Kulübü Kitap

#1

İŞİĞİN TADI

Telif Hakkı © 2023 Joelina Falk

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yalnızca inceleme amacıyla bir hakem tarafından yapılan kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ve kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya nesnelerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Joelina
Falk Metin Düzenleme:
Kayla Morton Düzeltme:
Marilyn Haynes

CILTSİZ ISBN: 978-3-00-075591-0

Beni burada bulabilirsin:

<http://www.joelinafalk.com/>
<https://www.instagram.com/authorjoelinafalk/>

Kurgu olduğu için kırmızı bayrakları yeşile boyayanlara.

OYUN LİSTESİ

Tüm çalma listesi için [buraya](#) tıklayın

Kötü Kan - Taylor Swift

Starboy - The Weeknd, Daft Punk

Can't Tame Her - Zara Larsson

Dick - Mae Miller

Heathens - Twenty One Pilots

Bury a Friend - Billie Eilish

Breakfast - Dove Cameron

Skyfall - Adele

Feeling Good - Michael Bublé

Düşman - Imagine Dragons, Arcane, League of Legends

Brother - Kodakone

Cehennemde Buluşalım - Jade LeMac

Ego - Sarah Kennedy

İÇİNDEKİLER

ÇALMA LİSTESİ
İÇERİKLERİ
YAZARIN NOTU DİKKAT

BİRİNCİ BÖLÜM
İKİNCİ BÖLÜM
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
DÖRDÜNCÜ
BÖLÜM BEŞİNCİ
BÖLÜM
ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM YEDİ
BÖLÜM SEKİZ
BÖLÜM DOKUZ
BÖLÜM ON
ON BİRİNCİ
BÖLÜM ON İKİNCİ
BÖLÜM
BÖLÜM ON ÜÇ BÖLÜM ON
DÖRT BÖLÜM ON BEŞ
ON ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM ON YEDİ BÖLÜM
ON SEKİZ BÖLÜM ON
DOKUZ BÖLÜM YIRMI
BÖLÜM YIRMI BİR BÖLÜM
YIRMI İKİ
BÖLÜM YIRMI ÜÇ BÖLÜM
YIRMI DÖRT BÖLÜM YIRMI
BEŞ
BÖLÜM YIRMI ALTI
BÖLÜM YIRMI YEDİ BÖLÜM
YIRMI SEKİZ BÖLÜM YIRMI
DOKUZ BÖLÜM OTUZ
BÖLÜM OTUZ BİR BÖLÜM
OTUZ İKİ
BÖLÜM OTUZ ÜÇ
BÖLÜM OTUZ DÖRT
BÖLÜM OTUZ BEŞ
OTUZ ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM OTUZ YEDİ BÖLÜM
OTUZ SEKİZ

BÖLÜM OTUZ DOKUZ
BÖLÜM KIRK
BÖLÜM KIRK BİR BÖLÜM
KIRK İKİ
BÖLÜM KIRK ÜÇ BÖLÜM
KIRK DÖRT BÖLÜM
KIRK BEŞ
KIRK ALTINCI BÖLÜM
BÖLÜM KIRK YEDİ BÖLÜM
KIRK SEKİZ BÖLÜM KIRK
DOKUZ BÖLÜM ELLİ
BÖLÜM ELLİ BİR BÖLÜM
ELLİ İKİ
BÖLÜM ELLİ ÜÇ BÖLÜM
ELLİ DÖRT BÖLÜM ELLİ BEŞ
BÖLÜM ELLİ ALTI
BÖLÜM ELLİ YEDİ

EPILOG

TEŞEKKÜRLER
İLETİŞİMDE KALIN
YAZAR HAKKINDA

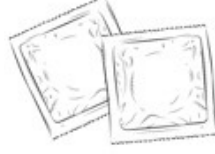
YAZARIN NOTU

Bu kitap bazı okuyucular için tetikleyici olabilecek konular içermektedir.

Tetikleyicilerin tam listesi için lütfen web siteme gidin.

www.joelinafalk.com/a-taste-of-light

DİKKAT

Müsteahcenliğı hızlıca bulmak ve/veya kaçınmak isteyenler için aşağıdaki bölümleri atlayın/kaçının:

Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki Bölüm
Otuz Üç Bölüm Otuz
Beş Bölüm Otuz
Dokuz Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk İki Bölüm
Kırk Altı Bölüm Kırk
Yedi

İyi okumalar!

Eski sevgililer abartılıyor zaten.

"tüm bu şeyler seni yakalayacak"-Bad Blood, Taylor Swift

Flora Adams

"Sanırım öldü..." diye fısıldadı kız kardeşim silahı elinden bırakırken.

Kalın bir şekilde yutkundum. Hayatım boyunca hiç kimseyi öldürmemiştim ki bu gerçekten de bir mucizeydi.

"Sence?" Dikkatlice Chris'in kaburgalarına tekme attım ve kıpırdamayınca, komada olmadığından emin olana kadar tekrar, tekrar ve tekrar yaptım. "Lanet olsun," diye küfrettim. "Evet, o öldü."

Belki de nabzını kontrol etmeliydik ama bu biraz ters etki yaratacak gibi görünüyordu. Chris'in komşuları onu günlerdir görmedikleri için polisler geldiğinde, her yerinde Sterlie'nin ve benim DNA'mı bulacaklardı ve bu da bir cinayetin bir numaralı hatası olacaktı, sanırım.

Tekrar söylüyorum, en son birini öldürdüğümde hiç öldürmemiştim.

Ben Chris'in cansız bedeninin başında durup kıkırdarken Sterlie çıldırmış, sinirden titriyor ve ciyaklıyordu. Piç herif bunu hak etmişti.

İşi sağlama almak için ona bir kez daha ateş ettim ve kafasının yarısını uçurdum. Kanı her yere sıçradı; kıyafetlerime, saçlarıma, tenime. Her tarafıma, odaya ve kız kardeşimin üzerine de sıçradı.

"BU BENİM EN SEVDİĞİM ELBİSEMDİ!" Sterlie bağırdı, sonra iki eliyle ağzını kapattı, ancak şimdi yüzünde Chris'in kanı olduğunu fark ettiğinde çığlık attı.

"Birini vahşice öldürmek üzere olduğumuzu bildiğin halde neden en sevdiğin elbiseni giydin?"

Her zaman şık giyinirdi, ama zaten bizden de bu beklenirdi. Elbiseler, etekler, topuklu ayakkabılar, makyaj ve mükemmel şekillendirilmiş saçlar. Teoride mükemmel bir ailenin parçasıydık. Gerçekte ise Sterlie ve benim kapalı kapılar ardında olup bitenlerden haberimiz olmadığından emin olduğum pek çok şey vardı. Hiçbir aile bizimkinin dış dünyaya görüldüğü kadar mükemmel olamazdı.

Annemin artık Kenya'da yaşadığı ve Sterlie'nin de orada olmadığı gerçeğini saymazsak.

"Şimdi ne yapacağız?!" diye sordu.

Omuz silktim. "Eve git, sanırım. Burada işimiz bitti ve benim de birazdan işte olmam gerekiyor."

"Burada işim bitti!" Başını yıldırım hızıyla salladı. "Burada işimiz bitmedi, Flora! Chris öldü. Onu biz öldürdük. Muhtemelen burada bir milyon saç telini kaybettik; polis gelip bizi alacak. Kahretsin, hapse gireceğiz. Turuncu bana yakışmıyor, Flora. Ve dürüst olmak gerekirse, annemle hapishanede yeniden bir araya gelmemeyi tercih ederim! Bunun nasıl sonuçlanacağını bir düşünsene."

Tahmin ettiğim gibi harika değil.

Kız kardeşime baktım, artık tamamen sarı olmayan parlak saçlarını, hayalet kadar beyaz tenini, mavi, korku dolu gözlerini... ve sonra hemen arkasındaki kanla kaplı aynada kendime baktım. Belki ben de onun kadar şok olmuş görünüyordum diye düşündüm ama gördüğüm şey çok daha kötüydü.

Yansımam bana gülümsedi, rahatlamış ve gururluydu. Parlayan kahverengi tenim, saçlarımin ucunda çoktan kurumuş kan, intikamın tadına yeni varmış koyu renk gözlerim. Her zamankinden daha mutlu görünüyordum.

Ne kadar iğrenç görünüyorum.

"Eğer birimiz hapse girecekse, bu ben olacağım, Sterlie. Tetiği ben çektim."

"BEN DE!"

Ne oldu? Hayır, bu olamaz. Sterlie'yi getirdim çünkü yalnız gitmemem için ısrar etti. Silahını kullanmayacağına söz verdi. Chris ona saldırmaya kalkarsa diye Sterlie'de sadece bir tane vardı.

"Kimsenin bilmesine gerek yok," dedim. "Kimse burada olduğumuzu bile bilmeyecek." Ve bunun arkasında durdum. Chris'le bir zamanlar çıktığımızdan beri DNA'm buranın her yerindeydi. Elbette polis onun dairesinde benim saçımı bulacaktı.

Pekala, belki de bir zamanlar, birkaç hafta öncesine kadar, o akşam havamda olmadığımı söyledikten sonra kız kardeşime bir şeyler yapmakla tehdit ettiği zamana kadardı. Ondan hemen ayrıldım ve dürüst olmak gerekirse bir gün önce Sterlie bana Chris'in onu bütün gün takip ettiğini ve bir noktada biraz fazla yaklaştığını söyleyene kadar sözlerini görmezden gelecektim.

İyi ki bu akşamki iş için bir mazeretim vardı.

Vardiyam on dakika önce başladı ve yarın sabah beşte bitecek. Milo, en iyi arkadaşım ve patronum, beni asla ispiyonlamaz. Hatta bugün işe geldiğimde polisin kontrol etme ihtimaline karşı saatimi bile tuttu. Kapalı kapılar ardında yaptığı pislikleri biliyordum; aslında Chris'i öldürmemi öneren de oydu. Kendisi öldürmeyi teklif etti ama ben o aldatan -evet, çıktığımız süre boyunca beni de aldatmıştı- seks suçlusu piçi öldürecek biri varsa o da ben olmalıyım diye düşündüm.

Ama şimdi ellerimde kan vardı. Gerçek anlamda.

Her şey yoluna girecekti. Adamslar hapse girmez. Ya turuncu giymeden önce ölürdük ya da bir çıkış yolu bulurduk.

Her zaman.

İKİNCİ BÖLÜM

Bana bir içki getir

"paradan bahsediyorsun, işitme cihazına ihtiyacın var"-Starboy, The Weeknd

Kai Auclair

"Yirmi bin, bir kuruş bile eksik değil." Arlo masamın üzerine bir tomar para attı, sonra da benimkinin karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Yirmi bin mi?" Girdiğimiz bir bahsi unutmuş muydum? Kulağa benmişim gibi geliyordu, ama aynı zamanda bana yirmi bin dolar kazandıran bahisler bir yana, unuttuğum bahisler bile yapmadım.

Masamdan parayı aldım ve saymadan çekmecemi açıp iki desteyi de içine bıraktım. Arlo'ya güvenmiştim. Bana borcu olduğunda, geri alacağımı biliyordum.

Arlo D'Angelo'dan daha fazla güvendiğim kimse yoktu ve asla da olmayacaktı. O benim sadece iş arkadaşım ya da çalışanım değildi, ne dersiniz deyin. O benim tek arkadaşımdı, benimle iş yapan tek kişiydi. Teknik olarak işle ilgili olmayan bir iş.

"Beş yıl önce, bazı faturaları ödemem için bana yirmi bin borç vermiştin. Sana hiç geri ödemedim ve işte al. Yirmi bin dolar."

Öyle mi yaptım? Hatırlayamadım bile. Benim yapacağım bir şey gibi gelmiyordu. Elbette, yirmi üç yaşında bile param vardı, ama geçmişteki ben ve şimdiki ben başkaları için para ödemedik. Paralarını aldık ama hiç vermedik.

Bir avukat olarak, borç para vermekten daha iyisini biliyordum, çünkü para insanları değiştiren şeydi. Para pek çok suçun bir parçasıydı, birini arkadan bıçaklayan birine dönüştürebilir ve gerçek niyetleri ortaya çıkarabilirdi.

O zamanlar bile kimseye güvenemeyeceğimi biliyordum.

Asla iyilik yapmadım çünkü kimsenin bana ne yapacağımı söylemesine izin vermedim. Her zaman ben kazandım; her zaman ben kazanacaktım. Şimdi, kendimi herkesten üstün biri olarak görmüyordum, ama bir kişinin bile bana üstün gelmesine izin verirsem, herkesin üstün geleceğine inanıyordum. Bu yüzden kimseye benden daha iyi olma şansı vermedim.

"Peki o zaman." Bu, çoğu insanın T-Y kelimelerini söylediği veya takdir gösterdiği kısım olabilir, ama ben hiç yapmadım. Bu kelimeler benim kişisel sözlüğümde yoktu. "Yeterince uzun sürdü."

Arlo boğazından kaçan bir kıkırdamayla başını salladı. Beni tanıyordu ve yaptığım ya da yapmadığım hiçbir şeyi kötü karşılamazdı. "Hatırlamıyorsun bile, değil mi?"

"Biliyorum." Yapmadım ama böyle bir şeyi kabul etmenin bana hiçbir faydası yoktu. Bana yardımcı olmadı, ben de inanmadım. Şimdi hatırladım.

"Ares nasıl?" diye sordu.

"Nasıl bilebilirim ki?"

"Lütfen." Arlo sandalyede arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasına dayadı.

"Ares okulda iyi gidiyor. Sanırım liseyi bitirdiğinde üniversiteye gitmeyi planlıyor ve buna uygun davranıyor. Bunun dışında kardeşimin işlerine pek karışmıyorum." Ares hakkında konuşmaktan nefret ederdim. O ve Ethan benim zayıf noktalarımdı. Yanlış insanlar onların varlığından haberdar olsaydı, eminim üçümüz de uzun zaman önce ölmüş olurduk.

Ethan dört yıl önce öldüğü için sadece ikimiz kalmıştık ama onun ölümü annemizin bir intikamı ya da uyarısıydı ve benim bahsettiğim türden insanlar değildi.

Arlo beni kızdırdığını biliyormuş gibi sırttı. "Peki ya Lola?"

"Kapa çeneni ve işinin başına dön." Lola, kardeşlerimi tartışmaktan bile daha çok nefret ettiğim bir konuydu. Kardeşlerimin benim çöküşüm olacağını düşündüğümde, Lola çöküşün abartılmış hali olurdu. Sırf onu kurtarmak için tüm dünyayı ateşe verebileceğim kişiydi. Bunu Ethan'a borçluydum zaten.

"Bugün için başka müşterim yok, o yüzden Tartarus'a gidip birlikte bir şeyler içebiliriz diye düşündüm. Tabii bu gece evden uzak kalmayı başarabilirsen."

Dizüstü bilgisayarımı hemen kapattım. İçecekler kulağa harika geliyordu ve geçirdiğim günün ardından kesinlikle biraz içmek istiyordum.

Kalkıp telefonumu elime aldığımda aniden çalmaya başladı. İş telefonumdu, bu yüzden cevap vermeye hiç niyetim yoktu. Arayanın kim olduğuna bir göz attığımda, günüm çok daha kötüleşti. İçkinin artık bir istek değil, bir gereksinim olduğunu fark ettiğim andı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sinir Bozucu Zengin Kıcı

"Kimseye ihtiyacı yok, kendi başına dans edebilir"-Can't Tame Her, Zara Larsson

Flora Adams

"Kırbacım nerede?" Sahneye çıkmadan önce beni kontrol etmeyi ihmal etmeyen Milo'ya baktım. Her gün, sanki odanın içinde dolaşıyormuşum gibi bana belli bir masadan uzak durmamı söylerdi.

Ben hiç yapmadım.

Burada çalışmakla tek ilgim yapmam gereken işti, insanlar değil. Ailem yeterince varlıklı olduğu için bir işe ihtiyacım yoktu ama bir şeyler yapmak istiyordum. Dans etmeyi ve parlayan her şeyi severdim, özellikle de karanlıkta. Yıllar önce ışık kırbaçlı dansçılarla ilgili bu makaleyi okuduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Denedikten sonra tüm kişiliğim haline geldi. Milo sayesinde gösteriş yapabileceğim bir yerim vardı. Ne yazık ki, bu yer bilinen en seçkin ya da bilinmeyen kadar zengin insanlarla doluydu. Yaptıkları her şey yanlarına kâr kalan insanlarla.

Keşke hiç duymasaydım dediğim hikayeler duydum. Milo için çalışmaya ilk başladığımda, bu tür hikayeler, kulak misafiri olduğum konuşmalar ve buraya gelen insanların bazı bakışları beni korkutuyordu. Birkaç ay sonra insancıl konuşmalara kulak misafiri olduğumda daha çok şaşırdım. İşle ilgili olmayan şeyler ya da daha karanlık şeyler.

Haftada bir kez, genellikle her Pazar akşamı, Tartarus sadece en güçlü ve en zengin insanlar için açılırdı. Elbette,

Bu kulübe girebilen herkes varlıklı olmanın ötesindeydi, ancak bu kulübe üye olacak kadar zengin olmakla savaş başlatacak kadar güçlü olmak arasında fark vardı.

Pazar günlerini severdim çünkü gelen erkekler genellikle iyi bahşiş verirdi ve paraya ihtiyacım olmasa da, yine de sahip olduğum hayal için kullanabilirdim. Aynı zamanda her Pazar gününden nefret ederdim çünkü o adamların çoğu bana bir fahişe gibi davranırdı ve bakışları buz gibiydi, pazartesi den cumartesiye aldığım bakışlardan daha sevimsizdi.

"Hafif kırbacım olmadan oraya gidemem, bu işimin tüm amacını ortadan kaldırır!"

Milo kapının pervazına yaslanırken başını salladı ve bana eğlenerek baktığını sandığım bir ifadeyle baktı. Asla bilemedim. O benim arkadaşımdı ama aynı zamanda anlaşılmaz biriydi. Ama az çok kendini ifade edemeyen birinden diğerine, benim mutsuzluğumdan zevk aldığını biliyordum.

"Anladığım kadarıyla daha önceki... durumunuzdan dolayı biraz sarsılmışsınız çünkü Flora, onu sol elinizde tutuyorsunuz."

Yere baktım ve bir de ne göreyim, elimde aptal hafif kırbacım vardı. Yaptığım şeyden dolayı sarsılmamıştım ama yine de başımın nerede olduğunu açıklayamıyordum.

Belki de olacıklardan biraz korkuyordum. Chris'in cesedini bulduklarında polisin beni sorgulamak için götürceğini biliyordum ama endişelendiğim kişi ben değildim, kız kardeşimdi.

Sterlie... tatlıydı. Benim sahip olmadığım tüm kişiliğe sahipti. Gülüyordu, güneşli günleri yağmurlu günlerden daha çok seviyordu. Sevgi doluydu. Onun için endişeleniyordum, nasıl dayandığını merak ediyordum. Üstelik sadece yirmi bir yaşındaydı, belki de bu onun benden biraz daha fazla korkmasına neden olmuştu.

Sırtımı dikleştirdim ve Milo'ya döndüm. "Aslına bakarsanız, kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

Yavaşça başını salladı. "İntikamın ilk tadını aldın; bunun seni çıldırtacağını düşünmüştüm."

"Mur almadan deliriyorum-"

Milo saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi kapattı ve eliyle ağzımı kapattı. "İlk kural, bu konuda konuşmayacaksın. Ve özellikle de M kelimesini yüksek sesle söylemeyeceksin. Dövüş Kulübü gibi," dedi. "Dövüş Kulübü hakkında konuşmayız. Biri seni duyarsa, Flora, 'gitmelerinden' daha hızlı gitmiş olursun."

Bu mantıklı.

Elini yüzümden çektiğinde cevap verdim. "Fark etmez, çünkü bir daha asla yapmayacağım. Bir kere oldu ve bitti."

"Bu kulağa çok seksi geliyor."

"Son takıldığım adam hakkında konuştuğumuzu sanıyordum?" Sevgili sahneme çıkmaya hazır bir şekilde onun yanından geçerken göz kırptım.

"Çabuk öğreniyorsun."

Sahne on dakikalık bir dansın ardından her zamanki gibi bara doğru yöneldim. Kulüpte her akşam birden fazla gösteri ve sanatçı olurdu. Hiçbiri bir günden uzun sürmezdi, bu yüzden her akşam yenileri gelirdi. Ben hariç. Ben hep kalırdım.

Sadece Tartarus benim eğlence tarzımı kabul eden tek kulüp olduğu için değil, aynı zamanda bu yüksek elit kulübe girebilmemin tek yolu olduğu için. Varlıklıydım ama başka türlü girebilecek kadar varlıklı ya da güçlü değildim. Burada çalışmadan önce burayı umursamıyordum, bilmiyordum da, ama şimdi tadını aldıktan sonra buradaki yerimi kaybetmek berbat olurdu. İçkilerinin tadı bile Toronto yollarının aşağısındaki bir bara kıyasla daha iyi.

"Her zamanki gibi mi?" Maya oturur oturmaz sordu, ben de başımı sallayarak cevap verdim. "O sapıklar ne kadar

"Bu gece pantolonunu indirmeye ne dersin?"

İç çekerek gözlerimi devirdim. "Yaşlı bir adam, neydi o? Muhtemelen elli yaşlarında. Bana yüz binlik bir çek yazdı, doksanınin yatak odasında özel bir performans için olduğunu söyledi. Bu adamlar çok iğrenç."

Maya kıkırdadı, sonra başıyla odanın karşısındaki bir adamı işaret etti. Arkamı döndüm ve o sapık yaşlı adama bir göz attım. "Bana 'ikimizin de sıvılarını karıştırıp içmem için' on bin dolar teklif etti. Çiş değil, döl demek istedi." O da benim gibi ürperdi. "On bin dolar, ahbap. Bunu bir milyon için bile yapmazdım."

"Yapardım." Sadece döl karıştırmak için bir milyon dolar kulağa hoş geliyordu. Bir milyon için yapılacak kolay bir şey olurdu. İğrenç ama kolay. Ama kesinlikle on bin dolara değmezdi.

"Tabii ki yaparsın," diye güldü ama sonra biri yanıma oturunca kahkahası kesildi.

"Dansçı olan sensin," dedi yanımdaki adam, gözleri figürümü yukarı doğru takip ederken. Benden daha uzun boyluydu, omuzları benim omuzlarımin üzerindeydi, koyu renk gözleri, siyah saçları ve kirli sakalları vardı. Takım elbisesi bunu gizlemekte harikalar yaratsa da kaslı görünüyordu. Siyah bir takım elbise ve siyah bir gömlek giymişti. Saati ve gözlüğü de siyahtı.

Onu daha önce de etrafta görmüştüm ama bana doğru bakmayı bırakın, hiç yaklaşmamıştı bile.

Onun hakkında öğrendiklerimden hoşlanmıştım, en azından ağzını tekrar açana kadar. İşte o zaman gizemli adamın sadece bir gizem olarak kalmasını diledim.

"Haftalık ortalama bahşış miktarınız nedir? Sana iki katını ödeyeceğim, böylece kendine uygun kıyafetler alabilirsin."

Çıplak bacaklarıma bakarak kendime doğru eğildim. Genellikle tüm vücudumu saran bir takım elbise ya da en azından uzun pantolon ve uzun kollu giyerdim. Tabii ki siyah. Böylece arka planda kaybolurdum ve kırbacın ışıkları daha çok dikkat çekerti. Ama itiraf ediyorum, ölen eski erkek arkadaşım sayesinde

bu gece biraz kendimde değildim ve çantamı evde unutmuş olabilirim. Bu da beni zıbınla dans etmek zorunda bıraktı.

Zıbın oldukça açıktı, uzun kollu ama derin bir V yakası vardı, göğüslerimin hemen altından karnımın hemen altına kadar siyah oldukça şeffaf bir ağ vardı. Zıbınla dans etmek etekle dans etmekten daha iyiydi çünkü etek görüntüyü mahvedebilirdi.

"Zıbın bana tam oldu," dedim ve adamdan uzaklaştım.

"Göğüslerin neredeyse o şeyin içinden çıkacak."

"Anladığımı kadarıyla kadınlardan yeterince ilgi görmüyorsun, başka bir yere bakmaktansa göğüslerime bakmayı tercih ediyorsun." Belli bile değildi. Vücuduma güveniyordum ama zengin erkeklerden oluşan bir kalabalığa göğüslerimi göstermek benim çıkarıma değildi. Bundan daha terbiyeliydim. Ayrıca, göğüslerim tulumumdan kurtulmanın eşiğinde olsaydı Milo beni kendisi öldürürdü ve ben oraya bu şekilde çıkmaya hazırdım.

Maya içkimi önüme bıraktı ve adamı uyarmak istercesine yan gözle baktı. Tabii ki görmedi ya da umursamadı. Buradaki adamlar hiç umursamazdı.

"Gözden kaçırmak zor, ama sizin gibi birinin umurunda olmayacağını düşünüyorum."

Başım döndü. "Benim gibi biri mi? Bu da ne demek şimdi?"

"Burada dansçı olarak çalışıyorsun. Bir sürtük gibi giyinmek sana muhtemelen bazı insanlardan bir gecede bir aylık gelir kazandırıyor. Paraya ihtiyacı olmayan hiç kimse ilgiden hoşlanmadığı sürece bunu yapmaz, Flora Adams."

İlgiden hoşlanıyor musun? İlgiden nefret ederdim. Burada çalışmamın tek nedeni dans etmeyi sevmemdi ama dairemde sadece kendim için dans etmek gereksizdi ve zaman kaybıydı. Ve stüdyom yüzünden.

Kahverengi gözlü adama kaşlarımı kaldırdım, sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bu da göğüslerimi

Hoşuna gideceğinden emin olduğum bir şekilde bir araya geldik, ben de kollarımı tekrar indirdim. Aşağı bakmadı bile.

"Kim olduğumu biliyorsun ve yine de bana daha fazla para teklif ettin, bu ilginç." Bir bacağımı diğerinin üzerine kaldırdım ve başımı ona doğru eğdim. "Seni bilmem Peter" - adının Peter olduğunu sanmıyordum ama beni düzeltmesini umuyordum- "ama bana şu anki teklifin, senin için fahişelik yapacağımı umuyormuşsun gibi geliyor."

İçkisinden bir yudum aldı - rom olduğunu tahmin ediyorum. "Benim için çok yaşlısın."

Nefesim kesildi. "YAŞLI MI?!" Yirmi dört yaşındaydım ve herkese göre bundan daha genç görünüyordum. Beni rencide etmeye çalışan beyefendi otuzlu yaşlarında gibi görünüyordu. "Peki benim tam olarak kaç yaşında olduğuma inanıyorsunuz?" Açıkçası, beni kırk yaşında göstermesinden korktuğum için bilmek istemiyordum.

"Benden daha yaşlı."

"Otuz beşin çok altındayım, çok teşekkür ederim." "Sen nasıl istersen Çiçek." Ayağa kalktı ve bir Maya için tezgâha bir yığın para bıraktı.

"Bu Flora!"

"Dediğim gibi." Göz kırptı ve uzaklaştı.

Maya'ya döndüm, biraz geç kalmış olsam da ondan yardım istedim. "Bu adam da kim?"

"Kai Auclair," diye cevap verdi hemen. Buradaki herkesi tanıyordu, Maya herkesin en sevdiği barmen olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değildi. "Bu arada otuzunun biraz altında. Yanılmıyorsam yirmi sekiz yaşında. Kai, Kuzey Amerika'nın tamamında olmasa bile Kanada'nın en zengin avukatlarından biri. Kendi hukuk bürosu var ve aynı zamanda buralardaki en genç kendi kendini yetiştirmiş milyarder."

"Avukatlık yaparak milyarder olunmaz, sanmıyorum."

Maya söylediklerim tamamen saçma ya da komikmiş gibi kıkırdadı. Komik değildi. "Hayır, ama paranın çoğu başka yerlerden geliyorsa yaparsın. Toronto civarında başka bir iş olduğunu herkes biliyor ama kimse

tam olarak ne olduğunu biliyor. Auclaire sessizliğini koruyor. Doğrusu, çalışanlarının onun işverenleri olduğunu bildiklerinden bile emin değilim. Mahremiyetini bir yakut gibi koruyor."

"Avukat olduğunu mu söylemişsiniz?" Maya başını salladı. "Bu son derece ironik."

O da aynı fikirdeydi. "Polis tarafından tanındığından eminim ama onu hapse attıracak ya da en azından ehliyetini elinden alacak bir şey için ellerinde yeterli kanıt yok. Ama bu kimseyi şaşırtmamalı. Dediğim gibi, bir hukuk bürosu var. Eminim orada suçluların serbestçe dolaşmasına izin verecek kadar iyi adamları vardır. Sadece yeterince paraya ihtiyacınız olacak ve sanki dokunulmazmışsınız gibi."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sahte Gözyaşları

"Yanlış kaltağa bulaştın"-Dick, Mae Muller

Flora Adams

"Flora, yemin ederim, çok utanç vericiydi!" Sterlie olduğu yerde durdu, kafasını tavana doğru kaldırarak sinirli bir inilti çıkardı. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde devam etti. "Çok tatlı ve akıllıydı ama ben her şeyi mahvettim!" "Sadece karekökünün ne olduğunu bilmediğin için 1156 mıydı? Bundan şüpheliyim." Kim ilk buluşmasında matematik sorusu sorar ki? "Hesap makinesi olmadan bunu bilen çok az kişi var zaten."

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Hesap makinesi olmadan cevabı biliyor musun?"

Bir an cevap verip vermemeyi düşündükten sonra başımı salladım. "34."

Kız kardeşim pek çok konuda son derece iyiydi, bunlardan biri de modaydı. Tasarım yapmayı ve bu tasarımları hayata geçirmeyi çok severdi... tek eksiği en azından ölçüleri tutturabilmesi gereken kısımdı sanırım. Sterlie sayıları anlama yeteneğinden yoksundu, gerçekten. Onları anlıyordu ama onlardan nasıl bir şey yapacağını bilmiyordu.

Matematik onun en büyük kabusuydu.

Sterlie bir kez daha inleyerek yere düştü. "Tamam, sen git o inek çocukla çık."

"Hayır, teşekkür ederim. Erkeklerden uzak durmaya yemin ettim." Chris'in ölümünün üzerinden üç gün geçmişti ve hala Chris'ten haber yoktu.

Ne polis bir ceset buldu, ne de polis gelip eski erkek arkadaşımın öldüğünü ve benden şüphelendiklerini söyledi çünkü... eski sevgilileri hep sorgulamazlar mıydı?

Sanırım tüm durumu kamuoyuna açıklamak zorunda değillerdi, ancak Chris'in doğal nedenlerden ölmediği açıktı, bu yüzden intihar olduğunu söylemedikleri sürece araştıracaklardı. Yine de cesedi pek öyle görünmüyordu, tabii Chris hemen kafasının yarısını uçurmak yerine önce kendini karnından vurmaya karar vermediyse.

Ölümcül hata. Kafasına nişan almalıyım.

"Lafı açılmışken, yetkilileri arasam iyi olacak," diye mırıldandım kendi kendime. Polisi arayıp Chris için endişelendiğimi söylesem daha iyi görünürdü, çünkü hâlâ bana her gün mesaj atıyordu. Yine de ayrılmıştık, belki de hayatına devam etmeye karar vermişti. Ama bu Chris'e hiç yakışmazdı.

Beni tehdit etmişti ama aynı zamanda benimle tekrar bir araya gelmeye de çalışmıştı. Son mesajında "Çok üzgünüm aşkım" ya da "Beni affet bebeğim" gibi şeyler yazarken mesaj atmayı bırakmazdı elbette. Tekrar deneyelim!"

O zamana kadar öleceğini zaten biliyordum, bu yüzden o akşam mesaj attım, beni yalnız bırakmasını ve yeni bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim - yoktu - ancak taktiksel nedenlerle şaşırtıcı derecede kibar davrandım. Eğer polis onun telefonunu inceleyecek olursa, ki inceleyeceklerinden emindim, mümkün olduğunca masum görünmeliydim.

Peki neden polise gitmeliydim? Çünkü Chris'i tanıyordum ve daha önceki mesajlarından onun umudunu kaybetmeyen biri olduğu anlaşılıyordu, yani günlerce aniden bana ulaşmayı kestiğinde endişelenmeliydim çünkü bu onun yapacağı bir şey değildi. Eski bir kız arkadaşı olarak, onunla hiçbir şey yapmak istemediğim anlaşılabilir, bu beni garip bir şekilde endişelendirmeliydi.

Zihnimde karakolu ziyaret etmek için işaretleme yaparken, en sevdiğim ürünlerden birinin son paketini almak için uzandım.

Ancak topuklu ayakkabılarımla ve parmak uçlarımda durmama rağmen onlara ulaşamadım.

Sterlie topuklu ayakkabılarıyla benden biraz daha uzun boyluydu ama o da rafların tepesine ulaşamıyordu. Biliyordum çünkü farklı bir koridorda denemişti.

"Harika." Gözlerimi devirip rafa tırmanmaya hazırlanırken benden çok daha uzun boylu biri yanımda durdu ve elini çikolatalı-çilekli mısır gevreğime doğru uzattı.

Kim olduğunu bilmiyordum ama yine de yardımları için minnettardım - ta ki bana bakana ve karanlık gözleri tehlikeli bir şeyle benimkilere dikilene kadar. O anda mısır gevreğimi almadan dükkândan ayrılacağımı biliyordum.

Kai kutuyu aldı ve tam rafın üstüne koydu, sonra daha da arkaya iterek benim ona ulaşma şansımı ortadan kaldırdı.

"Mağazalarda iblislere izin verildiğini bilmiyordum," dedim ve kollarımı kavuşturdum. Aynı anda kız kardeşim de doğrulmaya karar verdi. Merak ve biraz da utançla Kai'ye baktı.

"Ben de cücelerin girmesine izin verdiklerini bilmiyordum ama işte buradayız." Gözleri kız kardeşime dikilmişti, şimdi itici olduğunu tahmin ettiğim bir ifadeyle doluydu. "Umarım zemin hoşunuza gitmiştir, Küçük Bayan Adams."

"Daha az rahat olanlara oturdum," diye cevap verdi ve yorumunun kibar bir şekilde yapıldığını düşünmüş gibi ona gülümsedi.

"Hiç şüphesiz. Eminim senin gibi bir kız kardeşin varsa, her zaman ikinci sırada gelersin, değil mi?"

Sterlie'nin kibar gülümsemesi anında soldu, sonra ayağa kalktı ve üzerindeki toz ve kiri fırçaladı.

Eğer Kai Auclair ya da adı her neyse, Sterlie'nin bir karıncayı bile incitemeyecek gibi görüldüğünü düşündüyse gerçekten yanıliyordu. Her ne kadar güler yüzlü ve gün ışığı saçan bir kız olsa da, gerektiğinde yine de koca bir ağız vardı.

"Nasıl bir ailede büyüdüğünüzü bilmiyorum ama benim ailemde torpil yapılmaz. Gerçi eminim sizinkiler

Sen de en sevilmeyen çocuktun, değil mi Kai? Başarılıydın elbette, ama sevilmiyordun. Belki de kardeşine senden üstün olmanın nasıl bir his olduğunu sormalıyım, çünkü o hep öyleydi."

Sterlie kardeşini nereden tanıyordu? Üç gün önce, bırakın bir kardeşi olduğunu, Kai Auclair'e in kim olduğunu bile bilmiyordum. Yine de, son karşılaşmamızdan beri, onun hakkında biraz araştırma yaptım.

Ares'ten bahsedilince Kai'nin çenesindeki bir kas öfkeyle seğirdi ama soğukkanlılığını korudu. Tutmak zorundaydı.

"Adı neydi? Ares mi? Evet, ailen sadece ismini seçerek onun senden daha iyi olacağını biliyordu. Savaş Tanrısı. Bu hoşuna gider miydi?" Başımı ona doğru eğdim. "Bir avukat olarak bundan pek hoşlanmayacağına eminim ama özel hayatında yaptığın şeylerden bahsetmişken, belki de kardeşinin acımasız savaşları ve katliamları temsil ettiğini görmek hoşuna giderdi." Kai'nin özel hayatında ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama dosyaları incelemekten ve müvekkillerle ilgilenmekten daha fazlasını yapsaydı şaşırmazdım.

Bana bir adım daha yaklaştı, gözleri öfkeyle doluydu ve bunu belli etmemek zorundaydı çünkü bir kadına karşı kendini kaybederken görünmeyi göze alamazdı. Ya da belki de yapabilirdi ama yapmak istemiyordu.

"Kardeşimin kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

Sorusu karşısında kaşlarım birbirine çatıldı. Karşılığında kaba bir şey bekliyordum, bunu değil. "Kaç yaşında olduğu umurumda değil."

Kendi kendine başını salladı. "O daha on altı yaşında ve siz de yirmi ile kırk arasında bir yaşta olduğunuza göre, on altı yaşındaki bir çocuk hakkında tarihin en büyük suçlusu olacakmış gibi konuşmanın çok uygunsuz ve saygısızca olduğunu bildirmek isterim. Bu yüzden, bunun ikiniz hakkında ne söylediğini düşünmek isteyebilirsiniz."

On altı mı? Maya bana yirmili yaşlarda olduğunu söylemişti, ya da belki de sadece tahmin etmişti.

Her iki şekilde de, artık geri alamazdım.

Chris'in dairesinin kapısının önünde durdum, kimsenin açmayacağını bildiğim halde kapıyı çaldım.

Henüz kimse ölmemiş gibi kokmuyordu ama sanırım bunun nedeni çürümenin genellikle kişinin ölümünden dört ila on gün sonra gerçekleşmesiydi. Koridor biraz kokuyordu ama her zaman böyleydi.

"Chris!" Bağırdım ve kapısına vurmaya devam ettim. "Lütfen kapıyı aç, annen senin için endişeleniyor!" Bayan Hunter'ın bu sabah Chris'ten haber alıp almadığımı sormak için bana ulaşması çok uygun oldu.

Zorla gözyaşı döktüm çünkü komşularının bağırдыğımı duyabileceğini biliyordum ve ikisi de ilişkimizin son aylarda ne kadar kötüye gittiğini bilmiyordu. Bu sitede duvarlar pek kalın değildi.

Günler önce kesinlikle duydukları silah seslerini kimsenin sorgulamaması benim için hâlâ bir mucizeydi. Belki de dışarıdan geldiğini düşünmüşlerdi. Bu bölge şiddet olaylarıyla biliniyordu, ancak Toronto'nun suç oranı genel olarak orta düzeydeydi ve burası çoğunlukla güvenliydi. Haneye tecavüz ve hırsızlık, cinayet ya da silah sesi duymaktan çok daha yaygındı. Tanrı'ya şükür Chris silah seslerinin bile günlük bir olay olduğu bir yerde yaşıyordu.

"Hadi, Chris!" Kapısına vurdum. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama bu ortadan kaybolma olayı
."

Chris'in karşısındaki kapı açıldı ve bir an sonra biri elini omzuma koydu. Şok içinde bilerek geri çekildim ve kırmızı ve şiş gözler olduğunu umduğum gözlerle Jack'e baktım. Endişeli görünmem gerekiyordu, değil mi? En azından bazı açılardan.

Bu gözyaşları beni hasta edecekti.

"Günlerdir eve geldiğini sanmıyorum," dedi Jack bana. "Birinin eve girip çıktığını hiç duymadım."

Şaşırmış gibi davrandım. "Ama... başka nerede olabilir ki?" Sesim hiç hissetmediğim bir acıyla doluydu. Ne pişmanlık ne de vicdan azabı vardı. Mutluydum ve Chris bu gezegende yürürken kendimi daha hafif hissediyordum.

"Belki tatile gitmiştir."

"Belki de." Bir iki dakika sessiz kaldım ve gözlerimden yaşların süzülmesine izin verdim. "Ya da belki başına bir şey gelmiştir." Jack'e baktım. "Chris'i bilirsin. Kimseye haber vermeden öylece tatile çıkmaz. Her zaman endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığından emin olur. Chris markete gittiğinde bile bana mesaj atıyor."

Bunlar yalan falan değildi. Ne zaman markete gitse bana mesaj atardı ama onunla birlikte olduktan beş yıl sonra öğrendiğim şey, asla markete gitmediği, aksine biriyle takılmaya gittiği idi. Herhangi biriyle. Rızaya da önem vermiyordu, bunu kendi kişisel deneyimlerimden biliyordum. Bir ilişkimiz olduğu için, onunla seks yapmaya hiçbir zaman gerçekten karşı olmadığım için bunu hep görmezden geldim. Bunun rıza dışı sayılacağını da düşünmedim.

Elbette havamda olmadığım zamanlar oldu ve beni ikna etmenin, suçluluk duygusuna sürüklemenin cinsel saldırı sayıldığını anlamam yıllarımı aldı. Kimse bu tür şeylerin ilişkilerde de olduğunu düşünmezdi, ama oldu, oluyor.

Sonra aynı şeyi kız kardeşime de yapmakla tehdit etti.

Ve tüm bunlara rağmen, bir yere gideceği zaman bana mesaj göndermeye devam etti.

"Kahretsin, Flora, haklı olabilirsin." Jack bunu fark edince saçlarını çekti, sonra ellerini tekrar omuzlarıma koydu. "Polisi aramalıyız."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tatsız Sürpriz

"Niyetinizin kokusunu alabildiklerini söylüyorlar"-Heathens, Twenty One Pilots

Kai Auclair

Ofisimin kapısı hızla açıldı, bu da bana içeri girecek tek bir kişi olduğunu söylüyordu, çünkü buradaki diğer avukatlardan hiçbiri kapıyı çalmadan ofisime girmeyi aklından bile geçirmezdi.

"Meşgulüm, Arlo," dedim ve başımı bilgisayar ekranından kaldırmaya zahmet etmedim. Cuma gününe kadar bu dava için belgeleri doldurmayı bitirmek zorundaydım. Bu davada müvekkilimin lehine tek bir kanıt bulmamın bile sonsuza kadar süreceğini bilseydim, davayı reddederdim. Nasıl olsa kazanacaktım ama mesele bu değildi.

"Evet, evet, biliyorum, ama bunu duymak isteyeceksin." Her zamanki gibi tam karşıma oturdu. "Bir ceset buldular."

Yukarı baktım. "Ünlü biri mi öldü?" Arlo başını salladı. "Bunu neden duymak istediğimi hâlâ bilmiyorum." Bir ünlünün ölümü umurumda değildi, çünkü bunlar her zamankinden daha fazla drama yaratmaya mahkûmdu. Ceza hukuku alanında da çalışmıyordum, bu yüzden kimin öldüğü ya da toplumda hangi unvana sahip olduğu önemli değildi, çünkü zaten olası bir davayla ilgilenecek kişi ben olmayacaktım.

Arlo bana bu ölümden hiç bahsetmedi, çünkü bilgisayarım birinin beni görüntülü aramaya çalıştığını gösteriyordu ki bu çok nadiren ve sadece işle ilgili olduğunda gerçekleşen bir şeydi. Daha da önemlisi, bu aramalar genellikle

planlanmış, rastgele değil. Ama tıpkı geçen Cuma olduğu gibi, Chandler Adams'ın neden benimle iletişime geçmeye çalıştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bana her ne için ihtiyacı olduğunu düşünüyorsa, yardım edemeyeceğimden emindim. Bir avukat olarak önceliklerim aile hukukuna dayanıyordu, bu yüzden bana ihtiyacı olmadığından emindim.

Her iki durumda da Arlo'ya çenesini kapatmasını söyledim ve telefonu açtım. Bir saniye sonra ekranımda elli yaşlarındaki Chandler Adams'ın mavi gözleri ve sarı saçları belirdi ve yüzündeki sırtıştan hoşlanmayacağım bir şey istediğini anlayabiliyordum.

"Auclaire, eski dostum," diye selamladı beni. Cevap vermedim. O benim arkadaşım değildi, o adam babam bile olabilirdi. Onu çok az tanıyordum bile. "Umarım çalışma saatlerinizi bölmüyorumdur."

"Ne istiyorsun?"

Oyun oynamasına izin vermektense ağzındaki baklayı çıkarmasını istediğim için kalbi kırılmış gibi iç geçirdi. "Evleneceğini duydum."

Ben mi? "Peki bunu sana kim söyledi?" Bu yanlış haberi kimden duyduysa, uzun süre yaşamayacağını biliyordum. Hakkımda kimin yanlış bilgi yaydığını öğrendiğimde, bunu bir daha asla yapmayacaklarından emin olacaktım.

Bilgisayar ekranıma baktığımda Arlo'nun bana şaşkınlıkla baktığını gördüm. Görünürdeki nişanlılığını öğrenmekten o da en az benim kadar endişelenmişti ama ben bunu belli etmemiştim.

Adams gülümsedi ve bazı kâğıtlar çıkardı. "Annen, Tanrı kalbini kutsasın-" Cümlelerin devamını duymak istemediğimden emin olmak için bilmem gereken tek şey annemdi. "En büyük kızım doğduktan kısa bir süre sonra annen, Flora yirmi beş yaşına geldiğinde ikiniz de romantizm konusunda eksik kalırsanız evleneceğinize dair bir sözleşme imzalamıştı."

Annemin benim adıma yaptıklarının bir önemi yoktu, çünkü ben öldükten sonra o artık benim annem değildi.

On altı yaşına girmiştım, iki kardeşimi de alıp evden kaçırmıştım.

"Umarım bunu sadece benim zengin bir aileyle evlenmemi ve sonra da kendi parasıyla geçinmemi istediği için söylediğini biliyorsundur." Ya da ben öyle sanıyordum. Açıkçası, Julie'nin Chandler'ı nereden tanıyacağından bile emin değildim. Toronto'dan çok uzakta yaşıyordu.

Adams başını salladı ve hiç umursamadığından emindim. Neden umursasın ki? Belki de hâlâ sokağın aşağısındaki zavallı çocuk olsaydım, en başta benimle iletişime bile geçmezdi. Ama ben bir milyarderdim, birden fazla işim vardı ve istesem de istemesem de yanımdaki herkesi koruyabiliyordum.

İçimden bir ses hep başarımın bir gün peşimi bırakmayacağını söylüyordu ve o gün nihayet gelmişti.

"Flora henüz yirmi beş yaşında değil," dedim, yine de bunun önemli olmadığını farkındaydım. "Ayrıca, bugünlerde görücü usulü evlilikler yasadışı olduğu için sözleşme geçerli değil." Kanada'da aşağı yukarı öyleydi. İki taraf da kabul ederse yasaldı ama ben kabul etmediğim için bu zorla evlilik sayılırdı ve onlar da yasa dışıydı.

Hukuku Chandler Adams'ın bilebileceğinden daha iyi biliyordum. "Artık avukatlık yapmayacak mısın? Çünkü, Kai, sen bunu kendin için kolaylaştırmak isteyeceksin."

Sandalyemde arkama yaslandım ve devam etmesini işaret ettim. Başka bir seçeneğim yok gibiydi. Elbette telefonu kapatabilirdim ama bunun gerçekte neyle ilgili olduğunu merak ediyordum.

"Bir başka 'Toronto sokaklarını temizleme' görevine gittiğini fark ettim," dedi cümlemin yarısını aynen aktararak.

"Peki bu senin için yeni bir şey mi, nasıl?" Chandler karanlık tarafın bir parçasıydı; kızlarının haberi olmadan kendi payına düşen kötü şeyleri yapmıştı. Ve yüzeyin altında çalışan insanlar - su yerine kanın aktığı ve çeşitli yerlerde ateşin yandığı yerler - kimlerin dikkatli olması gerektiğini biliyorduk.

gözcülük yapıyordum. Endişelenecek bir şeyim yoktu, çünkü kimsenin yanına yaklaşmaya cesaret edemediği kişilerden biriydim, aksi takdirde ölümleri garantiydi.

Çoğumuzu her zaman tek bir yerde bulabilirdiniz: Tartarus Kulübü. Orası bizim güvenli alanımızdı - bir nevi Vegas gibiydi, çünkü o kulübün içinde ne olursa olsun, orada kalırdı.

Bütün kulübü Milo Marucci işletiyordu ve kendisi size üyelik teklif etmediği sürece içeri girmenizin imkânı yoktu. Sadece olası her girişteki güvenlik görevlileri sizi içeri almayacağı için değil. Onları geçseniz bile, binaya girebilmek için yine de bir Üye Kartına ihtiyacınız vardı.

Milo Marucci'nin kendisi size milyonlarca sayfa imzalattırdıktan sonra bir tane vermediği sürece bu kartı almak imkansızdı.

Adams ve ben ilk kez orada tanışmıştık, ancak garsonlardan birini "kazara" öldürdükten sonra girişine izin verilmemişti. Kulübün basit bir kuralı vardı, binanın içinde cinayet işlememek.

Bir ay sonra Flora dansçı olarak ortaya çıkmaya başladı.

Adams, "Benim için değil ama senin için yeni bir haber," diye yanıtladı.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Belki e-postalarını açtığı anda olur."

Maillerimi açtım ve onun adını açılmamış olanların en üstünde buldum. E-postanın gövdesinde "güzel atış" dışında bir şey yazmıyordu. Ekinde bir video dosyası vardı ve daha videoyu açıp oynatmadan önce, göreceğim her şeyin beni asla onaylamadığım aptal bir evliliğe şantaj yapmaya yeteceğini biliyordum. Gerçi, muhtemelen benim için sonuçları olacağı için değil, başka nedenlerden dolayı.

Chandler Adams boktan bir katil olabilirdi ama iş şantaja gelince harikaydı.

Elbette benim kadar iyi değildi ama kötü bir gün geçirmesi yeterliydi; dikkatinin dağıldığı bir saat bile birinin şantaj malzemesi bulması için yeterliydi.

Sonunda dosyayı açtım, ekranda kendimi Roger Vikings'in kafasına silah dayamış halde gördüğümde bile yüzümde tek bir tepki yoktu. Merhamet için yalvarırken korku gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı, ama bu asla vermediğim bir şeydi.

Her şeyi berbat ettin, bedelini hayatınla ödedin.

Sonra onu vurdum, anında cansız bedeni devrildi. Arkamı döndüm ve orada olduğunu bile bilmediğim kameraya baktım. Yanımdaki adamlardan biri tam da bu nedenle yanımıza bir tane gizlice sokmuş olmalıydı ve kim olduğunu bulmam uzun sürmeyecekti.

"Harika bir video, değil mi?" Adams'ın yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Bu video ortaya çıkarsa en iyi avukat arkadaşın bile seni kurtaramaz."

Gözlerim tekrar Arlo'nunkilerle buluştu ve videoyu görmemiş olmasına rağmen başını salladı. Ben de bir avukattım ama o ceza savunması konusunda uzmandı ve harika bir avukattı. Kendisinin bile buna karşı bir şey yapamayacağını söylediğinde, işte o an gelmişti.

Ama yalan söyledi, bunu biliyordum. Polislerden de korkmuyordum, benimle ilgili hiçbir şey yapmadılar. Yine de başka endişelerim vardı.

"Bu video epeydir sendeydi, eminim canın pahasına saklamışsındır." Dört yıl önce Roger Vikings'i öldürdüğümü düşünürsek, Adams bana kızıyla evlenme ihtimali gibi aptalca bir şey yaptırmanın tek yolunun bu olduğunu biliyor olmalıydı.

"Akla gelebilecek her yere dağıtılmış birden fazla kopyam var, bu yüzden sabit diskimi silmeye çalışsanız bile, yine de mevcut olacaktır."

Daha azını beklemiyordum.

"Neden ben? Onu Marucci ile evlendirebilirsin. Eminim damadın olsaydı, seni kulübüne bile alırdı."

"Kulüp umurumda değil. Ancak önemseydiğim şey Flora'nın güvenliği ve bunu garanti edebilecek tek kişi de sensin."

Etrafımın suçlularla ve ellerine fırsat geçse beni öldürmeye hazır insanlarla çevrili olduğu bir dünyada, elbette birini korumak için mükemmel bir adamdım.

"Flora güvende olacak, adı neydi?"

Gün ışığı kızın mı? Starlet ya da öyle bir şey-"

"Sterlie."

"Ne dedim ben? Korunmayı hak etmiyor mu?"

"Bu sizi ilgilendirmez ama onun için birini ayarladım."

Bundan şüpheliyim.

Tüm bunların hiçbir önemi yok, çünkü bütün bir aileyi öldürmek anlamına gelse bile hiç istemediğim bir evlilikten kurtulmanın bir yolunu bulurdum. Bütün bir ülke bile benim için sorun olmazdı.

"Öyle ya da böyle Kai, seninle tekrar sohbet etmek güzeldi. Yarın seni kahvaltıya bekliyorum."

"Kahvaltı mı?" Sabah saatlerinde evden ıkabilirsem şanslıydım. "Gelemeyeceğim."

"Öğle yemeği kulağa daha mı hoş geliyor?"

"Pek sayılmaz, ama sanırım biraz zaman yaratabilirim." Belki de tüm bu durum hakkında daha fazla endişelenmeliydim, ama şaşırtıcı bir şekilde endişelenmemiştim. Flora Adams'la evlenmek istemiyordum ama bu işi halletmenin sadece birkaç hafta, en fazla birkaç ay alacağını biliyordum. Birkaç ay içinde ben her zamanki gibi özgür olacaktım ve Chandler Adams ya artık yaşayanlar arasında olmayacaktı ya da hapishanede ürüyecekti.

ALTINCI BÖLÜM

Tüm Sorular

"seni karanlıkta bıraktı, ne bekliyordun?"-bury a friend by Billie Eilish

Kai Auclaire

"Neden mutfak adasının her yerinde tonlarca gazete var?" Sırf bu sorunun cevabını almak için mutfaktan çıkıp kardeşimi aramaya gittiğimde sordum. Tek istediğim huzur içinde yemeğimi yemekti ama kimsenin kullanmadığı yemek odasında yemek zorunda kaldım çünkü ada ne Ares'in ne de benim okuduğum gazetelerle kaplıydı.

Ares dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı. "Psikoloji dersim için onlara ihtiyacım vardı. Gelecek hafta bazı suçluları ve suç işleme nedenlerini analiz eden bir sunum yapmam gerekiyor. Gazetelerde internette olmayan bazı şeyler olabileceğini düşündüm." Omuz silkti. "Seninle de tam olarak röportaj yapamazdım, bu yüzden tek seçeneğim buydu. En azından ben öyle düşünmüştüm. Yanılmışım."

"Belli ki." Yatak odasının derinliklerine doğru yürüdüm ve içeri girerken bir başka gazete yığınının üzerine bastım. Bunları nereden bulmuştu ki? "Bu hepsini atabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Sanırım. Yine de, bugünkünü bırak. Parma Court civarında ölen adamla ilgili bir makale gördüm ama henüz okumaya fırsat bulamadım. Toronto'da olduğu için belki onun hakkında konuşabilirim, biliyorsun ve o reality TV adamını öldüren sen değildin, değil mi?" Başımı salladım. Ares adamı öldürdüğüm yerde asla bir ceset bırakmayacağını biliyordu. "Hiç duydun mu? Sanırım bulmuşlar

Dün gece vücudunu inceledim ve internetteki resimler çılınca görünüyordu! Yine de özensiz bir çalışma, en azından sizinkine kıyasla."

Ah, evet, Chandler Adams nihayet görüşmeyi sonlandırdıktan sonra Arlo'nun bana daha önce anlattığı cinayet. Arlo katil olduğunu düşündüğü kişi hakkında konuşmaya başladı. Bu konuda şüpheliydim ama Arlo'nun suçlara karşı bir sezgisi vardı. Bu yüzden işten sonra ya da bazen iş saatlerinde ne yaptığımı biliyordu. Bunu anladı ve benim suç ortağım olmaya karar verdi. Ortaklar, bir şey söyleyen diğer insanların sözlerini tuttuklarından emin olmak için birlikte çalışan iki insan gibi ve eğer değilse, şeytanla uzun, sonsuza kadar sürecektir bir konuşma yapacaklar. Bir suç ortağı.

"Arlo bana bundan daha önce bahsetmişti," dedim.

Ares'in gözleri merakla parlıyordu. Arlo'nun bu suçtan bahseden tüm internet sitelerinin toplamından daha fazla şey bildiğinin farkındaydı. Ama sonra yüz ifadesi, biraz fazla düşündüğünde sık sık yaptığı gibi üzgün bir ifadeye büründü. Suçun kötü bir kelime olması gerektiğini hatırladığında. Anlamamıştım. "Sence öldü mü?"

"Kadın mı?" Son baktığımda, ölen kişi bir erkekti.

"Anne."

Oh. Bizi doğuran kadın. "Bilmiyorum." Ölmemiştir ama Ares'e annemizin ömür boyu hapiste olduğunu ve ziyaret hakkının olmadığını söyledim.

"Keşke işaretleri görecektir kadar büyük olsaydım. Yakalanmadan önce ikimizin de fark etmediği bazı davranış farklılıkları göstermesi gerekirdi. Yani, onu oradan çıkarmak için avukat oldunuz, çünkü ya hasta olduğunu ya da yapmadığını biliyordunuz, değil mi?"

Yapmadım, ama yine de ona söylediğim buydu. Onu "hapishaneden" çıkarmak istesem bile, bunun için doğru türde bir avukat olamazdım.

Kardeşimin yatağına doğru yürüdüm ve yanına oturdum. Hemen ayağa kalktı ve kollarıma atıldı. Onun sarılmaları tahammül ettiğim tek sarılmalardı.

Ares benim tarafımdan büyütölmüştü, bu yüzden fiziksel dokunuşun ne olduğunu bilmesi bile bir mucizeydi, çünkü kimsenin bana yaklaşmasına neredeyse hiç izin vermiyordum. On altı yaşındayken, iki kardeşimi de yanıma alıp kaçmaya karar verdiğimde onun elini bile nadiren tutmuştum.

Port Cartier'den Toronto'ya kadar yolda geçirdiğimiz dört gün boyunca Ethan'ın Ares'i taşıması ya da kazara kaybolmasın diye elinden tutması gerekiyordu. Sadece dört yaşındaydı, bu yüzden Ethan bunları yapmasaydı Ares kesinlikle kaçırdı.

Ares'e kaçmamızın gerçek sebebini hiç söylemedim ve bunu planlamamıştım da. Kaçtığımızı bile bilmiyordu, sadece taşındığımızı sanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, Ethan bile gerçeği tam olarak bilmiyordu. Yine de Ethan ve ben, Ares'in benim gibi büyümesini istemediğimiz için bu konu hakkında bir daha asla konuşmamaya karar verdik. Onu annemizin bu aileye getirdiği zulümden uzak tutmak istiyorduk. Dört yıl önce Ethan'ı bulup öldürdükten sonra bile, Ares'e asla söylemeyeceğime dair kendime söz verdim.

Annemizin vergi kaçakçılığından hapse atıldığına, yetim olduğumuza ve daha iyi fırsatlar için Toronto'ya taşındığımızı inanıyordu.

Toronto bize daha fazla fırsat sundu, Ethan ve benim kardeşimizi büyütmemize izin verdi, biz henüz ergenlik çağındayken bile hiçbir ebeveyn rehberliği olmadan, başlangıçta sadece biraz parayla. Bu şehir okula gitmemize ve bir yandan da iyi maaşlı bir iş bulmamıza olanak sağladı.

On altı yaşındaydım, tanık olduklarım ve onun bana yaptıkları yüzünden travma geçirmiştım ve para için cinayet işlemeye hazırdım. Ama benim tarafımdaki cinayetler biraz daha geç başladı. On dokuz yaşına geldiğimde ve biraz daha güçlendiğimde. Ondan önce, finansal sömürü ve koca bir kumarhaneyi çalmak gibi normal şeylerdi, öldürmek değil.

"Onu hapisten çıkarmayı planlamıyorsun, değil mi?" Ares'in sesi bir fısıltı gibi inceydi ama tam olarak aynı değildi.

İki seçeneğim vardı, ona milyonuncu kez yalan söylemek ya da gerçeği söylemek. İkisini de yaptım. "Hayır, bizden uzak duracak."

"O zaman gerçekten kötü şeyler mi yaptı?" "Evet." Ve bu hiç de yalan değildi. "İnsanları öldürmek gibi mi?"

Bu kötü bir şey miydi? "Diğer şeylerin yanı sıra, evet." Aslında fiziksel olarak üç kişiden fazlasını öldürdüğünden emin değildim. Öldürdüğü üç kişiyi ve küçük bir çocuğun hayata duyduğu hayranlığı biliyordum.

"O zaman masum insanlar, anladığım kadarıyla?" Başımı salladım.

Ares iç çekti ve daha fazla bilgi istemeye hazır olduğunu biliyordum ama uykusundan yeni uyanan küçük çocuk tarafından bölündü.

Yavaşça, uykulu bir şekilde doğrulup elinin tersiyle bir gözünü ovuşturmadan önce gerinmesini izlerken başımı Lola'ya doğru eğdim. Beni fark ettiği anı biliyordum çünkü gözleri her zamanki gibi parlamıştı.

"Baba!" diye çığlık attı ve ayağa fırlayarak kendini kollarıma bıraktı.

Gazeteler dışında bir sebep vardı. Mutfağımın etrafında, Ares'in odasına neden girdiğimi merak ediyordum ama burada oturmuş, kardeşime ve Lola'ya Flora Adams'ın bir sürelğine bize taşınmak üzere olduğunu söylemeye hazırlanırken bunu yapamadım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Onun Hatası

"Sana gücünü göstereyim"-Dove Cameron'dan Kahvaltı

Flora Adams

"Erkek arkadaşının öldüğünü duydum." Kai barda yanıma oturdu. Koltuğun dolu olup olmadığını sorma nezaketini bile göstermedi. Teknik olarak değildi ama ona göre kesinlikle öyleydi.

Onun varlığında kanım dondu, tiksinti bedenimi doldurdu. Kai tanıdığım en sinir bozucu insan olmalıydı, en azından yaşayan insanlardan bahsediyorsak.

Nefretim haklı olduğundan emin değildim. Hayır, kesinlikle öyleydi. Önce, eğlence için orada olduğum halde fahişe gibi giyindiğimi söyledi, sonra da kız kardeşime hakaret etti. Üstüne üstlük bir de kaba davrandı.

Benim de o kadar nazik olmadığım zamanlar oldu ama en azından nasıl kibar olunacağını biliyordum. Tabii Kai'nin yaptığı gibi biri bana hemen saygısızlık etmediği sürece.

"Eski erkek arkadaşım. Ama bu senin umurunda değil." İçkimden bir yudum aldım, sakın kalmaya, huzurumu korumaya çalıştım, her ne kadar tüm bardağı devirip tepelere kaçmak istesem de. Tadı ananaslı ters çevrilmiş kek gibiydi, bu da nefret etmem için bir neden olmalıydı çünkü ananastan nefret ederdim.

"Sadece en derin taziyelerimi sunmak için buradayım."

Benimle gerçekten konuşmak istemesi bir yana, sesi üzgünmüş gibi bile çıkmıyordu. Kai'nin ses tonunda belli bir tiksinti vardı, kin dolu bir şey.

"Onlara ihtiyacım yok." Ödeme yapmak için cüzdanımı çıkardım ama Kai benden önce davrandı. Siyah Amex'ini tezgâhın üzerine kaydırđı ve Maya'ya bu gece sipariş ettiğim herhangi bir içki için kendi kartını kullanmasını söyledi.

Onun yardımına ihtiyacım yoktu ama bedava içkiye asla hayır demedim. Ayrıca, hiçbir zaman sadece benim içkilerim demedi, sipariş ettiğim herhangi bir içkiyi söyledi. İyi olduğum bir şey varsa, o da para harcamaktı.

"Beni şaşırtmadı. Hiçbir katil yaptığı şey için kendisine acınmasını istemez."

Başım ona doğru fena halde dönmek istedi ama sakinliğimi korudum. Yalnızca bir kişiye şaşıklık ya da zayıflık gösterirsem, kendimi parmaklıklar ardında bulana kadar peşimi bırakmazdı. Ve Kai Auclair'e az önce ima ettiği şey karşısında çaresizlik ve hayal kırıklığından başka bir tepki göstermek benim ölümüm olacaktı.

Bir avukat olarak, muhtemelen bu gibi bulguları rapor etmek zorunda kalmıştır. Kanun adına ya da bu insanlar buna ne diyorsa. Ya da belki polisler söylüyordu? Bilmiyordum, umurumda da değildi.

Belki de Kai, cinayet gibi suçlarda yasaların gerçekte ne dediğini benim onu umursadığım kadar umursamıyordu.

Gözlerimi ona dikmektense bütün bir günü çamaşır suyuyla oarak geçirmeyi tercih etmeme rağmen yüzümü ona döndüm. "Söylesene, benim neyim katil diye bağırıyor?"

Daha yakına eğildi, sandal ağacı ve pahalı bir şeyin kokusu duyularımı doldurdu ve güzel koktuğunu düşündüğüm için kendimden her zamankinden daha fazla nefret ettim. "Aslında hiçbir şey. Ama buradaki herkesin karanlık bir tarafı var ve boş zamanlarında eski erkek arkadaşlarını öldürdüğünü hayal edebiliyorum."

"Beni çok düşünüyorsun o zaman, ha?" Elimi yüzüne götürdüm ve beyaz bir tırnağımı çenesinde gezdirdim, Kai'nin beni durdurmasını bekliyordum ama durdurmadı.

Parmağım boynunun yan tarafını okşadığında gözleri benimkilere takıldı ve bakışları bir kez daha derinleşti.

Sanki her an onu boğacakmışım gibi elimi yavaşça boynuna götürdüğümde cesaretimi topladım. Bunu yapmayı çok istememe rağmen elimi hiç kapatmadım ya da baskı uygulamadım.

"Kai, sana böyle hitap edebilir miyim?" İkisi de umurumda değildi. "Hâlâ eski erkek arkadaşımın öldürüldüğü gerçeğini anlamaya çalışıyorum ve senin beni onun katili olmakla suçlamaktan başka yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?"

Kai elimi kendi eliyle kapattı ama benim elimi boğazından çekmedi. "Ben bir avukatım Flower ve insanları suçlamak işimin bir parçası."

"Ve siz gerçekten hiç işlemediğim bir suçu kabul edeceğimi mi düşünüyorsunuz?"

Boştaki elini enseme koydu ve beni kendine doğru çekti. Kısık bir sesle, "Belki de o kadar aptalsın," dedi.

Kai Auclair yakışıklıydı, sesi tüylerimi diken diken ediyordu, özellikle de bana bu kadar yakinken tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu ama o şimdiye kadar tanıdığım en kötü adamdı.

Bu doğru değildi. Chris'ten Kai'den çok daha fazla nefret ediyordum ama o da yakın bir ikinciydi.

Gerçekten utanç vericiydi. Güzellik çirkin bir insan için harcanmış. "Yeterince zeki olmak için hukukçu olmama gerek yok.

yapmadığım bir suçu kabul etmemek için." Elim boğazından çektim ve zehirli olduğundan emin olduğum bakterilerini silmek istercesine avucumu uyluğuma doğru kaydardım. "Ve söz konusu suçu işlemiş olsam bile, ortada hiçbir kanıt yokken bunu itiraf etmenin kötü bir fikir olduğunu bilmek için avukat olmaya gerek yok."

Kai kendi kendine başını salladı, sonra içkisine uzandı, bardağı dudaklarına götürdü ve başını arkaya eğerek içindekileri sanki bir shotmış gibi tek seferde içmeye zorladı. Gözleri benimkilere geri döndüğünde memnun görünüyordu. "Arlo seni çok severdi."

"Arlo kim?" Kai'nin tanıdığı herhangi birini tanımakla ilgilenmiyordum. Onlar da ancak onun kadar berbat olabilirlerdi.

"Arlo D'Angelo," dedi bana. Tanrım, zil zurna sarhoş olmalıydı çünkü ayık Kai Auclair'e in hâlâ benimle konuşuyor olacağından şüpheliydim. "O bir ceza savunma avukatı."

Tabii ki. "Suçlu olmamam çok kötü." Bar taburemden kalktım ve çantamı omzuma attım. "Ama sanırım daha önce karanlık bir iş yapmamışsın gibi ortalıkta dolaştığına göre harika bir iş çıkarıyor."

"Ya da sadece nasıl yakalanmayacağımı biliyorum."

Şüpheli. "İçkiler için teşekkürler." Maya'ya dönüp kendime ve tüm kulübe birer içki daha ısmarladım, sonra dudaklarımda bir sırıtışla Kai'ye döndüm. "Çok cömertsin."

"Bunun olacağını bilmeliydim."

Omuz silktim. "Bana bir inç ver, bir mil alacağım." En azından konu pisliklerden para almaya gelince. Aslında kaba bir insan değildim. Elbette yalnız bırakılmayı severdim ama istersem kibar da olabilirdim. Ancak, Kai benim kibarlığımı hak etmiyordu.

Maya içkimi tezgâha bıraktı ve ben de hemen aldım, sonra Kai'nin arkamdan seslendiğini duyunca uzaklaştım.

"Yarın öğle yemeğinde görüşürüz, Flower."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şimdi neyiz?

"dünyaların çarpıştığı ve günlerin karanlık olduğu yer"-Skyfall, Adele

Flora Adams

Ertesi gün bile Kai'nin sözleri aklımdan çıkmadı.

Yarın öğle yemeğinde görüşürüz.

Bu ne anlama geliyordu ki? Görünüşe göre öğle yemeğinde benimle görüşüyor olması dışında, ama neden? Ona katlanamıyordum ve bu duygunun karşılıklı olduğuna ikna olmuştum. Ben de öğle yemeği saatinde çalışmıyordum, yani beni o saatlerde Tartarus'ta göreceğini sanıyorsa yanılıyordu.

Ayrıca, her Çarşamba Sterlie, babamız ve ben onun evinde öğle yemeği yerdik. Sadece üçümüz. Ve emin olun, Kai birçok nedenden dolayı 'üçümüzün' bir parçası değildi.

Eve girdiğimde, her Çarşamba olduğu gibi kız kardeşimin beni kapıda karşılamasını bekliyordum ama gelmedi, ben de bu sefer erken gelmiş olmalıyım diye düşündüm. Ancak yemek odasına girdiğimde onun çoktan orada olduğunu ve masada mükemmel bir şekilde oturduğunu fark ettim.

Kai, Auclair'e sikerken, sanki bu günlük bir olaymış gibi.

Gün daha da kötüleşemezdi ya da o anda öyle görünüyordu.

Kai kız kardeşimin tam karşısında oturuyordu, sırtı bana dönüktü ama sadece varlığından, karanlık aurasından ve Sterlie'nin şarabından her yudum aldığı anda ona tiksintiyle bakmasından o olduğunu anladım. Arkasına yaslanmıştı.

sıkılmış ama kendinden emin bir şekilde sandalyesinde oturuyordu. Dikkatini dağıtmaya çalışmıyordu, onun yerine doğrudan kız kardeşime bakıyor, onun her hareketini izliyor, kız kardeşim de onun kendisini ne kadar rahatsız ettiğini göstermemeye çalışıyordu.

Adam yakınımda olduğu her an beni öfkeliendiriyordu.

"Burada ne halt ediyorsun?" Masanın etrafından dolanırken sordum. Sterlie'nin yanında durdum, henüz oturmamıştım.

Kai oradaysa ailemle Çarşamba öğle yemeği, ailemle Çarşamba öğle yemeği değildi. O ailenin bir parçası değildi ve burada istenmiyordu.

"Eminim baban buraya geldiğinde bu soruya cevap vermekten mutluluk duyacaktır." Kai her zamanki gibi rahatsız görünmüyordu ama onun da en az Sterlie ve benim kadar burada bizimle olmasını istediğinden emindim.

"Senin yürütmen gereken yüzlerce iş yok mu?" Sterlie sordu, sonra Kai'nin gözleri zehirle ona döndüğünde sessiz bir çığlık attı, sanki onun hakkında özel bilgi olarak kabul edilen herhangi bir şeyi sormaya nasıl cüret ettiğini anlayamıyormuş gibi.

"Hafta içi odaklandığım tek iş, müvekkillerime iyi bir avukat olmak. Pazartesi'den Cuma öğleden sonraya kadar olan süreye denk gelmeyen her şey, sizin de söylediğiniz gibi, benim yüzlerce işimden biri olduğunu gösterir. Benim sürekli gözetimime ihtiyaçları yok, bu nedenle haftanın sadece Cumartesi ve Pazar günleri uğruyorum."

"Evet, tamam mı? Ama bugün Çarşamba ve sen müşterin yerine buradasın. O zaman neden süslü ofisinde değilsin?"

Muhtemelen ek iş olarak yaptığı işten yeterince para kazandığı için kendi hukuk bürosunda çalışmasına bile gerek kalmamıştı ama Sterlie bazen biraz naif olabiliyordu, bu yüzden böyle bir ihtimali düşünmemesine şaşırmadım.

Kai, Sterlie'yi görmezden geldi ama cevap vermeye çalışsa bile bunu yapamayacaktı çünkü tam o anda babam ortaya çıkmaya karar verdi.

"Görüyorum ki daha önce tanışmışsınız," dedi hiç umursamaz bir tavırla. Her ne olacaksa, bundan hoşlanmayacağımı hissedebiliyordum. "Öğle yemeği birazdan servis edilecek, neden o zamana kadar sohbe devam etmiyoruz?"

Yemekte konuşmak mı? Bu garip geldi. Yemek yerken hiç konuşmazdık, çünkü babam sessizlik içinde yemek yemeyi tercih ederdi. Sterlie ve ben çocukken bile yemek sırasında konuşmayı yasaklamıştı.

"Kızlarınıza neden burada olduğumu söylemenizi öneririm, çünkü oyalamaya devam etseniz bile bu sonucu değiştirmez. Açıkçası, bunun olmasının sebebi siz olduğunuz için bu ironik bir durum. Ve en azından bu şekilde, katılmak istemediğim bir öğle yemeğine katılmak zorunda kalmadan önce eve dönebileceğim," dedi Kai ve kendimi bu adamlarla aynı fikirde bulduğuma inanamadım. Onu burada istemiyordum ve görünüşe göre kız kardeşim de istemiyordu. Doğrusu, babamın da onu burada istediğini sanmıyordum.

Babam oturdu ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. Ona itaatsizlik edecek biri değildim, bu yüzden benden yapmamı istediği şeyi yaptım.

"Sanırım bundan kaçış yok," diye mırıldandı nefesinin altından ve sonra bana döndü. "Flora, annen ve ben konuştuk."

Bu, ateş topu yağması kadar olası bir şeydi.

Annem ve ben düzenli olarak telefonda konuşurduk. Öte yandan babamla hiç görüşmezlerdi. Onları aynı odada yakalamanız bir mucizeydi, ancak annem yeni erkek arkadaşıyla birlikte olmak için kısa süre önce Afrika'ya taşındığı için bu da bugünlerde pek olası değildi. Kenya'da mutluydu, bu yüzden taşınmasının sorun olup olmadığını sorduktan sonra bir gün boyunca kendime acımış olsam da, mutluluğunu Kanada'dan uzakta bir yerde bir erkekle bulabildiğine sevindim.

"Zehra'yla mı konuştun?" Sterlie bunu doğru duyduğundan emin oldu. Güzel, demek babamın annemle konuştuğunu duyan tek kişi ben değilmişim.

"Evet," diye onayladı. "Flora'nın yakında evlenip bir aile kurmasının zamanının geldiğine karar verdik."

Yakın zamanda bir aile kurmak istemiyordum. Sadece yirmi dört yaşındaydım ve bir aile isteyip istemediğime karar vermek için bolca zamanım vardı. Tek başıma mutlu olabilirdim, çok teşekkür ederim.

Bunu yüksek sesle söylemeye hazır olduğumda, birden karşımda oturan o çıldırtıcı, zengin görünümlü, uzun adamı hatırladım. Pahalı, tamamen siyah takım elbise pantolonu ve gömleğinin içinde biraz daha az çirkin görünüyordu. Kıyafeti yeni değildi ama yüzündeki sakallar yeniydi.

Kimi kandırıyordum ki? Tıraşsız bir yüzü olsa ve gri pantolonla saçma beyaz bir elbise gömleği giyse bile çirkin değildi. Bana göre, mokasen ayakkabı giyse bile kötü görünmüyordu ve bunu daha önce hayatımda tanıştığım bir sürü erkek için söyleyemezdim.

Nefret ettim.

"O değil!" Kai'yi işaret ettim ve Kai'nin neden burada olduğu nihayet içime yerleştiğinde içimdeki öfkenin yükseldiğini hissettim. "Herhangi biri, ama bu adam değil." Cidden, Kai Auclair yerine evsiz bir adamı tercih ederdim.

Babam çoktan kararını vermişken onunla tartışmanın anlamsız olduğunu hayatımın erken dönemlerinde öğrendim. Onunla evlenmeyecekmişim gibi davranmak da işe yaramazdı. Tartışmak istedim, babama cehenneme gitmesini söylemek istedim, çünkü o ve görünüşe göre annem benim evlenme zamanımın geldiğine karar verdiği için biriyle evlenmeyecektim. Ama tartışamazdım, beni dinleme ve seçimlerini yeniden gözden geçirme şansı olsa bile.

İlk kız evlat olarak küçük kardeşime iyi bir örnek olmam gerektiğini biliyordum, ancak Sterlie'nin beni örnek almaması gerektiğini bildiğinden emindim. Ben hiç de iyi bir örnek değildim.

Ayrıca, kız kardeşimin de bir yetişkin olduğunu düşünürsek, ne kadar etkili olabileceğimden emin değildim.

"Çoktan karar verildi, Flora. Ve sözleşme bir süre önce imzalandı. Sen konuşamazken bile

"Annem seninle Julie'nin oğlunu evlendireceğine söz verdi."

Annem beni çocukken birine mi söz vermişti? Bundan çok şüpheliydim.

Gözlerim Kai'de kaldı ve annesinden bahsedildiğinde çenesindeki bir kas kıpırdandığında, bunu bu evliliği benim kadar istediğinin bir işareti olarak mı görmeliydim yoksa sadece ona karşı genel bir nefreti mi vardı emin değildim. Her iki durumda da, bu evlilikten bir çıkış yolu bulabilmemiz için dua ediyordum, çünkü ikimiz için de pek faydalı değildi. Belki babam da yakında bunun farkına varırdı.

"Şimdi annemi aramamın bir sakıncası var mı?" Çantamı elime aldım ve telefonumu çıkardım. Annem beni evliliğe zorlayan son kişiydi. Babamla ilişkilerinin yürümemesinin bir nedeni vardı. Babam onu Sterlie'nin annesiyle aldatmıştı.

"Devam et, Zehra'yı ara," diye meydan okudu.

"Oh, yapacağım." Ben de öyle yaptım. Herkesin önünde annemi aradım. Telefonu kulağıma götürüp annemin açmasını beklediğimde babamın yüzündeki şok ifadesi, annemin aslında bu nişanla hiçbir ilgisi olmadığını anlamam için yeterliydi.

Babamı severdim ama o beni hep küçümserdi.

Annem telefonu açar açmaz kıkırdayarak, "Aramak için epey geç oldu tatlım," dedi. Bildiğim kadarıyla Kenya'da saat daha akşamın yedisiydi ama annem haklıydı, onu hep üç ya da dört gibi aramaya çalışırdım.

Babamın tepkisi zaten istediğim cevabı verdiğinden, aramayı daha gerçekleşmeden sonlandırabilirdim ama annem zaten telefonda olduğundan, bu işle bir ilgisi olmadığına dair onayını da alabilirdim.

"Biliyorum, sadece kısa bir sorum var." Babama baktım, ben sormadan açıklayacağını umuyordum. Ama yapmadı. "Son birkaç hafta içinde babamla benim hakkımda hiç konuştun mu?"

Annem mırıldandı. "Hayır, ülkeden ayrıldığımdan beri onunla konuşmadım." Ben de öyle düşünmüştüm. "Şimdi ne yaptı?"

Ne kadar anneme ne yaptığını söylemek istesem de yapamadım. Zaten bir önemi de yoktu çünkü bilseydi bile bana yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Yok bir şey, sadece merak ediyordum. Seni sonra ararım... yani bu gece ya da yarın, tamam mı?"

Sonunda aramayı sonlandırdığımda, babama bakmadım, çünkü bakarsam öfkeden patlayacağımdan emindim, bunun yerine kız kardeşimde teselli bulmaya çalıştım. Sadece sessizdi ve her zamanki mutluluğundan başka bir şey yaymıyordu.

Annemle konuştuğumda hep sessizleşirdi ve bunun nedenini bir dereceye kadar anlıyordum. Laurel, Sterlie on yaşından beri hayatımızdan çıkmıştı, yani şimdiye kadar bunu atlatmış olmalıydı, ama atlatamamıştı. Gerçi annenin babanın mirasına konmak için onu öldürmeye çalıştığını öğrenmek yıllar sonra bile yutulması zor bir haptı.

"Bunda benim çıkarım ne?" Telefonumu masanın üzerine bıraktım, babamın bunu yapmamdan nefret etmesini umursamıyordum. "Dışarı çıkıp kendime evlenecek bir adam bulabilirim, bana o adamı ayarlamak zorunda değildin" - Kai'ye baktım- "o adamı."

"O adamın bir adı var, Çiçek," diye hatırlattı Kai bana. "Adı Kai, belki küçük ceviz beynin yeni marka isimlerine yer açmak için onu atmıştır."

Hakkını vermeliydim, damarıma nasıl basacağını biliyordu ve ben bunu hem seviyor hem de nefret ediyordum. Kai'nin benden aldığı her tepkiden nefret ediyordum ama bir şekilde beni de ona doğru çekiyordu. Onun varlığı sürekli tutuşan bir ateş gibiydi, beni merakla içine çekiyor, sonra sönmüyor, beni sıkıyordu. Ama ateş hiç sönmüyordu.

Tanıdığım diğer erkekler kadar sıkıcı değildi. Bana kolayca kırılacak ince bir cam parçasıymışım gibi davranan, duygularımı incitip incitmediğini umursamayan erkekler gibi değildi. Belki de bu onu kötü bir adam yapmalıydı, ama eğer bir şey varsa, onun bu yönüne saygı duyuyordum.

"Ceviz beynim adını gayet iyi hatırladı." "O zaman sana bunu kullanmaya başlamanı tavsiye ederim .
Bu anlaşmadan çıkış yolu yok."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ben sadece daha iyiyim.

"oh, özgürlük benim ve nasıl hissettiğimi biliyorum"-Feeling Good, Michael
Bubl 

Kai Auclair

Elbette bu anlaşmadan kurtulmanın bir yolu vardı ve ben de oraya ulaşmak için çalışıyordum ama bunu yüksek sesle söylersem kendi planlarımı tehlikeye atmış olurdum. Ben zengindim, aptal değil.

şimdilik, hayatım bugünden sonra böyle devam edecekmiş gibi davranmak zorundaydım. Ne yazık ki bu, Flora Adams'a istesem de istemesem de nişanlımmiş gibi davranmayı da içeriyordu. Yine de biraz nefretin kimseye zararı olmazdı.

Aslında vardı ama umurumda değildi.

"Düğününüz önümüzdeki yaza ayarlandı," dedi Chandler o iğrenç cıvı cıvı sesiyle. Bu konuda fazlasıyla mutluydu ve bu anlaşmadan ne elde ettiğini henüz öğrenmemiştim.

Param umurunda değildi ve Tartarus'a geri dönmek istiyorsa, bunun yerine Flora'yı Milo'ya bağlaması daha akıllıca olurdu. Anladığım kadarıyla Flora ve Milo zaten yakınlardı, bu yüzden ikisinin de bunu umursayacağından şüpheliydim.

Eğer tüm bu nişan Flora'yı korumak içinse, bu şimdiye kadar karşılaştığım en aptalca anlaşmaydı. Chandler bu iş için birkaç koruma tutabilirdi, bana şantaj yapmazdı.

"Yaz iğrenç geliyor, gelecek kış yapalım," dedim.

"Bence yaz harika," diye karşılık verdi Flora. Tabii ki benimle aynı fikirde değildi. "Bundan on ay sonrası senin de bunu kabullenmen için yeterli bir süre olmalı, Key."

Sterlie derin bir iç çekti ve sandalyesine daha da gömüldü. "Sanırım bu ikisiyle işimiz çok zor, babalık."

"Öğrenecekler." Bundan emin gibiydi. "Flora, önümüzdeki hafta Kai'nin yanına taşınacaksın, o yüzden bavullarını toplamaya başlamanı öneririm."

"Ne?!" Flora ve ben aynı anda söyledik, bu da Flora'nın kafasını bana doğru çevirmesine neden oldu. Kaşları birbirine çatılmış, gözleri aynı kelimenin aynı anda ağızımızdan çıktığına inanamıyormuş gibi tiksintiyle dolmuştu.

Omuz silktim ve dikkatimi tekrar Chandler'a çevirdim. "Bunu asla kabul etmedim."

"Neden senin yanına taşınmadığını anlamıyorum. O artık senin nişanlın, Kai. Senin sorumluluğunda."

Karım olmadığı sürece, ki hiçbir zaman olmayacaktı, o kadına bakmakla ilgili hiçbir sorumluluğum yoktu. Ayrıca, kendi başının çaresine bakabilecek gibi görünüyordu. En azından çoğunlukla.

"Birkaç neden sayabilirim," dedim. "Birincisi, kardeşime ve kızıma yanımıza birinin taşınacağını söylemem için bana bir haftadan fazla süre vermelisiniz. Bunu kabullenmeleri için onlara zaman vermelisin."

"Bir kızın mı var?" diye sordu Sterlie. Sesi kız kardeşinden çok daha yumuşak, çok daha nazikti. Oh, neden Flora olmak zorundaydı ki? Onun sürekli etrafımda olduğu birkaç ay beni çıldırtırdı. Öte yandan Sterlie kolayca göz ardı edilebilir görünüyordu. Flora'nın aksine varlığını belli edeceğinden şüpheliydim.

"Evlat edindim, evet." Teknik olarak yeğenimdi ama kardeşim ve karısı öldürüldükten kısa bir süre sonra onu evlat edindim. Ethan hayattayken Lola onunla beni ayırmakta güçlük çekiyordu, bu yüzden bana baba dediğinde şaşırmadım.

Ethan ve Lydia artık etrafta olmadıktan sonra. Onu düzeltebilirdim ama iki yaşındaki bir çocuğa anne babasının öldüğünü söylemek bana yanlış geldi.

Şimdi altı yaşına giriyordu. Ona eninde sonunda söyleyecektim ama henüz değil.

"Bu çok sevimli!" Sterlie ciyak ciyak bağırdı. "Sence de öyle değil mi Flora?"

Flora cevap vermek yerine babasına bakakaldı. "Beni çocuğu olan bir adamla mı evlendiriyorsun?!"

Lola'nın varlığından bile kimsenin haberi yoktu, çünkü onu beni ölü görmek isteyen insanlardan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Chandler Lola'nın varlığından haberdar olamazdı.

"Seni koruyabilecek bir adamla evleniyorsun, Flora!" "Korunmaya ihtiyacım yok!"

Ama kesinlikle patlamış mısıra ihtiyacım vardı.

Flora sandalyesinden kalktı, birkaç adım geri çekildi ve ilk kez sessiz kalan babasıyla konuşmaya devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Neden korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun?"

Chandler'ın kaşları kalktı ama Sterlie'nin tepkileri milyonlarca kez daha değerli olduğu için onu dikkate almayı reddettiler.

Suçlu görünüyordu, sanki bir şey biliyor ama söylemiyordu. Yanakları yavaş ve yumuşak bir şekilde kızarıyordu ama geçen her saniye pembemsi renk daha da yoğunlaşıyordu. En azından şimdi yüzüne biraz renk gelmişti ve pembe elbisesine mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Sterlie Adams açık tenliydi. Çok açık sarı saçları vardı ama ağartılmış mı yoksa doğal mı olduğunu bilmiyordum. Gözleri delici bir mavilikteydi, yazın gökyüzünden daha açıktı. Cehennemde toplantı yapan bir meleğe benziyordu.

Peki ya kız kardeşi? Tam tersi.

Flora'nın kahverengi bir teni ve sık bukleli siyah saçları vardı. Gözleri ruhundan bir ton daha açıktı, ben de öyle tahmin ettim. Şık ve siyah giyinirdi, sadece göze çarpmasını sağlayan birkaç zarif renk kullanırdı. Kırmızı dudaklar, altın mücevherler.

En kötüsü de Flora'nın göze çarpmak için renklere ihtiyaç duymamasıydı. Gölgelede saklanmaya çalışsa bile göze çarpıyordu. Biliyordum çünkü Tartarus'taki ilk gününde dikkatimi bu şekilde çekmişti.

Bu kadında en nefret ettiğim şey buydu. Büyüleyiciydi ve on altı yaşındaki erkek kardeşimi ve beş yaşındaki kızımı geride bırakacağımı bilmeseydim, sadece bu düşünce bile silahı kafama dayayıp hiç tereddüt etmeden tetiği çekmeme neden olurdu.

Flora Adams hakkında aklıma gelen düşüncelerden uzaklaşmak için kendimi tekrar konuşmaya zorladım.

"Evet, Flora tam olarak neyden korunmaya ihtiyaç duyuyor?" diye sordum. Cevap beklerken çenemi elime dayadım ve işaret parmağımı ağzımın üzerinde tuttum. Ne de olsa kendimi neyin içine soktuğumu bilmeye hakkım vardı.

"Dünya," diye tükürdü Chandler ama ben bunun gerçek olduğuna inanmayı reddettim. Kızları da öyle.

"Ben 'dünyada' gayet iyiyim baba. O yüzden saçmalamayı kes ve kendi başımın çaresine bakabileceğimi çok iyi bildiğin halde neden birdenbire bir erkeğin korumasına ihtiyacım olduğuna inandığını söyle!" Flora sandalyesini tekmeledi ve bu davranışıyla beni hazırlıksız yakaladı.

Sterlie'nin öfkelendiğinde bir sandalyeyi tekmelemeye cesaret edebileceğinden şüpheliydim. Sessiz, geçici bir nişanlı olurdu. Ben de bunu tercih ederdim ama yine de Flora'nın öfkesine yenik düştüğünü görmek oldukça çekiciydi.

Oh lanet olsun. Vur beni artık.

"Çünkü aksi takdirde hapse gireceksin!" Adams bağırdı ve ayağa kalktı. Ellerini masaya vurdu, göğsü ağır bir şekilde inip kalktı.

Flora'nın gözleri kısa bir an için büyüdü, sonra kendini toparladı ve her zamanki gibi dimdik durdu. "Bunu neden söyledin?"

"Eğer eski erkek arkadaşlarını öldürmeye devam edersen, bunu yakalanmadan yapmalısın!"

Oh lanet olsun. Belki de ondan hoşlanıyorumdur.

Sterlie ılık attı ve ona baktığımda gözlerinde biriken yaşları görebiliyordum. Ama umurumda değildi.

"Chris'i ben öldürmedim!" Flora karşılık verdi.

"Biri yaptı," diye araya girdim. Chris'in kim olduğu ya da Flora Adams'la çıkmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sanırım artık ölmüştü.

Bekle, Chris Arlo'nun bana bahsettiği adamdı. Göğsünden ve kafasından vurulan realite TV adamı. Eski sevgiliyi öldürmenin ve bunu acı verici hale getirmenin en az elli farklı yolunu düşünebilirdim ama Chris'i her kim -görünüşe göre Flora- ldrdyse, işi bitirip gitmek için oradaydı.

Demek Arlo haklıymış.

"Kapa o lanet eneni, Key. Bu seni ilgilendirmez."

Belki ilk başta öyle gelmedi ama nişanlımın bir katil olması beni endişelendirdi.

Flora'yı görmezden gelerek dikkatimi onun yerine babasına yönelttim. "Yani, eğer doğru anladıysam," diye başladım, "Flora ile evlenmem gerekiyor çünkü CSIS bile davayı daha fazla araştırmaya cesaret edemez, hükümet de kiminle uğraştıklarını öğrendikten sonra onu tutuklatmak için hiçbir şey yapmaz."

Anladım. Kabul etmeliyim ki zekiceydi. Flora Adams'a başka hiçbir Kanada vatandaşının sunamayacağı bir şey sunabilirdim. zgrlk. Sulama yok. Koruma.

Belki Chandler kibarca sorsaydı, bu fikre daha açık olabilirdim... ama kullanılmaktan nefret ediyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Anti-Fanclub

"Oyundaki güçler hakkında düşünüyorum"-Enemy by Imagine Dragon, Arcane, League of Legends

Flora Adams

Vardiyamdan birkaç dakika önce -yemekten birkaç gün sonra- bilinmeyen bir numaradan bir mesaj aldım.

Baktığımda, telefonumu var olmayan en yakın pencereden dışarı atmak ve Toronto'dan çok uzaklara kaçmak istedim.

Bilinmiyor: Vardiyandan sonra seni alması için bir araba göndereceğim.

Bu gece eve gitmiyorsun.

Bu numaranın ait olabileceği tek bir kişi vardı. Eninde sonunda onun numarasına ihtiyacım olacağını biliyordum, bu yüzden rehberime ekledim.

Senin yanına taşınmayacağım.

Die-Kai: Başka seçeneğin yok.

Flora: Vay canına, Key, sanki alanını işgal etmemi istiyormuşsun gibi konuştun.

Seni burada istemektense ölmeyi tercih **ederim**. Ancak, bu hafta sonuna kadar taşınmanız sözleşmede var, bu yüzden

Bu işi hemen bitirsek iyi olur.

Flora: Ya da son beş günümü evimde geçiririm.

Evet, mükemmel. Umalım da polis gelip seni tutuklasın, en azından o zaman senin gibi bir kaltakla nişanlanmak zorunda kalmam.

Sertti ama haklı olduğu bir nokta vardı.

Flora: Sterlie'ye nereye gideceğini söyle de en azından kıyafetlerimin bir kısmını bıraksın.

Gerek **yok**. Tüm eşyaların zaten evimde. Şimdi işinin başına dön.

Eğer bu ilişkimizin sadece başlangıcıysa, birkaç yıl içinde benimle nasıl konuşacağını öğrenmeye hazır değildim. Ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Kai Auclair ne kadar güçlü olursa olsun, benimle ondan aşağıdaymışım gibi konuşmasına izin vermeyecektim. Bana saygısızlık etmesine, emirler yağdırmasına ya da bir kıza davrandığı gibi davranmasına izin vermeyecektim.

Yabancı.

Ben bir yabancıydım ama yine de birbirimizin varlığıyla yaşamayı öğrenmek zorundaydık. Kimse evliliğimizin yürümek zorunda olduğunu, birlikte olmak zorunda olduğumuzu söylemedi. Boşanmak bir seçenek değildi, bunu en başından beri biliyordum ve onun da bunun farkında olduğundan emindim.

Ama seçeneklerimiz vardı.

Birbirimize iyi davranmayı seçebilirdik. Babamın umduğu gibi bir aile kurmak zorunda değildik. Hayatımızın geri kalanında yapmamız gereken tek şey medeni olmak ve günlerimize devam etmeye çalışmaktı.

Birbirimizin varlığını görmezden de gelebilirdik ki bu noktada bu en ideal plan gibi görünüyordu.

"Sana para versem, benim için Kai'yi öldürür müsün?" Milo'nun ofisine girer girmez sordum.

En iyi arkadaşım kâğıtlarından başını kaldırdı, gözlerinde merak vardı. Ona nişanlandığımı henüz söylememiştim ama nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum. Hiçbir zaman oyalanacak biri olmadım ama Milo'nun Kai'den ne kadar nefret ettiğini biliyordum ve bir yanım öğrenirse en iyi arkadaşımı kaybedeceğimden korkuyordu.

"Tam olarak hangi Kai?"

"Baş düşmanınız." Kendimi Milo'nun ofisindeki kanepeye attım. "Kai Auclair."

Milo alay etti. "Eğer onu öldürebilseydim, bebeğim, bunu yıllar önce yapardım."

Gözlerim doldu. Yani Kai gerçekten de bana koruma sağlayabiliyordu ve ben bu gerçekten daha da nefret ediyordum. Bu yeni bir vahiy değildi, çünkü daha geçen Çarşamba bana bu kadarını söylemişlerdi ama ben buna inanmayı reddediyordum.

Elbette kimse polisin eninde sonunda Sterlie ve benim ne yaptığımızı öğrenmeyeceğini garanti edemezdi. Benim ne yaptığımı. İş o noktaya gelseydi, suçu üstlenir ve kız kardeşimin benimle olmadığını, Chris'in ölümüyle hiçbir ilgisi olmadığını söyledim.

Ama belki de Kai gerçekten tek istisna olabilirdi.

Tartarus'un sahibi Milo Marucci bile, her gece öldürme çılgınlığı yapan adam, Kai hakkında bir şey yapamıyorsa, o zaman kimse yapamazdı.

"Ondan kurtulmanın bir yolu olmalı," dedim ve derin bir nefes alıp saçlarımla oynamaya başladım. "Kimse yenilmez değildir."

Milo da karşılık olarak elindeki zımbayı bana fırlattı. Kai'den nefret ettiğini biliyordum ve onun hakkında konuşmak işleri daha iyi hale getirmiyordu ama en yakın arkadaşımın beni susturmak için bana zimba fırlatacağını hiç düşünmemiştim.

Ne kadar kaba.

Altın zimbaya bakarak kendi kendime başımı salladım ve hemen çantama attım. "Teşekkürler, yeni bir taneye çok ihtiyacım vardı."

"Siktir git." Milo sandalyesinde arkasına yaslandı ve tavana baktı. "Neden Kai'nin öldüğünü görmek istiyorsun ki? Yani, anlıyorum ama neden?"

"Çünkü..." Çünkü teknik olarak benim isteğim dışında nişanım olmuştu ve on ay sonra evlenmemizi engelleyecek tek şeyin onun ölümü olacağından emindim. Ama bunu söyleyemezdim. "Beni rahatsız ediyor."

"Kulübe hoş geldiniz, resmi bir üyelik kartı ister misiniz?"

Yukarı baktım. "Bana gerçek bir Kai-Auclaire-nefret-kulübü olmadığını söyle."

"Elbette. Kai-Auclaire nefret kulübü diye bir şey yoktur."

Rahatlayarak nefes verdim. Böyle bir kulüp-

"Kendimize Anti-Auclaire-Fanclub diyoruz."

Tabii ki. "Dur tahmin edeyim. Sen onların liderisin."

"Tabii ki. Ben üyelik yapmam. Ya kulübün sahibiyimdir ya da içinde olmam." Sanırım Tartarus'un var olma sebebi de buydu.

"Sizin de kendi bankanız var mı? Çünkü teknik olarak, bir bankada hesabınız olması için onunla bir sözleşme imzalıyorsunuz, bu da bir üyeliğe eşdeğer olabilir."

"Tabii ki biliyorum. Ne? Fakir olduğumu falan mı düşünüyorsun?" Sesi gücenmiş gibiydi.

Başımı salladım, onun saçmalığını anlamak istemiyordum.

Kai'ye dönersek... "Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden Kai'yi kulübüne aldın ki? En başta neden ondan nefret ediyorsun?"

Milo dik oturdu, düşünceleri karşısında gözleri öfkeyle karardı. "Kardeşinden nefret ediyorum."

"On altı yaşında."

"Hayır, diğeri." Başka biri daha mı vardı? "İkiz kardeşi. Ethan. Ama o birkaç yıl önce öldü ve ben

Ölü bir adama kızmak suç, bu yüzden onun yerine Kai'den nefret ediyorum. Ne de olsa aynı yüze sahip."

Bir de insanlar kız kardeşime dar kafalı diyordu. "Pekâlâ. Ethan'dan neden nefret ediyordun?"

Milo'nun çenesi sıkıştı, elleri masasını sıkıca kavradı ve parmak eklemleri bembeyaz oldu. "Çünkü benden çaldı. Çatı katıma girdi ve bir milyon dolar çaldı."

"Kimin ortalıkta bir milyon doları var ki?!" Milo, görünüşe göre.

"Henüz bir bankam yoktu. Paramı başka nerede saklayabilirdim ki?"

"Banka hesabınız mevcut bir bankada mı?" Ama üyeliğe yakın bir şey yapmayı reddettiği için, görünüşe göre, o zamanlar da bir hesabının olmaması beni şaşırtmamalıydı.

Milo bana el salladı. "Her neyse, para umurumda bile değildi. Ethan onu yakaladığımda parayı geri vereceğini söyledi. Bana geri ödemezse öleceğini düşünüyordu, ben de eninde sonunda ödeyeceğini biliyordum."

"Ve sonra sana borcunu ödemedi ve sen de onu öldürdün öyle mi?" "Tabii ki hayır." Milo ürperdi. "O bir seks suçlusu değildi. Ben

Auclaire yok. Ben zevk için öldürmem." Doğru. "O zaman ne oldu?"

Omuz silktili. "Sanırım başını başka insanlarla derde soktu. Karısının da ölmek zorunda kalması çok kötü oldu. Bir kızları vardı, bildiğim kadarıyla şimdi Kai ile kalıyor. Onun için gerçekten üzücü ama benim sorunum değil. Ethan bana hiçbir zaman geri ödeme yapmadı, Kai de paradan yararlanırken yapmadı."

Kai'nin kızı. Yani aslında onun kızı değil miydi? Çok nazikti.

Ew. Hayır, kes şunu.

Sanırım geçen Çarşamba böyle bir şeyden bahsetmişti, bu yüzden benim için yeni bir haber olmamalıydı.

"Tekrar soruyorum, ona katlanamadığınız ortadayken neden Tartarus'a girmesine izin verdiniz?"

"Çünkü Tartarus onun gibi insanların bir anlığına da olsa nefes alabildiği bir yer. Onu kulübe katılmaya davet ettiğimde, katılacağını hiç düşünmemiştim. Ayrıca, ondan nefret ediyor olabilirim ama burada geçirdiği saatler bana para kazandırıyor ve ikincisi, o da hayatından biraz olsun uzaklaşmayı hak ediyor. Bakması gereken iki çocuğu varken, sürekli ne kadar gergin olmak zorunda olduğunu tahmin edebiliyorum."

Harika. Ben de o gergin aileye gelin gidecektim.
Harika.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Umutsuz Aşık

"Sen benim kardeşimsin ve seni seviyorum, gerçek bu"-Kodaline'den Brother

Kai Auclair

"Lola'yı kontrol ettim." Ares oturma odasına girdi ve yanıma oturdu. Sesinde bir gariplik vardı, sanki bir tür açıklama bekliyordu.

"Ve?"

"Onu bulamadım."

Bakışlarım elimdeki kitaptan koptu ve Ares'in üzerine dikildi. "Onu bulamadım da ne demek?" Onu daha bir saat önce uyuması için yatırmıştım.

"Evet, odası boştu," dedi kayıtsızca.

Nabzım yükseldi. Beş yaşındaki her çocuk için saklambaç rüyası olan devasa bir evde yaşıyorduk. Lola'nın büyükanne ve büyükbabası ona bakmaya geldiğinde bazı odaları ve koridorları kapatmak zorunda kalıyordum çünkü Lola onlardan saatlerce saklanıyordu.

"Onu buldun mu?"

Ares başını salladı. En azından bir şey. "Evet, Ethan'ın odasındaydı." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yüzü boş bir ifadeye büründü. "Onu Ethan'ın odasında buldum -taşınma kutuları üst üste yığılmıştı- sana ait olmadığından emin olduğum yüksek topuklu ayakkabıları giymeye çalışıyordu."

Oh. Bu geceden önce Ares'le konuşmalıydım. Ethan'ın odası elimizdeki tek misafir odasıydı. Evet, ev çok büyüktü, ancak sınırlı sayıda

Odalar. Toplamda dört yatak odası vardı ve dördünden üçü doluydu, yani Flora'ya vermek için sadece Ethan'inki kalmıştı.

Kardeşimin odasını bir Adams'a vermekten ne kadar nefret ediyorsam, bir Adams'la aynı odayı paylaşmak zorunda kalma düşüncesinden o kadar nefret ediyordum.

Sanırım Flora gidene kadar Lola'yı birkaç aylığına yanıma alabilirdim ama Lola masal temalı yatak odasına girmesine izin verilmezse her gün öfke nöbeti geçirirdi.

Lola'nın iki katlı bir yatağı vardı. Ranza değil, iki katlı bir yatak. Küçük çocuklar için bir kale gibiydi. En üst katta dolaşıp oynayabiliyordu, dışarı bakabileceği bir penceresi ve balkonu vardı, peri ışıkları ve tüm bu saçmalıklar. Altında yatağı, Ares ya da ben onu her giydirdiğimizde alışveriş merkezi gibi davrandığı açık bir gömme dolap vardı. Kıyafetlerini almak için oyun parası bile vardı.

Başlangıçta, kapalı mini kalede bir asansör vardı, ancak Lola daha küçükken onu kullanmaktan çok korkuyordu, bu yüzden birisinin gelip merdivenlerle değiştirmesini sağladım.

"Neler oluyor Kai?" Ares sordu. Rahatsız olmamış gibi görünmek için elinden geleni yaptı ama ben kardeşimi tanıyordum. Ares benim gibi değildi. Önemsiyordu ve duyguları vardı. Bunun nasıl bir şey olduğunu asla anlayamayacaktım ama benden daha insan olduğu için mutluydum.

"Komik bir hikâye aslında." Ares başını eğdi çünkü birazdan söyleyeceğim şeyin aslında hiç de komik olmadığını biliyordu. "Teknik olarak nişanlıyım."

"Pardon?!" Güldü. "Sen mi? Nişanlı mısın?" Kahkahası histerik bir hal aldı. Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü bile gördüğüme emindim.

Ne cüretle bunu eğlenceli bulur?

"Benim isteğim dışında."

Ares gülmeyi hemen kesti. "Kulağa daha çok öyle geliyor." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bir eş bulmaya çalışsan bile asla bulamazsın. Nasıl sevileceğini bilmiyorsun ve aşk oldukça

bir evlilik için kilit noktadır."

Biri bana sorsaydı, güven derdim. Ya da para. Hayır, hayır para değildi. Yoksa para mıydı?

Ares dirsekleriyle beni dürttü, yüzünde bir sırıtış vardı. "Her şeyi berbat etmeyi nasıl başardınız, Bay Avukat?"

Gözlüklerimi çıkardım, burnumun kenarını sıktım ve iç çektim.

Evet, nasıl batırdım? Etrafımda kimlerin olmasına izin verdiğime her zaman çok dikkat ederdim. Bir iş yapmaya gitmeden önce adamlarımın üzerinde böcek olmadığından emin olmak için onları üç kez kontrol ettim. Mika'yı ona yardım etmeye kimin ikna ettiğini ya da adamlarımda böcek olup olmadığını kontrol ederken kameranın kaymasına kimin izin verdiğini bilmiyordum ama önümüzdeki birkaç gün içinde öğreneceğime emindim.

Her iki durumda da, birini öldürdüğüm bir video vardı ve onu yok etmek zorundaydım.

Ama bunlar on altı yaşındaki kardeşime söyleyebileceğim şeyler değildi. Hafta sonları ne yaptığımı biliyordu, ama sadece bir dereceye kadar.

Milyonlarca bahane bulabilirdim ama hiçbirini uzaktan yakından inandırıcı değildi. Kendimi mahvetmek istemediğim sürece bazılarını uygulamak bile imkansızdı.

Bulabildiğim en iyi şey en azından yarı gerçektir ama yine de gerçek olduğundan şüpheliydim. "Annemiz biz küçükken beni Flora Adams'a vermenin harika bir fikir olduğuna karar verdi ve şimdi babası annemin benim için imzaladığı sözleşmenin bana düşen kısmını yerine getirmek için kışımın peşinde." Tanrım, Julie'den annem diye bahsetmekten nefret ediyordum ama ona karşı derin bir nefret beslediğimi bilmemesi Ares için daha iyiydi. "Vay be." Yüzü soldu. "Ve sen de o küçük

avukat büyüyle mi kurtulacaksın?"

"Ne yazık ki hayır." Teknik olarak sözleşmeyi -eğer varsa- feshettirmem mümkündü, hatta kolayca, ama bu haberlerde çok ilginç bir videonun yayılmasına neden olurdu.

Bir çözüm düşünmeye çalışır gibi mırıldandı ama her bir düşünceyi reddetti. "En azından Flora Adams, değil mi?" Biraz sırttı. "Oldukça seksi biri."

Hemen kardeşimi kanepeden ittim. "Git ödevini yap. Ve bir daha nişanlıma seksi deme."

Ares uzaklaşırken gülme cüretini gösterdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Yeni Ev

"Ben senin en büyük düşmanınım"-Meet You in Hell - Jade LeMac

Flora Adams

"Beni alması için birini göndereceğini söylemiştin."

Kai şoförüne yola çıkmasını söylemek için beni görmezden geldi ama yola çıktığımızda bile bana cevap vermedi. Tüm ilişkimizin bu şekilde devam edeceği hissine kapılmıştım ve açıkçası bunu umursamıyordum.

Eğer benimle konuşmayı reddederse, bunu istediğim her şeyi yapabileceğim şeklinde algıladım, çünkü onun umurunda bile değildi.

Sanırım bir saattir yoldaydık - en azından öyleymişiz gibi geliyordu - biri beni uyandırmak için omzuma defalarca dokunduğunda.

"Bayan Adams," diye tekrarladı nazik ses bir kez daha, sonunda gözlerimi açtım.

İlk gördüğüm şey takım elbiseli yaşlı bir adamdı. Gri saçları vardı ve neredeyse televizyonda gördüğünüz klişe uşaklardan birine benziyordu, ama o anda doğru hatırlıyorsam, o sadece şofördü.

Sırtımı dikleştirirken, arabaya bindiğimde Kai'nin oturduğu yere doğru bir bakış attım, ama şimdi boştu. Tabii ki boştu.

"Bay Auclair sizi kısa süre içinde ofisine beklediğini söylememi istedi."

Başımı salladım, sonra Bay Driver'ın söylediklerini yeni fark ediyormuşum gibi başımı salladım. "Ofisinin nerede olduğunu bile bilmiyorum." O ofise hiç girmemiştım-

Kahretsin, kocaman bir evdi.

Tamamen siyah ve moderndi, yerden tavana kadar pencereleri vardı - tabii ki bazıları karartılmıştı, aksi takdirde komşuları muhteşem Kai Auclair'e çok fazla görebilirdi. Anlayabildiğim kadarıyla üç katlı ve düz çatılı bir evdi. Buralarda bir yerlerde bir havuz olmasını umuyordum. Dış cephe, duvarların biraz üzerinden geçen çatı parçalarının altına gizlenmiş çok sayıda LED ile aydınlatılmıştı.

Eğer içerisi de dışarısı gibi olsaydı, belki burada yaşamayı kabul edebilirdim.

Dairem benim için çok aydınlıktı, çok neşeliydi ama ev sahibim duvarları ya da döşemeleri değiştirmemi istemiyordu, bu yüzden karartmak için sadece sınırlı seçeneğim vardı.

"Bayan Thompson sizi Bay Auclair'in ofisine götürmek için zaten bekliyor. Yarın da personelden biri size etrafı gezdirecek."

Pek fazla seçeneğim yoktu, değil mi?

Çantamı alıp arabadan indim ve merdivenlerden yukarı çıkarak hafifçe açık olan ön kapıya yöneldim. Eve girdiğimde mermer yerine abanoz döşeme görünce biraz şaşırdım ama belki de şaşırmamam gerekirdi. Bildiğim kadarıyla abanoz mermerden daha pahalıydı.

Ne yazık ki, otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir kadın kocaman bir gülümsemeye bana yaklaşmadan önce etrafa bakacak kadar zamanım olmadı.

"Siz Bayan Adams olmalısınız?"

"Flora," dedim ama yine de başımı salladım.

Gülümsemesi hiç kesilmedi ama eğitimli görünüyordu. Sanki istemese de gülümsemeye devam etmek zorundaymış gibi. "Ben Linett, Bay Auclair'in hizmetçisiyim."

Çoktan anlamıştım ama kaba görünmek istemediğim için tamamen sessiz kaldım.

Linett daha sonra bana yatak odamı gösterdi, ancak yine, beni görmeye çağırdığı için etrafa bakacak zamanım olmadı.

Kai. Sadece Kai ile zamanında buluşmayı reddettiğim için onu kovdurma riskini almak istemediğimden, tüm eşyalarımın yerinde olup olmadığını kontrol etmeyi erteledim.

Kai'nin ofisine vardığımızda Linett içeri girmeden önce kapıyı çalmamı söyledi, çünkü görünüşe göre Kai çalışanlarının kapıyı çalmadan ofisine girmesine izin vermiyordu. Yapılması gereken kibarca bir şey olduğu için mantıklıydı ama ben ne ona karşı kibar olduğumu iddia ettim ne de bir çalışanıydım. Bu yüzden varlığımı belli etmek için kapıyı çalmak yerine, doğrudan odaya girdim.

Zaten hayatımın geri kalanını yumurta kabuklarının üzerinde yürüyerek, aptal kurallara bağlı olarak geçirmeyecektim, bu yüzden ya bununla yaşayabilir ya da nişanı iptal edebilirdi.

Ofisi de evin geri kalanı ya da daha önce gördüğüm bölümleri kadar şıktı. Koyu renk ahşap ve siyah mobilyalar, ilginç şeylerden çok hukukla ilgili kitaplar barındırdığına emin olduğum kitap rafları vardı. Ofisi tam olarak dekore edilmemişti ama boş da değildi. Nezih, zarif ve karakteristik bir karışım olduğunu söyleyebilirim. Yine de resim yoktu.

"Beni görmek istemişsiniz," dedim ve kendimi onun karşısına oturmaya bıraktım.

Oturur oturmaz Kai masanın üzerine bir sürü kâğıt bıraktı. İlk başta bana bir gizlilik sözleşmesi imzalatacağını düşündüm ama başlığı okuduğumda sinirlenmekten çok irkildim.

"Nişanımız için bir planın var mı?"

Kai boğazını temizledi. "Hayır, nişandan nasıl kurtulacağımıza dair bir planım var."

Gözlerim ona dikildi. Böyle bir seçeneğimiz yoktu.

"Sen bana güvenmiyorsun, ben de sana güvendiğimi söyleyemem ama bu işin yürümesi için bir tür anlaşma bulmamız gerekecek. Bir hata yaparsak, ikimizin de memnun olmadığı bir evliliğin içinde sıkışıp kalırız. Sen de benim gibi bir çıkış yolu arıyorsun. Bu yüzden senden bunun gerçekleşmesi için benimle birlikte çalışmanı istiyorum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Plan

"Bazıları bunun kötülük olduğunu söylüyor / Ben kendim olduğumu söylüyorum"-
Ego, Sarah Kennedy

Kai Auclair

Planlarımı Flora'dan saklamayı seçebilirdim, ama mesele şu ki, onunla birlikte çalışmak arkasından iş çevirmekten daha kolaydı.

Planlarımı bilirse, ona yalan söylemek için bir nedenim olmadığından bana güvenmesi daha olasıydı. Tüm ilişkimiz farklı bir temel üzerine, farklı bir hedefe doğru inşa edilecekti. Geleceklerimizin bir gün aynı hizaya geleceğini kendimize söylediğimiz bir hayal içinde yaşamak, rol yapmak zorunda değildik. Bunun yerine, ayrı hayatlar yaşayabilir ve kendimize söyleyeceğimiz yalanlara herkesi inandırabilirdik... ta ki ayrılana kadar.

Flora'ya söylemek bambaşka bir yöne gidebilirdi, bunun farkındaydım. Beni mahvedecek, planlarımı babasına anlatacak güce sahipti ama tek kelime etmeyeceğinden emindim.

Ayrıca, tehdidimin de muhtemelen yardımı oldu.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Flora sordu ve en azından biraz ilgi göstermek için başını eğdiği anda onu yakaladığımı anladım. Geri çekilmeyecek ya da sonucu manipüle etmeye çalışmayacaktı. Bana olan nefreti bana güvenmesi için yeterliydi. Bazı açılardan bunu takdir ettim.

"Babanın elinde beni hapse attırabilecek dosyalar var." Aklımda hâlâ böyle bir şeyin olabileceğine dair bir şüphe vardı.

Başkan değildim ama belli ki hükümet için çalışan doğru kişiler tarafından da tanınıyordum. CSIS içindeki bağlantılarım, başbakanın kendisi cinayetimi görse bile beni dışarıda tutmaya yeterdi.

Ama ben bu riski almayı reddettim. Ne de olsa bakmam, ilgilenmem gereken bir çocuğum vardı. Bu yüzden, beş yerine yüz bin adım atmak anlamına gelse de, sineye çektim ve yürümeye başladım.

Ayrıca, endişelendiğim kişi aslında ben değildim.

"Ne tür dosyalar?"

Dürüstlük beni ileriye götürecekti, özellikle de Flora Adams'a karşı. Bana güvenmek için nedenlere ihtiyacı vardı ve ben bunu tehlikeye atmayacaktım.

"Birini öldürdüğüm bir video."

Kaşları kalktı ama hiç şaşırmamıştı. Gülümsediğine ama bunu sakladığına yemin edebilirim. "Bunun beni şok etmesi mi gerekiyordu?"

Başımı bir kez salladım. "Bu birkaç yıl öncesine ait ve baban bunu polise gösterse bile bir şey olmayacağını bilsem de Lola ve Ares'in iyiliği için bunu riske atamam."

Bir bacağını diğerinin üzerine attı, oturduğu yerde kaydı. "Yani bu nişanı sadece babam seni tehdit ettiği için mi kabul ettin?"

Bu çok açık değil miydi? Sanki başka türlü bunu kabul ederdim. "Ben bir avukatım, Flower. Beni başka bir şeyle tehdit etmeye çalışsaydı, babanı şu anda parmaklıklar ardında bulurdun. Ayrıca, Kanada'da zorla evlilikler yasa dışıdır ve videonun varlığından beni haberdar edene kadar ona bunu anlatmaya çalıştım."

Flora mırıldandı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Şimdi önemli soruları soruyor. "Çünkü ben olmazsam, sen de hapse gireceksin." O itiraz edemedi devam ettim. "Baban bir konuda haklıydı. Benimle evlenirsen, bu konuda endişelenmene gerek kalmaz."

eski erkek arkadaşını öldürmekten hapse girmek. Asla. Polis senin peşine düşmeyecek çünkü bana yaklaşımtansa aptalca bir ölümü görmezden gelmeyi tercih ediyorlar. Benim adamlarımla uğraşırlarsa ölürler."

"Bütün bir polis departmanını alaşağı edemezsiniz."

Hiçbir fikri yoktu. "Kanada'daki her büyük polis departmanında bağlantılarım var. Polis bana karşı bir komplo kurarsa bana haber verirler, bu da bana hazırlık için zaman kazandırır ve böylece, evet, bütün bir departmanı alaşağı edebilirim. Ama mesele bu değil."

"O zaman ne? Size yardım ediyorum ama sonra artık işe yaramıyorum ve yine de hapse giriyorum."

İşte burada yanılıyordu. "Anlaşmalar yapıyorum, sevgilim. Sen bana yardım edersin, ben de sana. Olabildiğince kolay. Babanın elinde benimle ilgili ne kadar video varsa bulmama yardım et, ben de senin bir daha hapishane yüzü görmemeni sağlayayım. Asla."

Flora'nın bunu düşünmek için bir ya da iki gün beklemesini bekliyordum, bu yüzden hemen kabul ettiğinde oldukça şaşırdım. "Peki, ne yapacağız?"

"Bundan ne kadar nefret edersek edelim, bu evliliği istiyormuşuz gibi davranmak zorundayız. Sana ne kadar yakın olursam, babana da o kadar yakın olabiliriz. Eminim baban seni garip şekillerde seviyordur ve benimle mutlu olduğunu fark ettiğinde dikkatsizleşecek ve sonunda hata yapacaktır," dedim. "Ama ayrıntıları zamanla öğreneceğiz. Şimdilik bilmen gereken tek şey, bu konuda tek kelime bile edemeyeceğin. Ne kız kardeşine, ne en iyi arkadaşına, ne de başka birine. Söylemeye gerek yok ama emin olmak için özellikle babana tek kelime bile edemezsin."

Tedirgin edici, kulakları sağır eden bir çığlık duydum.

Bu evde yaşayan hiç kimse benim duyduğum gibi çığlık atmadı. Ares daha çok korktuğunda küfreden bir tipti.

bir şey tarafından. Lola ağlamaya başladı ve ben hiç irkilmedim bile. Personel çoktan gitmişti, bu yüzden onlardan biri olmadığını biliyordum, bu da geriye sadece bir kişi kaldığı anlamına geliyordu.

Flora.

Biri onu silah zoruyla tutuyormuş gibi çığlık atması için bir neden var mıydı? Silah zoruyla tutulan insanların sessiz olduğunu, ani hareketler yapmamaya çalıştığını düşünürsünüz ama tanık olduğum şeyler...

Her iki durumda da, eğer biri onu öldürdüyse, umurumda değildi. Belki de umursamalıydim ama umursamadım ve bu yüzden omuz silkip yatağıma uzandım. Ta ki yatak odamın kapısı hafifçe çalınana kadar.

Bu vuruşun yumuşaklığı o kadar hassastı ki neredeyse duyuyordum. Ve eğer ardından gelen ses beni bir nanosaniye içinde ayağa kaldırmasaydı, duyacaktım da.

"Babacığım." Lola yatak odama koşarken hıçkırarak hıçkırarak ağladı. Doğruca kollarıma yöneldi, onu kucağıma aldıktan sonra minik ellerini boynuma doladı.

"Ne oldu?" Elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek onu rahatlatmaya çalıştım. Çıkardığı her seste gözyaşlarıyla nefes nefese kaldığını duymak kanımın kaynamasına neden oldu. Onu ağlatmaya cüret eden her kimse, bir sonraki kurtulmam gereken kişiler listemin en başında yer alıyordu.

"Evde bir bayan var!" Oh.

Flora.

Belki de onun adını listeden silmem gerekiyordu.

"Parlak ayakkabıları görmeye gittim ama sonra"-hızlı bir nefes aldı-"sonra güzel kız diğer odadan geldi ve"-bir kez daha, Lola hıçkırarak nefes aldı-"ve sonra çığlık attı!"

Lola'nın bana hangi hikâyeyi anlattığı ya da ne yaptığı önemli değildi, her zaman onun tarafını tutardım. Flora'nın, banyo olduğunu tahmin ettiğim yerden çıktığında, karşısında Lola'yı bulmasının nasıl bir sürpriz olduğunu düşünmek bana acı veriyordu.

Lola artık ait olmadığı bir odada ayakkabı kutularını karıştırıyordu.

Sonra tamamen farklı bir şey hatırladım. "Uyuyor olman gerekiyordu, Lola."

Lola kıkırdadı. Demek iyiydi, artık gözyaşı dökmeyecekti. "Evet ama baba, ayakkabılar çok parlak! Ve ben asla böyle ayakkabılar alamam." Bunun nasıl bir bahane olduğunu anlamamıştım. "Bunların yüksek topuklu olduğunu biliyor musun? Parlak topuklu, baba. Onları alabilir miyim?"

"Hayır." Altı yaşındaydı, yani neredeyse. Ona topuklu ayakkabı almamın imkânı yoktu. "Ama eminim Flora sana bir çift ödünç verir." Aslında bundan emin değildim ama kızımı yatağa geri döndürmek için bunu söylemem gerekiyorsa, yine söyledim.

"Flora?" Lola nefes nefese kaldı ve sarılmaktan vazgeçip bana baktı. Neredeyse geriye doğru devrilecek ve düşecekti ama o çocukla birlikte düşmeye karşı dayanıklı bir tutuş geliştirdim.

"Öyle mi?"

"Bu onun adı!"

"Öyle." Neden onaylamam gerektiğinden emin değilim ama çocukları sorgulamamayı öğrendim. En azından Lola'yı.

"Flower gibi ama daha havalı." Flora'nın buna

katılmayacağından emindim. "Elbette, evlat. Şimdi seni yatağına geri götürelim, tamam mı?" O

başka seçeneği yoktu. Saat gece yarısını geçmişti, sabahları okula gitmek için hazırlanması çok uzun sürdüğü için birkaç saat içinde uyanmış olması gerekiyordu. Lola birkaç gün önce birinci sınıfa başlamıştı ve okul kavramına yabancı olmasa da şimdiden birinci sınıftan nefret ediyordu.

İlk günden beri bana sınıf arkadaşlarının çok olgun olmadığını söylüyordu ve evet, bunun tüm sorumluluğunu üstlendim. Lola yaşına göre çok olgun değildi, ama kesinlikle neredeyse altı yaşında normal bir çocuk gibi davranmıyordu.

Yapmak istediğim son şey Flora Adams'a ona karşı herhangi bir ilgi göstermektir. Benimkini eksilerde bir yerde tuttuğunu düşünürsek bu kolay bir işti ama yine de duyduğum o korkunç çığlıktan sonra onu kontrol etmemek bana yanlış geliyordu. Ne de olsa onu korkutan benim kızımdı.

Flora'nın kapısını çaldım ve içeri girmeme izin verene kadar bekledim ama izin vermedi. Ben de her iki şekilde de girmeyi kendime görev edindim. Burası benim evimdi, kardeşimin eski yatak odasına girip girmemek tamamen bana bağlıydı.

Yatak odasına girdiğimde Flora'yı yerde bulmam bir saniye sürdü. Milyonlarca ayakkabı kutusunun önünde diz çökmüştü. İlk başta Lola'nın onları kırıp kırmadığını kontrol ettiğini düşündüm ama sonra hareket bile etmediğini fark ettim.

"İyi misin?" Flora'nın sesimi duyunca irkildiğini görmek için sordum.

Gerçekten o kadar korkutucu muydum? Öyle olduğumu düşünmüyordum ama sesim onu ürküttüyse, belki de endişelenmesine neden olmalıydı.

Hayır. Kaba konuşmak zorundaydım, yoksa insanlar bana bu kadar saygı duymazdı.

Flora omzunun üzerinden baktı. "Elbette öyleyim." Çenesini dik tuttu. "Sadece yapışkan parmaklı küçük kızların eşyalarım dokunmasından hoşlanmıyorum."

"Lola'nın parmakları yapış yapış değildir." Ya da öyle olmadığını umuyordum. Yatmadan önce ona şeker ya da çikolata verdiğimi hatırlamıyorum ve dişlerini fırçaladıktan sonra ellerini yıkadı. "Benim tavsiyem Flower, yapışkan parmaklı küçük bir kızın değerli ayakkabılarına dokunmasını istemiyorsan, ona ışıltılı şeyler gösterme."

Flora yerden kalktı ve eteğini düzeltmek için aşağı çekti. "Özür dilerim, Key. Belki de hepsini çoktan bir yere depolamış olurdum. Keşke bana kıyafetlerim için bir yer sağlasaydınız."

Doğrudan yeni dolabını işaret ettim. "Gömme dolap senin için yeterli değil mi?" İki saattir buradaydı.

Her halükarda onları henüz saklamış olması mümkün değildi, ama bunu tartışmanın bir faydası yoktu.

Başını iki yana salladı. "Kıyafetlerimin yarısını alacak kadar bile büyük değil. Mücevherlerimi nereye koyacağım? Şapkalarımı? Diğer aksesuarlarımı? Ayakkabılarımı? Hiçbir şey için kesinlikle yer yok!"

Bir yanım şaka yapıyor olması için dua ediyordu ama yüzündeki ifadeye ve sesindeki eksik alaycı tona bakılırsa ciddi olduğunu biliyordum. Evimin etrafındaki taşınma kutularının sayısı onun sözlerini kanıtlamak için yeterli olmalıydı.

"Bu kadar büyük bir evin var ve geçici nişanlın için doğru düzgün bir dolap bile alamıyor musun? Utanç verici."

Ellerimi boğazına dolamak ve onu boğmak istedim ama yapamadığım için en azından bu gece bunu yapmayı hayal etmeyi aklıma not ettim.

"Ofisimi temizletirsem, bu her eşyayı sığdırmak için yeterli olur mu?"

Omuz silkti. Ölü gibi omuz silkti.

Yatak odasının yarısı ağızına kadar taşınma kutularıyla doluydu ve birkaç tanesi de sonunda onlara ulaşana kadar koridorda duruyordu. Tüm o kutularda taşıdığı her şeyin tek bir dolaba sığmayacağını biliyordum, ama sığmayan her şeyi atacağını umuyordum. Kimin bu kadar çok kıyafeti vardı ki? Onlara ne için ihtiyacı vardı ki? Ölmeden önce her bir parçayı giyebilmesinin imkânı yoktu.

Önümde durmuş, altında cinayet işleyebilecek bir kadın yattığını bildiğim halde bana en masum bakışlarını atıyordu. "Ayakkabılarım için özel yapım bir raf istiyorum. Camdan yapılmış olmalı ve ışık vermeli. Ve odanın ortasında kuyumculardaki gibi çekmeceli bir masa. Mekanik olarak dönen bir giysi rafı da harika olurdu ama bu bir zorunluluk değil."

"Başka dileğin var mı?" Onun dilekleri umurumda değildi. **Bunların** hiçbirini elde edemeyecekti. Flora şanslıydı.

burada yaşayacağı süre için ofisini feda etmeyi teklif etti.

"Dior gelecek ay yeni bir bileklik çıkaracak."

Sanki bu bilgiyle ne yapacağını bilmem gerekiyormuş gibi konuştu. Yanıt olarak göz kırptığımda Flora gözlerini devirdi.

"Bir avukata göre oldukça aptalsın. Bileziği istiyorum."

"Öyleyse, sevgili babacığın para iste ve al."

Yavaşça, kaşları eğlenerek kalktı, kollarını kavuşturdu. "İsterdim ama bileziği gelecek ay piyasaya çıkmadan önce istiyorum."

Bu nasıl benim sorunum olabilir? "Ve?"

Bana bir adım daha yaklaştı. "Ve... Bahse girerim bağlantılarını kullanarak onu benim için alabilirsin."

Bir sonraki cümlesinin şantaja yakın bir şey olacağını hissetmiştim, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yaptım. Kıkırdadım, arkamı döndüm ve sanki hiç girmemişim gibi yatak odasından çıktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Güç Oyunu

"Sıcağı tatmak için kibriti yakıyorum"-Play with Fire, Sam Tinnez, Yacht Money

Kai Auclair

Uyandığımda tüm ev sessizdi, ki bu alışılmadık bir durumdu.

Uyuyacak biri değildim. Normal bir iş gününde sekizden önce uyanırdım, çünkü okula hazırlamam gereken bir çocuğum ve yola çıkmaya hazırlanmak zorunda olduğu için kalkmaya zorlamam gereken genç bir kardeşim vardı.

Hafta sonları, sabah beşe kadar dışarıda kaldığımda, yine de sekizden önce uyanıyordum çünkü Lola'nın Ares'i uyandırmasına izin vermeyi reddediyordum. Tek izinli gününde uyumayı hak ediyordu. Ben sadece Lola büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikteyken uyurdum.

Dışarısı hâlâ karanlıktı ve bu da bana hafif bir rahatsızlık hissi veriyordu. Gecenin bir yarısı uyanmak benim için alışılmadık bir durum değildi, ama ne zaman uyansam içimde bu kadar ağır bir varlık hissetmezdim.

Mutfağa inerken, sanki biri dolapları karıştırıyormuş gibi birkaç takırtı sesi duydum. Ares'in hâlâ burada yaşadığını ve gece yarısından sonra bir şeyler atıştırmak için manyak gibi evi aramaya meyilli olduğunu bilmeme rağmen, bu sesler her zamankinden daha aceleciydi.

Ön kapının yanındaki ceket dolabından silahlardan birini alırken -evin etrafına birkaç silah saklamıştım- bir cam kırılması duydum ve ardından bir nefes sesi geldi. Mutfağa koştum ama sonra hayal bile edilemeyecek bir şey oldu.

Bir saniye önce açık kapıdan içeri girmek için tek bir adım atmıştım, bir saniye sonra boğazıma bıçak dayanmış bir şekilde duvara doğru itildim.

Vücudumdan geçen tüm o karmaşayla birlikte ateş tenimi yakmış gibi hissediyordum ve karanlık odada sadece göz kırpmayı başarabildim. Ne haltlar dönüyordu?

Hiç kimse beni böyle şaşırtmayı başaramamıştı. Duvarlara itilmedim; iten bendim. Kimse boğazıma bıçak dayamadı, ben onlarınkini kestim.

Artık resmileşmişti. Flora Adams hayatıma girdiği andan itibaren dünyanın ekseni kaymıştı ve ben bunu düzeltmeye kararlıydım çünkü bu kabul edilemezdi.

"Bu ne lan, Flora!"

Sıcak nefesi, derin nefes verişiyile birlikte çıplak göğsümde gezindi. "Seni hırsız sandım."

"Elbette, çünkü ben her zaman kendi evimi soyarım." Bıçağın tenime değen soğuğu biraz sinir bozucuydu ve içimde kalan hafif tedirginliğin kurbanlarımın öldürmeden önce yaşadıklarıyla aynı olup olmadığını merak ettim. Muhtemelen hayır, onlar da genellikle altlarına işiyorlardı ve benimkilerin-

... benimkiler şu anda vücudumda değildi.

"Öyle olmadığını nereden bilebilirdim ki?" Boştaki eli koluma uzandı, parmakları tenime daldı. "Yepyeni bir ortamdayım, Key. Alışmam için bana bir saniye ver, tamam mı?"

Birkaç gündür buradaydı. "Buranın havası hâlâ eski evinizdekiyle aynı."

"Hayır, değil," diye karşı çıktı. "Evime döndüğümde atıştırmalıkları nerede bulacağımı biliyordum. Tuvalet nasıl gideceğimi biliyordum-"

"Çok güzel bir banyonuz var."

Bıçakla baskı uyguladı, henüz derimi kesmemişti ama beni kesmeden önce fazla bir şey kalmadığından emindim ve şaşırtıcı derecede sakinim. "Evime döndüğümde, alanımı nefret ettiğim bir adamla, bir ergenle paylaşmak zorunda değildim.

Her adımımı izlediğini hissettiğim bir çocuk ve en sevdiğim topuklu ayakkabımı çalan bir çocuk."

"Sizi temin ederim, Lola ayakkabılarınızı çalmadı." Gerçi sabah tekrar kontrol edecektim. Lola hayatımda hiçbir kadınla tanışmadı çünkü hiç kadın yoktu ve annesinin dolabını keşfetmek için sınırlı zamanı vardı, bu yüzden aksini dilesem bile şimdi Flora'ya ilgi duyması benim için sürpriz değildi. Ayrıca, oldukça yetenekliydi.

"Umarım yapmamıştır. Eğer onları mahvederse bunu sana ödetmeyeceğimi düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

Aptal bir dolaba dönüştürmek için ofisimi yıkan ustaların parasını zaten ödüyordum. Ve bir aptal gibi Flora'ya istediği o berbat Dior bileziği almıştım. Bunu neden yaptığımdan bile emin değildim.

"Tanrım, beş yaşındaki bir çocuğa biraz güven, tamam mı? Lola onları almış olsa bile kırmadı." Flora'nın koyu kahverengi gözlerine baktım ya da öyle umdum. Tek ışık kaynağı ay olduğunda görmek çok zordu ve benim gözlerim de lens ya da gözlük olmadan pek iyi sayılmazdı. Bir süre sonra görüşümün bulanıklaşması dışında gözlerim çok fazla sorun yaratmıyordu, özellikle de nesneler ya da insanlar tam olarak yüzümdeyken.

Ayrıca, kime deli diyordu ki? "Deli olan ben miyim?" Boğazımı işaret ettim. "Boğazıma bıçak dayayan deli kaltak sensin."

Sonra işte oradaydı, en ufak bir çimdik, sonunda derimin yüzeyini kestiğini söyleyen hafif bir yanık. Çok fazla değildi.

-Bu acıtabilirdi, bunu ilk elden biliyorum.

Flora parmak uçlarında ayağa kalktı ya da ben öyle sanıyordum çünkü birdenbire boyu beş santimetre uzamıştı. Topuklu ayakkabı giydiğinde ufak tefek olduğunu düşünürken, çorap giydiğinde aramızdaki boy farkına kesinlikle hazırlıklı değildim. Başının tepesi omzumun hemen üzerine kadar geliyordu ve bu küçücük kadının çok kaslı, iri bir adamı nasıl öldürdüğünü merak etmeden duramıyordum. Silah kullanmıştı ama yine de bu yüzden ona saygı duyuyordum.

"Şimdi ben senin boğazını kesen çılgın kaltağım."

Evet, ve çok sıcaktı, beni çok şaşırttı.

Gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim, gözlerimi kısarak baktım çünkü bu en azından biraz daha iyi görmeme yardımcı oluyordu. Boynunun bir tarafı açıktaydı, diğer tarafı ise kıvrıkcık saçlarıyla örtülüydü. Dişlerimin boynunda bıraktığı izlere dair çok rahatsız edici düşünceler aklıma geldi ve ceza olarak kendi beynimi zehirlemek istedim.

Kendime bu düşüncelerin sadece boğazıma dayanan bıçaktan tahrik olduğum için aklımda kaldığını söyledim. Flora'nın cüssesinde bir kadın tarafından alt edilmenin beni biraz dengesizleştirdiğini, bir hataya neden olduğunu. Hepsi bu. Ondan etkilenmemiştim; benim tipim değildi.

Ama tipimi tam olarak ne belirliyordu? Çünkü güçlü kadınları severdim. Ateşli olduklarını bildiklerinde ve tehlikeden geri adım atmadıklarında hoşuma gidiyordu. Saç rengi hiçbir zaman ilgimi çekmemişti ama birden siyah tercihlerimin en tepesine yerleşti.

Ew. Hayır. Siyah harika bir renkti, bu yüzden. Evet. Flora'nın saç rengiyle alakası yoktu. Bu çok saçma olurdu, değil mi?

Değil mi?

Midemdeki bulantı hissini silkeleyerek, bir elimle Flora'nın bileğini kavradım, diğer elimi kalçasına koydum ve bizi çevirdim. Sırtını siyah taş duvara dayamış, bıçağı boğazına dayamıştı. Flora irkilmedi bile.

Daha yakına eğildim, sesimi alçalttım ve "Ateşle oyna sevgilim, yanarsın" dedim.

Başını duvara yasladı, kirpiklerinin arasından bana bakıp gülümsedi. "Tu peux sucer ma bite, Auclair." [Sikimi yalayabilirsin, Auclair.]

Emin olduğum tek bir şey vardı; burada geçireceği süre sıkıcı olmayacaktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Sonuçlar

"asla yaramazlık yapma, hizada kal"-Devil Is A Woman, Cloudy June

Kai Auclair

"Bu gece dışarı mı çıkıyorsun?" Ares evden çıkar çıkmaz sordu. Lola'nın açık hava oyun evine doğru baktı, sonra el salladı.

"Her hafta sonu öyle değil mi?" Telefonumdan başımı kaldırdım. "Geçen hafta gitmedin." Ağzının bir tarafı sahte bir gülümsemeye dönüştü. "Ve düşündüm ki... Sanırım ne düşündüğümün bir önemi yok." Ona söyleteceğimi bildiği için Ares siyah basketbol topunu yerden aldı ve arka bahçemizdeki basketbol sahasına doğru koşmaya başladı. Gerçek bir basketbol sahası büyüklüğünde değildi ama oldukça yakındı.

Peşinden gittim. "Söyle bana," dedim ve gol atma girişimini engelledim.

Ares başını salladı. "Önemli bir şey değil." "Sesin aksini söylüyor."

Topu benden aldı ve bir kez daha çembere nişan aldı. Sporda tembeldi, kuralları ya da topa sahip olduğu her saniye sayı yapmaya çalışmaması gerektiğini umursamıyordu. Yine de onu az çok ben yetiştirmiştım, bu yüzden kurallara hiç önem vermemesine şaşırmadım. Benim koyduğum zamanlar hariç.

Top içeri girmeyince inledi.

"Geçen hafta gitmediğin için kumarhaneye işinin bittiğini düşünmüştüm," dedi. "Ya da, en azından

Artık nişanlı olduğun için daha sık evde olacaksın."

"Bu tam olarak benim seçimim değildi." Geçen hafta sonu kumarhaneyi kontrol etmememin tek nedeni Lydia'nın ailesinin Lola'ya bakamamasıydı ve Lola'yı Flora ile evde yalnız bırakmayı reddettiler.

"Doğru." Güldü. "Ama belki evde kalıp müstakbel eşini tanımaya çalışırsan, belki sonunda ona aşık olursun."

Başımı kardeşime doğru eğdim ve kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Ben mi?" Bunun nasıl olduğunu bilseydim gülerdim. "Ares, sanırım beni Ethan'la karıştırıyorsun."

Ethan aşık olacak bir tipti ve ondan beklendiği zaman aşık olurdu. Ben ise tam tersine, bir çıkış yolu bulacak bir tiptim.

"Asla yapamam. Ethan iyi bir ikizdi."

İstesem de karşı çıkamazdım. "Flora benimle geliyor."

Ares yüksek sesle nefes aldı. Komşularımızın duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve bizden oldukça uzaktaydılar. "ÖYLE Mİ?!"

"Öyle mi? Ne yani, onu evde bir ergen ve beş yaşında bir çocukla yalnız bırakacağımı mı sanıyorsun?" Bir kez daha Lola'ya bakacak kimsem yoktu ama en azından Ares evdeydi. İkisini de Flora'yla yalnız bırakma fikri hâlâ hoşuma gitmiyordu, o yüzden istese de istemese de benimle gelmek zorundaydı.

Ares cevap vermedi. Aslında, artık beni dinliyor gibi bile görünmüyordu. Tüm dikkati evin üst yarısında bir yerlerde kalmıştı. Ares daha önce dışarıyla hiç ilgilenmemişti, bu yüzden gördüğü şeyin büyüleyici olduğunu biliyordum.

Ancak bakışlarını takip ettiğimde ve neye baktığını bulduğumda, elim hayatım boyunca gözlerini hiç bu kadar çabuk kapatmamıştı.

Flora'ya pencerelerle ilgili en önemli bilgilerden birini vermediğim için personelimin yarısı kovulacaktı.

Ethan evde herkesin sahip olmadığı, kıskanılacak bir ayrıntı olmasını istedi. Bu yüzden tavandan tabana pencereler yerleştirdik. Evet, banyolara bile. Ancak tüm pencereler, gizlilik filminin açılıp kapatılabildiği akıllı pencerelerdi.

Flora açmamıştı. Orada çırılçıplak duruyordu ve bunu ona nasıl söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Kendimi kötü hissetmeden insanları öldürebilirdim, ama utanç çizgisini çektim.

İyi olan şey, buradan bir şey göremeyecek kadar uzakta olmasıydı. Ve yan duruyordu, bu yüzden sadece silüetini görebiliyorduk. Yine de onu görmek istediğimden çok daha fazlasıydı.

Buraya taşınalı bir haftadan fazla olmuştu. Her gün duş aldığını biliyordum ve şimdi gizlilik filmini hiç açmadığını öğrendim. Geçen hafta kaç çalışanım onu duş alırken görmüştü? Onu izlemişler miydi?

Tanrım, onun yüzünden tüm ekibimi öldürecektim.

"Eğer onunla evlenmek istemiyorsan, belki ben evlenebilirim," dedi Ares.

Anında, boştaki elim bir tokatla kafasının arkasını buldu. "Sen on altı yaşındasın."

"Ve bir eş istemiyorsun. Hem de hiç."

"Ve sen Flora ile evlenmek istediğini düşünüyorsun çünkü aklında seksten başka bir şey olmayan azgın bir ergensin. Onunla evlenmenin tek nedeni, bunun biriyle yatmak için otomatik bir bilet olduğuna inanman. Ama sana şunu söyleyeyim Ares, ilişkiler sadece seksten ibaret değildir."

Karnını tuttu, öğürüyordu. "Beni eğitmeye çalışmayı bırakır mısın? Bu çok garip."

"Keşke yapabilseydim, ama görünüşe göre okulda hiçbir şey öğrenmemişsin. Ve ilk içgüdüün savunmasız bir insana aval aval bakmak olduğu için, sana görgü kurallarını öğretecek birini bulmayı ciddi ciddi düşünüyorum çünkü hiç görgü kuralların yok gibi görünüyor." Bunun benim hatam olduğuna inanıyordum. I

ona nasıl saygılı olunacağını hiç öğretmedim. Saygı konusunda benden çok daha iyiydi, ancak görünüşe göre konu kadınlara gelince öyle değildi.

Bu tanık olduğum bir olaydı ve yapmamız gereken ciddi bir konuşmayı zihnimde işaretlemem için yeterliydi.

"Şimdi seni içeri götüreceğim, tamam mı? Eğer bir milimetre bile gözünü açarsan seni askeri okula gönderirim." Yapmazdım ama tehdit işe yaradı çünkü Ares gözlerini kapalı tuttu.

Yukarı çıkıp Flora'nın odasına girdiğimde ve banyo kapısının önünde durduğumda, aklımın bir köşesi arkamı dönüp pencereleri kendi başına çözmesine izin vermemi istiyordu.

Ben kim oluyordum da bunu umursuyordum? Sergilenen benim vücudum değildi, bu yüzden beni ilgilendirmezdi, ama beynimin daha mantıklı kısmı birinin bana söylemesini isteyeceğimi söyledi.

Yine de, tek yönlü olduğundan emin olmadan tavandan tabana bir pencerenin önünde duş alacak kadar aptal olmazdım.

Her iki durumda da kapıyı çaldım ve Flora'nın duyduğuna dair herhangi bir işaret beklemeden kapıyı biraz aralayıp konuştum. "Işık düğmesinin hemen altındaki düğmeye basmak isteyebilirsin, tabii eğer tüm personelin seni çıplak görmesini sorun etmiyorsan."

Flora'nın cevap vermesini de beklemedim. Kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz bir elimi banyoya uzattım, gizlilik filmini açtım, arkamı döndüm ve kapıdan çıkıp hizmetçimi bulmaya gittim çünkü ona Flora'ya bilmesi gereken her şeyi anlatmasını söylediğimden oldukça emindim. Buna kesinlikle pencereler de dahildi ve oraya ait değilmiş gibi görünen herhangi bir odaya girmenin onun için kötü sonuçlanacağını da.

Bu odalar çok fazla değildi. Çoğunlukla diğer herhangi bir yatak odası, ofisim - ki bu artık önemsizdi çünkü sadece

Tadilat ekibiyle telefonda görüştüm ve bana tadilatı bitirmelerinin bir ay daha süreceğini söylediler - ve belki de bodrum katını. Orası Ethan ve Lydia'nın eşyalarını sakladığım yerdi ve ben ve Ares dışında kimsenin oraya inmesine izin vermiyordum.

Bayan Thompson'ı oturma odasında rafların tozunu alırken bulduğumda sesim normalden çok daha sert çıkmıştı. "Kovuldun."

Bir solukta tüy silgisini bıraktı, sonra dönüp yüzünde endişeyle bana baktı. Bırakın sempati duymayı, zerre kadar acıma bile hissetmedim.

Linett çuvalladı, bu yüzden kovuldu. Evi aldığımdan beri benim için çalıştığı gerçeğini boş verin.

İkinci bir şans vermeyerek yaşadım.

"Efendim?"

"Kendimi tekrar etmek zorunda mıyım?" Asla yapmadığımı biliyordum ve eğer biri benden kendimi tekrar etmemi isterse, sonu ölüm olurdu çünkü bir kez daha, ikinci şanslara inanmıyordum. Buna tekrarlar da dahildi.

"Hayır, efendim, ama ben-"

"Önümüzdeki beş dakika içinde çıkmanı istiyorum."

Artık sadece mevcut personelimin geri kalanıyla iletişime geçmem gerekiyordu.

ON ALTINCI BÖLÜM

Yüz Maskesi

"Ah, benim kim olduğumu bilmiyor musun?"-Renegade, Aaryan Shah

Flora Adams

Kai'nin beni nereye götürdüğünü bilmiyordum ama ne olursa olsun bundan nefret edeceğimi biliyordum.

Araba bir kumarhanenin önünde durduğunda biraz şaşırdım. Kai'nin Cumartesi geceleri poker oynayacak bir adam olduğunu hiç düşünmemiştim. Bunca zamandır onun diğer işlerini halledeceğini, sonra da Ares ve Lola'yla ilgilenmek üzere eve dönmeden önce Tartarus'a gidip birkaç kadeh içki içeceğini sanıyordum.

İçeri girdiğimizde, iki adam daha Kai ve beni takip etti, ama bunu sorgulamadım, çünkü yeni girdiğim dünyaya çok dalmıştım.

Gözler sanki nadir görülen bir şeymişim gibi vücuduma dikilmişti. Sanki bu binadaki her bir erkek daha önce hiç kadın görmemişti. Masalarının önünden geçerken bir adamın elindeki kâğıt destesini düşürdüğünü fark ettim ama fark etmedi çünkü gözleri bana o kadar sabitlenmişti ki fark etse bile bir önemi olmayacaktı.

Bedenimde bir iğrenme dalgası hissettim. Özellikle Tartarus'ta dansçı olarak çalışmaya başladığımdan beri bana bakılması yeni bir şey değildi ama bu bakışlar orada yaşadıklarımdan farklıydı. Tartarus'ta bakışlar bir ilgi işaretiydi. Merak, eğlence ve biraz da kızgınlık. Ve evet, belki bazı şehvet dolu bakışlar da vardı ama bunlar kolayca görmezden gelinebiliyordu.

Burada, o gözler bana ağır geliyordu. Karanlıktılar ve kendimi bir düğün masasının baş köşesindeymişim gibi hissettiriyorlardı. Yine de başımı dik tuttum. Özgüven herkesi kırmanın anahtarıydı, özellikle de sınırlı erişimi olan erkekleri

görgü ve sağduyu.

"Burada tam olarak ne yapıyoruz?" Her masanın önünden geçerken sordum. Görünüşe göre buraya kumar oynamaya gelmemiştik, ki bu biraz rahatlatıcıydı. Eğer biriyle geçici olarak nişanlanmam gerekiyorsa, parasını bozuk yemek gibi dışarı atan biri olmamasını tercih ederdim.

Katil olmak o kadar iyi miydi?

"İş," diye cevap verdi Kai ve sanki başka kimsenin duymasını istemiyormuş gibi sesini alçalttı. Gerçi onu yargılayacak olsaydım, birinin konuşmalarına kulak misafiri olmasından kesinlikle nefret ettiğini söyledim.

"Her hareketimi izleyen bu iki adam sizin adamlarınız mı yoksa endişelenmeli miyim?"

Kai dönüp bakmadı bile. "Seni korumak için buradalar."

Tamam... "Eğer varlığım rahatsız ediciyse, neden buradayım?" İsteddiği kadar işini yapsın, umurumda değildi. Bir insan olarak Kai'ye duyduğum güvensizliğe rağmen, bu evlilikten kurtulmak istiyorsam, birlikte mücadele etmemiz gerektiğini ben bile biliyordum. Ve bu anlaşmadan memnunmuşuz gibi görünmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğini anladım, öyle olmasak bile, babama karşı bir şey planlamıyormuşuz gibi görünmek için.

Ama bu benim onun hafta sonu işlerinden birinde bulunmamı gerektirmiyordu.

"Çünkü."

"Bu bir cevap değil." İki yeni korumam gibi ben de olduğum yerde durdum.

Kai takip etmeyi bıraktığını fark edince arkasını döndü. Aramızdaki iki adımı kapatmadan önce sakın kalmak için derin bir nefes alışını izledim.

Gözlerinin içi boştu ama aynı zamanda gözlerinin ardında bir fırtına vardı. Kontrol etmeye çalıştığı bir öfke vardı, çünkü toplum içinde olduğumuz için bunu başka türlü ifade edemezdi.

Kai paralarını kumarda harcayan, daha doğrusu sırf bize bakmak için kumar oynamayı bırakan insan kalabalığına hızlıca bir göz attıktan sonra inledi ve bana daha da yaklaştı. Ellerini kalçalarımına koydu ve onları vücuduna doğru çekti, sonra başını eğdi.

"Buradasın çünkü geçici olsun ya da olmasın, nişanlıyız. Ve eğer bu ciddi bir şey olsaydı, seni bir Cumartesi gecesi evde yalnız bırakmazdım. Benim işime çok karışmış olurdun, Flower," dedi. "Ve inan bana, bundan ben de en az senin kadar nefret ediyorum."

"Ya işinizle ilgilenmiyorsam, her ne olursa olsun, Bay Avukat." Yardıma ihtiyacımız olduğunda güvendiğimiz birkaç kişiden birinin, bir mahkeme salonunun içini ortalama bir insandan daha sık gören birinin, adalet adına çalışan birinin gizli bir seri katil olabileceğini düşünmek hâlâ garipti.

Kai derin bir iç çekti, sırtını dikleştirdi ama yine de bana yakın durmaya devam etti. Elleri şimdi çeneme kadar geldi ve beni beklediğimden çok daha az bir güçle tuttu. "Benim işime karışmayacaksın. Varlığın sadece görüntü amaçlı. Arka tarafa geçtiğimizde, ben işimi bitirene kadar ayrı bir odada bekleyeceksin."

"Tamam." Nereye gideceğimi bilmeden, uzaklaşmak için Kai'nin yanından hışımla geçtim, ama o arkamdaydı ve beni yönlendirmeye devam ediyordu.

Nihayet beklediğimiz yere vardığımızda, Kai'nin adamlarından biri bize kapıyı açtı. Odaya girdik ve boşluğu beni şaşırttı.

Duvarlar bomboştu. Boş derken, duvar kağıdı bile yoktu. Yıkık dökük görünüyordu. Sanki burada kimsenin olmaması gerekiyormuş gibiydi. Odanın ortasında bir sorgu odasından çalınmış olabilecek bir masa vardı. Yanında da eski bir sandalye.

Dediğim gibi, oldukça sıkıcı ve boş. Bu odanın içinde durmak bile bana kendimi kirli hissettirdi. Gerçekten tuhaftı. Tüm bina, en azından benim söyleyebildiğim kadarıyla, zenginlik çıgılları atıyordu. Dış cephesi çok dikkat çekiciydi. Milyonlarca ışıkla aydınlatılmıştı, devasa bir LED tabelada ENVY yazıyordu, ki bu tabelanın kumarhanenin adı olduğunu tahmin ediyordum. Kumarhanelerin isimleri olduğunu ya da daha çok gece kulüplerine benzediklerini bilmiyordum ama umurumda da değildi.

Dış duvarlarında altın rengi vurgular vardı. İç mekân çok daha altın rengindeydi. Işıklar kısılmıştı, ancak ışık sayısı tertemizdi. Tüm bu bina bir hırsızın rüyasıydı ve tek bir köşesinde bile hiçbir masraftan kaçınılmamıştı.

Bu oda hariç.

Yine de odanın içinde dikkatimi çeken bir şey vardı. Bir duvardaki kırmızı lekeler. Onları takip ettiğimde nefesim ciğerlerimin içinde sıkışıp kaldı.

Yerde büyük bir kan birikintisi vardı.

Kısa bir an için kalbim durdu. Polislerin içeri dalıp beni kelepçeleyecekleri an bu muydu?

Kai beni tutuklatmayı planlasaydı, bunu bir kumarhanede yapmazdı, değil mi? Ve kesinlikle görünürde kan olan hiçbir yerde.

Kai'ye baktığımda kan yüzünden biraz şaşırmış görünüyordu ama şaşırmamıştı.

"Ciddi misin?" Adamlarına doğru döndü. Onlarla konuşurken sesi benim alışık olduğumdan çok daha ciddiydi. Elbette, benimle hiçbir zaman bir arkadaşmışım gibi ya da beni hoş gördüğünü belirten bir şekilde konuşmadı. Asla yumuşak ya da şehvetli değildi ama şu anda kullandığı ses tonu en güçlü erkekleri bile dize getirebilirdi. Buz gibi. Ölümcül. "Ben yokken ne halt ediyorsun?!"

Kai daha iyi görebilmek için kana doğru bir adım attı ya da ben öyle sandım.

"Efendim..." Yeni güvenlik görevlilerim olduğunu düşündüğüm adamlardan biri, biraz mesafeli dursa da Kai'ye doğru yürüdü.

Kai diz çöktü ve sanki ne kadar taze olduğunu test ediyormuş gibi parmağını kanda gezdirdi. Sadece bu görüntü bile midemi bulandırdı.

Kendi eski erkek arkadaşımı vurmuştum, tepeden tırnağa onun kanıyla kaplıydım ve yine de Kai Auclair'in tanımadığım birinin kanına isteyerek dokunduğunu görmek içimde kusma isteği uyandırdı.

"Bu neden hâlâ temizlenmedi?" Kai tekrar ayağa kalktı, kan hala parmaklarını kaplamıştı ve yavaşça aşağıya damlıyordu. Sanki eliyle su birikintisinin içine dalmış gibiydi ve ben buna hasta mı, psikopat mı yoksa normal mi diyeceğimi bilemiyordum.

Psikopat, kesinlikle psikopat.

"Yapmak üzereydik, ama sonra sen aradın ve-"

Kai bir numaralı güvenlik görevlisinin konuşmasını engellemek için elini kaldırdı. O zaman onun bu tür bir güvenlik görevlisi olmak için biraz fazla mutlu görüldüğünü fark ettim. Basit bir güvenlik görevlisi kıyafetine benzeyen bir şey giymişti. Arkasında güvenlik yazan kabarık bir ceket, siyah polis pantolonu, muhtemelen içinde bir yerlerde tonlarca silah saklı olan bir yelek. Dışarıda bir silah vardı, belki de o kadar gizli değildi.

İki numaralı güvenlik görevlisi de aynı kıyafeti giyiyordu ama bir fark vardı. Bir numara gülümsüyordu -çok iğrençti-, iki numara ise gülümsemedi. İki numarayı daha çok sevdim.

"Temizle şu pisliği. Şimdi." Kai, İki Numara ve bana doğru ilerlerken Bir Numara'ya bakmadı bile. "Sanırım başka bir odada kalacaksınız" derken gözleri benimkilerin üzerindeydi.

"Burada beklememi mi istediniz?!" Kimsenin duymayacağından emin olduğum suç mahallini işaret ettim. "Hayatta olmaz, Key."

Benim onaylamayışım karşısında gözleri karardığında çenesinde en ufak bir kas bile kıpırdamadı.

Daha da yaklaştı, kokusu burnumun direğini sızlatıyordu. Ondan nefret ediyordum. Varlığının her bir zerresi dayanılmazdı.

Ama yüzümü kaldırıp gözlerimiz buluştuğunda ve ona duyduğum nefretin aynısının bana yöneldiğini gördüğümde, içten içe gülümsedim. En azından ortak bir noktamız vardı, değil mi?

Dikkatimin dağıldığı bir anda Kai kanla kaplı parmaklarını yanağımdan ve boynumdan aşağı kaydıldı.

"AKLINI MI KAÇIRDIN SEN?!" Geriye doğru sarsıldım ve İki Numara'ya çarptım ama özür dilemedim. "Grossgrossgross."

Derimdeki kanı temizlemeye çalışsam da işe yaramadı, sadece daha büyük bir karmaşa yarattım, Kai aramızdaki boşluğu bir kez daha kapattı.

Kanla kaplı eliyle çenemi kavradı ve dudakları neredeyse dudaklarıma değecekti ki sert sesi kulaklarımı doldurdu. "Bir kez daha benimle aynı fikirde olmamaya çalışırsan Çiçek, kanda boğulursun."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İşkence İçin Maden

"Tanrı'nın hayaleti gibi alışkanlıklar"-Devilish, Chase Atlantic

Kai Auclair

Ara sıra iş yaptığım adamlardan biri olan Jason, "Tebrükler sıraya girmiş diye duydum," dedi. Benden genellikle birinden kurtulmamı isterdi ve oldukça iyi para öderdi, bunu yapmamın tek nedeni de buydu.

Suikastçı günlerim sona ermişti, bu günlerde öldürdüğüm her insan bana hoşlanmadığım bir şekilde baktığı ya da sesleri beni rahatsız ettiği içindi. Tamam, birkaç makul sebep daha vardı ama asıl mesele, artık başkaları için öldürmüyordum.

Jason Marin hariç.

"Ne için?" Nişanım için, bahse girerim, ama onayları duymak hoşuma gitti.

Jason bardağından bir yudum almadan önce kıkırdadı. Her zamanki gibi aynı içkiydi ve her seferinde adamlarımdan birine içine biraz zehir koymasını söylersem ne olacağını hayal ediyordum.

Jason bana çok aptalca nedenlerden dolayı güvenmişti. Güvenilecek biri değildim ve on yıldan uzun bir süre önce benim yüzümden çok değerli bir şey kaybettiği için bunu herkesten çok onun bilmesi gerekirdi ama yine de güvendi. Bu onun ilk hatasıydı, ama yine de oldukça iyi para ödedi ve ben de iyi bir miktar paraya asla hayır demedim.

"Seni hiç aile babası olarak görmemiştim," dedi. "Ve şimdi nişanlısın. Bir Adams'tan başkasıyla değil."

Evet, beni de şaşırttı.

Sonunda Jason'ın karşısına oturdum. Hem de tam karşısına. Bu masada yaklaşık on sekiz kişi oturuyordu, yani aramızda ne kadar boşluk olduğunu tahmin edebilirsiniz. Jason bana güvenmiş olabilirdi ama bu benim ona güvendiğim anlamına gelmiyordu, özellikle de yanımızda güvenlik olmadan. Benden hoşlanmamak için bana gerçekten güvendiğinden daha fazla nedeni vardı.

Marin toplantılarımıza tanıkların girmesine asla izin vermezdi ve ben de kendimi oldukça iyi koruyabildiğim için bunu pek umursamazdım. Yine de biraz mesafenin kimseye zararı olmazdı.

"Flora hayatımın küçük bir köşesini aydınlatıyor," diye yalan söyledim. "Benden ne istiyorsun Marin?"

Bana el salladı. "Başın beladaysa bana söyleyebilirsin evlat. Üçünden de kurtulabilirim."

Keşke söylediği kadar kolay olsaydı. Ayrıca, onun için insanları öldürmeme ihtiyacı vardı, bu yüzden bana yardım etmek için hiçbir şey yapamazdı.

"Kendi arkamı kollayabilirim, Jason. Adams'ların gitmesini isteseydim, uzun zaman önce yerin iki metre altına girmiş olurlardı. Benim ilişkim gerçek."

Yavaşça başını salladı, gerçi benim hoşuma gitmeyecek kadar tereddütlüydü. "Ve o kızı buraya sen mi getirdin?"

"O benim nişanım."

"Seviştiğin hiçbir kadını toplantılarımıza getirmedin, Kai. Bu hoşuma gitmiyor."

Ve bugün bana karşı takındığı tavır hiç hoşuma gitmedi. Bu adamın cüreti bambaşka bir şeydi. "Tekrar söylüyorum Jason, o benim nişanım. Onu işletmeme getirip getirmemek tamamen benim kararım. Ayrıca, onu halüsinasyon görmüyorsan, ki bu büyük bir endişe kaynağı olur ve seni bir tabutun içinde bulabilir, şu anda bu odada değil. Yerinde olsam, benden ne istediğine odaklanır ve kız arkadaşımın başka bir odada beni bekliyor olmasını umursamazdım."

Boğazını temizledi, yüzü şimdi eskisinden daha beyazdı. Jason bir kez ölümle tehdit ettiğimde, bir kez daha

Orada bitmeden önce bir hata yaptım. Aslında tehdit bile etmedim, sadece öldürdüm.

"Senin için yeni bir işim var," dedi.

"Tahmin etmiştim."

"Üç kişi için iki milyon dolar olacak."

"Beş," diye karşılık verdim. O pişin daha fazlasını ödeyecek kadar parası vardı ve eğer cebini yakmayacağını düşünüyorsa, yanlış düşünüyordu. Ve yine bilmeliydi.

"İkiden fazla olmaz." Katı görünmeye çalıştı ama yine de titrediğini duydum.

Sandalyemde arkama yaslandım ve ellerimi başımın arkasına götürdüm. Sıkılmadan. "Beş."

"Hadi ama, Kai. Daha önce yüz bin dolar için bir adam öldürdün!"

"Bir şey ne kadar popüler olursa fiyatlar da o kadar artar. Daha bir hafta önce buraya gelip iki milyona iki kelle istediniz. Yani üç tane beş olacak."

Gözlerini devirdi. "Üç milyon o zaman. Kelle başına bir."

Cebimden silahımı çıkardım ve o anda Jason'dan çıkan soluk, tüm zamanların en sevdiğim sesi olabilirdi. Hepsi çok tahmin edilebilirdi.

"Beş yoksa kellen gider." Doğrusu para hiç umurumda değildi. Bana on ömür yetecek kadar param vardı ama prensip meselesiydi.

"Kaltağın seni-"

Silahımı Jason'a doğrulttum. "Flora'ya bir kez daha sürtük de, haddini bil." Ondan ne kadar hoşlanmasam da, teknik olarak benim olduğu sürece benden başka kimse ona hakaret edemezdi. Düşmanlarımla bile paylaşmadım.

Kalın kalın yutkundu. "Pekala. Beş milyon."

"Şimdi on oldu. Bugünkü tavrını beğenmedim."

"Ciddi misin lan sen?!" Öfkeyle ellerini masaya vurdu.

"Lanet olası on milyon! Çıldırdın mı sen?!"

"Hayatlar pahalıdır."

"Bakmam gereken bir ailem var, Kai. On milyon... buna değmez."

Daha aşağılayıcı kelimeler kullanmasını umuyordum. "Ben de öyle, ama şikayet ettiğimi duyuyor musun? Üç masum insanın gitmesini istiyorsun ve bahse girerim ki onlar, bir kez daha, sadakatsizliğini karına ispiyonlamakla tehdit eden bir grup piliçtir. Beş milyon adil bir fiyat olabilirdi, ama bugün yine tavrın beni kızdırdı, bu yüzden ya iki katı ya da hiç."

"Siktir git, Kai. Orospu kıcını da sikeyim."

Silahımın tetiğini çektim.

Bir göz kırpma önce Jason Marin benden birini öldürmemi istiyordu, şimdi ise kurşunumun kurbanı oldu. Tam kaşlarının arasından vuruldu.

Cansız bedeni yere düşer düşmez kan fışkırmaya başladı. İçimi bir adrenalin dalgası kapladı, dudaklarımın kenarlarına bir sırıtma yerleşti.

Aceleyi hissetmek, kendime biraz zaman ayırmak ve öldürmenin bana getirdiği adrenalinin tadını çıkarmak istedim ama toplantı odamın kapıları açıldı ve üç adamım içeri girdi.

"Efendim-"

Daha fazla konuşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Şunu temizler misin?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Altın

"Bu ev bir yuva değil"-BABYDOLL Ari Abdul

Flora Adams

"Ve yüzüne kan mı bulaştırdı?!" Sterlie kanepeden dekoratif yastığı aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

Yastık yarım bir dolaba çarptı ve üstündeki vazonun düşmesine neden olacak kadar salladı. Milyonlarca parçaya ayrıldı ama Kai'nin ne diyeceği konusunda endişelenmek yerine, hiçbir şey olmamış gibi omuz silktim.

Neredeyse bir hafta olmuştu ve hâlâ yüzümdeki kanı hissedebiliyordum. Belki de bu yabancıнын kim olduğunu bilseydim, beni bu kadar iğrendirmezdi ama Kai bana merhum hakkında herhangi bir bilgi vermeyi reddetti.

Kai'nin yeni hizmetçisinin gelip vazo parçalarını tamamen temizlemesi otuz saniye sürdü. Bu insanlar sihirbazdı.

"Yüzümün her yerinde değildi ama evet. Tanrım, ondan nefret ediyorum." Kırmızı ruj sürmemiş olsaydım, çığlık atmak için diğer yastığı alırdım ama vazoları parçalamak başka bir şeydi, rujla mükemmel bir dekoratif yastığı mahvetmek başka bir şeydi.

Onun yerine ellerimi yumruk yaptım. Tırnaklarım derime batıyordu ama canımı yakacak kadar uzun değillerdi.

"Kimin kanıydı bu?" Milo yüzünü renklendiren merakla sordu.

Evet, hem kız kardeşimi hem de en iyi arkadaşımı başka bir yerde buluşmak yerine Kai'nin evine davet ettim. Milo pek iyi değildi.

Ona adresi gönderdiğimde memnun oldu ama yine de geldi. Kai, Milo'yu buraya aldığımı öğrendiği anda benim için kötü sonuçlanacağından emindim ama bu riski almaya hazırdım.

Kai arkadaşımı görmemi yasaklayamazdı ve nişanımızı bozma planı işe yarayana kadar burada kalmak zorunda olduğum için hayatımı eskisinden farklı bir şekilde yaşamayı reddediyordum. Bu da Cuma akşamı sinema gecesi için kız kardeşimi davet etmek anlamına geliyordu.

Genelde en sevdiğim pastaneden bir sürü hamur işi sipariş ederdik ama bu sefer Milo buradayken daha az tatlı bir şeyle yetindim. Yani, pizza oldu.

"Bilmiyorum. Kai bana hiç söylemedi." Geçen Cumartesi eve dönerken Kai'ye yaklaşık on kez kurbanın kim olduğunu sordum, çünkü kişiyi tanımadığım halde kendimi kötü hissediyordum, ama bana söylemeyi reddetti. İş yerinde bulunmamın sadece imaj amaçlı olduğunu ve yaptığı iş hakkında daha fazla bilgi edinme hakkım olduğu anlamına gelmediğini söyledi.

Dürüst olmak gerekirse, bilmeye hakkım vardı. Beni bir suç mahalline götürdü, yüzüme iğrenç bir kan bulaştırdı ve sonra beni o odada bıraktı - görünüşe göre başka bir oda yoktu - üç saat boyunca iki adam her hareketimi izlerken o başka bir bok yapıyordu. Kai geri gelene kadar kimin kanını silemediğimi bilmeyi hak ediyordum.

Bir ve İki Numara gözetimsiz tuvalete gitmeme bile izin vermediler ve beni takip edecekleri için, kurumuş kanı silmek için bile olsa gitmek istemedim. Kumarhanedeki insanların nişanlığının güvenlik görevlileri tarafından kovalandığını düşünmesi senaryosu abartılı olabilirdi, ancak her iki şekilde de oynamayı reddettim.

"Tabii ki yapmadı." Milo gözlerini devirdi. "O kesinlikle en kötüsü. Babanın seni onunla evlendirdiğine hâlâ inanamıyorum. Mesela, merhaba? Ben de müsaitim. Ayrıca, Auclair'den çok daha fazla avantajım var."

Sterlie güldü, sonra kendini durdurmak için eliyle ağzını kapattı. "Az önce asla evlenmek istemediğini söylememiş miydin? Asla."

Milo'ya neden Kai'nin evinde buluştuğumuzu söylemem gerekiyordu ve bu yüzden ona nişandan bahsetmek zorunda kaldım. Şok oldu ve ona daha önce söylemediğim için biraz kızdı. Sonra bana tüm bunlardan kurtulmam için bir sürü seçenek sundu. Kulağa harika gelseler bile, hiçbirinin işe yaramayacağını biliyordum.

Her ne kadar nefret etsem de bu nişandan kurtulmanın tek yolu Kai'nin planına uymaktı. Ve onun planı her neyse.

"Evet," diye onayladı Milo. "Ama Flora benim en iyi arkadaşım. Onun için özgürlüğümü feda edebilirim."

En iyi arkadaşıma kaşlarımı kaldırdım. "Bu şimdiye kadar söylediğin en inanılmaz yalan." Milo'yu nadiren bir yalanın içinde yakaladığımı bilmeliydim. "Babam senden benimle evlenmeni isteseydi ya da seni buna zorlasaydı, onun yerine onu öldürür ve buna büyük bir anlaşma derdin."

Bu, kız kardeşimin Milo ile ilk karşılaşmasıydı ve sanırım onun üzerinde iyi bir izlenim bırakmadığını söylemek yanlış olmaz.

Onunla Sterlie hakkında çok konuşturdum ve bazen kız kardeşimle çok ilgilendiği hissine kapılırdım. Ondandır bir kez bile bahsetmediğim günlerde bile onu sorardı. Bunu ona bahsettiğim başka hiç kimseye yapmamıştı.

Ayrıca, o etrafta olduğu için, birdenbire normalden daha fazla.

Milo omuz silkti ve bir dilim pizza almak için öne doğru uzandı. "Ben masum insanları öldürmem."

Sterlie ona, "Evliliğe zorlamak yasa dışıdır," diye hatırlattı.

Bir ısırik aldı. "Tartarus'a davetimi reddetmek de öyle." Öyle değildi ama kız kardeşimin kulübe katılmayı reddetmesi onu biraz incitmişti.

Yine, Milo'nun kız kardeşimle çok ilgilendiğine inanmamın bir başka nedeni. Sterlie gelmiş geçmiş en saf kadındı. Chris'i öldürdükten sonra bir hafta boyunca ağlayarak uyudu, çok kötü bir insan olsa bile birinin canını almaktan dolayı kendini kötü hissetti. Bir peri gibi görünüyordu. Sanki hiç zarar veremezmiş gibi. Ve bu sadece oydu. Sterlie masumdu, sevimli ve tatlıydı, Tartarus'a ait değildi ve Milo bunu biliyordu.

Yine de, benim bile üyeliğim yokken ona üyelik teklif etti. İçeri girebilmemin tek nedeni orada çalışıyor olmamdı.

Kız kardeşim gülümsedi. "Kulüp fazla abartılıyor."

"Söyle bakalım, Tartarus'un tam olarak nesinin abartıldığını düşünüyorsun?" Milo kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını hafifçe eğdi. Onun bu doğal olmayan davranışına gülmek istedim ama en iyi arkadaşımın kız kardeşimi kovalamasını izlemekten daha çok ilgimi çektiği için yutkundum.

Sterlie kendisinden hoşlanan insanlara karşı kayıtsız değildi. Biliyordu, bu yüzden onlara gerçekten zor anlar yaşatmayı seviyordu. Kız kardeşimin dediği gibi, eğer seni bir süre kovalayamazsa, buna değmez.

Bazı açılardan haklıydı. Biraz zalimce miydi? Belki, ama zalimliği severdim, o yüzden sorun değildi. Ayrıca, Milo kız kardeşimle gerçekten ilgileniyorsa, ne kadar ciddi olduğunu görmem gerekiyordu.

Şimdilik bunların hepsi sadece bir teoriydi.

"Öncelikle, normal bir kulüpte sahibinin doğrudan davet etmesi gerekmez." Kız kardeşim sarı saçlarını omuzlarının arkasına attı.

"Bu sadece kulübün sadece elitlere açık olduğu anlamına geliyor."

Sterlie Milo'ya yaklaştı ve parmağıyla onu işaret ederek göğsüne bastırdı. "Hayır, bu senin gücü birilerini yok etmek için bir araç olarak gören kendini beğenmiş zengin bir adam olduğun anlamına geliyor."

"Güç yok etmek için bir araçtır," diye karşılık verdi. "Gücü bu şekilde kullanmakta yanlış bir şey görmüyorum."

"İnsanları öldürüyorsun Milo. Bu çok yanlış."

Elini avucunun içinde kavradı ve başparmağını parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi "Düzeltilme, ben canavarları öldürürüm. Seks suçluları benim için tam olarak insan sayılmaz."

Kendime bir bardak su almak için kalktım, kız kardeşim ve en iyi arkadaşımın tartışmasını görmezden geldim, ama mutfağa ulaşır ulaşmaz nişanlının orada durduğunu gördüm. Sanki beni bekliyormuş gibi tezgâha yaslanmış, sert ve ciddi bir bakış atıyordu.

O anda başımın belada olduğunu anladım.

Her iki durumda da, elimden geldiğince onu görmezden geldim. Eğer orada değilmiş gibi davranırsam, belki de giderdi.

Buzdolabını açtım ve bir şişe su çıkardım, ancak tekrar kapattığım anda arkamı dönüp kapıya yaslanmak zorunda kaldım.

"Milo Marucci'nin evimde ne işi var?" Kai talep etti.

"O benim en iyi arkadaşım." Kai'yi üzerimden ittim ya da itmeye çalıştım. Gerçekten kımıldamadı.

"Bu eve girebileceği anlamına gelmiyor."

"Öyle." Parmak uçlarının belimde delikler açtığını hissetmeme rağmen başımı dik tuttum. Beni sıkıca kavradığı söylenemezdi ama yine de yakıyordu. Elleri tam eteğimin başladığı yerde, gömleğimin birkaç santimetre altında, tenimin açıkta olduğu yerde duruyordu ve aramızda hiçbir engel yoktu.

"Burası senin evin değil, Flora."

"Düğünümüz iptal edilmediği sürece şimdilik öyle." Tepki vermedi, vermesine de gerek yoktu çünkü hâlâ nişanlı olduğumuzu biliyordum. "Söz açılmışken, dâhiyane planın bizi tam olarak nereye götürüyor? Şimdiye kadar herhangi bir gelişme görmedim."

"Nişanlandığımızı öğreneli tam bir ay bile olmadı."

"Avukat Bey hâlâ bizi çıkarmaya mı çalışıyor? Vay canına, işinde berbat olmalısın."

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Milo'yu evimden uzak tut."

Aynı fikirde olmayan bir şekilde mırıldandım. "Şu an için burası benim de evim ve en iyi arkadaşım beni ziyaret edebilir dediğimde, edebilir."

"Onu Lola ya da Ares'in etrafında istemiyorum."

Omuz silktim. "Sen de beni etrafta istemiyorsun ama yine de buradayım."

"Buradasın çünkü senden o kadar kolay kurtulamam. Bu evdeki lanet olası yerini bil, Flora. Sen bir Adams'sın, ben sizinle uğraşmam."

"Neden? Korkuyor musun?" Surat astım.

Gerçekten eğlenceliydi. Her şeye gücü yeten Kai Auclair'in eli kolu bağlıydı. Onunla istediğim kadar dalga geçebilirdim, çünkü bana hiçbir şey yapmayacaktı.

Kendisi özgür kalabilmek için beni hayatta ve hapisten uzak tutmak zorundaydı. Eğer bana zarar verseydi, babam elindeki kasetleri yayınlardı. Eğer ben hapse girersem, Kai de girerdi.

Kai'nin belimdeki elleri sıkılaştı ve birden ellerinin de benim kadar yanıp yanmadığını merak ettim. Üzerime uyguladığı baskının her zerresini hissediyordum.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Sesi öncekinden daha alçak, daha tehditkârdı.

"Öyle olmalısın," dedim. "Biri her an evine girip seni öldürebilir. Hayat garanti değildir, Key."

Yüzü tam benimkinin üzerinde geziniyordu. Sıcak nefesi en yumuşak bulutlar gibi tenimin üzerinde geziniyordu.

Bir an için cevap vermekte tereddüt ettiğini, sözlerimi içine alıp düşündüğünü sandım. Ama gözlerini pişmanlıkla kapatmadan önce dudaklarıma diktiğini fark ettiğimde, aksini düşünmeye başladım.

Gözlerimi ondan alamadığım için yakaladığım hızlı bir hareketti. Vücudumun her zerresi onun düşman olduğunu, benim ölümüm olacağını biliyordu ama gözleri, sevdiğin şeyi yaptığında zaman duygusunu kaybetmek kadar büyüleyiciydi.

"Kimse buraya girmeye cesaret edemez," diye cevap verdi sonunda. "Sence baban neden benimle evlenmeni istiyor Flora?"

"Çünkü görünüşe göre, o zaman hapse girmeyeceğim."

"Çünkü size başka kimsenin veremeyeceği bir şey verebilirim. Çünkü güvenliğini garanti edebilirim. Benim olduğunda, artık kimse özgürlüğünü senden alamaz. Ne yaparsan yap."

"Seninle evlenmek, 'Evet' dediğim anda özgürlüğümün elimden gideceği anlamına geliyor." Bu yüzden süreci hızlandırmamız gerekiyordu. Buraya taşınalı çok olmamıştı ama tekrar taşınabileceğim günü özlemle bekliyordum. "Ve ben asla senin olmayacağım."

Kabul etmedi. Bunun yerine Kai bileğimi avucunun içine aldı ve cebinden bir şey çıkarırken bileğimi havada tuttu. Bir dakika sonra parmağımda altın bir yüzük vardı ve taktığımı inkâr etme şansım bile olmadı.

Bir yüzük takmak zorunda olduğum gerçeği beni şaşırtmadı, çünkü bunun olacağını biliyordum, sadece ne zaman olacağını bilmiyordum. Nişan yüzüğümün pahalı olacağını da bekliyordum ama hiç beklemediğim şey onun altın bir yüzük almasıydı.

Neden altın bir tane aldığını düşünmemeye çalıştım, çünkü altını gümüş takılara tercih ettiğimi bilmesine imkân yoktu. Bu mutlu bir kaza olmalı. Belki de gümüşü sevdiğime inanıyordu ve benimle dalga geçmek için daha az popüler olan takıları aldı.

O anki dalgınlığımla Kai yüzümü onunkiyle buluşacak şekilde kaldırmıştı. Eğildiğinde ya da sıcak nefesi tekrar tenimde gezinip istemsiz tüylerimi diken diken ettiğinde fark etmedim.

"Bu yüzük benim olduğumu söylüyor," diye homurdandı ve beni tekrar dünyaya fırlattı.

"Bu yüzük aptalca geçici bir sembolden başka bir şey değil. Beni hiçbir şekilde senin yapmıyor." Elimi onun avuçlarından kurtardım ve uzaklaşmak için arkamı döndüm.

"Onun evimden gitmesini istiyorum."

Arkamı dönüp bir kez daha Kai'ye baktığımda kanım kaynadı. Öfke vücudumun her zerrisinde öyle bir zehirle birikmişti ki, onu içimde tutmakta zorlanıyordum.

Yine de denedim.

"Ve parasını geri istiyor. Hani şu kardeşinin ondan çaldığı. Sanırım bazı şeylerin olması gerekmiyor."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Parıltılı İntikam

"ayna, duvardaki ayna / en kötü kaltak kim? o benim"-On Our Own, Naomi Jon

Flora Adams

Aynı gece, tüm ev sessizliğe büründüğünde, beni aklımı başımda tutan ve başka bir adamı öldürmekten alıkoyan iki meleğim de gittiğinde, beni biraz sorun çıkarmaktan alıkoyan hiçbir şey yoktu.

Kai "erkek" gibi davranmak istedi. Sanki benim üzerimde kontrolü varmış gibi. Ben de ona aksini gösterecektim.

Kimse, nişanım bile bana ne yapacağımı söyleyemezdi.

Herkes uyuduğunda acil durum sim çantamı aldım ve sessizce aşağıya indim.

Antrede hiç düşünmeden Kai'nin en sevdiği arabanın anahtarlarını aldım ve devasa garaja doğru ilerledim. Aptalca bir nedenden ötürü Kai'nin üç araba için gereksiz büyüklükte bir garaja ihtiyacı vardı. Çok büyük olduğunu biliyordum çünkü taşındıktan sonraki ilk birkaç gece herkes uyurken evin etrafını kolağan etmişim.

Beni yargılama, tamam mı? Burası benim için yepyeni bir ortamdı. Elbette buranın her santimetresine aşina olacaktım.

İçimden bir ses Kai'nin evin etrafında silah gibi şeyler sakladığını söylüyordu. Onun kurşunlarının kurbanı olmadan önce, hangi bölgelerden kaçınmam gerektiğini bilmek istedim. Tüm gizli silahlarını bulduğumu sanmıyorum ama yeterince buldum. Umarım.

Sonunda arabaya vardığımda kilidini açtım ve hemen işe koyuldum. Çantamdan şişe şişe kırmızı sim çıkardım ve Kai'nin kıymetli araba koltuklarının üzerine döktüm. Zemine, bulabildiğim her küçük yarığın içine, klima da dahil. Bir dahaki sefere kullandığında, emin olun, Kai sanki biri ona sürpriz bir parti veriyormuş gibi hissedecekti.

Herkes simin çıkarılması zor bir şey olduğunu bilirdi, bu yüzden her zaman en sevdiğim silahım olmuştu. Fiziksel olarak zararlı değildi, ama can sıkıcıydı ve kesinlikle ondan kurtulmaya çalışan birinin hayatından birkaç yıl götürüyordu.

Arabasının büyük bir kısmı en sevdiğim renkteki simlerle kaplandığında, sanki bir şeylerin eksik olduğunu hissettim. Saate bir göz attığımda, küçük bir sürprize daha hazırlanmak için yeterince zamanım kaldığını fark ettim.

Evin içine geri döndüm ve doğruca devasa kilere yöneldim, sonra bir sürü sert şeker paketi aldım.

Kırmızılarını hepsini açmak, ezmek ve eritmek biraz zamanımı aldı, ama sonunda kimse uyanmadan bu işi hallettik.

Bir tencerede erimiş şekerle, tekrar sertleşmeden önce Kai'nin arabasına koştum ve karışımı direksiyonunun üzerine döktüm.

Belki bir dahaki sefere Kai bana kimi davet edip edemeyeceğimi söylemeden önce iki kez düşünür.

İşim bitip de tencereyi temizlemeye giderken, mutfağın kapısına yaslanmış birini görünce irkildim. Başı eğikti, ifadesi okunamıyordu.

Ares sesinde hafif bir kıkırdamayla, "Sanırım bu şimdiye kadar gördüğüm en ezik intikam olabilir," dedi. "Parıltı mı? Ciddi misin? Lola bundan daha iyisini yapabilirdi ve daha beş yaşında."

"Niyetim rahatsız etmek, zarar vermek değil." Ares'in yanından geçerken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Nedenini biliyorsun. Bu kadar soğukkanlı görünmesi garipti.

Eğer biri kız kardeşimin arabasına sim atsaydı, ben de yumruk atardım.

"Yerinde olsam, dört lastiği de keser, arabanın her tarafına kalıcı boya döker ve sonra da tekme için senin küçük parıltını eklerdim. Ve bunu sadece bir arabaya değil, tüm arabalara yapardım."

"Öncelikle, dört lastik yerine sadece üç lastiği kesmek çok daha iyi, ama sen nereden bileceksin ki?" Ares beni evin içinden mutfağa kadar takip etti. "Kardeşin senin sandığı gibi bir melek olmadığını biliyor mu?"

Ares bir kez daha kıkırdadı. "Domuzlar uçabilir mi?"

Tencereyi suyla doldurdum ve artık çoğunlukla sertleşmiş olan şekeri gevşetmek için tekrar sıcak ocağın üzerine koydum. Böylece temizlik çok daha kolay oluyordu. "Belki de ona sana daha yakından göz kulak olmasını söylemeliyim."

"Sanki dinleyecekmiş gibi."

"Seni o yetiştirdi, değil mi?" Ares Auclair'e'in bir aziz olmaması beni şaşırtmamalıydı ama yine de şaşırttı. Buraya taşındığımdan beri Ares ya hiç evde olmuyordu ya da benimle tek bir kelime bile konuşmuyordu. Kai'nin ona benimle konuşmamasını söylediğini sanıyordum ama durumun hiç de öyle olmadığı hissine kapıldım. "Eminim kardeşinin neler yaptığını bilmek isterdi."

Ares tekrar yakınıma geldi. "Umursamadığını hiç söylemedim. Senin gibi birini dinlemeyeceğini söyledim."

"Benim gibi biri mi?" Bu evden tekrar ayrılabilirim günü iple çekiyordum.

"Bilirsin, eski sevgililerini öldüren çılgın bir kaltak."

Tanrım. Bir eski sevgiliyi öldürüyorsun ve birden psikopat olarak adlandırılıyorsun.

"Belki de sırada Kai'yi öldürmeliyim." Ares'e doğru döndüm, artık onun hâlâ reşit olmamasını umursamıyordum. "Ya da seni? Buna ne dersin?"

Sert görünmeye çalışmasına, rahatsız olmamış gibi davranmasına rağmen, yumuşak soluğunu, nefesinin nasıl kesildiğini fark ettim.

Ciğerleri sıkışmıştı ve gözleri korkudan çılgık atıyordu.

Erkekler. Hepsi aynıydı. Erkekler... tahmin edilebilirdi. Onların kurallarına göre oynadığınız sürece, kendinizi aşağı, güçlü hisseder, size biraz merhamet ederlerdi. Bir kadın karşılık verdiği an, her zaman dört yoldan birine giderdi.

Birincisi, öfkelenдилer. Birinci seçeneğin üç alt kategorisi vardı: Öfkelerini serbest bıraktıklarında kendinizi tonlarca morlukla, hastanede ya da ölü olarak bulacaktınız.

İki, size saygı duymaya başladılar ama tabii ki bunu asla söylemediler. Bir kadın asla bir erkekten daha güçlü olamazdı ve aksini yüksek sesle itiraf etmek onlar için bir kayıptı.

Üç, sizden korktular, ki bu da gökyüzünde bir gemi görmek kadar olası bir şeydi.

Dört, nadiren de olsa bir erkek hemen alfa erkeği olmaya çalışmıyordu, aslında size saygı duyuyor ve bunu gösteriyordu.

Onun için bu seçeneklerden hangisi olduğum oldukça hızlı bir şekilde su yüzüne çıkıyordu.

Dediğim gibi, tahmin edilebilir.

Ares artık cevap vermediğinde, çünkü belli ki beni korkutamadığı gerçeğiyle şok olmuştu, yüzüne doğru gittim. "Varlığımdan memnun değilsin evlat, bunu anlıyorum. Ben de burada olmaktan memnun değilim ama idare etmek zorundayız, anladın mı?"

"Ya değilse?"

"Aile önce gelebilir ama kan her yerde akar. Ve konu bencillik ya da özveriyse, sence Kai hangisini seçer?"

Ares bana göz kırptı, sonra boğazını temizledi. "Özverili olmak."

"Yanlış cevap." Elimi yanağına birkaç kez vurdum, sonra geri çekildim. "Kaçarken seni de yanında götürmüş olması, özgürlüğü için seni de feda etmeyeceği anlamına gelmez." Milo bana bunu daha önce anlatmıştı. Görüldüğü kadarıyla Ethan Auclair oldukça konuşkan biriydi.

"Kaçtı mı?" Gözleri sertçe açıldı. "Biz yetimdik. Kaçmadık. Buraya taşındık, böylece Kai ve Ethan'ın bize bakacak başka kimsemiz olmadığına bize bakma şansları daha yüksek olacaktı."

"Sana böyle mi söylediler?" Başını sallamak istemedi ama yine de salladı. "Sürprizi bozduğum için üzgünüm."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Hepsi Yalancı

"Senden şüphe ettiğimde bile / Sensiz iyi değilim"-Doubt, Twenty One Pilots

Kai Auclair

Daha gözlerimi açamadan birinin odama girdiğini duydum.

"Kaçtı!" Ares bana bir şey fırlattı, ama ne olduğunu anlamak için biraz fazla karanlıktı, bu yüzden doğrulduğumda bile bana neyin fırlatıldığını anlayamadım.

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalıştım ama işe yaramadı. Açıkçası, bilmek istediğimden bile emin değildim.

Başımı komodinime çevirip dijital saatimi okumaya çalıştım ama rakamlar okuyamayacağım kadar bulanıktı. Saat ya sabahın üçüydü ya da sekiz, ama dışarısı hâlâ karanlık olduğu için birincisini düşündüm.

"Saat kaç?" Kardeşime sordum.

Sanki bana söylememesi bir tür ceza olacakmış gibi sessiz kaldı. "Beni kaçırdın mı?!"

Oh.

Ne oluyor lan?

Ethan ve benim Ares'i teknik olarak kaçırdığımızı bilen tek kişi Ethan ve bendim. Ve Julie, tabii ki, ama onun dışında kimse. Arlo bile bilmiyordu. Peki ona kim söyledi?

"Ares, cidden, saat kaç?" Tekrar sordum.

Sonunda önce saatime, sonra da bana baktı. "Sabah üç yirmi yedi."

Kendi kendime başımı salladım. "O zaman uyu."

Tekrar uzandım, bu konuşmayı bitirmeye hazırdım ama kardeşimin başka planları vardı. Bu sefer bana ağır bir şey fırlattı. Tam karnımın üstüne.

Doğrulup elimdeki gizemli nesneyi incelemeye çalışırken içimden bir homurtu yükseldi. "Bir lamba mı? Ciddi misin?"

"Bana cevap vermezsen şifonyerini fırlatırım." O şeyi tek başına bile taşıyamazdı.

"Peki, her neyse. Ne istiyorsun?"

"Beni kaçırdın!" Bir ileri bir geri volta attı. "Beni ailemden kopardın, peki ne için, Kai?! NE İÇİN?!"

Vay canına, tamam. Öğrenirse bu kadar yıkılacağını düşünmemiştim.

"Annem hapiste mi?" diye sordu. "Yoksa evde çocuklarının geri dönmesi için dua mı ediyor?!"

"Kesinlikle ikincisi değil." Muhtemelen ayrıldığımızda üzgün bile değildi. Olsa olsa, polise gidip onu taciz ettiğimi bildirmemden korkmuştur.

"Sana inanmıyorum." Ares kıpırdamadan durdu, kollarını iki yanına indirdi. "Beni neden ailemden ayırdın, Kai?"

Sessiz kaldım. Ethan, Ares'in bilmesini istemiyordu. Ben de Ares'in bilmesini istemedim.

Ares'in dünyada hiçbir şeyi umursamadan büyümesi gerekiyordu. Sahip olduğu birkaç güzel anıyı gerçekte değiştirmek istemedim. Doğum günlerinde hediye almasının tek sebebinin onun için kendimi feda etmem olduğunu bilmesini istemiyordum.

Geçmiş değiştiremezdim ama onu geçmiş öğrenmekten koruyabilirdim.

Bana yaklaştı. Ondan daha önce hiç tanık olmadığım bir öfke yayılıyordu, en azından ondan. "Neden benden her güzel şeyi çaldın, Kai?! Sevgi dolu ebeveynlerle büyüyebilirdim! Ama hayır, sen bunu benden aldın! Ve ne için?!"

"Ölü bir baba ve seninle daha az ilgilenemeyecek bir anneyle büyüdün, Ares," dedim ona. "Ben seni kaçırmadım, seni cehennem dolu bir hayattan kurtardım."

"Yalan söylüyorsun."

"Bundan emin misin?" diye sordum. Ares kollarını göğsünde kavuşturdu ve inançla başını salladı. "Ethan ve Lydia'yı kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?"

Kimin yaptığını bilsem de Ares'e hiç söylemedim.

"Bilmiyorum. Muhtemelen senin ölmeni isteyen biri."

Başımı salladım. "Julie yaptı. Beni uyarmak için onu öldürdü, Ares. Onu bulmaya biraz fazla yaklaştım çünkü her ne kadar inanmak istemesen de o korkunç bir insan. Ethan'la orada kalmanıza izin verseydim, bana yaptığını size de yapardı. Birinin ondan kurtulması gerek. Yıllardır bunu yapmaya çalışıyorum ama yeterince yaklaştığımda dikkatsiz davrandım. Ve bu yüzden Ethan öldürüldü. Sen de olabilirdin."

"Annemin hapiste olduğunu söylemiştin."

"Peki." Kendi kendime kıkırdadım. "Yalan söyledim."

Kalın kalın yutkundu. "Şu anda bana yalan söylemediğini kim söyleyebilir?"

"Sadece bana güvenmek zorundasın."

Alay etti. "Tabii ki. Her zaman 'Bana güvenmek zorundasın'. Ne olursa olsun. Ve ben bunu hiç sorgulamıyorum çünkü sana güveniyorum Kai. Açıkça güvenmemem gereken zamanlarda bile." Ares geri adım atarak aramızda biraz daha mesafe açtı. "Ethan'ı öldürenin sen olmadığından bile emin olamıyorum. Ahlaki değerlere sahip biri değilsin."

Kanım dondu. Sakin kalmam gerektiğini biliyordum ama öz kardeşimi öldürmekle suçlanmak beni kabul etmek istediğimden daha fazla etkiledi.

Yatağımdan fırladım ve kardeşime doğru yürüdüm. "Git anneni bul. Onu bul ve neden ikinizle birlikte kaçmanın orada kalmaktan daha iyi olduğunu düşündüğümü sor. Sana onun adresini verebilirim, ya da onlardan birini. Eğer söylediğin saçmalıklara gerçekten inanıyorsan, o zaman defol git. Eğer gerçekten Ethan'a bir şey yapacağımı düşünüyorsan, Ares, bu lanet olası evi terk et."

Sözlerim karşısında irkildi.

Söylediğim anda geri almak istedim. Hayatımda Ares'e hiç bu kadar kızmamıştım. İçten içe, cevaplar istemekte haklı olduğunu biliyordum ama bir gün ona anlatacak olursam, bunun nedeni bana bunu zehirli bir şekilde söyletmesi olmayacaktı.

"Beni öylece dışarı mı atacaksın?" diye sordu, sesi şimdi her zamankinden daha kısıktı.

"Seni özgür bırakıyorum, hepsi bu. Görünüşe göre seni on iki yıl önce kaçırmışım. Eğer gitmek istiyorsan, o zaman siktir git."

Tam onun yanından geçip nefes almak için bir yere gidecektim ki Ares bir elini bileğime doladı ve beni geri çekti. "Gitmek için iyi bir nedenin olduğuna söz veriyor musun?"

Cevap vermeden önce öfkemi kontrol etmek için derin bir nefes aldım ve sonra başımı salladım. "Eğer o gece gitmeseydim, ertesi güne kadar dayanamazdım, Ares. Ve ben gittiğimde, bana, sana ve Ethan'a yaptıklarını yapmaya başlayacaktı."

"Tamam," dedi nefes nefese. Ben daha ne olduğunu anlamadan Ares kollarını bedenime doladı.

Sarılmaktan nefret ederdim. Gerçekten nefret ederdim. Yine de kollarımı ona doladım ve onu kendime daha da yakın tuttum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Ares, "Bizi kurtardığın için, neden bunu yapmak zorunda olduğunu söylemesen bile." Suçlaması için özür dilemedi ama bunun nedeni ona pişmanlığın ne olduğunu öğretmiş olmamdı.

zayıflar için. Yüksek sesle söylediklerinizi asla geri alamazsınız, bu yüzden özür dilemek hiçbir şeyi değiştirmeyecektir.

"Gözümü kırpmadan tekrar yapacağımı biliyorsun."

Bedenime karşı başını salladığını hissettim. "Flora arabana sim bombası attı."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kana Susamış

"Bu tetiği bir kez çektiğimde / durmam için bana yalvaracaksın"-Trigger by Chase Atlantic

Kai Auclair

Arlo yanımda durup önümüzde olanlara gülerken vücudumdaki her bir kas patlamak üzereydi.

Ares bana haber verir vermez ve arabamı kontrol eder etmez Arlo'yu aradım çünkü gözlerime inanamıyordum. Geriye dönüp baktığımda, onu aramamalıydım.

Her yerde parıltılar vardı. Flora'nın arabamın tek bir santimini bile koruduğunu sanmıyorum ve buna saygı duydum. Temizlemesi için birine para ödeyeceğim için simler açıkçası en az endişelendiğim şeydi ama lanet olası direksiyonumun üzerine döktüğü şey bambaşka bir sorundu.

Arlo kahkahalar arasında, "Ondan hoşlandım, harika biri," dedi ve elini sırtıma vurdu, bunun onu şeytanla yüz yüze tanışmaya yaklaştırdığını bilse de. "Birinin sana, senin başkalarına hizmet ettiğin kadar saçma sapan hizmet etmesinin zamanı gelmişti."

"Ben öldürürüm, Arlo. Arabaları kırmızıyla, aptal parıltılarla ve o huysuz bok her neyse onunla dolduruyor." Nabzım tavan yapmıştı ama aynı zamanda eğleniyordum da.

Hiç kimse bana böyle bir şey yapmaya cesaret edememişti. Bana karşılık vermek gibi en basit şeylerden bile korkulurdu, bu yüzden yalnız bırakılmaya, insanların her şeyi benim istediğim gibi yapmayı kabul etmesine alışmıştım.

Birden omzumda oturan ve benimle alay eden siyah kıvrırcık saçlı küçük kırmızı bir şeytan belirdi.

"Her neyse, kolay çıkmayacak." Elini bir kez daha sırtıma vurdu. "Ama söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel suç mahalli."

Güzel mi? Ben öyle düşünmüyorum. Dağınık ve özensizdi. Arkasında ne bir teknik ne de mantıklı bir düşünce vardı. Flora arabama sim atmış, direksiyonumun üzerine bir tür şekerleme olduğunu tahmin ettiğim bir şey dökmüş ve bunu mükemmel bir intikam olarak adlandırmıştı.

İntikam değildi, zalimceydi. Kötülüğün mümkün olan en güzel yolu. Şahsen, bunun yerine bana gerçekten zarar vermeye çalışmasını ya da en azından bana işkence edecek küçük bir şey getirmesini tercih ederdim. Herkes minnettarlığını farklı şekillerde gösterir, değil mi?

"Ah, kahretsin." Arlo bir kahkaha attı, sonra benden uzaklaşmak için birkaç adım attı. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Bilmiyorum."

"Öyle." Sırıttı.

Arabamın kapısını kapattım ve anahtarları arkamda bir yere attım. Zaten artık onlara ihtiyacım olmayacaktı.

"İnsanlardan hoşlanmıyorum. Kabullenmeye, hatta saygı duymaya alışabilirim ama sevmek pratik yaptığım bir şey değil."

Arlo bana şaşkınlık ve endişenin karışımı gibi görünen bir şeyle baktı. "Birinden hoşlanmaya çalışmıyor musun? Öylece oluveriyor."

"Kendilerini 'dışa dönük' ya da 'insan canlısı' olarak gören kişiler için belki. Birine 'hoşlanma' hissi verebilmem için en az beş ila yirmi yıl boyunca 'kabul görme' gibi bir his geliştirmiş olmam gerekir."

Bununla birlikte, benimle konuşmasına bir saniye bile izin vermeden arkadaşımı garajımın ortasında bırakarak oradan uzaklaştım.

Bir sonraki hedefim Flora olacaktı ve ona ne yaparsam yapayım ya da ne söylersem söyleyeyim, yaratıcı bir yol bulacağına dair bir his vardı içimde

Bana ne kadar az önemsediyini göstermek için. Omzumdaki şeytan bunu düşündükçe gülümsüyordu.

Belki de bir sonraki hedefim Flora'yı nasıl kızdıracağımı bulmak değildi, çünkü görüldüğü kadarıyla arabamdaki sim bombası yeterli değildi.

Kabul etmeyi reddettiğim yeni bir duyguyla yatağıma bakarken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Midemin çukurunda bir şeyler karıncalanıyordu ve sizi temin ederim, bunun nedeni görüşüm değildi.

Aslında, olabilirdi.

Bir daha düşündüm de, hayır. Kan midemi bulandırmadı. Kendimi aşağılık hissetmeme neden oldu ama Arlo'nun hoşuna gideceğinden emin olduğum bir tepkiye neden olmadı.

Gülmek istediğim kısa bir an oldu. Birine nişanlığının intikam için önce arabama sim bombası attığını, sonra da ben kontrol etmeye giderken gizlice yatak odama girip yatağıma sahte kan döktüğünü söylesem kimse bana inanmazdı.

Hiçbir kan bu kadar parlak kırmızı değildi ve bakması iğrençti. Gerçek kan koyu renkliydi, hatta büyük porsiyonlarda daha da koyuydu.

Zaten sahte bir şey kullanmayı düşündüyse, daha gerçekçi görünen bir şey kullanabilirdi.

Arkamda bir yerde bir oda kapısı açıldı ve arkamı dönmeme gerek kalmadan bu kapının kime ait olduğunu anladım.

"Çok fazla ziyaretçim olmuyor, hele kısa süreliğine gelenler hiç olmuyor," diye başladım hâlâ sahte kana bakarken. Birkaç damla yere damladı ve eğer gerçek olsaydı ve bir insandan gelseydi, belki de manzaradan biraz daha fazla keyif alabilirdim. "Ama eminim ki sana bir hoş geldin hediyesi vermem gerekiyordu, tam tersi değil."

Sonunda arkamı döndüm ve Flora ile yüzleştim, ancak gözlerine bakamadım, çünkü benimkilerin dikkati çok dağınıktı

Ne giydiğini.

Bacakları çıplaktı ve o kadar yumuşak, o kadar dokunulabilir görünüyordu ki, o siyah topuklu ayakkabılar hâlâ ayağımdayken belime dolanmış halleri istemsizce aklıma geldi. Ve birden, yatakta da dışarıda olduğu gibi bir şey olsaydı nasıl sesler çıkaracağını merak ettim. Vahşi. Cesur. Ağrıyan gözler için mükemmel bir manzara.

Başımı salladım, bu düşüncelerden kurtulmak için birkaç kez gözlerimi kırptım. Beni rahatsız etmeye izinleri yoktu.

"Demek hoşuna gitti?" Flora duvara yaslanırken bacak bacak üstüne attı. "Beğenmene gerçekten sevindim, üzerinde çok düşündüm."

"Yaptığımı hiç söylemedim." Ona bir adım daha yaklaştım, gözlerim şimdi bacaklarında geziniyordu. Her zamanki gibi siyah bir elbise giymişti. Ucuz görünen ama öyle olmadığını bildiğim bir şey. Eğer bin doların altında bir şey giyerse, onun için alışverişe kendim giderdim çünkü her ne kadar hayatımdan çıkmasını istesem de, hiçbir nişanım birilerinin iki böbreğine mal olmayan bir şey giymemeliydi.

"Milo bugün geç saatlerde gelecek, haberin olsun."

Tabii ki, onu mülkümün yakınında istemediğimi söylediğim için onu bilerek davet edecekti.

"Siktir et, Flower. Buraya gelmeyecek."

Bana gülümsedi. Kahrolası gülümsedi.

Sanırım onu gördüğümde nefesim ciğerlerime kaçtı. Onun güzel görüldüğünü düşünen yanımdan nefret ediyordum, arabamı, yatağımı mahvetmek ya da sadece gülümsemek gibi şeyler yaptığında nefesimi kesen beynimdeki yanımdan nefret ediyordum.

"Kıskandın mı, Key?" Dudaklarını yaladı ve kısa bir an için, eğer ben-Hayır. Kesinlikle olmazdı. "Bir adamı davet etsem ve onu senin evinde becersem ne olur? Birbirimizle bir ilişkimiz yok ki, bir şey demeysin."

Ona bir adım daha yaklaştım ve o da geri adım attı, sırtı neredeyse arkasındaki duvara dayanmıştı. Ben

Tam önünde durdum, göğsünü göğsümde hissettim, bir elimi çenesine götürdüm, yanaklarını sıktım ve onu gözlerimin içine bakmaya zorladım.

"Birini davet et, sana meydan okuyorum." Beni kızdıran sadece birkaç şey vardı ve bunlardan biri de sadakatsizlikti.

Flora yavaşça gözlerini kırptırdı. "Neden umursuyorsun ki?"

Eğildim ve burnumu boğazına götürüp onu içime çektim. Kısık bir sesle kulağına doğru konuştum: "Çünkü yüzüğümü parmağında taşıdığın sürece bana aitsin."

Mırıldandı, sonra elleri vücuduma uzandı, tırnakları sırtımı çizdi. Benden neden korkmadığı benim için bir gizemdi, ama garip bir şekilde beni büyülüyordu.

Göğsü ön tarafıma bastırılmıştı, gözleri öfkeliydi. Hiç bu kadar seksi görünmemişti. Tamam, bir çentik aşağı indir, Kai.

"Ne yüzüğü?"

"Benim-"

"Ohhh." Flora elini kaldırdı, daha dün gece yüzüğü taktığıma yemin edebileceğim elini. Ama yüzük parmağı boştu. "Bu. Onu attım."

Ne yaptı? Yanlış duymuş olmalıyım.

"Ben yakut istedim, elmas değil," dedi.

Ağzım konuşmak için açıldı ama Flora onun yerine iç çekti. "Beni affedecek misin, Key?" Bana aceleyle göz kırptı ve

neredeyse beni güldürecekti. "Söz veriyorum, bundan sonra iyi olacağım."

"Saçmalık."

Başını salladı. "Dürüstçe." Ellerini göğsüme koymak için küçük bir adım attı, sırtı artık tamamen duvara yaslanmıştı. Derin bir nefes verdi. "Dün gece çok kızgındım, aşkım."

Mon amour?

Dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyordum ama nedenini henüz bilmiyordum.

Bununla nereye varmaya çalışıyordu?

"Yani mükemmel ve pahalı bir şeyi çöpe attınız. elmas yüzük... kızgın olduğun için mi?"

"Hâlâ bende, merak etme. Sadece takılıyordum."

Dalga geçiyordun, tamam.

Elleri aşağı kaydı, çok fazla değil, ama itiraf etmeliyim ki, bu bana bir şey yaptı. Garip bir şey.

Ve ben içimdeki bu rahatsızlığın nedenlerini çözmeye çalışırken, elinin takım elbisemin ceketinin altına girdiğini ya da silahımı kavrayıp namlusunu kafama dayamak için çıkardığını fark etmedim.

Ancak kendi silahımın metali tenime dokunduğunda nihayet bir anlam kazandı. Yaklaşması, bana dokunması, beni rahatsız etmesi.

Ve bu beni sertleştirdi.

Buna inanabiliyor musunuz? Nişanlım kafama silah dayamıştı ve bu beni tahrik ediyordu.

Kafamın içindeydi ve içeri girmenin yolunu nasıl bulduğunu bile bilmiyordum.

Tetiği çekeceğini düşünmemiştim, o yüzden endişelenmedim. Etkilendim. Belki de içinde sahte kan ve parıltıdan biraz daha fazlası vardı.

"Seni öldürmeliyim," dedi. "Eğer sen gidersen, tekrar özgür olurum."

"Vay, vay, Flower, sevgilim. Bir ömür boyu hapiste kalmanın senin özgürlük anlayışın olduğunu hiç düşünmemiştim." Kıkırdadım. "Ölürsem ne olacağını bir düşün. Eğer beni öldürürsen. Sadece bir değil, iki cinayetle suçlanacaksın. Ama bir tane daha nedir ki, değil mi?"

"Senden çok nefret ediyorum."

"Ama yine de tereddüt ediyorsun." Başımı eğdim. Flora dudaklarını yaladı ve bir an için gözlerini kaçırdı.

Amatör.

Elini kendi elimle kapattım, sırtı önüme gelene kadar onu çevirdim ve silahı kafasına doğrulttum.

Bir sonraki nefesi titreyerek çıktı.

Serbest kalan kolum ona sarılmış, onu esir almıştı. Benden kaçmasının, beni alt etmesinin hiçbir yolu yoktu. O da bunu biliyordu.

"Bir şeyleri unutup duruyorsun." Bir sonraki sözlerim için sesimi alçalttım. "Birini öldürmenin çok fazla yolunu biliyorum. Yakalansam bile polisler bana sadece el sallar ve yürümeye devam ederler, çünkü benden kanundan daha çok korkarlar."

"O zaman neden babamın elindeki videodan korkuyorsun?" Hep soru soruyorsun.

Onu görmezden geldim. Eğer ona söyleseydim, bunu bana karşı kullanabilirdi.

Namluyu çenesinin altına getirdim ve yüzünü kaldırdım. Gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde korkunun parladığını görünce biraz şaşırdım.

Benim küçük alingan nişanım o kadar da korkusuz değilmiş. "Tereddüt bir erkeğin ya da kadının en büyük zayıflığıdır."

dedi. "Bir saniye içinde çok şey olabilir, sevgilim. Eğer başarılı olmak istiyorsan, karar vermek için bir saniyeden az vaktin var. Tetiği çekmek için bir saniyeden az."

Yavaşça işaret parmaklarımıza baskı uyguladım, tetik hareket etti.

Nefesi kesildi. Sonra kalın kalın yutkundu ama kendini kaybedip alevler içinde kalmak yerine sakinliğini korudu. Ölümünü memnuniyetle karşıladı ve açıkçası daha da etkilenmeli mi yoksa bunu endişe verici mi bulmalıydım emin değildim.

"Eğer beni öldürürsen-"

"Sonra ne olacak?" Sırıttım. "Bana hiçbir şey olmaz, sevgilim."

"Babam olsa-"

"Baban hiçbir şey yapmazdı."

Bundan yorulmaya başlamıştım ve yemin ederim bu oyunu biraz daha oynasaydık, Flora ereksiyonumun sırtına baskı yaptığını hissedebilirdi.

Ben de gerekeni yaptım.

Tetiği çektim.

Flora çığlık attı, ben de güldüm.

Onu tutuşum gevşedi ve hemen benden uzaklaştı. "Sen hasta bir adamsın, Auclair!" Sesi kırıldı ve hayatımda ilk kez birini korkuttuğum için kendimi... neşeli hissetmedim.

"Ve sen, sevgilim, büyüleyicisin."

BÖLÜM YIRMI İKİ

İşe yaramaz

"Zihninizi evime dönüştürmemi izleyin"-Sickick'ten Akıl Oyunları

Flora Adams

"Kai'yle aranız nasıl?" diye sordu babam, Kai'ye benimle evlenmesi için yaptığı şantajda hiçbir sorun görmüyormuş gibi davranarak.

Hâlâ Kai'nin korumasına ihtiyacım olmadığını, tüm bu olanlardan konuşarak kurtulabileceğimi düşünüyordum. Ayrıca, şimdiye kadar kimse benden gerçekten şüphelenmemişti, en azından kimse bana ulaşmaya çalışmamıştı. Chris'in ölümü kesinlikle bir intihar olmadığı için soruşturmayı çoktan bırakmış olamazlardı.

"İyi," diye belli belirsiz cevap verdim ama sonra Kai'yle yakınlaşıyormuşuz gibi davranmam gerektiğini hatırladım. "Başlangıçta biraz tuhaftı, biliyor musun?" Babama gülümsemek için kendimi zorladım. "Yine de iyi anlaşıyoruz. Lola da tam bir melek, gerçekten."

Doğrusu, Lola'yla henüz tanışmamıştım. Kai onu benden uzak tutmak için harika bir iş çıkarmıştı. Ne zaman onsuz evde olacağımı bilse, Lola aniden büyükanne ve büyükbabasıyla kalıyordu ya da Arlo onu alıp Kai dönene kadar dışarı çıkıyordu. Bir çocuğa bakmaya olan ilgim negatiflerde bir yerlerde olduğu için bu beni pek rahatsız etmiyordu.

"Bu harika," dedi babam, sesinde bir tuhafılık vardı. "Gördün mü, ben sadece senin için en iyisini istedim Flora. İnan bana, baban meseleyi kendi eline almazsa senin asla uslanmayacağını biliyordu."

Gözlerimi devirmek, ayağa kalkmak ve ona bağlamak istedim. Bana iyilik yapmıyordu, beni korumuyordu. Görünüşe göre babam bir korkaktı.

Hayatım boyunca onu alt edilemeyecek biri olarak görmüştüm. Güçlü ve sevgi dolu biri. Benim gözümde o var olmuş en iyi adamdı, bir insanın sahip olabileceği en iyi babaydı. Ama şimdi biliyordum ki, o sadece kendi başının çaresine bakmayı bilmeyen bir adamdı.

Kabul ediyorum, çok fena çuvalladım. Belki biraz daha dikkatli olmalıydım, belki de Chris'i öldürmem için ısrar etmek yerine Milo'nun öldürmesine izin vermeliydim. Babamın aksine, başıma bir şey gelseydi sonuçlarıyla yüzleşmeye hazırdım.

"Neden Kai?" Sordum çünkü cevabını bilmek istiyordum. Elbette gerçeği biliyordum ama gerekçesini hiç anlamamıştım. "Yani, Milo'yu çok daha iyi tanıdığımı biliyorsun."

"Kai sana söylemedi mi?" Başımı salladım.

"Hayır."

Babam kanepede arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti. "O seni daha iyi koruyabilir, Flora."

Herkes öyle diyordu.

"Evet, bunu biliyorum. Ama demek istediğim, neden o? Milo da aynı şeyi yapabilirdi." Çünkü babamın Milo'ya karşı ona şantaj yapmak için kullanabileceği hiçbir şeyi yoktu, emindim. Kai de böyle düşünmüştü.

"Milo bir kulübü kontrol edebilecek kadar güçlü, Flora. Kai suçları halının altına süpürebilir ve yetkililer bilse bile hiç olmamış gibi davranabilir."

"Onu ikna etmeyi nasıl başardın?" Dikkatlice sordum. Hatta olabildiğince masum görünmek için başımı babamın omzuna yasladım. Elbette bir şekilde kullanabileceği cevaplar peşinde koşan hiçbir kız çocuğu babasına en ufak bir sevgi kırıntısı göstermezdi, değil mi?

"Ona sordum ve sanırım evlenme zamanının geldiğini düşündü. Kai'yi artık biraz tanıyorsun, pek cana yakın biri değil, bu yüzden bir eş bulmak oldukça zor olurdu diye tahmin ediyorum."

Bana yalan söylüyordu.

Hayatımda bir kez bile babamın bana yalan söylediğini hissetmemiştim ve şimdi onu suçüstü yakaladığım için başka ne yalan söylediğini merak ediyordum.

"Öylece mi?"

"Başının belada olduğunu söyledim tabii ki. Ama sanırım daha sonra daha çok ilgilendi, bu yüzden biraz yardımcı oldu. Detaylar için endişelenme, Munch. Önemli olan gelecek yaz evlenecek olmanız ve ikinizin iyi geçiniyor olmanız. Senin için en iyisini istediğimi biliyorsun, değil mi?"

"Elbette." Dik oturmadan önce babamın yanağına bir öpücük kondurdum. "Kai beni almak için her an burada olabilir."

Birkaç gün önce kafama silah dayadıktan sonra onunla çok az konuştuk. Ondan korktuğum için değil, kaçınılabilir olduğu sürece onunla konuşmak istediğim hiçbir şey olmadığı için.

Onunla konuşmak istediğim tek konu, bizi nişanlılıktan çıkarma planıyla ilgiliydi.

Kai, babamla bu konuşmayı onun varlığı olmadan yapmanın daha iyi olacağını düşündü. Bu şekilde ondan çok daha fazla cevap alacağıma inanıyordu. Çok fazla cevap alamam da haklıydı, ama o yanımda olsaydı, babamın konuşmaya başladığım anda konuyu değiştirmeye çalışacağından emindim.

"Arabayı kendin kullanmıyor musun?" Kaşları çatıldı.

Başımı salladım. "Hayır. Kai gitmek istediğim yere beni kendisinin götürmesinin daha güvenli olduğunu düşünüyor, tabii buna beni alması da dahil. Bu hoşuma gidiyor," diye yalan söyledim. "En azından bu şekilde onu çok fazla özlemek zorunda kalmıyorum. Gidip gelmek için otuz dakika, birinin varlığında geçirmek için çok fazla zaman."

Biri beni öldürsün.

"Hm... şey, bu senin için kesinlikle daha güvenli." Nasıl olur da beni sorgulamaz? Kai'nin yanına taşınalı sadece bir ay olmuştu. Akli olan herkes bir ay içinde birine karşı bu tür şeyler hissedecek biri olmadığını bilirdi.

Dışarı çıkmadan önce bir sorum daha vardı. "Baba, bana asla yalan söylemezsin, değil mi?"

Babam bu soruyu sormaya cüret ettiğim için neredeyse gücenmiş görünüyordu. "Tabii ki hayır. Bu da nereden çıktı?"

Başımı salladım, çığlık atmamı isteyen düşüncelerimin her birini silkeledim, çünkü bunun da yalan olduğunu biliyordum. "Ben sadece... Bilmiyorum. Son birkaç haftadır hayatım alt üst oldu ve dürüst olmak gerekirse, artık nerede sol nerede sağ var bilmiyorum."

Bana empatik bir gülümseme sundu. "Üzgünüm ama böylesi daha iyi."

"Evet, biliyorum." Öyle miydi? "Böyle bir soruna neden olduğum için özür dilerim."

Babam bana el salladı. "Hepimiz hata yaparız."

"Yaptığım şeyin bir hata olduğunu söyleyemem, her şeyden çok yasa dışıydı."

"Bundan bahsetme Flora," diye uyardı. "Bunu kendine sakla ve bu sırla birlikte öl. Ona katlanamadığın için eski erkek arkadaşına korkunç şeyler yapan biri olarak mı bilinmek istiyorsun?"

Hoşlanmamaktan çok daha fazlasıydı. "Aslında, o..." Chris'in bana yaptıklarını babama gerçekten anlatabilir miydim? Kız kardeşime yapmakla tehdit ettiği şeyi?

Çok uzun bir süre boyunca masum bir varlık olduğuna inandığınız adamın sizin bilmediğiniz gizli bir hayatı olduğu ortaya çıktıysa, o gerçekten ne kadar güvenilirirdi?

"Boş ver. Muhtemelen haklısın."

"Kai'ye gerçekte ne olduğunu anlattın mı? Sadece öğle yemeği sırasında bahsettiklerimizi değil, hepsini?"

"Henüz değil." Babama hiçbir şey olmamış gibi yalan söylediğim için duyduğum suçluluk duygusunun her zerresini yuttum. "Bazı şeyler

sır olarak saklanırlar."

Kıkırdadı. "İşte benim kızım."

"Oh, baba. Hemen odama çıkacağım, tamam mı? Eski günlüğümü almak istiyorum. Ama yemin ederim, ondan sonra çıkacağım." Onu selamladım ve tam merdivenlerden yukarı çıkıyordum ki bir zamanlar burada yaşadığımı fark ettim.

Neden bu duvarların içinde büyümemiş gibi etrafta dolanıyordum? Yatak odam hâlâ küçüklüğümdeki yerindeydi. Ne zaman babama odamdan bir şey alacağımı söylemek zorunda kaldım ki? Ne zaman ziyarete gitsem oraya çıkmam doğaldı. Ayrıca, umurunda olsa bile onu soyabilirdim.

Yatak odamın kapısının önünde durduğumda, babamın yukarı çıkıp çıkmadığını kontrol ettim, ancak hiçbir hareket duymadığımda, hala oturma odasında oturup golf izlediğini biliyordum.

Yine de kapımı açtım ve içeri girecekmiş gibi yaptım, bunun yerine gizlice koridorun sonundaki babamın ofisine gittim.

Bu evin içinde girmeme asla izin verilmeyen tek odaya girmeden önce emin olmak için arkama bir kez daha baktım. Ofisini kilitli tutmaması bir mucizeydi.

Şaşırtıcı derecede küçük odanın ortasında durduğumda, hareket etmem bir saniye sürdü. İpuçlarını aramaya nereden başlamam gerekiyordu? Hangi tür ipuçları zaten ipucuydu ki? Babamın burada o kasetin tam olarak kaç kopyası olduğunu ya da onları nerede sakladığını söyleyen bir not tuttuğundan şüpheliydim.

Ben de çantamdan telefonumu çıkardım ve asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeyi yaptım: Kai'yi aradım.

Hemen telefonu açtı. "Yoldayız," dedi, sesi sanki en başta benimle konuşmak istemiyormuş gibi kızgınlıkla doluydu. Muhtemelen istemiyordu ve ben de onu suçlayamazdım.

"Bu yüzden aramıyorum Key," diye fısıldadım. Babamın konuşmamı duymasına imkân yoktu, duysa bile bildiği tek şey yatak odamda olduğumdu ve nişanlımı aramanın kötü bir yanı yoktu, değil mi? Ama sadece sesleri değil, bütün cümleleri duyabilme ihtimaline karşı, ne olur ne olmaz diye sesimi alçalttım. "Babamın ofisindeyim."

"Yani?"

"Yani?!" Ah, insanlar. "Ne aramalıyım? Eminim tek kopyayı CD olarak masasının çekmecesinde saklamıyordur, o halde ne tür ipuçlarına ihtiyacın var?"

"Herhangi bir şey."

"Bu hiç yardımcı olmuyor." Görmemem gereken şeyleri bulmaya hiç çalışmadım. Yani, çocukken Noel hediyelerini aramaya bile çalışmazdım. Bilmemem gereken şeyleri öğrenmek hiç ilgimi çekmedi. Sonuçta, kimsenin sakladığı şeyi görmemi istememesinin nedenleri vardı.

"Bilgisayarını ofisinde mi tutuyor?"

Gözlerim babamın masasına kaydı.

"Evet."

"İçeri girmeyi deneyebilir misin?" diye sordu. Demek beni bir intihar görevine gönderdi.

"Sanırım." Oturmaya zahmet etmedim, böylesi daha iyiydi. Bilgisayarın faresiyle oynadım ve ekran aydınlandı. "Şifresine ihtiyacım var."

Kai tanımlayamadığım bir ses çıkardı ama bana aptal dediğinden emindim. "Belli ki, Flora. Şifrelerini biliyor musun?"

"Öyle mi görünüyorum?"

"Her çocuk ebeveynlerinin şifrelerini bilmiyor mu?"

"Sen kendi şifrelerini biliyor musun?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama kardeşiminkini biliyorum."

Bu beni hiç şaşırtmadı. "Ares senin baban değil, yani bu sayılmaz."

"Tahmin edebilir misin?"

Bir şeylerin kırılma sesiyle irkildim. Başımı kaldırdım ve gözlerim hemen kapıya dikildi. Kalbim şimşek hızıyla atıyordu, az önce yakalandığımı düşünüyordum ama neyse ki yakınlarda kimse yoktu.

"Bundan şüpheliyim."

"Babanın IP adresini biliyor musun?"

Ne sikimden bahsettiğini bilseydim, belki.

Elektronik benim uzmanlık alanım değildi. "Uh..."

"Boş ver, ekibime öğrenmelerini söyleyeceğim." Sesi artık kızgın geliyordu. "Sadece dışarı gel. Ben buradayım."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Giriş

"Kendi kendinin suikastçısı olduğunu biliyorsun"-Assassin by Au/Ra

Kai Auclaire

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır." Flora yanımdaki koltuğa çökerken uzun bir iç geçirdi. "Seni nasıl ikna ettiği konusunda bana yalan söyledi. Şantajla ilgili tek bir kelime bile etmedi."

Gerçekten o kadar aptal mıydı? Daha zeki olduğunu sanıyordum. "Şantajdan bahsetmeyeceği çok açık Çiçek. Baban olabilir ama sağduyu sahibi hiç kimse birine şantaj yapmaktan bahsetmez."

"Bunu biliyorum." Flora kollarını ve bacaklarını kavuşturdu, sonra pencereden dışarı baktı. Gözlerim anında, şimdi her zamankinden daha fazla yukarı kalkmış olan göğüslerine takıldı, ama bir saniye sonra bakışlarımı ayırıp ben de pencereden dışarı baktım.

İhtiyacım olmayan bir şey varsa o da Flora Adams'tan etkilenmekti. Babası kadar kötü biriydi, hatta daha kötü. Elbette, babasının kafamın üzerinde tuttuğu ve bana istediği her şeyi yaptırdığı bir videosu vardı, ama kızı...

Flora'nın elinde video kanıtı olmayabilirdi ama onu işyerlerimden birine götürdüm. Benim evimde yaşıyordu. Şu ana kadar bana en yakın olmasına izin verdiğim kişiydi. Şu anda tüm hayatımı kolayca mahvedebilecek bir kişi varsa, o da oydu. Bunun farkında olup olmadığını bilmiyordum.

Ona karşı hissettiğim korku değildi, yine de itiraf etmeliyim ki, ona başka kimsenin bilmediği bir yönümü gösterme düşüncesi biraz sinir bozucuydu. Yine de kendi silahımı bana doğrulttuğundan beri aklımdan çıkmıyordu.

Bunun için kendimi öldürmek istedim.

Benden hiç korkmuyordu ve bu çok... yeniydi. Ferahlatıcıydı. Geceleri onu korkutmak için ne gerektiğini merak ediyordum.

İkimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Burası eve giden yol değil," dedi.

"Değil," diye
onayladım. "Nereye
gidiyoruz?"

"Ofisimdeki meslektaşlarımla akşam yemeği. Seni tanımak istiyorlar."

Başını göz açıp kapayıncaya kadar çevirdi, böylece pencereden yansıyan görüntüyü görebildim. Bakışlarını karşılamaya zahmet etmedim.

"Benim varlığımı nereden biliyorlar ki?" diye sordu.

Bir elimi başıma götürdüm ve şakağımı ovuşturdum. "Arlo nişanımızı duyururken çok heyecanlıydı."

"Ve o adam senin en iyi arkadaşın mı?" Onu terk eden kıkırdama acı tatlıydı. Flora'nın şaşırtıcı derecede yumuşak bir kahkahası vardı, görüldüğünden çok farklı bir şeydi.

Ona baktığınızda, Flora daha çok siyah bir gül gibi görünürdü. Gizemli biriydi. Ona bir bakışta büyüleniyordunuz ama yine de ondaki bir şey size onun trajediye mahkûm olduğunu söylüyordu. Artık insanları öteki tarafa Azrail değil, Flora Adams götürüyordu.

Hem büyüleyici hem de korkutucuydu.

Ama onun kahkahasını duyduğunuzda... bu başka hiçbir şeye benzemeyen bir melodiydi. Çok tatlı ve yumuşak bir şeydi. Sanki sesi kadifeyle sarılmış gibiydi. Bağımlılık yapıyordu.

"Arlo iyi niyetli," diye onu temin ettim, her ne kadar bunu yapmama gerek olmasa da. "Ayrıca, sana söyledim, eğer bu işin yürümesini istiyorsak..."

Flora başını cama yasladı. "Biliyorum. Bu konuda mutluymuşuz gibi davranmalıyız."

Aramızda ağır bir şey vardı ama gerilimi nasıl yok edeceğimi bilsem bile bunu yapmak isteyip istemediğimden emin değildim.

Flora daha sonra bana "Babama yakınlaştığımızı söyledim," dedi ama sesindeki bir şey pek doğru gelmiyordu. Babasına yalan söylediği gerçeğinden mi nefret ediyordu, yoksa başka bir şey mi onu rahatsız ediyordu, bilmiyordum ama içimden bir ses bunu öğrenmek istiyordu.

"Güzel."

"Sence hiç pes edip bana kasetlerden bahsedecek mi?"

Umarım öyledir. "Yapmak zorunda, Flora. Aksi takdirde bana mahkûm olursun."

Flora arabadan inerken "Resmi bir akşam yemeği için giyinmedim," dedi. İş arkadaşlarımin beni izlediğini bildiğim için, onlar restoranın içinde olsalar bile, centilmenliğimi takındım ve arabanın kapısını ona kendim açtım.

"İyi görünüyorsun,
Flora." "İyi resmi
değildir."

Kıyafetini taradım. Siyah elbise, siyah topuklu ayakkabılar. Dört küçük saç teli başının tepesinde sıkıca örülmüş ve siyah bağlarla sabitlenmişti, geri kalan bukleleri ise mükemmel bir şekilde dökülüyordu. Hayır, iyi görünüyordu. Makyajı kusursuz görünüyordu ve her zamanki miktarda mücevher takmıştı.

Tam olarak neyin gayri resmi göründüğünü düşünüyordu?

"Uygun giyinmişsin." Onu restorana doğru götürürken elimi sırtının küçük kısmına koydum. "Her zaman aşırı giyinik olduğun halde az giyinmiş görünmekten endişe edeceğini hiç düşünmemiştim."

Bana gözlerini devirdiğini anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu -gerçekten çok istememe rağmen.

"Bu zengin avukatların katılacağı bir yemek, Kai."

Dudaklarından çıkan gerçek ismimin sesiyle istemsizce keskin bir nefes çektim. Hayatımda bir kez bile Flora Adams'ın ağzından adımlı duymanın nefesimi keseceğini düşünmemiştim ama işte buradaydık.

"Ben süslü, zengin bir avukatım ama sen bana iyi görünmek için hiç zahmet etmiyorsun." Sesimi monoton tuttum, çünkü sözlerinin beni itiraf etmek istediğinden daha fazla rahatsız ettiğine onu inandırmam mümkün değildi.

Neden birdenbire benden, yaşamamın mümkün olduğunu hiç bilmediğim tepkiler çıkardı, hiçbir fikrim yoktu. Yine de, geçen gün arabamı simle kaplı ve yatağımı sahte kanla mahvolmuş bulduğumda yaptığım ereksiyonu kesinlikle suçladım.

Bu kadınla ilgili bir şey beni büyülyordu, aynı zamanda yaptığı ya da söylediği her şey benim hayatım boyunca çektiğim acılardı.

"Affedersiniz?" Flora kıpırdamadan durdu. "Az önce görünüşüm için çaba sarf etmediğimi düşündüğünüzü mü söylediniz?"

Yapmış mıydım?

Nişanlımla yüzleştirdim ve kaşlarını çatması karşısında gülümsememi bastırdım. "Benim yanımda iyi görünme zahmetine girme dedim."

"Bu da aynı şey!" Ağzı bir karış açık kaldı. "Aman Tanrım. Bunu gerçekten söylediğine inanamıyorum. Her gün bütün gün yanımda olmaktan onur duyacak kaç erkek var biliyor musun?"

Sadece hayal edebiliyordum ve bu sayının birin altında olmasını umuyordum ama öyle olmadığını biliyordum. Flora'yı oksijen israfından başka bir şekilde düşünmeyen o adamların her birini bulup öldürme dürtüsü, benim iznim olmadan düşüncelerime sızdı.

Avuçlarım telefonuma uzanma, teknik ekibimin ana operatörünü arama ve benden önce ona dokunmaya cüret eden her erkeği bulma arzusuyla seğiriyordu.

Düşüncelerime ne oluyordu böyle? Benim Vücut mu?

"Daha fazla iltifata ihtiyacın olduğunu sanmıyorum, Çiçek." Restoranın kapısını açtım ve onu ileri doğru ittim. Neyse ki Flora ipucunu aldı ve içeri girdi.

Elim tekrar sırtının küçük kısmındaydı ve ona rehberlik ediyordu. Aramızda biraz daha az kumaş olmasını dilesem de avuç içim temastan dolayı ağrıyordu.

Cildinin nasıl bir his olduğunu merak ettim. Görüldüğü kadar pürüzsüz müydü?

"Bil diye söylüyorum, sen gelmiş geçmiş en kötü nişanlısın," dedi ve sözleri karşısında gülümsememi zar zor tutabildim.

Bana ne yapıyordu?

Söylediklerimi kimsenin duymasını istemediğim ve ona biraz daha yakın olmak istediğim için ona doğru eğildim. "Bu gece iyi oynamak için bir neden daha."

Arlo'nun bu gece için özel olarak ayırdığı masaya yaklaştığımızda, beklediğim kadar büyük olmadığını görünce biraz şaşırdım. Sırf bana sosyal olmak zorunda bırakarak işkence etmeyi sevdiği için tüm binayı davet ettiğini sanmıştım ama masada en fazla on kişi oturuyordu.

"Kai!" Arlo, Flora ve beni fark ettiğinde ellerini çırpıtı. "Gördüğüm kadarıyla her zamanki gibi modaya uygun bir şekilde geç kalmışsın."

Firmamdaki iki şirket avukatından biri olan Will Bailey, "Açıkçası bizi ekeceğini sanmıştım," dedi. En az sinir bozucu olan oydu.

"Eminim bunu düşünüyordur," diye cevap verdi Arlo benim yerime. Haklıydı elbette, ama onaylamayı reddettim.

Yanımdaki Flora kıkırdadı ve yemin ederim gözlerimi kapatıp bu sesin içime işlemesine izin vermemek için kendimi zor tuttum.

"Flora, aşkım!" Arlo nişanlıma doğru yürüdü ve onu benden uzaklaştırdı. "Millet, Kai'nin bu mücevheri size resmen takdim etmeyeceğini biliyoruz, izin verin." Diğer üç meslektaşına ve onların eşlerine döndü, ardından Flora'yı işaret etti. "Bu Flora Adams. Kai'nin sevgili nişanlısı."

Hepsi merhaba dedi ve ancak o zaman meraklı bakışları gerçekten fark ettim.

Bu gece için pişman olacaktım, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Zalim Şaka

"vücudum pervasızlaşıyor / umarım bundan pişman olmam"-Butterflies by
Zendaya

Kai Auclair

Biz yemek yerken bile ona bir sürü soru soruyorlardı.

Herkesin tabağı neredeyse boşken, Flora sürekli konuştuğu ve sorulara cevap verdiği için neredeyse hiç yemek yememişti. Arada bir çatalını alıp onu beslemeseydim, yemeğinden tek bir ısırık bile alamayacağına gerçekten inanıyordum.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Will'in karısı sordu ve Flora'ya son bir saat içinde herkesin yaptığı gibi tatlı bir gülümseme verdi.

Bu yorucu olmaya başlamıştı ve bahse girerim Flora sürekli sorular karşısında kendini benden daha iyi hissetmiyordu.

Flora kaşlarını çatarak bana baktı, sanki doğruyu söyleyip söylememesi gerektiğini bilmiyormuş gibiydi.

O bir dansçıydı, bunda kötü bir şey yoktu, değil mi? Elbette, hepimiz kadar çok para kazanmıyordu. Gerçi Tartarus'taki zengin piçlerin bahşişleriyle bunun doğru olup olmadığından emin değildim. Flora tek bir günde bir aylık parayı rahatlıkla kazanabilirdi, sadece nasıl yapacağını bilmesi gerekiyordu.

Artık burada oturup neredeyse hiç konuşmadığım insanlarla sohbet edemeyeceğim için ayağa kalktım ve şaşkınlıkla Flora da beni takip etti.

Uzaklaşırken Flora'nın bizi bir saniyeliğine mazur görecekmış gibi bir şeyler söylediğini duydum.

Nedeninden emin değildim. Bu insanlar benim asla özür dilemediğimi, tek kelime etmeden çekip gittiğimi biliyorlardı. Buna alışmışlardı.

Bir süre sonra Flora ve ben boş bir koridorda durduk, koridorun tuvaletlere gittiğinden emindim ama şu anda herhangi bir şeyi umursama toleransım sıfırın altındaydı. Masadan ikimizi de kimse göremiyordu ve Flora'yla yalnız kaldığım her saniyeden, bana her şeyden çok onun varlığını hatırlattığı için korksam da, şu anda etrafımızda daha az insan olduğu için mutluydum.

"Sen iyi misin?" Flora sordu. Sesinde çok az duygu vardı ama doğru duyduysam biraz endişeli olmalıydı.

"Muhteşem."

"İş arkadaşlarınızla pek sık görüşmüyorsunuz, değil mi?"

Başımı ona doğru eğdim. "Tartarus ve ofis dışında bir yere gidiyor gibi mi görünüyorum?" Pekâlâ, bana borcu olan ama ödeyemeyenleri de ziyaret ettim, bu yüzden diğer tarafa biletlerini nakde çevirmek için uğradım.

Flora bana bir adım daha yaklaştı. "Kumarhane var..."

Tam önümde durduğunda, parfümünün kokusunu aldım. Zengin ve pembe bir kokuydu. Şaşırtıcı bir şekilde görüldüğünden çok daha tatlı kokuyordu ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyordum.

Son zamanlarda Flora ile ilgili her şey beni şaşırtıyor gibiydi.

Onun yorumunu görmezden gelerek "Neden soruya cevap vermedin?" diye sordum.

"Sadece elitlerin gittiği bir kulüpte dans ettiğimi söylemek yanlış geldi." Flora omuz silkti. "Neden kaçıp gittin?"

"Gidiyoruz," diye sert bir ses tonuyla cevap verdim ve elimi bileğine doladım. Elim bir kez daha yanmaya başladı ama bu sefer çok daha kötüydü. Teni tam benimkinin üzerindeydi.

Kendime not: Lanet olası bir psikiyatriste görün, çünkü bu normal değil.

"Bu bir cevap değil, Kai."

Çenem gerildi. "Hiç yemek yemedin, çünkü cevap vermektense kendini öldürmeyi tercih edeceğini bildiğim soruları cevaplamakla meşgulsün. Bu hiç normal değil."

"Gerçekten de hiç bir kız arkadaşını halkına tanıtmadın, değil mi?" Başını bana doğru eğdi. "Merak ediyorlar, Kai."

"Yani? Ben paylaşıyorum!" Nişanlımken onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmemem yeterince kötüydü. Rastgele ve önemsiz insanlara benim bile bilmediğim bilgiler veriyordu ve orada bir saat daha oturup ona gereğinden uzun süre bu zulmü yapmaktansa cam yemeyi tercih ederdim.

Onunla tanıştılar. Onun gerçek olduğunu biliyorlardı. Bu yeterli bir kanıt olmalıydı.

Flora biraz tereddütle de olsa ellerini çenemin üzerine koydu. Kıpırdamadığımda, bunu dokunuşunu sorun etmediğime dair bir işaret olarak algıladı.

Ben değildim. Her şey karıncalanıyor, yanıyordu. Tenimde bir ateş yaktı ve bunu yapmak için ne tür bir kara büyü kullandığını bilmiyordum.

"Benden nefret ettiğini iddia eden biri olarak, öyle davranmakta kesinlikle başarısız oluyorsun."

Ellerimi kalçalarına koydum ve onu bedenime çektim. Nefesi kesildi ve bir an için bunun, benim ondan etkilendiğim kadar onun da benden aptalca etkilenmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Ama sonra bunun, bırakın ona dokunmayı, onu kendime çekmemi bile beklemediği için olduğunu fark ettim.

"Ne diyebilirim ki?" diye başladım saçının bir telini omzunun arkasına atarken, "Ben harika bir oyuncuyum."

Çok uzun sürmedi ama tam o anda Flora'nın gözlerinin dudaklarıma kaydığına yemin edebilirim. Yutkundu ve

Elimi göğsümün üzerine koyduğumda, hiç bilmediğim bir his vücuduma hücum etti.

Bu ne anlama geliyordu? Neden kalbim daha hızlı atıyordu? Neden elini göğsümden çekmesini istemiyordum? Onun yerine diğer elini de üzerimde istiyordum.

Ama daha da şaşırtıcı olan, kafamın sessizleşmesiydi. Sanki dokunuşu beynimdeki her bir şeytani sakinleştirmişti, sanki basit bir dokunuşla kaosu nasıl çözeceğini bilen garip sihirli güçleri vardı.

"Oyunculuk, ha, Auclaire?"

"Bana öyle deme, sevgilim." Bana Key demesine alışmıştım ama soyadıyla hitap etmesini asla kabul edemezdim. Adımı ilk kez söylediğinde, tatlılığın, hafif bir şeyin tadını aldım. Hayatımda bir kez olsun birinin adımı söylediğini duyma arzusu hissetmemiştim.

Soyadıyla çağrılmaya alışmıştım. Bu şekilde anılmaya alışmıştım ama Flora...

Flora ile.

Biri bana zalimce bir şaka yapıyor olmalıydı çünkü bana neden böyle hissettirdiğinin mantıklı bir açıklaması yoktu.

Ondan hoşlanmak için hiçbir nedenim yoktu. Düzeltiyorum, onu kabul etmek için bir nedenim yoktu. Hoşlanmak, uyguladığım bir şey değildi.

Aklıma gelen tek açıklama Flora'nın gizlice bir cadı olduğu ve bana büyü yapıyordu.

Evimde yaşadığı o haftalarda Flora varlığıyla beni rahatsız etmekten başka bir şey yapmamıştı. Tabakları ve diğer çanak çömlekleri kasıtlı olarak yanlış yere koyuyordu. Evin her yerine aptal kokulu mumlar yerleştiriyor, kimsenin ihtiyacı olmadığı zamanlarda elektronik cihazların üzerinde bırakıyordu. Beni deli ediyordu.

Ama o aklımdaydı.

"Yakında iş arkadaşlarının yanına dönecek miyiz?" diye sordu. Başımı salladım. "Oraya geri dönmeyeceğiz."

"Eve o zaman?"

Yine başımı salladım. "Yemek yemen gerek."

"Bunu senin evinde yapabilirim."
"Nereye gidebileceğimizi
biliyorum."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

İhanet mi, Kurtarma mı?

"etrafına bak, bu yarısı bile değil"-DARKSIDE by Neoni

Flora Adams

Tartarus'ta bir köşede Kai ile bir masada oturuyordum. Varlığından bile haberdar olmadığım bir köşede. Görünüşe göre bu alana girmek için ekstra VIP geçiş kartı gerekiyordu.

Diğer herkesten korunuyorduk. Renkli camlı bir pencere bizi diğer insanlardan, tehlikeli kadın ve erkeklerden ayırıyordu.

Sadece biz vardık. Yalnızdık. Söyleyeceğimi hiç düşünmediğim bir cümle.

Kai çoğunlukla beni yemek yerken izledi ve bunun beni neden gerdiğini size anlatamam. Kendi kendime beni izlemesinin tuhaf olduğunu, her hareketimi analiz etmesinin karakterime aykırı olduğunu söyledim. Ama gerçekten öyle miydi?

Bütün gün beni izlemek için evinin etrafında gizli kameralar bulundurmadığını kimse garanti edemezdi. Planını ya da evini mahvetmediğimden emin olmak için beni bir şekilde gözetlemediğinden emin olamazdı. Yine de, evinin her yerinde kameralar olsaydı muhtemelen arabasına ne yaptığımı çok daha önce fark ederdi.

Belki de değildir, ne de olsa uyuyordu.

Fark etmezdi zaten. Bazı boktan yönlerden, onun ilgisinden hoşlanıyordum.

"Tatlı ister misiniz?" Kai masanın ortasındaki dijital menüye bir şeyler yazmaya başlamışken sordu. Milo'nun bunu nasıl düşündüğü ya da buna neden inandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Masaya yerleştirilmiş bir dokunmatik ekran aracılığıyla yemek siparişi vermek diğer yollardan daha iyiydi. Ama bir kez olsun takdir ettim.

Kai ile aramızdaki gerilim biraz azalmış gibiydi. Daha az sağır ediciydi. Bir kez olsun aramızda sıradan bir konuşma oldu. Çok değil ama aliştiğimden çok daha fazlaydı.

Bunun neden ya da nasıl olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Ben pek tatlı seven bir kız değilim," dedim Kai tüm menüyü sipariş etmeden önce. Gerçekten de bunu yapmaya çalışıyor gibi görünüyordu.

Kai atık kaşlarıyla bana baktı. "Sen değil misin?"

Başımı salladım. "Sultan Caddesi'ndeki pastaneden aldığım çikolata kaplı çilekleri severim ama onun dışında sevdiğim birkaç hamur işi var. Kekleri ya da sallantılı pudingleri sevmem."

"ikolata kaplı ilekler mi?" diye tekrarladı bana.

Başımı salladım. "Sultan Caddesi'nde." Tartarus'a bir saat, şu anda ikamet ettiğim yere iki saat uzaklıktaydı, bu yüzden artık oraya hiç gidemiyordum.

"Neden başka bir yerden değil?"

Güzel bir soruydu. "Bilmiyorum. Onlar en iyisi ama ne yazık ki yakında kapanacaklar. Temelli olarak."

"Bu seni üzüyor," diye belirtti. "Neden?"

Belli değil miydi? "nk orada çalışan insanları seviyorum. Ve çok şekerli olmayan hamur işleri satan tek fırın orası. Ve benim sevdiğim şeyleri satan tek yer."

"Neden kapatıyorlar?"

İçimi ektim. "Sanırım çok fazla müşterileri olmadığı için? Hiç sormadım."

Kai bir mırıldanma sesi çıkardı, sonra konuşmak ister gibi dudaklarını araladı ama telefonunun alması onu böldü. Kimin aradığını kontrol etti ve sonra aniden, bir saniye önce yüzünde görebildiğim tüm küçük insani duygu kırıntıları kayboldu.

"Auclaire," dedi o kadar sert bir tonda ki irkildim ve tam karşısına oturdum. Konuştuğu kişi ben bile değildim.

Hattın diğer ucundaki kişinin ne dediğini duyamadım ama Kai'nin gözleri benimkilerle kesişip cevap verdiğinde, bu aramanın işle ilgili olmadığı çok açıktı.

"O benimle birlikte."

Bir an için bunun o an olduğunu düşündüm. Polislerin binayı basıp beni kelepçeleyeceği an buydu. Kai babamın video kopyalarını ele geçirmenin bir yolunu bulmuş, onları yok etmiş ve şimdi de beni ispiyonlamıştı çünkü bana ne olduğu umurunda bile değildi.

Acaba onun planlarından şüphe mi etmeliydim? Beni sadece benimle alay etmek, babama hiçbir şeyi umursamadığını, kimsenin onunla uğraşamayacağını göstermek için planına dahil ettiğini.

"Hayır," dediğini duydum Kai'nin. Neye hayır, bilmiyordum. "İçeri gelmiyor."

Kaşlarım düştü. Nereye gelmiyordum? Ya da neye gelmiyor muydum?

Sorgulama mı? Aklımda olduğu gibi bana ihanet etmeyi planladıysa, hedefine yaklaşmasına yardımcı olacak şey sorgulama değil miydi?

"Ya olursa diye bir şey yok, Steiner. Nişanlımın ayrıldıklarından beri o pislikle hiçbir ilgisi olmadı. Zaten toplum için bir tehlikeydi, sürekli uyuşturucu ve diğer maddelerle kafası iyiydi. Satıcılarından birine yüklü miktarda borcu olma ihtimali çok yüksek. Sabırsızlandılar, onu aradılar ve vurdular. Ayrıca, öldürüldüğü gece Flora işteydi. Beni ya da onu tekrar rahatsız etmeden önce gerçekleri kontrol etmek isteyebilirsiniz."

Kai beni ispiyonlamıyordu... Beni olası bir cinayet davasından kurtarıyordu.

Gözlerimiz kilitlendi ve benimkinde gördüğü şey o kadar dehşet vericiydi ki elini

benimkini tutmak için. Başparmağı sanki sinirlerimi yatıştırıracakmış gibi parmak eklemlerimi okşadı.

Ve bazı garip açılardan, öyle de oldu.

"İşinizi yaptığınızı anlıyorum, ancak size nişanlımın onun cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığını söylediğimde bana inanmanız gerekir. Eğer onun yaptığından şüphelenmek için bir nedenim olsaydı, size söylerdim." Yalan. "Aslında, evet, Fitz'le konuşmayı çok isterim."

Yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. Fitz'in kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ruh halindeki ani değişim bana bilmem gereken her şeyi bir kez daha anlattı.

Kai'nin sözünü kesmeden dinlediği bir dakikalık sessizlikten sonra nihayet tekrar konuştu. "Onun adını şüpheliler listesinden silememiş olman umurumda değil Fitz. Şimdi yapabilirsin, yapamazsan da yine de yapmanı tavsiye ederim, çünkü sana garanti ederim, eğer buna benzer bir telefon daha alırsam ya da Flora alırsa ya da adamların herhangi bir şekilde ikimize de ulaşmaya çalışırsa, seni bir sandalyeye bağlar ve neler yapabileceğimi sana izletirim. Oh, ve sadece aynı sayfada olalım diye söylüyorum, aileni tek tek öldürmemi izlemeni sağlamaktan bahsediyorum."

Nefesim kesildi. Şu ana kadar kafamın bir köşesinde onun gerçekten masum insanları öldürdüğüne dair bir şüphe vardı. Elbette, bunu onun için yapacak bir ekibi olduğuna ikna olmuşum, ama tetiği gerçekten kendisinin çektiği fikrini asla düşünmek istemiyordum.

Yine de, babamın elinde Kai'nin tam olarak bunu yaptığı bir video olduğu için şaşkınlıktaydım.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş, değil mi? Şimdi bu görüşmenin ses kaydını sil, tamam mı? Ve unutma Fitz, bana yalan söylediğini anlayacağım."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Kötü Fikir

"ve burada işimiz bitene kadar durmayacağım"-Hold Your Breath by Chase Atlantic

Flora Adams

"Bayan Flora?" Küçük bir kız elbisemi çekiştirdi. Koridorda durduğunu bile görmemiştim.

Aşağı baktım ve iki kocaman gözle karşılaştım, bu sefer korkmaktan çok meraklı görünüyordu. Tepelere kaçmasına neden olan son karşılaşmamızın üzerinden birkaç hafta geçmişti. O zamandan beri onu görmemiştim.

"Sadece Flora," dedim ona.

"Bana kızgın mısın?" diye sordu ve bu soru karşısında elimde olmadan önünde diz çöktüm. Lola'nın ona kızgın olduğuma inanmasına neden olacak ne yapmış olabilirdim ki? Olsa olsa bu evde tahammül ettiğim tek kişi oydu.

Saçlarını yüzünden çektim. "Neden böyle düşündün ki?"

Lola saçının bir tutamıyla oynadı, etrafında döndürdü. "Çünkü benimle hiç konuşmuyorsun."

Hayatımda ilk kez ne cevap vereceğimi bilemiyordum. Ona babasının onu benden uzak tutmaya çalıştığını söyleyemezdim ve doğrusu bunu neden yaptığını da anlamıyordum. İçimden bir ses bunun bir bağ kurmakla ilgili olduğunu söylüyordu.

Çocuklar çok daha naifti; onlara iyi davranırsanız sizi severlerdi. Çok kolay bağlanırlardı, bu yüzden onu benden uzak tutmanın daha iyi bir seçenek olduğunu anladım. Bu

Bir şekilde benim etrafta olmama alışsa, beni sevmeyi öğrense ve sonra ortadan kaybolsam çok acımasız olurdu.

Hiçbir çocuk, taptığı kişinin onu terk ettiği duygusuyla yaşamak zorunda kalmamalıdır.

Ama şimdi karşımda duruyordu ve ben sustukça kahverengi gözleri yavaş yavaş yaşlarla doluyordu, ne yapacağımı bilmiyordum. Bana hiç soru sormamış gibi onu başından savmamın, çekip gitmemin hiçbir yolu yoktu. Elbette Kai, Lola'ya onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi söylememi tercih ederdi ve benim ilgim beş yaşındaki bir çocukla arkadaş olmak olmasa da, onun küçük kalbini kıramazdım.

"Sadece meşguldüm," dedim ona. "Taşınmakla ve yeni çevreme alışmakla..." Ne söylediğimi anlıyor muydu ki? Hayatımda hiç çocuk yoktu, onların neyi anlayıp neyi anlamadıklarını nereden bilebilirdim ki?

"Ama Ares sürekli seninle konuşuyor."

Her zaman mı? Ben de onunla hiç konuşmadım. Benden uzak durmak için elinden geleni yaptı, ben de buna aldırmadım.

"Makyajla oynamayı seviyor musun?" Gerçekten istememe ihtimaline karşı dikkatlice küçük elini elime aldım ama Lola elini hiç geri çekmedi.

Makyajdan bahsedince gözleri parladı, sonra başını salladı.

"Benimkini yapmak ister misin?" diye sordum.

Lola'nın nefesi kesildi. "Gerçek makyajla mı?!" diye fısıldadı bana, sanki önerdiğim şeye inanamıyormuş gibi.

"Evet, tabii ki."

Sonra elini çekti, yüzü endişeyle doluydu. "Babam bana makyaj yapılmasına izin vermiyor. Çok küçük olduğumu söylüyor. Bana sadece bebeklerim için plastik olanlardan alıyor."

Ona gülümsedim. "Asla öğrenemeyecek."

"Söz mü?" Serçe parmağını uzattı. "Çünkü Bayan Flora, başınızı belaya sokmak istemiyorum."

Ben.

Bu küçük kız yerini biliyordu ve ben etkilensem mi şaşırsam mı bilemedim.

Parmağımı onunkiyle birleştirdim. "İnan bana, yapmayacağım. Baban öğrense bile."

Tekrar ayağa kalktığımda elini bir kez daha tuttum ve son bir kez daha ona baktım. Ancak o zaman küçük bir taç taktığını fark ettim. Pahalı bir şey bile değildi. Plastikti.

"Bu taç da neyin nesi?" Sordum ve sonra sorumun kabalık olarak algılanabileceğini fark ettim ama neyse ki Lola gençti ve muhtemelen kötü karşılamadı.

Belki de yanılmışımdır.

Lola'nın ağzı açıldı ve kaşları üzgün bir ifadeye büründü. "Bugün benim doğum günüm," dedi bana, sesi kısıktı.

Şimdi daha da kötü hissettim. Kai bu sefer beni gerçekten zor durumda bıraktı. Bugün erken saatlerde bana günün büyük bir kısmında evde olmayacaklarını söyledi ama tabii ki bana hiçbir ayrıntı vermedi. Lola'nın doğum günü olduğuna dair tek bir söz bile yoktu, yoksa ona bir hediye alırdım. Yapılacak en kibar şey buydu.

"Elbette, bunu biliyordum," diye yalan söyledim. "Sadece kafanda neden bu kadar geride olduğunu merak ediyordum." Çok daha iyi değildi ama bu şekilde biraz daha az kötü hissettiği sonucuna vardım. Belki de.

"Gerçekten mi?" Lola bir elini başının tepesine götürerek tacı daha da yukarı itmeye çalıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Başıyla onayladı ve ben de tacı başından dikkatlice çıkardım, saçlarını düzelttim ve yerine yerleştirdim. "Şimdi daha iyisin, doğum günü kıızı."

Bana gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Bir dahaki sefere küçük bir kıza makyajımı yapmasını teklif ettiğimde, yüzümde bir savaş alanıyla karşılaşmaya hazır olmalıyım. Lola işinin bittiğini söyleyip bana izin verdiğiinde gördüğüm şey

Aynaya döndüğümde harika bir makyajdan çok, makyaj çantamın içine düşmüşüm ya da altı gün boyunca sokaklarda zil zurna sarhoş olmuşum gibi görünüyordu.

"Bence çok güzel görünüyorsun!" Lola çığlık attı ve yüzümü elleriyle sardı.

"Ben de öyle." Bir makyaj mendili alıp hepsinden kurtulmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yoktu. Ya da daha iyisi, kafamı çamaşır suyuna daldırıp tüm yüzümü yakmak.

Lola kendisiyle gurur duyarak kıkırdadı. "Babama göstermeliyiz!" Alarm beni derinden sarstı.

"Göstermeyelim," dedim.

"Unutmayın, makyajla oynamamanız gerekiyor."

Eğer Kai beni böyle görseydi, varlığım sona ererdi. Benim hakkımda ne düşündüğü ya da onun gözünde nasıl göründüğüm umurumda değildi ama bu makyaj görüntüsüyle sınırı çizmiştim. Kimsenin beni bu şekilde görmesine asla izin veremezdim. Kendi kız kardeşimin bile.

"Doğru." Sesi bu kez kısık ve üzgündü. "Sizce... belki bundan sonra benim makyajımı siz yapabilirsiniz, Bayan Flora?"

İçimi çektim. "Belki-"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Kai'nin sesi benimkini böldü.

Lola sanki yasadışı bir şey yaparken yakalanmış gibi anında benden uzaklaştı. Ve belki de onun küçük dünyasında öyleydi. "Çok özür dilerim, baba!"

Yüzümü göstermeye utandığım için arkamı dönmeye cesaret edemedim ama bunun bir önemi yoktu çünkü Kai aynaya baksaydı bunu kolayca görebilirdi.

Aynadan Lola'nın Kai'ye doğru nasıl yürüdüğünü ve kollarını bacaklarına nasıl doladığını gördüm. "Çok, çok üzgünüm-"

Kai onu kucağına aldı ve yanağına bir öpücük kondurmadan önce bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Başın belada değil, Lola," dedi ona.

"Biliyorum baba. Ama Bayan Flora da öyle, değil mi?"

Sonunda Kai aynadan bana baktı. Yanaklarımın utançtan kızardığını hissettim ama Kai yüzüme bile bakmadı. Odağı gözlerimdeydi ve bir an için

Bir an, birkaç gece önce restoranda tanıştığım adamla göz göze geldiğime yemin edebilirim. Yemek yediğimden emin olan adam. Fark etse de etmese de ona dokunduğumda gözleri yumuşayan adam.

Ve bunu tekrar yaptılar.

Yumuşadılar. "Hayır, onun da başı belada değil."

Makyaj mendillerine bakarak önce göz temasını kestim ama pek umursadığını sanmıyordum.

"Git Ares'e iyi geceler dile," dediğini duydum Kai'nin. "Birazdan gelip seni yatıracağım, tamam mı?"

"Tamam, baba."

Bir an sonra odamın kapısının kapandığını duydum. Kai'nin gittiğini düşünerek başımı kaldırıp aynaya baktım ve gözlerim bir kez daha Kai'ninkilerle çarpıştı.

Yine de ne kadar gülünç göründüğüm hakkında yorum yapmaktan kaçındı ve bu beni neden meraklandırdı. Yüzümdeki parlak mavi göz farını ya da dudaklarımdan çok çenemde ve ağzımın etrafındaki kadife ruju fark etmemesi mümkün değildi.

Kai aramızdaki mesafeyi açıp tam arkamda durduğunda ve sanki benden korkuyormuş gibi yavaşça ellerini omuzlarıma koyduğunda beni şaşırttı. Gözlerimiz hiç ayrılmadı ve garip bir şekilde ben de ayrılmalarını hiç istemedim.

"Demek Lola'nın doğum günü, ha?" Dedim, çünkü aramızdaki sessizliğe bir an daha katlanamazdım.

Bazen tek ihtiyacım olan onun sessizliğiydi.

Bazen sessizliği güvenebileceğim her şeydi.

Ama sonra, bana daha önce baktığı gibi, yumuşaklıkla, pek çok insana göstermediğinden emin olduğum bir şeyle baktığında, sessizlik sağır edici oldu. Garipti. Böyle bir bakışın kelimelere ihtiyacı vardı, aksi halde tehlikeliydi.

"Evet." Sesi nefes verir gibi çıktı ve neredeyse duyuyordum.

Kai bir elini çenemin altına koydu ve başımı geriye doğru eğdi. İtiraz etmek istedim ama tam o anda kendi bedenimi kontrol edemediğimi hissettim. Sanki bu yeteneğimi benden çalmış ve kendisi için almış gibi.

"Lola bir makyaj sanatçısı değil," dedi sonra, çirkin görünüşüm hakkında düşündüğümde daha incelikli davranmıştı.

"Değil," diye kabul ettim. "Ama altı yaşında, yani..."

"Çok güzelsin." İltifatı neredeyse nefesimi kesiyordu, olabilecek en kötü şekilde.

Bana hakaret ediyordu. Kontrolümde olmayan bir şey için beni aşağıladı. Bunu bana kızı yaptı, bununla dalga geçmeye nasıl cüret eder?

Kai beni tanıdığından beri bir kez bile iltifat etmemişti. Tüm "iltifatları" hakaretti ve bu da onlardan biriydi. Birinin yanlış giden sanat projesine benziyordum. Tanımlanamayan, küflenmiş bir yiyeceğe benziyordum.

Eğer ciddi olsaydı -ki değildi- ikinci kez gözlerini kontrol ettirmesi gerekirdi. Belki de yeni bir reçeteye ihtiyacı vardı.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

Büyülenmiş Olmalıyım

"Zehrim damarlarında dolaşıyor"-taboo, Naomi Jon

Kai Auclaire

Düşüncelerimi yüksek sesle söylediğim anda hatalarımı fark ettim. Bir numaralı hata: Düşüncelerimi gerçekten yüksek sesle söyledim.

Flora'ya.

İkinci hata: Makyajı bir aydır uyumamış gibi görünürken ona iltifat ettim, araba yıkamadan geçtim ve sonra her şeyi kuru bir tuvalet kağıdıyla temizlemeye çalıştım.

Ona söylemek için daha kötü bir an seçemezdim.

Flora bir anda arkasını döndü, kaşları o kadar derindi ki, bana karşı varsayılan yüzü bu iken nasıl hiç kırıksıklığı olmadığını merak ettim. Yüzündeki o aptal çatık kaşla bile kesinlikle nefes kesiciydi. Hatta belki de normalden biraz daha fazla.

Kendime not: Psikiyatristi boş ver, bir şeytan çıkarıcıdan yardım al.

Hiçbir açıklaması yoktu. Flora Adams gerçekte şeytan olmalıydı çünkü bana hissettirdikleri bu dünyanın dışındaydı. Bu tür şeyler hayatımda olmamalıydı. Onu sadece çekici değil, güzel de bulma düşüncesi dayanılmazdı. İstirap vericiydi. İmkansızdı.

"Bu senin için bir tür şaka mı?!" Arkasını döndü ve parmağını göğsümün ortasına soktu ve kafamın içinde, tüm elini tenime sürmesi için ona yalvarıyordum.

"Hayır," diye cevap verdim.

Flora inanmayarak başını salladı, alay etti. "Sen tanıdığım en kötü insansın Key. Birkaç gün önce içinde normal bir insana dair bir anlık bir görüntü yakaladığımı düşünmüştüm. Sanırım haklıymışsın, sen harika bir oyuncusun!"

Benden uzaklaştı ve birden içimdeki her kas ağrımaya başladı, geri dönmesi için çığlık atmaya başladım. Bana neler olduğunu bilmiyordum ama bundan nefret ettiğimi biliyordum. Her bir saniyesinden.

"Çıkarabilir miyim?" Kendimi sorarken yakaladım. Bunu yapacağımı bile bilmiyordum. Görünüşe göre ağzımın artık kendine ait bir beyni vardı.

Ama bu işe yaramış gibi görünüyordu çünkü Flora bana tekrar baktı, şimdi kızgın olmaktan çok şaşkındı.

Hayır, kızgın ol Flora. Hak ettiğim şey bu.

"Çıkarmak mı?" diye sordu.

"Makyajını."

"Neden?"

Tereddütle ellerimi yukarı kaldırdım ve saçlarını kulaklarının arkasına ittim. Flora yüzünün bazı kısımlarını saçlarının arkasına saklayamayacak kadar güzeldi.

Hiç cevap vermedim. Bunun yerine Flora'yı oturması için ittim, sonra yüzünü kaldırdım, böylece ona daha iyi erişebildim. Makyaj mendillerine uzandım, bir ya da iki tane, belki de birkaç tane daha aldım ve yavaşça, dikkatlice, kızımın Flora'nın yüzünde işlemeye çalıştığı cinayet girişimini temizlemeye başladım.

Gözlerinin etrafından başladım, gördüğüm her mavi pigment parçasını temizledim. Sonra yeni bir makyaj mendili aldım ve Lola'nın Flora'nın yüzünün her yerine çizdiği siyah çizgileri çıkarmaya devam ettim. Sırada, ten renginden biraz daha açık tonda olan madde her neyse onun lekeleri vardı. En sonunda kırmızı ruju, Flora'nın çiğ yüzü kalana kadar her bir parçasını çıkardım.

O kadar güzeldi ki, nasıl yapacağımı bilseydim ağlayabilirdim. O bir sanat eseri.

Sanki onu son kez görüyormuşum gibi her santimetresini incelerken gözlerim yüzünde takılı kaldı. Biri kafama silah dayayıp Flora'nın yüzündeki kusurları göstermemi istese ölürdüm çünkü hiçbir kusur yoktu.

"Ne yapıyorsun?" Flora fısıldadı.

Biliyorsam ne olayım.

Sessiz kaldım.

Sadece bu gece için, dedim kendime. Sadece bir geceliğine ona hayranlık duyacaktım. Yarın, ondan yine nefret edecektim. Yarın, onun varlığını yine görmezden gelecektim. Tanrı biliyordu ki böylesi daha iyiydi.

Yarın bana bu gece ne olduğunu sorarsa, ona sarhoş olduğumu söyleyeceğim. Kendimi bundan kurtarabilirim.

Ama şu anda, tekrar sorsaydı, hala bir cevabım olmayacaktı. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Büyülenmiş olmalıyım.

Yine de bir şeyden emindim, gerçekten kendimi toparlamam gerekiyordu.

"Dediğim gibi, çok güzelsin," diye konuştum sonunda. Bu sefer kızardığına yemin edebilirim. Çok değil ve belki de bu kızarma daha çok utançtan ya da kafa karışıklığından kaynaklanıyordu. İnsanlar kafaları karıştığında kızarırlar mıydı? Bilmiyordum ama bunu Flora'ya yakıştıramazdım.

"Beni korkutuyorsun."

Neredeyse, sadece neredeyse, kıkırdadım. Onu korkutmak için bir iltifatıma ihtiyaç duyduğuna inanamıyordum. Benden herkes kadar korkması için gösterdiğim tüm çabalar başarısız olmuştu ama bir iltifat...

Daha iyi olabilir miydi?

"Kendimi korkutuyorum," diye mırıldandım ama o duymadı ya da ben öyle umdum.

"Kai?" dedi, sesi satene sarılmış gibi narindi. "Uyuşturucu mu aldın?"

Öyle miydi? "Muhtemelen." Hayatım boyunca uyuşturucuya hiç yaklaşmadım. Mesleğim gereği kafamı temiz tutmak zorundaydım.

Uyuşturucu her şeyi mahvederdi.

Evden kaçmaya karar verdiğim ilk günden itibaren, benim yaşımdaki çoğu insanın sahip olduğu deneyime asla sahip olamayacağımı biliyordum. Ares'e benim hiç sahip olmadığım bir hayat sunabilmek için kendim için değil, onun için karar veren biri olmam gerektiğini biliyordum. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, en başından beri uyuşturucuyu denemekle bile ilgilenmiyordum.

Öldürmek varken neden bağımlılık riskine gireyim ki?

Derin bir nefes aldım, gözlerim hâlâ hayatımda gördüğüm en güzel gözlere kilitlenmişti.

Sonra sanki beynim sıfırlandı ve tekrar düzgün düşünebildim. Sanki bir çeşit ateşli rüyadan uyanmış gibiydim.

Flora'dan geri çekildim, birkaç kez göz kırptım, sonra son on beş dakika hiç yaşanmamış gibi boğazımı temizledim.

"Lola bekliyor," dedim.

Flora başıyla onayladı.

"Evet."

"Yapmak istediğim son şey onu bekletmek." Bunu ona neden söylüyordum?

"O zaman... git?"

"Doğru." Neredeyse gitmek için arkamı dönecektim ama bunun yerine gözlüklerimi çıkardım ve "Bana tokat atabilir misin?" diye sordum.

"Ne?" Güldü. "Bence sen kafayı yemişsin, Key."

"Evet, işte bu yüzden beni tokatlamanı istiyorum." Yüzü düştü. "Ciddi olamazsın."

Bir kez başımı salladım, tekrar güldü.

"Bir kez daha düşündüm de, bunu yapacak başka birini bulacağım, çünkü senin zehirli elinin tenime değmesi için bir neden göremiyorum." Gözlüklerimi ait oldukları yere geri koydum.

Arkamı döndüm, yatak odasının kapısını açtım ve dışarı çıkarken Flora'nın "Bu daha çok benim tanıdığım Kai'ye benziyor" dediğini duydum.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

O insan mı?

"ve kaçmaya çalışabilirim ama faydasız olur"-Never Be The Same by Camila Cabello

Flora Adams

Milo soyunma odama girerken, "İki dakika içinde çıkıyorsun," dedi.

"Her neyse."

Sanki ona silah doğrultmuşum gibi iki elini de havaya kaldırdı. Milo'yu tanıyorsam, şu anda elimde gerçekten bir silah olsaydı ellerini kaldırmasına imkân yoktu. "Vay be. Birileri bu sabah yatağın ters tarafından uyanmış."

"O evde uyandığım her sabah, yatağın yanlış tarafında uyandığım bir sabaktır."

"Senin yatağın ama, değil mi? Onun yatağında uyanmayacaksın. yatakta mısın?"

"Hayır, değilim," diye onayladım.

"Güzel. Bilseydin bana söylerdin, değil mi? Hiç olmayacak bir şey değil ki bu. Nişanlı sayılırsınız ve bir gün mutlaka seks yapacaksınız."

Yorumunu elimden geldiğince görmezden geldim, çünkü Kai'nin dün geceki geçici deliliğinden ona bahsetmem mümkün değildi, ki bu da Kai ile birlikte kalmayı planlamadığımız için garipti. Doğrusu, evlenmemeye çalıştığımızı bilmeseydim, belki de Kai'nin bana iyi davranmaya çalışması daha az kafa karıştırıcı olurdu. İyi geçinmenin bir yolunu bulmak zorunda kalırdık.

Ama bunu Milo'ya söyleyemezdim.

En iyi arkadaşşımdan sır saklamaktan nefret ederdim ama bunun önemli olduğunu da biliyordum. Kai'nin planını ne kadar çok kişi bilirse, başarısız olma ihtimali de o kadar artardı. "Yakın zamanda onun sikine yaklaşmayı planlamıyorum."

Kendi kendine başını salladı. "Nişanlın seyirciler arasında."

Bunu biliyordum. Yeni bir şey değildi. Kai'nin bir üyeliğı vardı ve onu kullanıyordu. Hem de çok. Elbette bir gece burada olacaktı. Daha önce de gelmişti.

"Beni şaşırtmadı."

Milo mırıldandı. "Evet, ben de."

Bu dikkatimi çekti. Kendini açıklamasını beklerken kaşlarım kalktı ama hiç açıklamadı. En azından kendi isteğıyle.

"Bu da ne demek oluyor?"

Omuz silkti. "Yok bir şey. Sadece... bilirsin işte. Misafirlerimin yarısını sana bakmaya cüret ederlerse boğazlarını kesmekle tehdit ettikten sonra, onun varlığı... beklenen bir şey gibi geldi."

Çenem düştü. "Yapmadı." "Oh, ama evet yaptı."

"Ne? Nasıl yani? Neden? Ne zaman?"

Milo sırttı ve yüzündeki o boku tokatlamayı ne kadar çok istediğimi anlatamam. "Ne zaman? Buradaki ilk günlerinden birinde olmalı. Sanırım senden hoşlanmamaya karar vermeden önce sana göz koymuştu."

Bu doğru olamaz.

"Nasıl? Nasıl olduğunu tahmin edebilirsin. Böyle bir bakışı var, oldukça korkutucu."

"Yalancı." Kai'nin göz korkutucu olabileceğini ilk elden biliyordum ama hiçbir zaman pek umursamamıştım. Ondan korkmam için hiçbir neden yoktu.

Milo tsked. "Neden? Oh, Flora, lütfen. O kadar mı körsün?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, şimdi kafam karışmıştı. Ben ne yapmıştım?

Özledin mi? Kai dün geceye kadar bana hiç ilgi göstermedi ve doğrusu o zaman da samimi olduğundan şüpheliydim. Ayrıca,

benimle ilk konuşmaya geldiğinde Kai beni aşağıladı. "Kai benimle ilgilenmiyor."

Kaşları anında birbirine yaklaştı. "O senin nişanlın, tabii ki ilgilenir."

"Şey... hayır. Yani, evet tabii..." Lanet olsun. Derin bir iç çektim. "İlişkimizin sadece platonik olduğunun farkındasın." Öyle bile değildi ama bunu söylemek, ne Kai'nin ne de benim gelecekteki eşimizi bulma konusunda söz sahibi olmadığımızı ona hatırlatmaktan daha iyi geldi.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Milo gözlerini devirdi ve soyunma odamdaki pufun üzerine oturdu. "Bana yüce Kai Auclair'in, ailenizin yıllar önce imzaladığını iddia ettiği o aptal sözleşmeden konuşarak kurtulamayacağını mı söylemeye çalışıyorsun? O sözleşmeyi hiç gördün mü? Unuttuysan söyleyeyim, Kai bir avukat. O adam lisansını aldığından beri hiçbir davayı kaybetmedi. İstese babanı çamura bile bulayabilirdi."

"O kadar basit değil!" Ona karşı sesimi yükselttim. Tanrım, bazen Milo'dan gerçekten nefret ediyordum. Neden ona bu nişan hakkında söylediklerimi k a b u l l e n e m i y o r d u ? "Ayrıca, sana bunun beni korumak için olduğunu söyledim. O olmasaydı hapse girerdim Milo."

Başını iki yana salladı. "İşte burada yanılıyorsun. Seninle evlenmeden de koruma teklif edebilirdi Flora. Söyle bana, sana ilgi duymadığı halde neden kabul etti sence?"

Ona ne kadar söylemek istesem de söyleyemedim. Babam videoyu bilmemi bile istemiyordu ve Kai bana kendisi söylemeseydi, yine de hiçbir fikrim olmayacaktı.

"Fark etmez Milo. Birinin aşk hayatına burnunu sokmadan önce kendi aşk hayatını bir dene," diye çıktım. "Son aylarda kız kardeşimle çok ilgileniyorsun, o sana hiç ilgi göstermezken sen aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi onun peşinden koşuyorsun. Bu yüzden, sonunda kendini toparlayıp ona çıkma teklif etmediğin sürece, kendi duygularını bile okuyamazken buraya gelip nişanlının beni nasıl gördüğünü söyleme."

"Kahretsin, Flora. Bana böyle saldırdığına hiç tanık olmamıştım," dedi, sesi her zamanki gibi sakindi. Kızgın olduğumu anlamıyor muydu? Nasıl bu kadar sakin kalabilmişti? "Ve Kai'nin senden hoşlanmasının bir sorun olduğunu düşünmemiştim."

Yüzüm düştü. "Yapmadın mı?"

"Hayır. Olması gereken de bu, değil mi?" Doğru... "Ama onun nedenlerini düşünmeni istiyorum. Bunu neden kabul etmiş olursa olsun, size garanti ederim, Kai isterse bundan kurtulabilir. Kolayca."

Bana bakıyordu. Sahnede olduğum süre boyunca Kai'nin gözleri üzerimdeydi. Bir kere bile başka tarafa bakmadı.

Bu bir yalandı. Bana ısıklık çalmanın, "Salla o kızı, orospu" gibi şeyler söylemenin ya da daha kötüsünü yapmanın iyi bir fikir olduğunu düşünenlere öfkeli bakışlar gönderdi. Bu tür yorumlara alışkındım.

Tanrım, bu işten nefret ediyordum.

Duş alırken Kai'yi ve onun aptal gözlerini düşünmeden edemiyordum. Çok karanlık ve bir parçamın umutsuzca ortaya çıkarmak istediği sırlarla doluydular. O bakarken vücudumda hissettikleri, her hareketimi nasıl takip ettikleri.

Ve ağzı. Dudaklarını nasıl da yalıyordu ve köşelerinde hafif bir gülümseme belirliyordu. O sahnede konuşurken sözlerini duyamıyordum ama konuştuğu insanların tepkileri bana iyi sözler olmadığını söylüyordu. O ağzı başkalarını korkutmayı seviyordu.

Beni savunuyor muydu, yoksa çok kaba bir şekilde yeni bir içki mi sipariş ediyordu? Zamanlamalar çok yerindeydi. Bu gece aldığım her kötü yorumda Kai aniden sesini yükseltti, ta ki artık kimse bir şey söylemeye cesaret edemeyene kadar.

Ne dedi? Ya da daha çok, vücutlarının hangi kısımlarını kesmekle tehdit etti?

Soyunma odama geri döndüğümde, üzerimde havludan başka bir şey yokken -Milo özel banyoma bir duş yerleştirmişti- biri kapımı çaldı.

"Kim var orada?" Ben sordum.

"Ben Kai," diye cevap verdi. "İçeri girebilir miyim?"

"Uh..." Sinirlerimi panik kapladı. Performansımdan sonra beni görmeye hiç gelmezdi ve bu gece, biz zaten nişanlıyken iş saatlerimde buraya ilk gelişi değildi. "Elbette."

Kapı açıldı ve bir an sonra Kai içeri girdi. Yürüyüşü bile tehlikeli görünüyordu. Sanki hiç kimse onu dize getiremezmiş gibi.

"Oh," dedi ve gözleri bana takılınca olduğu yerde durdu. "Daha sonra gelebilirim."

Başımı salladım. "Sadece kapıyı kapat lütfen." Kapattı, aslında beni çok şaşırttı. "Konuş."

Kai boğazını temizledi. Gergin değildi, sanmıyorum. Hiçbir rahatsızlık belirtisi yoktu, hissettiği herhangi bir sinirin görünür tek bir işareti bile yoktu, bu yüzden bu her neyse, o kadar da kötü olamazdı.

Peki hiç gergin oldu mu?

"Sevgili en iyi arkadaşın beni ziyaret etti," dedi.

Şaşırmış gibi yapmamaya çalıştım. "Öyle mi?"

"Evet. Ona seninle ilgili niyetimi tam olarak anlatmamı istedi." Kai bana yaklaştı, ben geri adım atmadım. "Neden birdenbire hayatına girdiğime dair mazeretine inanmadığını söyledi." Bir adım daha. "Ona ne söyledin?"

Benden hâlâ birkaç adım uzaktaydı ama kokusunu şimdiden alabiliyordum. Parfümü çok güçlü ama çok güzeldi. Kendimi asmak mı yoksa ona yaklaşması için yalvarmak mı istediğimden emin değildim. Muhtemelen ikisi de.

"Kasetlerle ilgili bir şey yok, bu konuda sana söz veriyorum." Artık aramızda sadece küçük bir adım vardı, küçük bir

Vücutlarımız birbirine değene kadar adım attık. "Bu yüzden burada değilsin, değil mi?"

Ciğerlerinden yumuşak bir nefes çekilirken aynı anda başı sallandı. "Hayır."

"Bir şey mi oldu?"

"Neden burada çalışıyorsun?" diye sordu. "Bunu eğlenmek için yaptığını düşünemiyorum."

Teknik olarak yapmadım. Dans etmeyi sevmeme ve Milo'nun ışık kırbaçlarıyla çalışmama izin vermesini takdir etmeme rağmen, bu işten her şeyden çok nefret ediyordum. Ancak stüdyomu satın almak için para biriktirmek istiyorsam başka seçeneğim yoktu.

Tamam, teknik olarak başka bir seçeneğim daha vardı. Babamdan kolayca para isteyebilirdim ve o da bana verirdi. İstedim ve babam bana borç vermeyi kabul etti ama benden beklentileri vardı. Parayı o öderse, nasıl öğretmenlik yapmak istediğim, ne öğretmek istediğim ve hatta kimlere öğretmenlik yapmama izin verileceği konusunda söz sahibi olacağını düşünüyordu.

Şartları, bu işi tek başıma yapmak istememe neden oldu.

Ayrıca, Milo için çalıştığım birkaç günün ardından, bu hayalin kendi başıma gerçekleştirmek istediğim bir şey olduğunu fark ettim. Gerçekten istediğim bir şey için çalışmanın mutluluğunu ve gururunu yaşamak istiyordum. Bu da kendi dans stüdyomdu.

Yine de, eğer babam stüdyonun masraflarını hiçbir karşılık almadan ödemeyi teklif etseydi, buna karşı çıkmazdım.

Bu lanet işten iliklerime kadar nefret ediyordum. Herkes bana bir fahişe, bir fahişe gibi davranıyordu. Evet, seyirciler için dans edebilmem, onlara hafif kırbaçla farklı bir dans türü göstermem hoşuma gidiyordu... ama yorumlar.

Tanrım, yorumlar.

Bazı günler bu yorumlar diğerlerinden daha kötüydü. Ve bazı günler, o yaşlı adamlar bana seks için para ödemeye çalıştılar, bir sanatçı olduğum için, onlar için özel olarak, çıplak ve içimde penisleriyle performans gösterebileceğimi söylediler.

Gerçekten iğrençti. Yine de bahşışleri cömertti, isteklerini reddettiğimde bile.

Kai ellerini belime götürdü ve beni vücuduna çekti. Kavrayışı o kadar sert ama bir o kadar da yumuşaktı ki beni deli ediyordu.

Başımı kaldırıp ona baktım, kahverengi gözleri her zamankinden daha parlaktı. Nefesi soğuk tenimde gezinerek tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

"Flora, sevgilim," diye neredeyse fısıldadı. "Kelimelerini kullan." "Ben, uh..." Büyüleyiciydi, gerçekten, ama en kötü şekilde mümkün. "Eğlenmek için çalışan var mı?"

"Peki, bunu kendine neden yapıyorsun?" Kai başımı çenemden tutup kaldırdı, gözleri dudaklarımda bir saniye kadar uzun süre kaldı. "Yoksa tahmin etmemi mi istersin?"

Hayır. Tahminleri ne olursa olsun, yüzde doksan dokuzunun hakaret olduğundan emindim.

Ben de ona anlattım. Her halükarda umurunda değildi ama bir kez olsun hayalimden bahsetmek iyi hissettirdi.

Milo'ya söyleseydim, o stüdyoyu satın alıp bana doğum günü hediyesi olarak vereceğini biliyordum. Aldığım o kötü tekliflerden birini her duyduğumda bunun harika bir hediye olduğunu düşünsem de, bu yanılttı ve bunu biliyordum.

Sterlie biliyordu ama dansa olan ilgisi matematik öğrenmeye olan ilgisiyle hemen hemen aynı seviyedeydi, bu yüzden onu sürekli bununla rahatsız etmek istemedim.

Kai hiç yorum yapmadı. Önümde durdu, elleri vücudumun bir yerinde, dokunuşunun tenimi yakacağından emin olduğu bir yerde, beni dinliyordu. Söylediğim her kelimeyi sanki hayatında duyduğu en ilginç hikayeymiş gibi, en sevdiği filmi izliyormuş gibi dinledi. Bir kez olsun sözümü kesmedi ya da bir dans stüdyosu açma ve öğrenmek isteyen herkese öğretme hayalimin saçma olduğunu hissettirmedim.

"Ve burada çalışmak ideal olmasa da, en azından iyi para kazandırıyor," diye ekledim.

Başını salladı. "Anlıyorum."

"Sanırım parası yetmeyen insanlara da dersler vermek isterdim, ücretsiz yapmak isterdim, anlıyor musunuz? Bu, yoksul ailelerden gelen çocuklara okul dışında da bir tür faaliyette bulunma şansı verecektir."

"Ama önce bunun için paraya ihtiyacınız var."

"Evet. Önemli değil, bir gün oraya varacağım." Bir esinti tenimi okşayarak bana çoğunlukla açıkta olan vücudumu hatırlattı. Üzerimde hala sadece bir havlu vardı. "Giyinsem iyi olacak. Bir süre daha kalacak mıyız yoksa hemen senin eve mi döneceğiz?"

"Biraz daha kalmak ister misin?"

Omuz silktim. "Sanırım biraz yemekten zarar gelmez?"

"O zaman kalıyoruz." Kai arkasını döndü ve çıkışa doğru ilerledi. Eli kapının kolundayken omzunun üzerinden baktı ve "Ama sevgilim, eğer oraya gidersek ve bu yorumlardan birini daha duyarsam, yarın günü görecektik kadar yaşayacaklarını garanti edemem" dedi.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

Cehenneme git

"too high, can't come down"-toxic (8D Audio) by 8DTunes

Kai Auclair

Buradaki herkesten nefret ediyordum. Onlarla ilgili her şeyden nefret ediyordum. Yüzlerinden, zihinlerinden, sözlerinden. Flora sahnedeysen, mükemmel görünürken, lanet olası dünyayı yönetiyormuş gibi dans ederken duyduğum her hafif fısıltıdan nefret ettim. Kanımın içimde biraz daha hızlı, biraz daha ağır akmasına neden oldu.

Cebimden silahımı çıkarıp Flora'ya şehvetle bakmaya cüret eden her bir kişiyi vurmaya o kadar çok yaklaştım ki, bu sayı yüz ile sonsuz arasında bir yerdeydi.

Onları ölü görmek istedim. Hepsinin.

Flora karşıma otururken sessizce "Selam," dedi. İnsanların baktığını hissedebiliyordum ve bahse girerim o da hissedebiliyordu, bu yüzden Flora sanki bakmakta olan birini yakalamaya çalışıyormuş gibi kulübe doğru baktığında şaşırmadım.

"Daha önce babanla konuştum," dedim ve hemen dikkatini çektim.

Flora bana baktı, şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Sen mi yaptın?"

"Evet. Yeni bir anlaşma önerdim." Onu evimden ne kadar çabuk çıkarırsam, kendimi o kadar çabuk yeniden kendim gibi hissedebilirdim. Uyanık olduğum her saat onun düşünceleriyle doluydu. Son günlerdeki rüyalarımın her biri onu hikâyelerimin ana karakteri yapıyordu. Görüldüğü kadarıyla, ona karşı koymaktan acizdim.

Flora'nın gitmesi gerekiyordu. Mümkün olduğunca abuk. "Yeni bir anlaşma mı? Nasıl?"

"Gvenliğinizi sağlarken kasetlerin parasını ödemeyi teklif ettim. İlk başta beni dinlemek istiyor gibi görünüyordu ama sanırım pazarlık yapmaya yanaşmadı." Bu biraz endişe vericiydi. Kim milyonlarca doları geri çevirir ki? "Sanırım onu üzmüş olabilirim."

Flora'yla artık evlenmek istemediğimi tek bir kelimeyle bile söylemedim. Chandler'ı aksine inandırma riskini alacak kadar aptal değildim. Tek bildiği, ileride bana şantaj yapamasın diye kasetleri satın almak istediğimdi.

"Kai..." Flora'nın nefesi kesildi. "Ne halt ettin sen?"

Dudaklarımı yaladım, ne zaman ne yaptığımı berbat etsem ona herkese sunduğum kadar ayrıntılı bir şekilde açıklamaya hazırdım, ama asla o kadar ileri gidemedim.

Rastgele bir adam aniden masamıza doğru yürüdü, ileri geri sallanması ve sözlerini hprdetmesiyle gözle görülür bir şekilde sarhoştu.

Adamı tanı mıyordum ve tanımakla da ilgilenmiyordum. Mutlaka en azından biraz gücü olan biri olmalıydı ama bu benim için bir engel değildi. Bu yüzden o nişanlıma hitap ederken ben çoktan elimi silahıma atmıştım.

"Dansçı olan sensin," dedi ve Flora'yı bir insan olarak görmüyormuş gibi göğsünü işaret etti.

Flora parmaklarını şıklattı. "Gözlerim burada."

"Gğslerine bakmayı tercih ederim, küçük hanım." Onu vurma, Kai.

"Aslında, soyunmanı tercih ederim-"

Silahımı çıkardım ve onu tam kafasından vurdum. Herkesin önünde.

şimdi, bariz bir silah sesi duyulduğu için insanların başlarını kaldırıp bakmalarını ya da çığlık atmalarını beklersiniz ama kimse irkilmedi bile.

şok olmuş gibi bakan tek kişi Flora'ydı. Sadece o gözler bile beni o silahı ateşlediğime pişman etmediyse ne olayım.

Adamın cansız bedeni yere düşmüştü ama hiç umurumda değildi. Gözleri açıktı, sert ve boştu.

tavanı işaret ederek bakıyordu. En sevdiğim manzaralardan biriydi.

"Onu sen vurdun," diye fısıldadı, çoğunlukla kendi kendine. "Sana vuracağımı söylemiştim." Kendimi hiç kötü hissetmedim.

"Evet, ama..." Flora nefes nefese kaldı. "Ben yapmadım... Kai, onu vurdun!"

"Hadi ama hayatım, ilk defa bir adamın vurulduğunu görmüyorsun." Daha önce tetiği kendisinin çektiğini düşünürsek.

"Hayır, ama Kai-"

"Bu ne lan?" Milo cesedin başında durmuş, onu daha önce hiç görmediğim kadar sinirli görünüyordu. "'Kulüp içinde öldürmek yok' sözüne ne oldu?"

"Milo," diye denedi Flora. "Bunu benim yüzümden yaptı."

Milo onu görmezden geldi. "Bu kuralların bir sebebi var, Auclair. Senin bile uymak zorunda olduğun kurallar. Kimse için istisna yapmam. Flora'nın kendini beğenmiş nişanlısı için bile."

"Güzel mi?" Başımı eğdim. "Gerçekten umurumda değil."

"Kahretsin, zengin kıçı. Bunun bana ne kadara mal olacağını biliyor musun?!"

Ona pahalıya mı mal oldu? Eğer bir ölüm ona bir şeye mal oluyorsa, o kötü bir katildi. "Tekrar söylüyorum, Marucci, umurumda değil."

"Milo." Flora umutsuzca onun dikkatini çekmeye çalışarak kolunu çekti. "Yemin ederim, Kai bunu sadece benim yüzümden yaptı. Bunu benim için yaptı, bazı garip şekillerde."

"Bunun için üyeliğinizi iptal etmeliyim!" Milo bir elini saçlarında gezdirdi, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti.

"O zaman yap." Neden tereddüt ediyordu? Flora'nın babası burada birini öldürdüğünde, saniyeler içinde kapıdan çıkmıştı.

Milo yüzüme doğru geldi. "Eğer yapabilseydim, bunu yıllar önce yapardım."

Eğer yapabilseydi? Buranın sahibiydi, peki onu engelleyen neydi? Ya da onu kim tutuyordu?

"Temizle şu pisliği, Auclair. Bununla uğraşmayacağım."

Senin cinayetin, senin pislığın, hepsinden kurtulmak senin sorumluluğun."

Bu bir sorun değildi, sadece bir mesaja ihtiyacı olan insanlar vardı ve bunu halletmek için yoldaydılar.

Ve hala...

"jt'aime pas," [Senden hoşlanmıyorum] dedim çünkü Milo'nun anlamadığını biliyordum. Bildiğim kadarıyla İtalyan'dı ve Fransızcasının ya çok eski olduğundan ya da hiç olmadığından emindim. Aşk hayatı da öyle.

Ama görünüşe göre Fransızca anlayan bir kişiyi unutmuşum. Flora.

Tabii ki anladı. Daha önce de benimle Fransızca konuşmuştu. Kabul ediyorum, bana sadece sikini yalamamı söylemişti, ki bu genelde benim için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama mesaj açıktı. "Va en d'enfer." [Flora oturduğu yerden fırladı, şimdi deli.

Cehenneme gitmemi istemesi kanımı donduracak kadar baştan çıkarıcı olsa da, Milo'yu bu kadar özel yapan neydi ki ona olan nefretimi bu kadar önemsiyordu merak ettim. Elbette onun arkadaşıydı ama mesele bu olamazdı, değil mi?

Eğer biri Arlo'dan nefret ediyorsa, hiç umurumda olmazdı. Muhtemelen onu sevmemek için iyi bir nedenleri vardı. Hatta bazen ben bile ondan hoşlandığımdan daha fazla nefret ederdim.

Flora'nın hışımla gidişini izledim ve Milo da onu takip etti.

OTUZUNCU BÖLÜM

Elektrikli

"Dünya bir lanettir, izin verirsen seni öldürür"-K.Flav'den High Enough

Flora Adams

"Onu sen vurdun, Kai!" Öfke tüm vücuduma yayılıyor, onun yanında olduğum süre uzadıkça daha da artıyordu. Düşüncelerimin her biri bu adamın öldüğünü görmek istiyordu.

Kaba biriydi. O bir katildi. O deliydi, bir kaçtı, lanet olası bir mantıksızdı.

Ama aynı zamanda çok... Kai'ydı.

Ne yazık ki Kai benim eve dönüş aracımdı, bu yüzden çok istememe rağmen ondan kaçarak eve daha erken gidemezdim.

Düzenli olarak yaptığı şeyin bu olduğunu anlıyordum ama o adamı vurmaya kesinlikle gerek yoktu. Evet, iğrenç biriydi ve cümlesinin devamını duymak istemiyordum. Zaten ne söyleyeceğini biliyordum. Ve eğer cümlesini bitirebilseydi, midemdekilerin tamamının benden önce yerde olma ihtimali çok yüksekti.

Bu yine de birini öldürmek için bir neden değildi, değil mi?

Ayrıca, Milo'nun öfkelenmeye hakkı vardı ve Kai'nin bu öfkeyi mantıksız bir şeymiş gibi geçiştirmesi bardağı taşıran son damla oldu.

Milo'dan nefret mi ediyordu? Ondan mı?! Cidden mi? Milo hiçbir zaman

En azından benim bildiğim kadarıyla.

Kai resmen varlığımın baş belasıydı.

"Biraz daha yüksek sesle bağırmaya ne dersin? Komşuların seni henüz duyduğunu sanmıyorum." Kai peşimden geldi ama tek istediğim beni yalnız bırakmasıydı.

İçimden öfke dolu bir inilti çıktı ve arkamı dönüp gerçekten bir şey yapmayı çok istememe rağmen - onu tokatlamak bu listede çok üst sıralardaydı - sadece merdivenlerden yatak odama doğru yürümeye devam ettim.

Odama varmak üzereyken, sert bir el bileğimi kavradı ve beni geri çekerek arkamı dönmeye ve artık yanımda olmasından zerre kadar hoşlanmadığım dünyadaki tek adamla yüzleşmeye zorladı.

Son birkaç gündür, ona şüpheyile yaklaşmamı sağladı. Belki de o kadar kötü biri değildi. Belki de sadece yanlış anlaşılmıştı, tüm bu acımasızlığın altında iyi bir ruh vardı. Ama Tanrım, yanılmışım. Çok, çok yanılmışım.

"Sevgilim." Sesi sakın çıkmıştı. "O adam her halükarda göz açıp kapayıncaya kadar ölecekti."

Ona inanamadım. Evet, yaşlıydı ama yaşlı insanlar bile yaşamayı hak ediyordu. "Sen Tanrı değilsin, Key. Biri senin hoşuna gitmeyen bir şey yaptı diye Azrail kılığına giremezsin."

Elimi onun elinden çekme girişimim başarısız oldu ve bunun yerine Kai beni arkamdaki duvara doğru itti ve kaçmam için hiçbir yol bırakmadan beni esir aldı.

Gözlerinde belli bir tedirginlik vardı, onu ilk kez her zamanki tavrının biraz dışında görüyordum. Daha önce öfkeli, rahatsız olmayan, soğuk, hatta yumuşak görmüştüm. Ama hiç endişeli görmemiştim.

Bunun bir numara olduğunu fark ettim. Öyle olmalıydı.

Yüzümü elleriyle kavradı, parmaklarının uçlarını tenime bastırdı ve ağzını benimkine o kadar yaklaştırdı ki neredeyse onun tadını alabiliyordum.

"Biri benimle aynı fikirde olmadığında cinayet işlemeye başlasaydım, Flower, yıllar önce bu gezegende kalan tek kişi ben olurdu." Gözleri ruhumu delip geçti.

karanlık, çok gizemli, çok güzel. "Aylar önce ölmüş olacaktın."

Bakışlarından kaçmak için etrafıma bakındım. Siyah duvarlar, altın rengi vurgular ve fazlasıyla pahalı tablolar, buraya taşınmaya zorlandığımdan beri milyonuncu kez dikkatimi çekti. Güzeldi, özel bir sanat müzesi gibiydi.

"Hâlâ özgür bir adam olduğuna inanamıyorum." Sesim kısıktı ve kelimeler uzun bir nefes verişte beni terk etti. Sonra gözlerim tekrar ona döndü. "Ve evde seni bekleyen altı yaşında bir kızın ve ergen bir erkek kardeşin olduğunu çok iyi bildiğin halde cinayete başvurduğuna inanamıyorum. Tanrım, eve silah getiriyorsun, Kai. Ya Lola onları bulursa?"

Kıkırdadı. Kıkırdadı. "Bu senin için komik mi?"

"Oldukça."

Ciddi olamazdı. "Bunun neresi komik?" diye sordum.

Kai başını benden kaldırarak nefes almam için bana biraz daha alan tanıdı. Hâlâ çok yakındı, çok yakındı. Kalp atışlarımı göğsümde hissedebiliyordum, öyle ki onun da hissedebileceğinden korkuyordum. Hissettiyse de hiç söylemedi.

"Lola bir silahı nasıl kullanacağını bilir, sevgilim," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

O gülümseme. Çok güzeldi. Yürek burkacak kadar güzeldi. Nefret ettim.

Başım öne eğildi, gözlerim siyah, abanoz zemine, bana o kadar yakın dururken ayakkabılarımıza odaklandı. Kai bir milimetre bile hareket etse, parfümü bir bulut gibi üzerime geliyor, bana saldırıyordu. Ve çok güzel kokuyordu.

Bu kadar güzel kokmak suç olmalıydı. Bu kadar pahalı kokmak.

Kai'den önce birinin pahalı kokabileceğini bile bilmiyordum ama o hayatıma girdiğinden beri pek çok keşif yapmak zorunda kaldım.

Burnunu yüzümün yan tarafına sürttü ve dişlerinin tenimi sıyırdığını hissettiğime yemin edebilirim. "Öfken oldukça tahrik edici, Flora."

"Kai," diye nefes nefese kaldım. İstemedem ellerim gömleğine dolandı. Onu yakın tutmak ya da uzak tutmak için, emin değildim.

"Bana durmamı söyle." Elleri vücudumda geziniyor, belime tutunuyordu. "Bana dokunuşumun her santimini elektriklemediğini söyle." Dudakları boynuma uzandı. "Söyle bana..." Elbisemi yukarı kaldırdı, ellerini kumaşın altına soktu ve tenimin yüzeyini yakmak için kalçalarımın üzerinde bıraktı.

"Gözlerim seni her bulduğunda dünyamın neden durduğunu söyle bana. Neden böyle hissettiğimi söyle Flora. Neden sana dokunmak, seni memnun etmek istediğimi."

"Ben... Ben-"

Kai alnını benimkine yasladı, nefes verirken gözleri kapalıydı. "Bana neler oluyor, sevgilim?"

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada ben de aynı şeyi merak ediyordum.

"Bir erkeğin sana dokunma düşüncesi..." Sesi boğuk ve zehirli çıkıyordu. Tehlikeli. "Biri seninle onun konuştuğu gibi konuşuyor... Tanrım, Flora. Hayatımda hiçbir zaman bir insan kalabalığını öldürmeye bu geceki kadar hazır olmamıştım."

Dikkatlice ellerimi göğsüne bastırdım. Kai temastan nefes nefese kaldı, sonra bir elini kendi eliyle kapatarak yerinde tuttu.

Gözlerimiz tekrar kilitlendi ve deliliğinde yanan bir ateş olmasına rağmen ondan korkmadım.

"Beni öldürüyorsun," dedi boştaki elimi çenesine koyduğumda ve başparmağımı yanağında usulca gezdirdiğimde.

Her zamankinden daha savunmasız, daha az korunaklı görünüyordu.

"Her dokunuşun, gözlerinin bende kaldığı her saniye beni öldürüyorsun sevgilim." Yüzü tavana doğru kalktı ve boynuna dokunduğumda derin bir nefes aldı.

"Kai?"

"Evet, sevgilim?" Gözleri tekrar bana dönmüştü.

"Öp beni."

Bunu neden söylediğimi, neden beni öpmesini istediğimi bilmiyordum ama vücudumdaki her kas onu arzuluyordu. O bana baktıkça kalbimin her atışı göğsümde daha da ağırlaşıyordu. Dudaklarıma baktığı ve onları benimkilerle birleştirmedeği sürece.

Sonra ensemden tutup beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma götürdü.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dizlerimin Üzerinde

"Sadece ellerimi vücudunda ve belinde istiyorum"-ETA, Nick Alexandr

Kai Auclair

Hastaydım.

Vücudumun bir tür zehirle sarhoş olmasından başka bir açıklaması olamazdı, çünkü bir ay önce bir Adams'ı öpmektense kurşun yemeyi tercih ederdim.

Flora'ya herhangi bir şekilde dokunmaktansa ateşte yıkanmayı tercih ederdim.

Yine de buradaydım, onun tadına bakmayı arzuluyordum.

Öpülmek istedikten sonra hiç şansım olmadı. Tüm mantıklı düşüncelerim yok oldu ve geriye sadece davetsiz misafirler kaldı. Aynı davetsiz misafirler ona güzel göründüğünü söylediler. Ona bakmaya cüret eden her bir erkeği öldürmek için karşı konulmaz derecede güçlü bir ihtiyaç hissedenlerle aynı kişiler.

Ve şimdi aynı davetsiz misafirler, aynı zehir beni mağlup etti.

Gözlüklerimi yüzümden çıkardım, koridorda bir yere fırlattım -kırılmalarını umursamadım çünkü tonlarca daha vardı- ve dudaklarımı onunkilere bastırdım, tadına baktım, içten içe asla benim olmayacağını bilsem de onu benim ilan ettim.

Flora'nın tadı Cennet ve Cehennem arasındaki boşluk gibiydi, huzurun kaosla buluştuğu yer. Tadı yasak bir meyve gibiydi,

bağımlılık yapan bir şey, var olmaması gereken kadar doğal olmayan tatlı ve baharatlı bir şey.

Tadıyla, kokusuyla beni sarhoş etti. Varlığı her zerremi sardı, beni boğdu ama öldürmeye yetmedi. Günümün her aşamasında aklımdan çıkmadı, peşimi bırakmadı.

Bana işkence
etti. Ve onun
öpücüğü... Oh,
onun öpücüğü.

Sonra Flora inledi ve aniden bunun benim sonum olduğunu hissettim. Bu, ölümün sonunda beni yakaladığı andı.

Onu duvara yasladım, dudaklarımı boynuna değdirdim, öptüm, dişlerimin tenini sıyrmasına izin verdim, bir iz bırakmaya ve dünyaya onun bana ait olduğunu göstermeye hazırdım.

"Bu elbise senin için bir şey ifade ediyor mu?" Ellerimi elbisesinin yakasına götürürken sordum. Zayıf bir kumaştı, kolayca yırtılabilirdi. Bu sefer ipek değildi ama ipek olsaydı bile ellerimi taşıyamayacak kadar zayıf olurdu.

"Hayır," diye cevap verdi.

Bir an sonra elbisesini çektim ve gövdesini bana göstermek için yırttım. Kumaşın yırtılma sesini duyunca nefesi kesildi ve ben de dilimi ağzına sokarak bir kez daha tatmasını sağladım.

Ağzımı göğüslerine götürmek istedim ama Flora ellerini göğsüme koydu ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlayarak dikkatimi dağıttı.

Yavaşça düğmeden düğmeye geçerken gözleri ellerini takip ederken, benim gözlerim onun yüzünde kaldı. O kadar güzeldi ki kendimi öldürmek istedim.

Yüzünün her bir kıvrımı, her bir santimetresi kusursuzdu. Gözleri, burnu, dudakları, parlayan cildi. Yanaklarının kızarması ve kaşlarının hareket etmesi.

O bir sanat eseriymi.

Bir başyapıt.

Sonra avuç içleri tekrar göğsüme bastırdı, parmaklarının uçları karın kaslarımın her dalgalanmasını, dövme­lerimin her çizgisini izledi.

Aniden yara izlerinden birine dokunduğunda nefes alışlarım kısa kesilirken, nefes verişlerim düzensizleşirken konsantre olmak için gözlerimi kapattım.

"Büyürken çok kavga etmiş olmalısın, ha?"

Gözlerimi açtığımda Flora'yı hâlâ üst bedenime bakarken yakaladım. "Onun gibi bir şey."

Yukarı baktı. "Dövüşlerden gelmedilerse nereden geldiler?"

"Dizlerinin üzerine çök," dedim ve sorusunu duymazdan geldim. Onun yerine mükemmel dudaklarını sikimin etrafına sarmak varken aptal yara izlerini tartışmayacaktım.

"Bunu neden yapayım ki?" Başını hafifçe eğdi ve bana sırtıttı.

Onu boğazından yakaladım, daha da yakına çektim ve eğildim. "Çünkü bir ödül almakla ilgilendiğini biliyorum" dediğimde dudaklarım onunkilere değdi. Onu tekrar öptüm çünkü bunu yapmadan edemezdim ve o da zevkle iç çekti.

"Peki, sanırım bir deneyebilirim." Flora yavaşça diz çöktü, göz temasını hiç kesmedi. "Değerli aletini ısırp koparmayacak kadar bana güvenmen benim için bir onur. Tanrı biliyor, ben de istiyorum."

Bana karşı yaydığı nefretin her bir zerresi beni tahrik ediyordu.

Pantolonumu çıkardı, en azından ereksiyonumu serbest bırakmaya yetecek kadar boksörlerimle birlikte aşağı çekerken dudaklarını yaladı ve sikimi elinde kavradı.

Sonra gözleri benimkileri bırakıp sikime baktı ve keskin bir nefes alış verişini duyduğumda ağzımın kenarları yukarı doğru çekildi.

"Evrenin seninki gibi bir siki senin gibi biriyle harcaması çok yazık."

Alınmam gerekirdi, en azından ben öyle düşünmüştüm, ama tek duyduğum aletim için bir iltifattı, yani bunu söylemek istese de istemese de ben kazandım.

Her iki durumda da bir şey söylemedim çünkü söyleseydim, konuşarak kurtulmaya çalışacaktı ve ben ona bu şansı vermeyecektim. "Şimdi iyi bir kız ol Flora ve sikimi ağzına al."

İtaat etmedi, ama tabii ki etmeyecekti. Bunun yerine Flora başparmağını ucumun üzerinde gezdirdi, sonra da üfledi. Anlık bir ürperti vücuduma yayıldı ve nedeninden emin değildim. Bir kadın bunu ilk kez yapmıyordu ama yine de ondan gelen bu aptalca darbe bende başka hiç kimsenin vermediği kadar çok tepkiye neden oldu.

Eli uzunluğum boyunca aşağı ve yukarı hareket etti, beni bir kez o kadar yavaş bir hareketle salladı ki, bu hoşnut etmekten çok bir cezaydı ve yine de içimde bir şehvet dalgası yıkandı.

Onu yatak odama götürüp becermeliydim, çünkü bu benim sonum olacaktı. Dudaklarının zehirli olduğunu, öpücüklerinin beni öldüreceğini düşünmüştüm ama bu bambaşka bir işkence seviyesiydi.

Aletimi sıkıca kavramıştı ama aynı zamanda o kadar nazikti ki bir an delirdiğimi sandım.

Sonra elini tekrar hareket ettirdi, bu sefer beni daha hızlı sarsıyordu. Tekrar ve tekrar. Kahretsin, ağzını üzerimde çok ama çok istiyordum.

"Sevgilim, elini sikimin üzerinde tutmanı ne kadar sevsem de, eğer _."

Ucumu yalarken dili dışarı fırladı ve aniden beynimdeki her bir kelime buharlaştı.

Flora bana baktı ve mükemmel dudaklarını sikimin ucuna sarıp emerken onu izlemekten kendimi alamadım.

"Oh, lanet olsun..." Ağzının sıcaklığının etrafımı sardığını hissettiğimde nefesim bir anda beni terk etti. "Daha derine," dedim ve o da itaat etti. Flora beni o kadar derine aldı ki gözleri

Suyu görünce öğürdü ama nefes almak için geri çekilmek yerine, sikimi ağzına biraz daha sokmadan önce bana göz kırptı.

Ağzım açık kaldı, aynı hareketi tekrarlamak için geri çekildiğinde taşaklarım sıkıştı.

Onu sahiplenmek, gece bitip sabah başlayana kadar becermek istiyordum ama kendimi kımıldatamıyordum. Kendimi onu kucağıma almaya, koridordan uzaklaştırmaya, yatağıma yatırmaya ve onu bana açmaya ikna edemiyordum. Bunların hiçbirini yapamıyordum çünkü artık daha hızlı hareket ediyordu ve beynim çalışmayı bırakmış gibiydi.

Beni her içine alışında, şeytanla randevum varmış gibi hissediyordum.

"Ne kadar iyi bir kız." Bir elimi buklelerine doladım, diğer elimle de ayaklarımın üzerinde dengede durabilmek için duvara bastırdım. Ama Flora sözlerime inleyip ellerini taşaklarımın götürerek masaj yapmaya başlayınca bu bile imkânsız göründü.

Gözlerim bana ihanet etti, güzel Flora'mın her santimimi ağzına almasını, tenimin yanmasının nedeni olmasını izlememe izin vermek yerine kapandı.

O zaman durması gerektiğini, buna bir son vermem gerektiğini biliyordum, çünkü vücudumdaki her sinir kendini bırakmaya hazırdı. Taşaklarım karıncalanıyor, sonunda bırakmamı, orgazmın o tatlı, tatlı rahatlamasını hissetmeyi bekliyordu ama yapamadım.

Eğer boşalırsam, onun içine boşalmak istiyordum ve eğer bana izin vermezse, o zaman boşalmayı hak etmiyordum.

"Flora, durmalısın..." Elini tekrar kullandığında boğazımdan bir inilti kaydı, ama dudaklarını sikimin etrafına sarmaya devam etti. Dili tekrar tekrar ucunda gezindi, emdi ve bana çok güzel baktı.

Çok sıcak.

"Sevgilim, ben ciddiylim-"

Daha sert emdi, beni daha hızlı çekti.

Saçındaki el sıkılaştı ve artık kendimi kontrol edemiyordum.

Kalçalarım sarsıldı, doruğa ulaştığımda dudaklarımdan bir inilti döküldü. İçimden fışkıran spermier Flora'nın ağzına doğru aktı. Yine de yuttuğunu sanmıyorum.

Orgazmım boyunca bana mastürbasyon yaptı, ağzını aletimden çekmedi.

Hareket etmeyi bıraktığımda, kalçalarımı bilinçsizce itmeyi bıraktığımda, geri çekildi ama ayağa kalkmadı. Onun yerine Flora bana doğru baktı ve ağzını açtı.

Ağzındaki dölleriimin görüntüsü bana bir şeyler yaptı ve bunların hiçbirini en ufak bir şekilde iyi değildi. En azından kafam için iyi değildi, o garip hissi anlamlandıramıyordum. Ama bana bir şeyler yaptı, o kadar çok şey yaptı ki, sonuncusu tam kaybolmak üzereyken bile hemen başka bir ereksiyon yaşadım. Bana o kadar çok şey yaptı ki, bir insanın aynı anda kaç duygu hissedebileceğini merak ettim.

Ağzının kenarlarından dölleriim damlıyordu ve elimi çenesine götürüp başparmağımı teninde gezdirerek dölleriimi sildim.

"Ağzında dölleriimle dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun, sevgilim," dedim yutkunurken. Ağzının içindeki her bir damlayı yuttu.

Dudakları memnun bir gülümsemeye dönüştüğü anda, başparmağımı dölleriimle birlikte ağzına soktum ve o da yalayarak temizledi.

Artık dayanamıyordum ve kafamdaki tüm alarm zillerine, ağzımı amına dayamanın ya da sikimi amına yaklaştırmamın yapabileceğim en kötü şey olduğunu söyleyen tüm mantıklı düşüncelere rağmen nişanlımı yerden kaldırdım.

Bacakları kalçalarıma dolanırken ellerim onu yukarıda tutmak için kışındaydı ve ağzım kısa sürede onunkine geri döndü.

Bu sefer tadı bana benziyordu ve bu bile bana bir şeyler yaptı.

Flora benden istediği kadar nefret edebilirdi ama o
günden sonra Tanrı bile onu benden alamazdı.
O benimdi.

BÖLÜM OTUZ İKİ

Hadi Bir Oyun Oynayalım

"sevgilim, hiçbir şey söyleme, sadece nefes al"-Worship by Ari Abdul

Flora Adams

Kai yatak odasına girer girmez beni yatağına fırlattı. Sonra elbisemi çekiştirdi ve hiçbir şey yokmuş gibi ikiye böldü.

Bu elbisenin benim için duygusal bir değeri olmayabilirdi ama hoşuma gitmişti... şimdi onu bir daha asla giyemeyecektim. Yine de sorun değildi, çünkü elbisemi mahvetmeyi onun başına kakabileceğimi ve Kai'nin bana istediğim tüm elbiseleri almasını sağlayabileceğimi biliyordum.

Tam bir pislik olabilirdi ama benimkini mahvetmişken yeni bir elbiseye hayır diyemezdi, değil mi?

Ben burada yatağında uzanırken, Kai gömleğinden kurtuldu ve benim tek yaptığım izlemektir. Kollarının kelepçelerini çözmesini, pamuğu kollarından aşağı kaydırmasını, her hafif hareketinde kaslarının esnemesini izledim.

Harika bir vücudu vardı ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyordum. Kai'nin vücuduna eşit olarak dağılmış birkaç dövmesi vardı. Bunlar onu daha da iyi gösteriyordu.

Kai neden bu kadar mükemmel olmak zorundaydı? Eğer çekici olmasaydı, kendimi onu öperken bulmazdım. Bu durumda olmazdım, hayatımın en büyük hatasını yapmak üzere olmazdım.

Kız kardeşim her zaman düşmanla yatmaktansa bakire olarak ölmeyi tercih edeceğini söylerdi ve ben de bir zamanlar buna daha fazla katılamazdım. Artık bakire olmasam da

Hayatın kendisinden daha çok nefret ettiğim bir adama kafa tutmak, bir dahaki sefere fırsat bulduğumda uçurumdan düşmek istemem için neredeyse yeterliydi.

Ama aynı zamanda... o benim nişanlımdı.

Sonsuza kadar olmasa bile, birkaç hafta içinde nişanlı olmayacak olsak bile, nişanlıyla yatmanın yanlış bir tarafı yoktu, değil mi? En büyük kabusum olsa bile.

Kai ellerini ayak bileklerime doladı ve kığım yatağın kenarına gelene kadar beni aşağı çekti. Gözlerinde açlıkla bana baktı, bir an için hayatta kalamayacağımı düşündüğüm tehlikeli bir şehvetle.

Öldürdüğü gibi sevişiyorsa -acımasız, merhametsiz, tutkuyla- bir ziyafete hazırdım.

Kai önümde diz çöktü, parmaklarını külotuma geçirip çekiştirirken gözleri benimkileri tuttu. Kalçalarımı, üzerimde kalan tek giysiyi çıkarmamı biraz daha kolaylaştıracak kadar kaldırdım ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirdiğinde, Kai külotumu yanında bir yere bıraktı.

Bacaklarımı araladı, gözleri en mahrem yerlerime iliştiğinde dudaklarını yaladı.

"Çok ıslak ve benim için hazırsın, sevgilim." Sesi boğuktu.

Daha bana dokunmamıştı bile ve ben şimdiden bu kadar ıslanmıştım... Hayatımın geri kalanı boyunca peşimi bırakmayacaktı, bunu biliyordum. Kai bunu yaşamama asla izin vermeyecekti.

Bacaklarımı omuzlarına yaslayıp, kalçalarımın iç kısımlarına öpücükler bıraktığında, artık kendimi ayakta tutacak kadar güçlü değildim. Yine de tekrar konuştuğunda durum değişti.

"Hadi küçük bir oyun oynayalım."

Sıcak hava tenimde geziniyor, tüylerim diken diken oluyordu. Dudaklarını amıma bastırduğunda şaşkınlıkla nefes nefese kaldım.

Eninde sonunda bunu yapacağını biliyordum, sadece bir saniye önce aptalca bir oyun oynamayı teklif ettiğinde bunu beklemiyordum.

"Ne oyunu?" Daha hızlı kurtulmamı sağlayacaksa şu anda her şeyi kabul etmeye hazır bir şekilde sordum.

Bana sıırttı. "Bir sürü kuralımız var ve bunları ilk çiğneyen diğlerinin seçtiğı bir cezayı alır."

"Ceza mı?"

Mırıldandı ama daha fazla açıklama yapamadan Kai'nin dili dışarı fırladı ve beni yaladı. Bir kere.

Kalçalarım kıkırdadı, içimden bir inilti kaçtı ve onun tek yaptığı bana sıırtmaya devam etmek oldu.

"Öpüşmek yok," dedi. "Bu sorun olmaz."

Belki de öyle olmayacaktı ama gözlerindeki muzip parıltı bana daha fazlası olduğunu söyledi.

"Kızarmak yok," diye ekledi. "Başka tarafa bakmak yok."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir parmağını içime soktuğunda keskin bir nefes aldım. "Başka bir şey var mı?"

Başını salladı. "Ses yok."

Bu hiç adil değildi. "Seni emdiğimde çok inlemiştin," diye hatırlattım ona.

"Kurallar değişir." Parmağını içimden çıkardı, yavaşça tekrar içeri itti. "Ee, var mısın?"

"Kaybedersem cezam ne olacak?" Kai'nin önerdiği her şey benim için berbat olacaktı, bu yüzden en azından buna hazırlanabilirdim.

"Cezan mı?" Kıkırdadı. "Sanırım bunu öğrenmen gerekecek."

Riskliydi... ama onun ağzını amımda görmek için o kadar çaresizdim ki, gerçek bir evlilik teklif edebilirdi ve ben de kabul ederdim.

"İyiyim. Evet, ben-"

Şimdi iki parmağını içime soktu ve ağzını klitorisime götürdü. Farkına vardım. Bu küçük oyun zaten benim cezamdı.

Elimin tersiyle ağzımı kapattım, hatta inlememek için kendimi zor tuttum.

parmaklarını içimde daha derine soktu, içime daha hızlı girdi. Hemen beni parmaklamaya başladı, yavaş başlama zahmetine girmede, çünkü buna gerek olmadığını biliyordu.

Her hareketinde göğsüm daha da inip kalkıyordu. Diliyle her yalayışında, her çimdikleyişinde ölmeme ramak kalmış gibi hissediyordum.

Yanaklarım ısınmaya başlamıştı, kendimi yumruklamak istiyordum. Bunu kontrol edemeyeceğimi biliyordum ama yine de kanımın yanaklarıma hücum ettiğini hissettiğim her saniyeden nefret ediyordum.

En azından gözlerim hâlâ onun üzerindeydi. Ayrıca, kızarma ve kızarmış cilt farklıydı, değil mi?

Sonra klitorisimi emdi ve bir kez daha kendi tenimi ısırdım. Yanlışlıkla Kai'den başka bir yere bakmamak için beni tutan tek kolum teslim olmaya o kadar yakındı ki, hain gözyaşları gözlerimi doldurdu.

"Benim için çok iyi, sevgilim," diye mırıldandı. "Parmaklarımı becer."

Oh, Tanrım... Gözlerimi kapatma dürtüsüne karşı savaştım, fısıltılara, inlemelere ve beni terk etmek isteyen olası her sese karşı savaştım.

Bacaklarım titriyordu, kalçalarım oynuyordu, şimdiden kaybetmeye çok yakındım.

"Benim için gel, Flora."

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. Nefes nefese kalmak sorun değildi, değil mi? Teknik olarak sadece cevap verdim.

Kai parmaklarını içimden çekip diliyle değiştirdi. Dilini amıma daldırdı, klitorisime kadar yaladı ve sonra tekrar ağzına aldı.

Uyarılmamın neminin aktığını hissettim ve onun da bunu hissedebileceğini biliyordum. Kai yüzünü her hareket ettirdiğinde, yüzünü kaplayan ıslaklığı bir anlığına yakaladım. Bunun benden kaynaklandığını bilmek, dilini ve parmaklarını üzerimde kullandığı dolambaçlı yollar kadar inlememi tetikliyordu.

"Hadi, bebeğim. İyi bir kız ol. Benim için gel."

Oh, Tanrım.

Bacaklarım titredi ve boşalırken sığ bir nefes çektim. Gözlerim kapandı ama onları açık tutmaya çalışmaktan vazgeçtim.

Kai orgazmımın tadını çıkarmak bir yana, nefes almam için bile bir saniye vermedi. Bileklerimi kavradı, beni oturmam için yukarı çekti, sonra kollarının arasında kaldırdı. Ben hala sakinleşmeye çalışırken boynuma öpücükler bırakırken dudakları tenimde gezindi.

Onu tekrar öpmek istedim ama zaten bir kuralı çiğnemiştım ve kesinlikle başka bir kuralı çiğnemeyecektim.

Belki gözlerimi kapattığımı fark etmedi, belki de gözlerimi kapatmak başka tarafa bakmak olarak sayılmıyordu, ama her iki durumda da, zaten sahip olduğumdan daha fazla başarısız olma riskini almayacaktım.

Beni tekrar ayağa kaldırdığında sallanıyordum, bacaklarım hâlâ titriyordu ama o beni tuttu.

Kai dudaklarını alnıma bastırdı, sonra başıyla yatağı işaret etti. "Uzan ve bacaklarını aç."

"Tamam." Derin bir nefes aldım, sonra arkamı döndüm ve Kai kalan kıyafetlerinden kurtulurken yatağa süründüm.

Önünde uzandığımda, Kai bana doğru ilerledi.

Dudakları vücudumun her santiminde geziniyordu - bacaklarımda, uyluklarımda, karnımın alt kısmında, sonra kaburgalarımda.

"Çok güzelsin Flora," dedi ve hemen bir meme ucumu ağzına aldı. Dili üzerinde gezinirken ellerinden biri diğerini buldu, sıkıştırdı ve iki parmağının arasında yuvarladı.

O daha da yukarı çıktıkça, kollarım onu yakın tutmak için boynuna dolandı. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki, tek istediğim içeri girmek, teslim olmak, onu öpmekti ama yapamadım.

"Seni öyle bir boşaltacağım ki, içine girmeme hiç izin vermemiş olmayı dileyeceksin," diye uyardı, sesi çiğ ve derindi. Seksi.

Bunun beni korkutması mı gerekiyordu?

"Artık biliyorum ve sen daha beni doğurmadın bile."

Kai bu bir davet ya da belki bir meydan okuma gibi homurdandı. Her iki durumda da gözleri o kadar tehlikeli bir şeyle parlıyordu ki ona bakmaya devam etmekten neredeyse korkuyordum.

"Adımı öyle bir haykıracaksın ki komşular şikâyet edecek." Bir elini bedenlerimizin arasına soktu ve amımı bulduğunda, Kai beni yavaş dairesel hareketlerle ovmaya karar verdi. Hâlâ hassas olan sinirlerim alarmla titriyordu ama devam etmesi için çok hazırdım. "Damlatıyorsun, sevgilim."

"Kesinlikle senin yüzünden değil," diye yalan söyledim. "Aslında, şu anda aklımda bile değilsin. İyi olduğun tek şey beni boşaltmak, o yüzden Tanrı'nın dünyaya bir armağanıymışsın gibi davranma."

"Ben Tanrı'nın dünyaya armağanıyım." Bana göz kırptı. "Ama öyle değilmişim gibi davranmak benden etkilenmen konusunda seni daha iyi hissettirecekse, o zaman senin için öyleymiş gibi davranırım."

Beni daha iyi hissettirdi.

Kai iki parmağını tekrar içime soktu, kıvırdı ve tekrar çıkardı. Sonra eli yüzlerimizin arasına geldi ve parmaklarının bir tarafını yaladı. "Çok lezzetlisin, bebeğim."

Gözlerim doldu.

"Neden kendin için bir tat almıyorsun, ha?" Parmaklarını ağzıma soktu. Dudaklarım parmakların etrafına dolandı ve kendi uyarılmışlığımın son zerresine kadar emdim. Daha önce hiç kendimin tadına bakmamıştım, hiç böyle bir arzum olmamıştı ama bana bunu yaptırma şekli, ben parmaklarını emerken bana bakışı o kadar ateşliydi ki bunu umursamadım bile.

Gözlerindeki bu ateşi görmek, onu neyin azdırdığını, potansiyel olarak çatlamasına neyin sebep olduğunu görmek istiyordum. Ama onun iyiliği için bundan olabildiğince zevk alma çabalarımın rağmen, bana sadece gülümsedi, beni izledi.

Sonra parmaklarını benden çekti ve sikini kavradı, ucunu kaygan dudaklarımın arasına sokmadan önce birkaç kez kendini pompaladı.

Aklımda sadece tek bir soru kalmıştı. "Oyun hala devam ediyor mu?"

Başını salladı. "Yenilgiyi kabul etmeye hazır mısın?" "Asla." Yani gözlerimi kapatmak sayılmıyor muydu?

Kai sikiyle içimdeki yerini geri aldı, ucunu hafifçe içeri soktu, sonra geri kalanıyla aynı anda devam etti.

Nefesim kesildi ve oyunu kaybettığıme emin oldum -ya da yine, hangisi olursa olsun- çünkü bu nefes kesilmesi keskin bir solumadan ziyade kesinlikle bir inlemeydi.

Büyüktü, o kadar büyüktü ki beni gerdiğini hissettim. Kendimi çok dolu, önümüzdeki birkaç gün boyunca ağrımaya hazır hissediyordum.

"Sen benim için mükemmelsin, Flora." Dudakları çeneme yapıştı. "Çok sıkı, sanki sadece benim için şekillendirilmişsin."

O hareket ettiğinde kaslarım kasıldı ve nefesim kesildi.

"Kai..."

"Evet, sevgilim?" Sakinleşti. "Neyin var?"

"Prezervatif," diye boğuldum. Z a t e n içimdeydi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorsun."

Kaşlarım birbirine çarptı. "Nereden biliyorsun?" "Alarımın her akşam saat yedide çalıyor ve almanı istiyorum," dedi. "Ayrıca, nişanlımı becermeyeceğim. prezervatifle."

Kalçaları geri çekildi, horozu gevşedi, sadece Kai'nin içime geri itmesi için.

Beni sert ve hızlı bir şekilde becerdi, vücutlarımız birbirlerine karşı titreşti ve ses çıkarmamak için içimdeki tüm gücü harcadım.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Damlama

"şimdi vücudumdan aşağı damlıyorsun, doldurmamız gereken saatler var"-Chills
Dark Version by Mickey Valen, Joey Myron

Kai Auclair

Neden öpüşmeye hayır dedim ki?

Dudaklarını sevdim. Onun tadını seviyordum. Onu becermeden önce paylaştığımız öpücüğün her saniyesini sevdim. Peki neden öpüşemeyeceğimizi söyleyecek kadar aptaldım?

Doğru, çünkü kendimi ona daha fazla verdiğim takdirde kaybedeceğim saygınlığımın en azından bir kısmını korumak istiyordum. Ve belki de onu öpmeyi sevme düşüncesi dayanılmaz olduğu için. Hiçbir şeyi sevmiyordum ve bunu aptal bir öpücük için değiştirmeyeceğimden emindim.

Ama belki...

Hayır.

Flora çok sıcak, çok ıslak ve benim için mükemmeldi. Ona her sokulduğumda, tek yapmak istediğim onu öpmek, teslim olmak ve ses çıkarmasını istemektir.

Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştığını biliyordum ve dürüst olmak gerekirse, inlemesine izin veremememin tek nedeni bunun benim için tehlikeli olacağını bilmemdi. Ondan bu sesleri duyarsam, bana ne yapacağından emin değildim, ama aynı zamanda, ona ses çıkaramayacağını söylediğim için kendimden o kadar nefret ediyordum ki, lanet olsun, onları duymak istiyordum.

Benim yüzümden çıkardığı sesler.

Bu sesler benim içindi, sadece benim için. Benden başka hiç kimse onları bir daha duymayacaktı.

Flora bacaklarını kalçalarımın etrafına sararak içine biraz daha girmeme izin verdi. O güzel amcığını sikimin etrafında sıkı. Tekrar gelmek için duyduğu aciliyet zihnimi sardı, bunu gerçekleştirme ihtiyacıyla bana işkence etti.

Ona istediğini vermek istemem gereken en son şeydi, ama vücudumun bana yapmamı söylediği her şey buydu.

Dudakları sert bir çizgi halinde birbirine bastırılmıştı, gözleri benimkilere kilitlenmişti ama dudaklarını geriye çevirmek için her dürtüyle, her inleme arzusuyla savaştığını söyleyebilirdim.

Cezasının ne olacağından korkuyordu, ben de öyle düşündüm. Öyle bir şey yoktu. Aslında, eğer inleseydi, tek yaptığım onu daha fazla orgazmla ödüllendirmek olurdu.

Ama ona söyleseydim, bunu kendi lehine kullanırdı.

Başımı eğdim, dudaklarımı alına bastırdım ve "Beni çok iyi karşılıyorsun sevgilim" dedim.

Vücudundan bir ürperti geçti.

O kadar iyi hissettiriyordu ki, o kadar sıkı ve sadece benim için şekillendirilmişti ki, başımı döndürüyordu. İçimdeki her kas kasıldı ve nefeslerim düzensiz, duyulabilir hale geldi.

"İyi bir kız ol ve o sesleri duymama izin ver, bebeğim." Ben konuşurken dudaklarım onunkilere değdi ve Flora'nın da benim gibi dudaklarımızı birleştirmek istediği bir an olduğuna yemin edebilirim.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı.

Kalçalarımı döndürdüm, onu daha sert becerdim. "Yap şunu."

Flora tırnaklarını sırtımdan aşağı kaydırды, kendi tırnaklarını kaldırdı. Tırnakları beni çizdi, ama yanmayı memnuniyetle karşıladım, kalıcı izler bırakması umudunu memnuniyetle karşıladım.

"Hayır."

Siktir et. Eğer o pes etmeyecekse, ben ederim.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım, onu aceleyle, ihtiyaçla öptüm. Dilimi tam ağzına soktum ve sanki biliyormuş gibi

O kazandı, Flora inledi. İnledi. İşkencenin sona ermesi için yalvardı.

Onun zevk sesiyle taşaklarım kalktı. Kahretsin, sesi çok güzeldi, harika hissettiriyordu. Onunla ilgili her şey çok...

Sikeyim.

Zevk dolu çığlıkları daha da yükseldi, ama aynı zamanda çok daha zayıfladı. Daha düzensiz nefesler alıyor, daha çok inliyor ve kalçalarımız her çarpıştığında amcığı sikimin etrafında kenetleniyordu. Çok yaklaşımtı. Ben de çok yakındım.

Bir elimi onunkiyle birleştirdim, sadece onunkinin benimkinin etrafında sıkıldığını ve beni sıkıca tuttuğunu hissettim.

"Çok iyi bir iş çıkarıyorsun, sevgilim." Onu tekrar öptüm. Hiç durmak istemedim.

"Kai," diye inledi. "I-"

"Seni yakaladım, bebeğim." İçine öyle sert girdim ki, öncekinden daha yüksek sesle haykırdı. Tenim tekrar tekrar onunkine çarptı. Eğer bundan sonra tenimiz yanmadıysa, işimi doğru yapmamışım demektir.

Onu daha önce hiç hissetmediğim, daha önce hiç ihtiyaç duymadığım bir yoğunlukla becerdim. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir cinsel sahiplenme.

"Gel," dedim.

Paramparça oldu, gözleri yuvalarından fırladı, vücudu titriyordu. Etrafımda kenetlendi ve beni de kendisiyle birlikte bambaşka bir evrene çekti.

Döl fışkırmaları onu doldurdu ve her son damla içine girene kadar itmeye devam ettim.

Flora tırnaklarını tekrar sırtımdan aşağı kaydırđı, sonra nefesini düzene sokmaya çalışırken tekrar yukarı kaldırdı, benim tek yaptığım alnımı başının yanındaki boşluğa yaslamak ve bana kaybolmamı söyleyene kadar beklemektir.

Yanımdan ayrılmak şöyle dursun, ondan ayrılmak bile istemiyordum ama eninde sonunda bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum.

"Kai," diye fısıldadı. "İhtiyacım var-"

Başımı kaldırdım, gözlerim onunkileri buldu ve hemen konuşmayı kesti. Ne gördüğünden emin değildim ama anlaşılan onu susturacak kadar korkutucuydu.

"Bir tane daha," dedim, zaten vücudunda aşağı doğru ilerliyordum, her santimini tapılmayı hak ettiği şekilde öpüyordum.

"Ne?" Sesi şaşkınlıkla boğulmuştu, ama aynı zamanda şehvet de durmaya hazır olmadığını doğruluyordu.

"Bir kez daha boşalmanı istiyorum bebeğim." Bir kez daha sertleşmiş meme ucunu ağzıma aldım, diğerine geçmeden önce dilimi üzerinde kaydırdım.

Dakikalar geçti, ağzım ve ellerim göğüslerinde, sıkıyor, ısıyor, vücudunu seviyordum. Parmakları saçlarımdaydı, tırnakları kafa derimi çiziyordu ve en güzel sesler kulağımın içinde yeni favori melodimi oluşturuyordu.

Dudaklarım karnının alt kısmına ulaştığında, titreyerek nefes aldığını fark ettim.

Dizlerini tuttum, yarattığım karmaşayı görebilmek için onları birbirinden ayırdım. Ve ne manzaraydı ama.

Teni kırmızının bir tonuydu ve bunu görünce gurur duydum. Yarın bunu hissedecekti, bu gecenin kanıtını hissedecekti ve bunu bilmek beni tekrar sertleştirmeye yetti.

Döllerim ıslaklığıyla birlikte ondan damlıyordu. Tek istediğim onu bir kez daha yutmak, o kayganlığı sikimin etrafında bir kez daha hissetmekti. Ve onun tadına bir kez daha baktıktan sonra bunu yapacaktım.

Yapmak zorundaydım. Çok lezzetliydi, nasıl yapamazdım ki?

İki parmağımla döllerimi tekrar içine ittim ve aynı zamanda ağzımı amına götürüp yaladım. Tadına bakınca içimden sahiplenici bir hırıltı çıktı.

"Flora?" Başımı kaldırıp ona baktım, o da bana bakmak için elinden geleni yaptı ama gözlerini zorlukla açık tutabildi.

Dilimi onun güzel amcıına soktum ve d llerimin tadını onunkilerle karıştırdım.

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

"Eğer başka bir erkeğin sana dokunmasına izin verdiğini öğrenirsem," diye başladım, sonra dişlerimi hassas, şışmış klitorisinin üzerinde gezdirdim. Flora irkildi ve hemen ardından inledi. O kadar mükemmeldi ki. "Bana ait olana dokunmaya cüret ettiği için ona ölene kadar işkence etmemi izleyeceksin, anlaşıldı mı?"

Başını salladı ama beni gerçekten duyduğundan emin değildim.  nemli değildi çünkü ben her zaman sözümü tutardım ve duysa da duymasa da ne kadar acımasız olabileceğimi öğrenirdi.

"Seni tekrar becereceğim. Ve tekrar. Ve yine. Gözlerini açık tutamaz hale gelene kadar, tamam mı sevgilim?"

Flora bir kez daha başını salladı ama bu sefer beni gerçekten duymuştu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Çaresiz

"Kendi hayatımla çok meşgulüm"-Softcore, The Neighbourhood

Kai Auclair

"Bunu imzalayabilir misiniz?" Ares yeni ofisime girerken sordu. Birinci katta, normalde ikimizin de artık dokunmadığı ama atılamayacak kadar pahalı olan eşyaları saklamak için kullandığımız küçük bir odaydı. Orayı temizlettim ve yeniden düzenlettim.

Lola'ya bakacak kimsem olmadığı için bugün evden çalışmaya karar verdim çünkü büyükanne ve büyükbabası onu bu sabah Hawaii'ye beş günlük bir geziye götürmek için geri getirdiler ve okulu kapalıydı. Flora evdeydi ama onu çocuğumla yalnız bırakamazdım.

Ares önüme bir yığın kâğıt koydu, sonra oturdu. "Senin okulda olman gerekmiyor muydu?" diye sordum.

Başını salladı. "Bütün gece uyanıktım. O sınava iyice dinlenmiş ve gerçekten konsantre olabileceğim bir zamanda girmek istiyorum, bu yüzden evde kaldım."

Bu bana saçma bir bahane gibi gelmişti ama doğrusu okula gidip gitmemesi umurumda bile değildi. Bu onun eğitimiydi, benim değil.

"Sana söylemiştim, sınavdan önceki gece bir arkadaşının evinde kalmak aptalca bir fikir." Yığının en üstündeki kâğıda baktım, şimdiden hepsini gözden geçirmekten korkuyordum.

Ağabeyim okula gitmeden bir saat önce imzalamam gereken bir yığın kâğıt verirdi ve tabii ki bunları ağabeyime geri vermek için son gündü.

öğretmenler, bu yüzden sadece yirmi dakika içinde gözden geçirmem gereken bir sürü şey vardı. Bunlar genellikle günlük geziler, devamsızlık notları, sınavlar ve bunun gibi şeyler hakkındaydı. Şaşırtıcı bir şekilde, öğretmenleri tarafından eve hiç olumsuz not gönderilmedi. Beni hiç aramadılar bile.

O zamanlar tam tersiydim, ama kaçtıktan sonra öğretmenlerimin artık arayacak kimsesi yoktu, bu yüzden durdu.

"Aslında," diye güldü Ares, "evdeydim."

Gözlerimi kaldırdım. Evde olmasına imkan yoktu. Bana geceyi başka bir yerde geçireceğini söylemişti. Flora ve ben evi kendimize ayırmıştık, ona izin vermemin tek nedeni buydu... Şey, lanetleneyeceğim.

"Yani, video oyunları oynamakla meşgul olduğun için mi uyumadın?" Bundan şüpheliydim ama diğer seçenekten daha iyiydi.

"Başka seçeneğim yoktu, değil mi?" İç çekerek sandalyeye daha da gömüldü. Utanç dolu bir kızarıklık yanaklarını kapladı. "Biliyor musun, çok uzun bir süre boyunca sonsuza kadar yalnız kalacağına ikna olmuştum. Hatta neden bir kız arkadaşın olmadığını her sorduğumda bunu doğrulamıştın. Ne oldu?"

"Flora'nın neden burada olduğunu biliyorsun." En azından bazı açılardan. "Fazla seçeneğim yoktu."

"Evet, yaptın ama bununla savaşmayı reddettin," dedi. "Ve şimdi onu beceriyorsun, oysa bana onun asla bir eşten fazlası olamayacağını söyleyen sendin. Dün gece kulağa her şeyden daha fazlası gibi geliyordu."

"Üzerinde çalışıyorum, tamam mı?" Tam olarak ne üzerinde, artık emin bile değildim. Hâlâ gitmesini istiyordum elbette ama sonra o videoyu ele geçirip yok ettiğimde ve o tekrar özgür kaldığında neler olacağını düşündüm.

Daha sonra ona yaklaşıp dokunacak olan tüm erkekleri düşündüm.

Dikkatimi dağıtmak için beşinci kâğıdı da okudum. "Bu... baloya katılacak mısın?"

"Hayır. Bu aptalca. Zaten bunun için vaktin de yok."

"Ben mi?" Sayfayı bir kez daha gözden geçirdim, kardeşimin oraya gitmesi için benim katılımımın zorunlu olduğu yeri bulmaya çalıştım.

Öğrenci(ler)in ebeveynleri ve/veya velileri, yiyecek veya içecek bağışında bulunarak ve etkinlik süresince konuklara atıştırmalıkların dağıtılmasına yardımcı olarak etkinliğe katılacaklardır.

"Gelecek ayın ilk Cuma günü," dedi ama ben bunu zaten biliyordum. "Cuma geceleri hep yoksun."

Yukarı baktım. "Ares, eğer gitmek istersen zaman yaratabilirim." Okulunun ara sıra düzenlediği tuhaf gecelerin hiçbirine katılmamıştı ve sanırım bunun nedeni benim gerçekten orada olacak vaktimin hiç olmamasıydı. Her seferinde bir velinin katılımını zorunlu tutup tutmadıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama eğer öyleyse, Ares'in hiç katılmamasına şaşmamalı.

O kağıtları bana hiç göstermedi bile, ben de gitmek istemediğini düşündüm. İlk kez davetiyeyi okumama izin veriyordu. Öğrencilerin çoğu on sekiz yaşın altında olduğu ve okul saatlerinden sonra okulda olmak için bir velinin onayına ihtiyaç duydukları için hala imzalanmaları gerekiyordu.

"Peki, gitmek istiyor musun?" Tekrar sordum. Sonra yavaşça, belli belirsiz başını salladı.

Katılacağını belirten kutucuğu işaretledim, ardından toplamda kaç kişi olacağımızı doldurmaya geçtim. Tam ikisinin eğrisini çizmişken fikrimi değiştirdim ve yerine üç yazdım. Eğer bütün bir akşamı gençlerin aptallıklarını izleyerek geçireceksem, nişanlığımın da benimle birlikte acı çekmesi gerekiyordu.

Kağıdı imzaladım ve kardeşime uzattım.

Önce ona, sonra bana baktı. "Üç mü? Bence Lola'nın canı çok sıkılırdı."

"Flora."

"Doğru."

Her bir kağıdı okumayı bitirip imzaladıktan ve Ares'e geri verdikten sonra ayağa kalktı ve

ve odadan çıkmak üzereyken arkasını döndü. "Kai, lütfen bir grup liseliyi öldürme, tamam mı?"

"Neden yapayım ki?"

"Çünkü onu getirirsen, ona bakarlar. Yani, ona bakarlar." Başımı eğdim. "Nişanlın bir tür av, biliyor musun? Şimdi onu bir grup insanla bir odaya koy-"

Elimi kaldırdım. "Sadece... git."

Kardeşimin bana bir grup gencin Flora'ya nasıl aşık olacağını açıklamasını bir saniye daha dinlemek zorunda kalsaydım, okulun yarın hala ayakta kalacağını garanti edemezdim.

"Hayır, efendim, üzgünüm. Bay Adams'ın bilgisayarı çok güvenli. Eğer girmeyi deneseydik, fark ederdi," dedi IT ekibimin başı. Bu insanlar aptal bir bilgisayarı bile hackleyemiyorlarsa ne işe yarıyorlardı?

Ne de olsa onlar hacker'dı.

Zaten bir süredir bunun üzerinde çalışıyorlardı. Genellikle istediğim sonuçları birkaç saat içinde alırım. "O zaman bir şeyler yap, Sean." Sanki yaşlı bir adam Chandler Adams, hacker ekibimin bile iz bırakmadan erişemeyeceği kadar güvenli bir bilgisayara sahip olabilirdi. Bu imkansızdı.

Tabii...

"Sana ne kadar ödüyor?" Sesim her zamanki gibi monoton ve katıydı.

"Efendim?"

Öfke kan dolaşımımı zehirledi. "Adams bana bu saçmalıkları anlatman için sana ne kadar ödüyor?" Sean, Adams'tan çok daha tehlikeli adamların bilgisayarlarına girmişti, bu yüzden "çok güvenli" bahanesinin gerçekten inandırıcı olduğunu düşünüyorsa, yanlış düşünüyordu.

"O, uh... o değil, efendim."

Evet, doğru. "Sana bir kez daha soracağım, Sean." Ekranın arkasından ona baktım, gözlerim öfkeyle kısılmıştı. "Sana ne kadar ödüyor?"

Adams'ın Sean'ı nasıl bulduğu, benim için çalıştığını nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama her halükarda bunun bir önemi yoktu. Sean çok yakında ölecekti.

Bana ihanet eden insanların hayatta kalmaya hakları yoktu. Benimle ilişkiye girmeden önce olası ihanetin sonuçlarını biliyorlardı.

"Efendim değil... lütfen. Adams değil."

"O zaman bana ihanet etmen için sana kim para ödüyor?" Bu sefer sakince sordum.

Bir vuruş geçti. Ve bir tane daha. Sonra bir tane daha ve hâlâ konuşmuyordu. Ne kadar uzun süre sessiz kalırsa, cevabı o kadar netleşiyordu. Adams Sean'a bana ihanet etmesi için para verdi.

Takım elbise ceketimin içinden silahımı çıkardım, sonra sandalyemde arkama yaslanırken namlusuyla çenemi ovuşturdum. Şu an için tek güvenliğinin bu görüşmenin yüz yüze olmaması olduğunu fark ettiğinde gözleri kocaman oldu.

Yüz yüze olsaydı, Tanrı bilir, sevgili Sean'ımız Şeytan'la çoktan tanışmış olurdu.

"Bavullarını toplayıp ülkeden kaçmayı denemeni öneririm, Sean. Çünkü seni elime geçirir geçirmez, o berbat hayatın için yalvaracaksın."

Sean aramayı hemen sonlandırdı, tek yapabildiğim burada oturup onun saflığına başımı sallamaktı. Görünüşe göre insanlar para için her şeyi yapabiliyor, hatta kendi hayatlarını bile tehlikeye atabiliyorlardı.

Ama Sean gidince, kafamda garip bir sızı hissettim. Daha önce hiç olmayan bir yanma.

Yenilgi.

Şimdilik elim kolum bağlıydı.

Neredeyse Kasım ayının sonuydu, Flora taşınalı üç ay olmuştu. Adams'ın elindeki videonun tam sayısını öğrenmeye çalıştığım tam üç ay.

Elimde hiçbir şey yoktu. Numaralar hakkında bilgi yok. Onları nerede sakladığı hakkında bilgi yok. Hiçbir şey yoktu.

Sekiz ay içinde Flora ve ben evlenecektik. Sekiz ay kulağa hiçbir şeymiş gibi gelebilirdi ama hiçbir başlangıç noktam, planım ya da güvenebileceğim insanlar olmadan bu işin içinden nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu evliliğin gerçekleşmesini nasıl engelleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Sonra aniden, içeri girmeden bir süre önce biri kapımı çaldı. Flora, dar, siyah, kalçalarının ortasındaki elbisesiyle orada duruyordu. Siyah topuklu ayakkabıları ve kırmızı, öpülesi dudakları.

Kapıyı çalması bir mucizeydi.

"Babam aradı," dedi ve kapıyı arkasından kapattı. "Akşam yemeğine gelmemizi istiyor."

"Hayır."

Flora düzleştirdiği saçlarını omuzlarının arkasına taradı. "Ofisine girebilirsin."

İçeri girsem bile ne yapmam gerekiyordu? Chandler çok zeki biri değildi ama videoyu ofisinde bir yere sakladığı tek bir USB bellekte tutmayacağını çok iyi biliyordu. Dijital olarak ve sabit disklerde, depolama birimlerinde saklanan kopyaları olduğundan emindim. Hatta muhtemelen bazı kopyaları başkalarına da göndermiştir.

Onları asla bulamam.

"Evleneceğimizi kabul etmek zorundayız, Flora. Yapabileceğimiz başka bir şey yok." Benim için çalışmaya istekli yeni bir hacker bulmak sorun değildi, sorun olan o kişinin dediklerimi yapacağına güvenmekti.

Flora kollarını göğsünde kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Tanrım, çok eziksin," dedi. "Üç ay önce evlenmemizin mümkün olmadığını söylemiştin. Bunu durdurmak için her şeyi yapacağını söyledin ve şimdi tüm inancını mı kaybettin? Vay be. İnsanların senden neden korktuğunu anlamıyorum, gerçekten. Sen mızımız bir çocuksun, Key."

Bir an için silahıma baktım ve ona ateş etmeyi düşündüm. Onu öldürmek için değil, ama ses tonuna dikkat etmesi gerektiğini bildirmek için, ama tereddüt ettim.

Neden tereddüt ediyordum ki?

Aklından geçenleri söylemeye, bana hakaret etmeye cüret eden herkes şimdiye kadar kurşunlarıma hedef olurdu. Flora Adams'ın farkı neydi?

"Baban en iyi hackerıma benden bilgi saklaması için para verdi, tamam mı?" Silahımı masanın üzerine fırlattım, zaten ona ihtiyacım yoktu. "Bilgisayar korsanlığı hakkında bir bok bilmiyorum Flora. Ve bilseydim bile, babanın o videodan kaç tane kopyası olduğuna dair tahmini bir sayı elde edemezsem, durumumuz hakkında asla bir bok yapamam. Dosyalarını hacklemek hiçbir zaman bir sayı bulacağımızı garanti etmedi; bu en başından beri bir riskti. Ama artık dışarıdaki tek bir kişiye bile güvenemeyeceğime göre, garanti olan tek şey lanet olası düşünümüz."

Flora sessizdi ama şaşırmış ya da sinirlenmiş görünmüyordu. Aslında düşünceli görünüyordu, sanki bana söylemeden bir şeyler planlıyormuş gibiydi.

"Ne oldu?" Sordum, çünkü bilmem gerekiyordu.

"Sterlie yardım edebilir."

Kız kardeşi mi? Sterlie tam bir azizdi. Çok neşeli ve pembeydi. O kadın en basit matematiği bile yapamazdı, bu yüzden bize hiçbir şekilde yardım edemezdi.

"Bilgisayar korsanlığı hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir ama bence videoyu bilseydi babama memnuniyetle sorardı. Babamdan bilgi alma konusunda her zaman iyi olmuştur. Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum ama bunu yapabilecek biri varsa o da odur. Ayrıca, Sterlie evlenmemizi bizden daha fazla istemiyor. Kimseye tek kelime etmez."

Bundan nefret ettim.

"Ve sen kimseye güvenemeyebilirsin, ama dışarıda babamın batışını senden daha çok görmek isteyen biri daha var," dedi ve birden onu dinlemekten daha çok ilgimi çekti.

"Kim?"

"Milo."

Güldüm. Gerçekten güldüm. "Evet, doğru."

"Ona hâlâ bir milyon dolar borçlusun. Sen bunu geri ödeyene kadar, o senin hayatına daha çok değer verecek." Omuz silkti, sonra bana yaklaştı. "Bana gerçekten ilginç bulabileceğin bazı bilgilere sahip olduğunu söyledi ve belki de kalbinde bana güvenmeyi bulabilirsen, ona bir şans verebilirsin."

Başka bir adım.

Neden aslında ona borçlu olmadığım paradan bahsetti?

"Sana güveniyor olmam ona herhangi bir şans vermem gerektiği anlamına gelmiyor."

Şimdi tam önümde durmuş, güzel kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. Bir eli omuzlarıma uzandı ve onu kucağıma oturması için aşağı çekmekten kendimi alamadım.

Ellerim belindeydi ama bir tanesini elbisesinin eteğinin altına sokmak, dün geceki sesleri bir kez daha çıkarmasını sağlamak istiyordum.

"Ona güveniyorum, Kai," dedi. "Milo bizim için yararlı olabilecek bir bilgiye sahip olduğunu söylediğinde, buna yürekten inanıyorum."

"Ona evleneceğimizi çünkü babanın bana şantaj yaptığını söyledin mi?" Başını salladı. "Gördün mü, demek ki sadece bunu öğrenmiş olabilir."

Omuz silkti. "En azından onu dinleyebilirsin."

"Neden ben?" Yani, o adam benden nefret ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, Tartarus'taki üyeliğimi neden hâlâ sonlandırmadığını bile bilmiyordum.

"Çünkü ikiniz birlikte çalışırsanız, dağları yerinden oynatabilirsiniz."

Bunu kendi başıma yapabildim, çok teşekkür ederim.

"Neden ona borçluyum?" diye sordum. Bundan daha önce de bahsetmişti ama hiç cevap alamamıştım.

Kimseye borcum olması mümkün değildi ve eğer gerçekten varsa, neden yıllar önce geri istemedi?

"Bana kardeşinin ondan çaldığını, geri vereceğini söylediğini ama asla vermediğini söyledi."

"Ares?"

"Ethan."

Evet, çok daha mantıklı geldi. Ares... nazikti. Ya da en azından daha nazikti. Ethan ve benim gittiğim yoldan gideceğini hiç hissetmedim. O çocuk bizden daha akıllıydı ama yine de insanlar her zaman değişir.

"Tamam ama bunun benimle ne ilgisi var?" Son baktığımda, o parayı çalan ben değildim. Ve şu anda bunu ilk kez duyuyordum.

"Bilmiyorum ama Milo bu işten kâr elde ettiğinizi söyledi, yani ona borçlusunuz. Ona kendin sor, eminim sana tüm detayları vermekten mutluluk duyacaktır. Ve ona borcunu ödediğinde, bize yardım edebilir."

Ona mı sorayım? Hayır. "Etrafta yeterince parası var. Bir milyon ona zarar vermez."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yardım Eli

"bu küçük oyunları oyna"-Go Fuck Yourself by TwoFeet

Flora Adams

Kai, Sterlie'ye söylemeyi kabul etti ama yüzde yüz gerekli olmadıkça Milo'yu bu işe karıştırmayı reddetti.

Sterlie'yi arayıp her şeyi anlattıktan sonra -ya da en azından bildiklerimi, çünkü Kai'nin elindeki bilgilerin çoğunu benden sakladığına ikna olmuştum- bize yardım etmeyi hemen kabul etti.

Dışarıdaki herkese göre Sterlie bir melek gibi görünüyordu ve belki de öyleydi ama melekler bile dünyayı alt üst edebilirdi. Onun melekliği sadece faydalıydı. Babamız onun kötü niyetli olduğunu düşünmezdi herhalde.

O, hiçbir şeyi kavrayamayacak kadar saf olduğuna inanılan gün ışığı çocuğu. Ama zekiydi. O kadar akıllıydı ki, eğer böyle davranmaya devam ederse insanların onu umursamayacağını biliyordu. Ona acıyacaktı, onun için her şeyi yapacaklardı, çünkü bunu kendi başına yapamayacağını düşünüyorlardı.

Ama o tehlikeliydi ve haklı olduğumu anladığında Kai'nin yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyordum.

Sterlie bizi kapıda karşıladığında, "Bir planım var," dedi. Babam muhtemelen hâlâ ofisindeydi, bizi karşılamaya bile gelmemişti. Odadan çıkmaya ancak akşam yemeği servis edildiği anda cesaret edebilmişti, bu yüzden konuşmak için zamanımız olduğunu biliyorduk.

"Bir plan mı?" Kai sesinde güvensiz bir şeyle tekrarladı.

Sterlie'nin yüzü karardı, neşeli halinin her zerresi kayboldu. "Bana sıfır beyin hücrelerine sahipmişim gibi bakma, Kai."

Bu uzun bir akşam olacaktı.

"Merhaba." Lola kız kardeşime el salladı ve sanırım Sterlie onun orada olduğunu ancak o zaman fark etti. Ares evde kaldı ama Kai gelmek istediği için Lola'yı getirdi.

"Aman Tanrım." Sterlie hemen diz çöktü ve Lola'nın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sen hayatımda gördüğüm en şirin turtasın."

Lola kıkırdadı. "Teşekkür ederim. Çok güzelsin!"

"Her neyse," diye araya girdi Kai, Sterlie başka bir şey söyleyemeden, ama Lola'nın tepkisine bakılırsa, babasının konuşmaları önceden bitirmesine alışkındı. Bu beni kesinlikle şaşırtmazdı. "Bizi içeri davet edecek misin, yoksa yine gidebilir miyiz? Açıkçası gitmek kulağa daha hoş geliyor."

Sterlie başını kaldırdı. "Seni içeri mi davet etti?"

Gözlerimi devirdim ve kız kardeşimin yanından geçtim. Bizi içeri davet etmek zorunda değildi, burası onun evi bile değildi. Ve buraya istediğim gibi girip çıkmaya en az kız kardeşim kadar hakkım vardı.

Sterlie onu giriş holünde gezdirirken Lola, "Babamın çok daha büyük bir evi var," diye yorum yaptı, Kai onun her hareketini takip ediyordu. Lola'nın yanında kendisi ve Ares dışında herkese güvenmiyordu ve sanırım bunun nedenini bir dereceye kadar anlıyordum. Beni bile onun yanında istemiyordu.

"Şimdi öyle mi?"

"Evet. Arka bahçemizde bir basketbol sahamız var ama ben orada hiç oynamıyorum çünkü çok küçüğüm. Ama ne yapıyorum biliyor musun?" Lola hikayesini anlatmak için izin istercesine dönüp Kai'ye baktı. Kai ne itiraz etti ne de

kabul etti, bunu devam etmesi için bir işaret olarak gördü. "Bazen babam beni dışarı çıkarıyor ve nasıl ateş edileceğini öğretiyor."

Gözlerim açıldı. Bunu daha önce hiç görmemiştim. "Çemberler, değil mi?"

Lola başını salladı, gözlerime inanamayacağım kadar kırgın görünüyordu. "Hayır, Flora, aptallar. Gerçek bir silahla."

Kai'ye baktım ve o da hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. Aslında, altı yaşındaki bir çocuğa silahı nasıl doğru kullanacağını öğretiyor olması onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi; neredeyse mide bulandırıcıydı.

Yine de Lola'nın daha önce silah kullanmayı bildiğinden bahsetmişti, bu yüzden belki de bunu söylediğini duymak beni şaşırtmamalıydı. Ama beni korkutmak için şaka yaptığını düşünmüştüm.

"Planın nedir?" Kai babamın yanımızda olmadığından emin olmak istercesine etrafına baktıktan sonra sordu. Belki de bunu babamın evinde konuşmak verdiğimiz en akıllıca karar değildi. Yine de, göz önünde saklanmak gerektiğini söylerler.

"Bilmek istemez miydiniz?" Yemek odasına girer girmez Sterlie her zamanki yerine oturdu.

Lola kız kardeşimin hemen yanına oturdu ve hemen Sterlie'nin elini tutarak sanki Lola bugüne kadar hayatında hiç bilezik görmemiş gibi bileziklerine bakmaya başladı. Onlara o kadar dalmıştı ki Kai ona bir soru sorduğunda fark etmemişti bile.

Bununla dalga geçmek, bileziklerin ikinci sırada gelmesini Kai'nin yüzüne vurmak istedim ama babamın önünde hâlâ yakınlaşıyormuşuz gibi davranmak zorunda olduğumuz için kendimi Kai'nin yanına yerleştirdiğimde, aniden elini kalçama koydu. Vücudumdaki tüm kaslar kasıldı ve tüm düşüncelerimi unutmama izin verdi.

Dokunuşu sert ama nazikti. Ateşliydi ama yatıştırıcıydı. Kafa karıştırıcıydı.

Tek bir dokunuşla, dün geceki her olay beynime geri döndü. Her öpücük, her sevimli yorum, ellerinin üzerimde bıraktığı her bir nokta. Onu her yerimde hissettim.

Bir kez daha, öyle olmasını çok istedim ama aynı zamanda bu ihtiyacı bedenimden söküp atmak ve sokağa atmak istedim.

Ne cüretle kafamın içine böyle girer?

Dün gece aptalca bir hata yapmıştım ve her adım atışımda bunu hissediyordum. Bunun tekrarlanmasına izin veremezdim. Temiz bir kafaya ihtiyacım vardı, mantıklı düşünmeliydim. Garip bir çekim özgürlüğümü mahvetmeyecekti.

"Elbette, size etrafı gezdirebilirim." Sterlie de Lola gibi ayağa kalktı.

Lola kız kardeşimin elini tuttu ve mutlu bir şekilde onu yemek odasından çıkarken takip etti. Beni çok şaşırtan bir şekilde Kai hiç itiraz etmedi. Genelde Lola'ya karşı çok korumacıydı. Sterlie'nin ona evi gezdirmesine izin vermek onun karakterine hiç uymuyordu.

Kai bana doğru eğildi ve bir sonraki derin sesinin kulaklarımı doldurmasını beklerken kalbimin nasıl daha hızlı attığını hissedebiliyordum. "Ağrın var," diye konuştu sessizce.

"Hayır," diye yalan söyledim.

"T'es sûre de ça?" [Elini daha da yukarı kaldırdı ve sanki kendimden başka biri tarafından kontrol ediliyormuşum gibi, bacaklarım ona daha fazla erişim sağlayacak kadar açıldı.

Parmağının ucu külotumu sıyırdığında derin olmayan bir nefes aldım.

Tutarlı bir cümle kurabilmek için içimdeki tüm gücü harcadım. "Öyle olsaydım bile, ki değilim, yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Oh, sevgilim, beni hep hafife alıyorsun." Külotumu kenara itti, sonra hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı. Yalnız olmasak bile umursadığından şüpheliydim.

Bir parmağım amıma girdi ve nefesimin kesilmesine engel olamadım.

İçimde bir alarm çaldı. Babam her an aşağıya gelebilirdi. Sterlie her an Lola ile geri gelebilirdi.

İkincisi.

Ondan nefret ediyordum. Kai'nin becerikli parmaklarının yakınımda olması için hiçbir neden yoktu. İnmek isteseydim, bunu kendim yapabilirdim.

Yine de... tüm bu nedenler ondan durmasını istemek için yeterli değildi.

Bir yanımda yakalanma ihtimali düşüncesiyle ıslanıyordu, sonra halka açık bir yerde değil de çocukluğumun geçtiği evde olduğumuzu hatırlayınca vazgeçtim. Ama sonra başka bir parçam zaten umursamayacak kadar kafasının içindeydi.

Kai kendisine en yakın olan bacağını kavradı ve beni daha geniş açması için kendi bacağının üzerine kaldırdı.

"Çok yaramaz bir kızsın Flora," diye fısıldadı kulağıma, dudaklarının tam arkasına bastırdığını hissetmeden önce. "Baban buraya gelse ve beni yemek masasında kızını parmaklarken görse ne derdi?"

Yutkundum, neredeyse atlayıp kaçırmaya hazırdım, ama parmağını içimden çıkardı ve iki parmağını tekrar içeri soktu.

İnledim, sonra başım omzuna düşmeden önce hemen elimin tersiyle ağzımı kapattım. Elim kalçasını kavramak için uzandı. Tırnaklarım vücuduna batıyordu ve uyguladığım baskıdan dolayı kırılmak üzere olduklarından emindim.

"Söyle bana," diye homurdandı. "Güzel kelimelerini kullan, Flora. Bana ne olacağını söyle."

"O-" Başparmağı klitorisimi bulduğunda bir nefes çektim. Ağzını tekrar üzerimde istiyordum, sikinin içimde olmasını istiyordum ama bunları yüksek sesle söyleseydim Kai'nin beni burada, yemek masasında sikmekten çekinmeyeceğini biliyordum. Sadece beni küçük düşürmek için bile olsa.

Anladığım kadarıyla hiç utanması yoktu. Ama benim hâlâ biraz onurum vardı ve bunu elimden geldiğince uzun süre koruyacaktım.

"Kai, lütfen." Kalçalarımı hareket ettirdim, kendimi onun eline sürterken bir tür sürtünme yaratmaya çalıştım. Çaresizliğime kıkırdadı.

Pantolonunun içindeki aletine bir göz atmaya çalıştım, içimdeki parmaklarından benim kadar etkilenip etkilenmediğini ya da tüm bunların onun için sadece bir oyun olup olmadığını merak ettim. Ama hiçbir şey göremedim. Siyah takım elbisesinin pantolonu olası bir çıkıntıyı gizlemekte harikalar yaratıyordu ya da belki de benim görüşüm şu anda o kadar iyi çalışmıyordu.

Elimi kasıklarına uzatmaya çalıştım ama Kai boştaki elini bileğime dolayarak beni durdurdu.

"Eğer bana dokunursan, Flora, seni burada beceririm. Bunu isteyeceğini sanmıyorum." Kulağa bir uyarı gibi geliyordu ama aklımın bir köşesinde şöyle bir düşünce vardı: Ne olmuş yani?

Onu içimde istiyordum, her santimini hissetmek istiyordum. Dün gece vücudumu hiç kimsenin yapmadığı, daha önce bir erkeğe asla izin vermediğim şekillerde çalıştırmıştı. Boşalmak için yalvardım ve boşaldıktan sonra bile bir orgazm daha yaşamak için ısrar etti.

Elimi tekrar kalçasına koydu ve normalde bir yastığa tutunur gibi ona tutunmama izin verdi. Elim sıkı, bacağını sıkı. Onu incitmem umurunda değildi.

"Bunu yapabilirsin, sevgilim. Benim için gel."

Başımı omzuna doğru salladım, bu sefer ona itaat etmeyi reddettim, ama o bunu gerçekten zorlaştırdı.

Parmakları hiç acımadan, çok ustaca içime girip çıkıyordu. İçimde kıvrıldılar, G noktamı fırçaladılar. Birden yüksek sesle inlemeye başladım, nefes nefese kalmıştım.

Bacaklarım titriyordu ve başım dönüyordu.

"Yapamam-" Klitorisime baskı uyguladığında nefesim kesildi.

Parmaklarıyla yaptığı her itiş odayı ıslak seslerle dolduruyordu ve ben damladığımı hissedebiliyordum. Bu işkenceden zevk aldığından emindim.

"Evet, yapabilirsin."

Üçüncü bir parmak daha eklerken yüzümü omzuna bastırdım. Onu ısırdım bile ama umursamıyor gibiydi.

Parmakları içime daha hızlı girerken inilti ben ter etti. Zevk damarlarımda dolaştı ve kalçalarım onun eline karşı tekrar tekrar yuvarlandı, ta ki her bir

Bedenimdeki sinirler mutlulukla dolup taşıyordu ve artık hiçbir şeyin önemli olmadığı bir bulutun üzerinde süzülüyordum.

"Aynen böyle, Flora. O güzel amcığının parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissedeyim."

O kadar sert boşalırken bir kez daha omzunu ısırdım ki hayatta olduğumu unuttum.

Kai parmaklarını içime pompalamayı hiç bırakmadı, ancak vücudum gerildiğinde ve orgazmım içimden hızla geçtiğinde yavaşladı. Sadece yüzümü çevirdiğimde durdu ve şimdi nefesimi tutmaya çalışarak tekrar omzuna yaslandı.

Parmaklarını içimden çıkardığında, bir an şikayet etmek, devam etmesi için yalvarmak istedim ama zamanımız olmadığını biliyordum.

Sonra parmaklarını ağzına soktu ve dölleri emdi.

"Çok lezzetlisin sevgilim," dedi, başını çevirdi ve benimkinin tepesine bir öpücük kondurdu. "Eve döner dönmez, seni bayıltana kadar sikmemi engelleyecek hiçbir şey olmayacak."

Boğazımı temizledim, yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kurudu.

Ciddi olamazdı. Kai sadece beni öldürmeye çalışıyordu ve bunu gerçekten yapabileceğinden korkuyordum.

Parça parça savunmamı yıkıyor, mümkün olan her parçamı çalıyordu. Eğer dikkatli olmazsam, beni mahvedecekti.

Kai külotumu tekrar yerine koymak için elini kalçalarımın arasına uzattığında aynı anda başımı omzundan kaldırdım. Sonra sağ uyluğuma uzandı ve bacaklarımı kapatmak için diğer uyluğuma doğru itti.

Burada oturmak ve hiçbir şey olmamış gibi davranmak çok garip hissettiriyordu. Biraz da iğrençti çünkü temizlenmeyi çok istiyordum ama Kai'yi yalnız bırakırsam babamın o sırada dışarı çıkmaya karar vereceğini biliyordum,

bu evden geriye hiçbir şey kalmazdı. En azından kül ve belki birkaç büyük kırık duvar parçasından başka bir şey.

Kai'ye bakmaya çalıştığımda birden omzunda kırmızı bir leke fark ettim.

Ruj sürdüğümü unutmuşum.

Bembeyaz gömleğinin üzerinde vişne renginde zengin bir leke vardı. Elbette bugün siyah yerine beyaz giymeye karar vermişti.

Beni öldürecekti. Ama daha da önemlisi, babam bunu görürse onu öldürecekti.

Ama daha da endişe verici olan şey rujumun artık kesinlikle yerinde olmaması ve dudaklarımın her tarafına yayılmış olmasıydı.

Bir el aynası bulmak için hızla çantamı karıştırdım, ancak onu Kai'nin evinde bırakmış olmam gerektiğini fark ettim. Her zaman yanımda bir tane bulundururdum çünkü aynaya ne zaman ihtiyacım olacağını asla bilemezdim, peki nasıl oldu da bugünü tek istisna olarak seçmeyi başardım? Belli ki havada bir şey vardı.

"Kai," dedim sessizce, acil durum makyaj mendillerimden birini çıkarırken. Yardım isteyeceğim en son kişi oydu ama ne de olsa başıma gelen talihsizliğin sebebi oydu, bu yüzden pisliği o temizleyebilirdi.

Ona baktığımda, makyaj mendilini elimden almadan önce tek kelime etmem gerekmedi. Kai daha iyi görebilmek için çenemi hafifçe kaldırdı, sonra dudaklarımın etrafındaki ruju silmeye başladı. Bunu yaparken o kadar odaklanmış görünüyordu ki, sanki makyajımı olduğundan daha fazla bozmak istemiyordu.

Ne zaman dudaklarımın dış hatlarına ulaşırsa, ekstra dikkatli olur, ekstra yavaş hareket ederdi. Tek yapabildiğim izlemektir. Bir tuğla duvar yerine bir insan gibi görüldüğü her saniyeyi yakaladım. Muhtemelen dudaklarımın ortasına çok fazla girdiğinde kaşlarının kendine yönelik bir öfkeyle birbirine yaklaştığı her anı.

Kai bazen çok sevimli olabiliyor, sonra bir bakıyorsunuz yine aynı eski sinir bozucu pislik oluvermiş.

İşi bittiğinde Kai beni usulca öptü. Öpücüğünün şefkati karşısında kalbim küt küt atmaya başladı ama yüzeye çıkmak isteyen sersemliği hemen üzerimden attım.

Makyaj mendilini atmam için bana geri vermedi, bunun yerine ayağa kalktı ve kendisi yapmak üzereydi, ama onu durdurdum.

Elini tuttum ve kirpiklerimin arasından ona baktım.

Benden çok daha uzun boyluydu ve bazen bu gerçekten korkutucu oluyordu. Diğer zamanlarda, şu anda olduğu gibi, bana öfkeli bir bakış yerine yumuşak gözlerle baktığında, boyu hiçbir şey değildi, gerçekten. Sadece bir boydu, korkutucu bir yanı yoktu.

"Ben, uh..." Gömleği için kızacak mıydı? "Gömleğin." Omzunu işaret ettim. "Özür dilerim."

Kai daha iyi görebilmek için gömleğini çekti, sonra tekrar bana baktı. "Özür dileme hayatım, bu sadece bir gömlek. Bende bunlardan tonlarca var."

En azından kızmamıştı. "Eğer babam bunu görürse-"

Kai kıkırdadı. "Baban bunu görürse beni ısıracağını düşünecek. Ki... yaptın."

Oh, Tanrım. Bunu yaşamama asla izin vermezdi. "Özür dilerim." "Üzülme. Birkaç ısırık izi kimseyi incitmez."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Çöpçü Avı

"İstesem hayatını cehenneme çevirebilirim"-Living Hell, Bella Poarch

Kai Auclair

Dilimde hâlâ onun tadı vardı.

Herhangi biri her an içeri girebilecekken onu buraya getirmem zaten aptalcaydı, ama parmaklarımla döllerini emmem daha da aptalcaydı. Onun tadını biliyordum, tüm vücudu gibi hafızama kazınmıştı, bu yüzden bunu yapmama gerek yoktu. Islaklığını bir mendille silebilir, sonra da ellerimi yıkamaya gidebilirdim.

Tabii ki en eziyetli seçeneği seçmek zorundaydım. Onun tadına baktım, sonra makyaj mendilini attıktan sonra ellerimi yıkamaya gittim.

Bütün gece boyunca yüzümü kalçalarının arasına gömüp, durmam için bana yalvarana kadar onu yemeyi düşündüm.

Ama burada, beni açıkça zehirle sarhoş eden kadının babasıyla bir masada sıkışıp kalmıştım. Beş yıl boyunca bir kadına yaklaşmak gibi bir arzum olmadı. Biriyle çıkmak ya da yakınlaşmak gibi bir niyetim yoktu.

Önceliğim ailemdi. Lola'ya bakmak, ona hak ettiği hayatı vermek.

Hayatımın geri kalanında bekâr kalmaya hazırdım.

Sonra Flora çıkageldi ve birden aletim hiç rahat durmak istemedi. Tek yapmak istediğim onu memnun etmek, iyi hissetmesini sağlamak, o sesleri duymak için elimden gelen her şeyi yapmaktı. Birdenbire kendimi günün her saatinde onun içine gömülmüş olarak hayal ettim.

Çok saçmaydı.

"Sana daha önce iletişim bilgilerini gönderdiğim düğün organizatörünü aradın mı?" Chandler Flora'ya sordu. Varlığını görmezden geldi, sadece ara sıra bana doğru bakmaya cesaret etti.

Böylesi daha iyiydi. Gözleri daha sık üzerimde olsaydı, bu evden o hâlâ nefes alırken çıkacağımı garanti edemezdim.

Kanada genelinde milyonlarca düşmanım olsa da, son zamanlarda en kötü düşmanım o olmalı. Chandler Adams olmasaydı, hâlâ saygınlığımı koruyor olurdum. Hâlâ kafam rahat olurdu ve uyandığımda aklımda Flora'nın Adams'ı sikerkenki görüntüsüyle mastürbasyon yapmak zorunda kalmazdım.

Flora başını salladı. "Evet."

Düğün planlamacılarından haberim yoktu. Zaten onlara ihtiyaç olmadığını umuyordum. Elim kolum hâlâ bağlıydı, bu yüzden istemesem bile şimdilik tek umudumuz Sterlie'ydi. Bana bir numara ya da işe yarar bir bilgi verebilirse, o zaman başka bir plan yapabilirdim.

"Ne dedi?"

Kafamdaki tüm mantıklı sesler yapmamamı söylese de elimi nişanlımın kalçasına koydum. Parmaklarım amına çok yakındı. Elimi elbisesinin altına sokmak ve onu bir kez daha parmaklamak oldukça cazipti.

Anlaşıldığı üzere, onun çözülmesini izlemek bağımlılıklarına oldukça tuhaf bir yenisini eklemişti. Liste kısaydı ve hepsi Flora ile ilgiliydi.

Harika, değil mi?

"Temmuz kulağa hoş geliyor," dedi Flora. "Sekiz ay kısa bir süre olduğu için daha önce aramam gerektiğini söyledi."

"Kısa süre mi?" Kendimi tekrarlarken buldum. "Nasıl kısa süre?"

Bir düğün organizatörünün sekiz aptal ayda bir düğün organize edememesine imkân yoktu. Sadece bir günü ya da bir haftası yoktu ve bunlar bile mümkündü.

Flora'nın gözleri benimkileri buldu, çok yumuşak ve tatlıydı. "Çünkü bizim standartlarımız var, aşkım."

Bu hiç adil değildi. Tek bir uyarı yapmadan bana öyle diyemezdi.

"Hangi standartlar?" Gerçekten de düğün planlarımızın o kadar gerisinde miydim ki neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu? Flora'nın düğünümüzü planlamaya başladığını bile bilmiyordum.

"Bilirsiniz, gözden geçirilmesi gereken büyük bir potansiyel güvenlik listesi ve-"

Sözünü kestim. "Düğün planlayıcıları güvenliği planlamaz."

Flora içini çekti. "Hayır, ama bitirmeme izin vererseniz, güvenliğin neden düğün planlayıcısının listesinde olduğunu öğrenirsiniz." Devam etmesi için elimle işaret ettim.

"Elbette, hayatım, beni aydınlat."

"Temel olarak, katılmak istediğimiz tüm insanları sığdırmak için küçük bir mekana ihtiyacımız var, ki bu maalesef küçük bir sayı değil.

."

"Küçük bir sayı değil mi?" Potansiyel düğünüm neden büyük bir düğündü? Bırakın yabancıları hayatıma kabul etmeyi, insanları bile sevmezdim. Eğer evlenecek olsaydım, Flora'nın üçüncü dereceden kuzenlerinden bir grup üçüncü dereceden kuzenin oraya gelmesine kesinlikle ihtiyacım olmazdı.

"Aman Tanrım, Key!" Flora elimi kalçasından itti ve yalan söylemeyeceğim, reddi biraz acıttı. "Bırak da konuşayım!"

"Sadece söyle!"

"SÖYLEMEYE
ÇALIŞIYORUM!"

"Uh..." Sterlie dikkatimizi çekmek için boğazını temizledi. "Belki de siz ikiniz bunu başka bir yerde tartışmalısınız? Bilirsiniz, özel olarak."

Özel. Evet.

Elimi nişanlığımın bileğine doladım ve onu sandalyesinden kaldırdım.

"Lola," dedim ve beni takip etmesi için başımı salladım. Hemen sandalyesinden fırladı ama bana doğru koşmadan önce elindeki yarı büyük bir kek parçasını bana doğru itti.

ağızına attı, sonra yolda bir parça daha kaptı.

Kesinlikle öncelikleri vardı.

Belki Lola'yı o odada bırakabilirdim ama orada kimseye güvenmiyordum. Lola altı yaşında bile kendi başının çaresine bakabilecek kapasitedeydi ama silah kullanırken benim yanımda olmasıyla, silah kullanması gerektiğinde tek başına olması arasında fark vardı.

Flora daha sonra bizi merdivenlerden yukarı, eski yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere götürdü, ama ne olursa olsun umurumda değildi. Sadece şu düşün meselesini konuşacaktık ve biz bunu yaparken Sterlie'nin de babasına video hakkında soru soracak zamanı oldu.

Ve eminim ki Sterlie'nin babasıyla yanında kimse olmadan geçirdiği zamanı kendi yararına kullanmasını bekliyordum. Elbette işe koyulmadan önce birkaç hafta bekleyecek kadar aptal değildi.

Flora'nın yatak odasına vardığımızda kızım hemen kocaman gözlerle etrafına bakındı.

Bu oda Flora'ya hiç benzemiyordu. Karanlık ama zarafet bekliyordum. Ama yanılmışım. Odası aydınlıktı, açık mavi duvarlar, her yerde ayakkabılar ve giysiler vardı. Onun üzerinde görmeye alışık olduğum türden kıyafetler de değildi. Beyaz ya da renkli, şortlu, kotlu, hatta eşofmanlıydılar.

Onu daha önce hiç eşofmanla görmemiştim.

Ve açıkçası, eğer Flora yıllar önce taşındıysa, burası nasıl bu kadar dağınık olabildi?

"Buranın senin odan olduğuna emin misin?" Görünüşe bakılırsa, Sterlie'nin olabilirdi.

"Bayıldım!" Lola çılglık attı. "Ayakkabıları deneyebilir miyim, Bayan Flora?"

Flora başını salladı ama biraz şaşırılmış görünüyordu. Bu Lola'yı hedef almıyordu, sanmıyorum. Lola'nın Flora'nın ayakkabılarını denemekten hoşlandığını biliyordu.

"İyi misin?" Ben sordum.

"Burada biri vardı," diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?"

Flora odada bir adım daha attı, sonra parlak kırmızı bir gömlek aldı, bir süre ona baktı, sonra gözleri tekrar benimkilere dönmeden önce beyaz bir dolaba doğru ilerledi. "Bu gömleğe yıllardır dokunmadım, Kai. O dolabın içinde kilitliydi. Gömlek anneme aitti. Atmaya bir türlü kıyamadım ama çok çirkin. Onun yerine kilitledim, çünkü düşündüm ki, hala bendeydi ama en azından o şeye bakmak zorunda değildim."

"Sence baban eşyalarını karıştırmış mıdır?" Flora'nın eşyalarının çoğu benim evimdeydi ve eski ofisimde düzenli bir şekilde yerleştirilmişti. Yaklaşık bir ay önce tadilatı bitirdiler ve ofisimin artık tüm evdeki en kötü oda olmasından nefret etsem de Flora yeni giyinme odasından memnun görünüyordu.

En azından ben herhangi bir şikâyet duymadım ve inanın bana, eğer bir şikâyeti olsaydı duyardım.

Demek istediğim, Flora'nın burada isteyebileceği bir şey olamazdı, en azından benim bildiğim kadarıyla. Ve Flora onun ihtiyaç duyabileceği bir şeyi saklıyor da değildi.

Ya da belki bir şey saklıyordu ama ne olduğunu bilmiyordum.

Flora başını salladı. "Daha önce hiç yapmadı."

"Yıllardır burada yaşamıyorsun," diye hatırlattım ona. "Zaman değişiyor."

"Hayır." Flora aniden bir şey hatırlamış gibi elindeki gömleği yere bıraktı, sonra koşarak dolabına gitti ve kapağını açtı. "Lütfen gitmesine izin verme," diye mırıldandı ve birden, hâlâ orada olmasını umduğu şeyle ilgilenmeye başladım.

Dolabının zemininden bir parça söktüğünde hem şaşırdım hem de etkilendim. Flora'nın masum bir kuzu olmadığını biliyordum. Hınzır bir yanı olduğunu biliyordum ama sır sakladığını ya da etrafındaki herkesten bir şeyler gizlediğini hiç düşünmemiştim.

Evimizin etrafında da bir şeyler saklayıp saklamadığını merak ettim. Belki de en önemli bilgileri benden saklıyor ve göz önünde bir yere gizliyordu. Bir dolabın zemininde gizli bir saklanma yeri ortalama, neredeyse basit bir şeydi. Bunun olacağını nasıl fark etmemiştim?

"Tam olarak neyin gitmemesi gerekiyor?" diye sordum ama sorum bir süre cevapsız kaldı.

"Hayır," diye mırıldandı, sesinde korku vardı. "Hayır. Hayır. Nononono." Flora derin bir nefes aldı, sonra yerden kalktı ve dolabında kalan tüm renkli kıyafetleri dışarı atmaya başladı. Dolabının arkasındaki küçük, iyi kamufle edilmiş bir kapıyı açtı. Bulunduğum yerden mini bir kasaya benziyordu ama şifresi ya da herhangi bir güvenliği yoktu.

Pek de güvenli olmayan kasa boştu. "Kahretsin."

Olası düşünümle ilgili tüm düşünceler ve istediğimden çok daha fazla insanın orada olacağı düşüncesi artık aklımdan çıkmıştı. Flora'yı bu kadar etkileyen her neyse, bunun benimle bir şekilde uğraşmak olduğunu biliyordum.

Parmağında yüzüğümü taşıdığı sürece, onun sorunları benim sorunlarımdı.

Dikkatini çekmek için elimi omzuna koydum. "Bu kadar korktuğun şeyin ne olduğu konusunda beni aydınlatacak mısın? Eksik olan ne?"

İçini çekti, dinlemediğinden emin olmak istercesine Lola'ya hızlıca bir göz attı. Dinliyor olsa bile Lola'nın umurunda değildi. "Bende bir kopyası vardı..."

"Of?" Ne zaman konuşma sorunu yaşadı ki? Flora benim önümde bir kez bile kekelemedi.

Bana bakmaktan kaçınırken gözleri odanın içinde dolaşıyordu ama bunu nasıl düzelteceğimi biliyordum. Nişanlımın önünde diz çöktüm, ellerimle yüzünü sardım ve onu bana bakmaya zorladım. "Flora, neyin kopyası?"

"Bir video."

"Belli ki. Ne tür bir video?" Chandler'ın benim üzerimdekiyle aynı değildi, o kadarını biliyordum.

"Şey," diye başladı, "bu bir video değil, daha çok b i r kayıt gibi."

"Tamam mı? Devam et." Bu neden bu kadar zordu?

"Chris'in dairesindeyken telefonum kayıttaydı. Ve her şeyi kaydetti." Oh.

Bu kötüydü. Bu gerçekten çok kötüydü.

"Ve bir kopyasını sakladın mı?!" Bu çok aptalcaydı. Ama bazı açılardan üstesinden gelemeyeceğim bir şey değildi, sadece keşke bana o kayıttan üç ay önce bahsetseydi diye düşündüm. "Telefonun nasıl oluyor da kayıt yapıyor?"

"Bilmiyorum. Yanlışlıkla bir düğmeye basmış olmalıyım."

Eğer aptallık onu eninde sonunda öldürmeyecekse, ben öldür e c e k t i m .

"Yine, bir kopyasını sakladınız mı?"

Başını salladı. Belli belirsiz ama başını salladı. "Telefonumdaki her şeyi sildim ama-" diye iç geçirdi "-Bilmiyorum Kai. Kimsenin bulamayacağını düşündüm. Sterlie'den onu bu odada bir yere saklamasını istedim çünkü kimse buraya bakmayı akıl edemezdi."

"Belli ki yanılmışsın!" İnsanın ilk cinayetine dair bir şeyler saklamak istemesini gerçekten anlıyordum. Zafer duygusunu, gururu anlıyordum, ama her şeyin lanet olası bir kaydını tutmak, 'Eski erkek arkadaşımı öldürdüm' yazan bir bayrağı dalgalandırmak gibiydi.

Başından beri lanetliydi.

Sonra kafamın içinde bir şey şalteri indirdi. "Baban bu kaydın varlığından haberdar mı?"

Flora dudaklarını birbirine bastırdı ve başı sallandı. "Hiç sanmıyorum."

"Öyle düşünmüyor musun, yoksa öyle mi biliyorsun?"

Ellerimi vücudundan uzaklaştırdı, ayağa kalktı ve aramıza belli bir mesafe koymak için birkaç adım geri gitti. "Bilse bile ne fark eder ki?"

Neden bu kadar önemliydi? Belli değil miydi?

"Çünkü Flora, babanın bir aziz olduğunu düşünebilirsin ama sana garanti ederim ki öyle biri değil. Sen onun kızıydın, ama sana söz veriyorum, bu onun gerekirse seni otobüsün altına atmasına engel değil." Ona bir adım daha yaklaştım ve o da hemen geri adım attı. "Bununla seni incitmek istemiyorum, gerçekten, istemiyorum. Ama eğer kız kardeşin senin düştüğünü görmek istemiyorsa, bunu yapan kişinin baban olduğunu düşünmelisin."

"O beni seviyor."

"Belki, ama aşk hiç kimseyi bir başkasını sırtından bıçaklamaktan alıkoymadı." Bilmem gerekirdi. Kendi annem kardeşimi öldürdü. "Ve bil diye söylüyorum Flora, baban seni hapishaneden uzak tutmaya fazlasıyla muktedir. Bunun için bana ihtiyacı yoktu. Elbette, sana daha fazla güvenlik ve daha fazla tolerans sunabilirim, çünkü babanın aksine, yetkililer ne yaptığımı gerçekten umursamıyor. Ve eğer yaptıklarımla ilgilenecek olurlarsa, benimle iletişime geçmeye çalıştıkları kadar kolay kurtulabilirler. Baban bunu yapamaz ama doğru insanlara tüyo verecek kadar parası var. Polise rüşvet vermenin ne kadar kolay olduğuna inanamazsın."

O kadar sert yutkunduk ki duyabildim. "O sadece benim için güvenlik istedi, bundan eminim. Ayrıca, sende o video var, yani..."

İçimden bir ses bunun benimle, güvenlikle ya da o aptal videoyla ilgili olmadığını söylüyordu. Adams çok daha büyük bir şey planlıyordu, bir şekilde ortasında kaldığım bir şey. Bunun tam olarak ne olduğundan, neden Flora'nın benimle evli olmasını gerektirdiğinden ya da neden adamlarımla ve şimdi de Flora'nın eşyalarıyla oynamak için her şeyi yaptığından emin değildim.

Bu kaosun içinde bir yerde bir neden olmalıydı, ama her şeyin içine o kadar karışmıştı ki görmek imkânsızdı. Sanırım daha iyi bir gözlüğe ihtiyacım vardı.

"Lola," dedim, neredeyse biraz fazla kaba bir şekilde, ama o buna alışkındı.

"Evet, baba?" Bana her zamanki gibi masum ve tatlı bir şekilde sırıttı.

"Flora ve benim için küçük bir çöpçü avına çıkmak ister misin?"

Sorum sadece kızımın tüm dikkatini ve heyecanını çekmekle kalmadı, aynı zamanda Flora'nın da ilgisini çekti.

Lola nişanlımın yatağından atladı ve bana doğru koştu. "Yesyesyesyes!"

Hoşuna gideceğini biliyordum.

"Ne tür bir çöpçü avı?" Flora sordu.

"Bilirsin işte, babanın ofisini karıştırıp ilginç bir şeyler bulmak." Omuz silktim. Lola bir çocuktı ve Chandler ona hiçbir şey yapmazdı. Buna cesaret de edemezdi. Eğer ona dokunsaydı, kendini anında yerin iki metre altında bulurdu ve bunu o da biliyordu.

Ayrıca, Lola bir çocuk olduğu için etrafı karıştırması sadece meraktan kaynaklanıyor olabilirdi. Ve bu çocuk zekiydi. Adams onu yakalarsa, onu çöpçü avına gönderdiğimi söylemezdi. Onu en başından beri iyi eğittim.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

İyi misin?

"Yapabileceğim şeyleri küçümsemeyin"-Drive Me Insane, Daniel DiAngelo

Flora Adams

Kai ve ben aşağıya indiğimizde babam, "Umarım aranızdaki tartışmayı çözmüşsünüzdür," dedi. Lola yukarıda kaldı ve biri sorduğunda ya benim odamda kestiriyor ya da parıltılara bayıldığı için eski kıyafetlerimi deniyordu.

Doğrusu, onca insan arasında Lola'nın babamın ofisinde Kai ve bana yardımcı olması gereken bir şeyi nasıl bulabildiğini pek anlayamamıştım ama neyse. Denemeye değerdi, değil mi?

Aslında, bu noktada, bize yardımcı olabilecek en ufak bir bilgi için çaresizdik. En ufak bir ipucu bile yeterli olurdu.

Şu anda izlediği rotaya bakılırsa, kendimi gelecek hafta aptal bir gelinlikçide, düğünümde giyeceğim gelinliği gerçekten umursamak zorunda kalırken hayal edebiliyordum.

"Elbette," diye yanıtladı Kai. Babamla konuşurken sesinin çok daha öfkeli, çok daha gergin olması neredeyse komikti. Kai'nin babamla sosyalleşmek istemediğini anlıyordum, hayatımın bu döneminde ben de istemiyordum ama bu anlaşmadan bir çıkış yolu bulmak istiyorsak bunu yapmak zorundaydık.

Babamın bu yönünü nasıl fark etmediğimi merak ettim. Acımasız tarafını. Kai'nin bana az çok anlattığı tarafı. I

Babamın kendi hayatını benimkine tercih edeceğine, Sterlie ve beni sadece kendi başarısı için kolayca feda edebileceğine inanmıyordu. O bizi seviyordu. Ama Kai'nin sözlerinde bazı gerçekler de bulabiliyordum, yanlış olamayacak kadar gerçek dışı görünen bazı şeyler.

Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu ve babamın bana gerçeği söylemesini o kadar çok istiyordum ki. Anlardım. Tamam, belki hemen değil ama eninde sonunda anlardım.

"Senin... kızın nerede?" diye sordu babam. Sesinde daha önce hiç duymadığım, hafif itici bir ton vardı. Sanki iğrenmiş gibiydi ama neden? Lola yanlış bir şey yapmamıştı ve bir kızı olması teknik olarak Kai'nin suçu değildi.

Lola genetik olarak onun kızı olsa bile, babamın neden umurundaydı ki? Altı yaşında bir çocuğun üvey annesi olmamı istemiyorsa, benim için çocuğu olmayan bir adam seçmeliydi.

Yine de Kai, babamın tamamen farklı bir şey planladığından şüpheleniyordu.

"Flora'nın bütün ayakkabılarını tek tek denemek istedi," diye yanıtladı Kai. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Ben aptal değilim, Auclair. Duyma yeteneğim var."

Kai başını eğdi. "Peki, sende şu yeteneğe sahip misin? Anlamak mı? Sözlerimi gerçekten kavramak için mi?"

Belli ki Kai babamı hâlâ düşman olarak görmekte bir sorun görmüyordu. Öyleydi, ama Kai en azından bana aşıkmiş gibi davranıyorsa, babama karşı biraz daha nazik olmalıydı diye düşündüm. Bazı garip şekillerde minnettar olmalıydı.

Yine de Kai'den bahsediyorduk. Minnettarlık kelimesini ya da benzerlerini bildiğini bile sanmıyorum. Nasıl özür dileyeceğini ya da teşekkür edeceğini bilmiyordu.

Babamın yüzündeki ifadeden, çatık kaşlardan, öfke dolu gözlerden, Kai'nin onunla konuşma şeklinden nefret ettiğini biliyordum ama bunu yüksek sesle söylemedi.

"Belki de artık düğünü durdurmalıyız," dedi babam. "Senin gibi küstah bir damat istediğimi sanmıyorum."

Bunun bir test olduğunu fark ettim. Babam neden birdenbire Kai'yi test ediyordu?

Kai elini benimkiyle birleştirdi, ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Bunun olmasına izin vermezdim, Adams."

"Kızım ile evlenmene artık izin vermediğimi söylediğimde, evlenmeyeceksin."

Bir an için kız kardeşime baktım. Kaybolmuş görünüyordu, belki de kafası karışmıştı. Ne Sterlie'nin ne de benim neler olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz yoktu. Sanırım o da benim gibi bunun babamızın Kai'nin bana olan yeni aşkının gerçek olduğundan emin olma yöntemi olduğunu düşündü. Ama bu garipti. Ona hiç benzemiyordu.

Chris'le çıktığımda ve babama ileride evlenmeyi düşündüğümüzü söylediğimde - Tanrı'ya şükür böyle bir şey olmadı - babam Chris'le tanışmak bile istemedi. Hiçbir şeyle ilgilenmedi, sadece Chris beni mutlu ederse kendisinin de mutlu olacağını söyledi.

"Çok kötü, Adams," diye karşılık verdi Kai. "Ben her zaman istediğimi alırım. Ve istediğim şey Flora, yani ya o küçük aletini pantolonuna geri sokar ve aptalca bir sahne yaratmaktan kaçınırsın ya da yoluma çıkmaya çalışanlara ne olduğunu öğrenirsin."

Babam onaylamayan bir homurtu çıkardı. "Yani o değerli videonun her bir kopyasını sana versem, alıp kızımı başından savmaz mıydın? Çünkü Kai, eminim ki o video senin olduğu anda artık onunla ilgilenmezsin."

O haklıydı.

Ve sonunda bana söylemeyi reddettiği videodan bahsetti.

"Ne videosu?" diye sordum, ama gözümünden kaçmıştı.

Kai kıkırdadı, sonra içkisinden bir yudum aldı. Sandalyesinde arkasına yaslanıp rahatlamaya başladı bile.

babama cevap verdim. "O video beni hiç rahatsız etmedi," diye yalan söyledi. "O video elimde olsa bile Flora'yı her gün sikmeye devam ederdim."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı ve bir sonraki nefesim ciğerlerime kaçtı. Sterlie şoktan öksürmeye başladı, Kai'nin sözleri karşısında en az benim kadar şaşırılmıştı.

Bunu neden söylesin ki?

Babama bir bakış attığımda alnındaki damarı fark ettim. Öfke hala gözlerindeydi, şimdi her zamankinden daha fazla.

"Ne?" Kai söyledi. "Beni düşünmek istemiyor musun, evet beni, tüm insanları, değerli küçük kızını becerdiğimi?"

Babamın çenesi gerildi ve ellerinin nasıl yumruk haline geldiğini görebiliyordum. Onu bu şekilde görmek neredeyse korkutucuydu. Düşünebildiğim sürece, babamın vücudunda tek bir çürük kemik olabileceği fikrini aklıma bile getirmek istememiştim. Ancak geçtiğimiz birkaç ay bunun aksini kanıtladı.

Elimi Kai'den çekmek istedim ama o beni daha sıkı tuttu. "Kai," dedim sessizce, böylece başka kimse duyamayacaktı.

"Onun güzel amcığının sadece benim için, dünyada en çok nefret ettiğin adam için nasıl sulandığını düşünmek istemezsin."

"Kai," dedim tekrar, bu sefer daha yüksek sesle.

Beni görmezden geldi. "İyi hissettiriyor, değil mi? Benimle uğraşırken kendine benden daha çok zarar verdiğini fark etmek. Çünkü Adams, yeteneklerimi gerçekten küçümsüyorsun. Benim lehime olana kadar kartlarımı değiştirmem. Bana dağıtılanları kullanırım ve yine de kazanırım. Her zaman."

Kai ayağa kalktı ve beni takip etmeye zorladı. Tam o sırada Lola omzunda benim eski çantalarımın biriyle merdivenlerden indi. Büyük bir çanta değildi ama kesinlikle ona büyük geliyordu.

Kai ve benim ayrılmak üzere olduğumuzu fark edince olduğu yerde durdu ve bana gülümsedi. "Bayan Flora!" Çantayı havaya kaldırdı. "Bende kalabilir mi?"

Hayır demek istedim. Bu, kendi paramla aldığım ilk tasarım çantalardan biriydi. Bu bir çeşit zaferdi. Ama yine de başımı salladım. "Elbette."

"Harika!!" Lola kız kardeşime el salladı. "Güle güle, Sterlie!"

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sırları Açığa Çıkarın

"Sanırım günaha düştüğümü hissediyorum"-HellGirl, Ari Abdul

Kai Auclaire

"Bütün bunlar da ne böyle?" Flora, Lola'nın Chandler'ın ofisinden aldığı eşyalara baktı.

Kızımı tanıyordum ve bir şeyler bulacağından emindim. Yine de, bu eşyaların ne kadar önemli ya da yararlı olduğu henüz belirlenmemiştir.

On bir öğeden sekizi USB bellek ya da CD, ikisi birer küçük kağıt yığını ve son öğe de bir defterdi.

Flora kucağıma oturdu, böylece CD'lerde ve USB belleklerde ne varsa bakabildi. Elbette ona fazladan bir sandalye verebilirdim ama neden zahmet edeyim ki? En azından bu şekilde bana daha yakındı ve er ya da geç hayatımdan sonsuza dek çıkacağı için onunla geçirdiğim her anı mümkün olduğunca yakınımda geçirmeliydim.

"İşe yarar bir şey umuyorum," dedim. Önümüzdeki tüm bu şeyler işe yaramaz olsaydı, gerçekten kendi yeteneklerimi ikinci kez tahmin etmeye başlardım.

Hayatımda hiçbir zaman tüm çabalarımın bu kadar boşa gittiğini hissetmemiştim. Daha çocukken bile planlarım vardı. İki kardeşimle birlikte kaçmak için planlar yaptım ve işe yaradı.

Sadece bir saat içinde ihtiyacımız olabilecek her şeyi toplamıştım ve sonra gitmiştik. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen Julie'den daha fazla para çalmalı, biraz daha fazla eşya toplamalıydim.

yiyecek ve su, ama Toronto'ya canlı ulaştık. Susuz ve bitkin ama hayatta.

Ve ben sadece on altı yaşındaydım.

Eğer iki ergen çocuğu ve bir yürümeye başlayan çocuğu Port-Cartier'den Toronto'ya yüz dolar, bir çanta asgari kıyafet, üç şişe su ve altı iğrenç sandviçle 1.362 kilometre taşıyabildiysem, Chandler Adams'a karşı bir şeyler bulabilmeliydim. Ya da en azından o videoları ele geçirip yok edecek ve Chandler'ı öldürecek kadar.

"Ya USB belleklerde virüs varsa?" İlkinin dizüstü bilgisayara takmak üzereyken Flora sordu. "Belki de babam onları bulmanı istedi."

Omuz silktim. "Bu benim dizüstü bilgisayarım değil."

Başını çevirdi ve koyu renk gözleri hemen benimkilere dikildi. "Ne demek senin değil?"

"Arlo'nun" dedim.

"NE?!"

Ellerimden biri Flora'nın karnının alt kısmında duruyordu ve rahatça oturduğundan emin olmak için onu vücuduma biraz daha yaklaştırdım. Elimin vücudunda olmasına aldırılmıyor gibiydi ve belki de bu onu hiç etkilemiyordu ama bana bir şeyler yaptığını biliyordum.

Avuçlarım yanıyor, tenine dokunmak için can atıyordum.

Neden böyle hissettiğime dair hala bir açıklama yoktu ama bunun geçici bir delilik olduğundan emindim.

Karışık duygularım için bir açıklamam olmasa da, nasıl iş konuşacağımı biliyordum. "Buna ihtiyacı yok. Ayrıca, eğer bu dizüstü bilgisayarı yok edecek ve olası özel bilgileri çalacaksa, bu bilgilerin tüm bu durumla hiçbir ilgisi olmayan biriyle ilgili olması daha iyi. Babanızın bildiği ya da öğrenebileceği kadarıyla Arlo ofisimde çalışıyor, kumarhanede değil. Ya da başka bir işyerimde."

Flora sözlerimi işlerken yavaşça başını salladı ve başının her hareketinde saçları hafifçe tenime değiyordu. Çok yumuşaktı, özellikle de

düzelttim. Bugünkü gibi. Her zamankinden daha parlak, daha yumuşaktı ve bilinmeyen nedenlerden dolayı parmaklarımı saç tellerinde gezdirmek, sonra saçlarını yumruğuma dolamak ve onu becermek istiyordum.

"Tamam," dedi ve sonra bir nefes verdi. "Tamam ama ya bu USB belleklerdeki şey pornografikse?"

Onu endişelendiren bu muydu? "O zaman bir sürü porno izleriz."

"Ya da onları kapatın ve yolunuza devam edin."

İlk USB belleği dizüstü bilgisayara bağladım. "Bu aptalca olurdu."

"Nasıl aptalca?"

Bir pencere açıldı ve hiçbir şey ifade etmeyen garip isimlere sahip bir grup klasör gösterildi.

Her ismi dikkatle okurken kaşlarım birbirine yaklaştı. Bazen insanlar diğerlerinin içine farklı kelimeler saklardı ve eğer burada da durum böyleyse, kaçırmadığımdan emin olmak istedim.

"O videolarda gizli mesajlar olabilir," diye yanıtladım. "Sadece ilk birkaç dakika porno olabilir, çünkü insanların çoğu o zamana kadar çoktan tıklamış olur. Teknik olarak güvenli olmasa da güvenlik gibi bir şey. Hem akıllıca hem de gerçekten aptalca. Her iki durumda da, videoları atlayabilir ya da sadece önizlemeyi izleyebilirsiniz, ancak bu arka planda sahte inlemeler ve garip porno konuşmaları yerine bir ses kaydının çalınmadığını garanti etmez."

On üç klasöre baktım, henüz açmamıştım. İsimlerin bir anlamı ya da en azından bir anlamı olmalıydı.

- 1_Differentia_
- 2_Perpendicular_
- 3_Postoperative_
- 4_Leukaemogenesis_
- 5_Questionnaire_
- 6_Phychotherapist_

7_Cardiopulmonary_
8+1_Superconducting_
9_Contemporaneous_
10_Notwithstanding_
11+1_Straightforward_
12_Underprivileged_
13_Intelligencer_

Kelimelerin tanımlarını, eş anlamlılarını ya da bu saçmalığı mantıklı bir şeye dönüştürecek herhangi bir şeyi anlamlandırmaya çalıştım, ancak bu kelimeleri nasıl çevirirsem çevireyim, kaç tanesini başkalarıyla değiştirirsem değiştireyim ya da mantık bulmak için tanımları kullanırsam kullanayım, hiçbir şey mantıklı gelmedi.

"Kai," dedi Flora ve beni transımdan çıkardı. "Bilgi edinmek istiyorsan muhtemelen onları açmalısın."

O haklıydı. Tanrım, bir kez olsun haklı olmasından nefret ediyordum. Garip hissettirdi.

Ben de öyle yaptım. İlk klasöre tıkladığımda boş olduğunu gördüm. İkincisi, üçüncüsü ve diğerlerinin hepsi de öyleydi.

"Neden bir grup rastgele isimlendirilmiş, boş USB bellekteki klasörler?" Flora sorguladı.

"Rastgele isimlendirildiklerini sanmıyorum." Bir anlamı olmalıydı. Herhangi bir şey. Sadece henüz resmin tamamını göremiyordum.

Ve sonra anladım.

"İlk dosyanın ilk harfi ne?" diye sordum. Elbette kendim de bakabilirdim ama çekmecemden bir kâğıt parçası ve bir kalem almakla meşguldüm.

Bu bir koddu. Tabii ki aptalca bir koddu. "D," diye yanıtladı Flora ve ben de yazdım.

"İkinci dosyanın ilk harfi," diye sordum. "P."

Hayır. Bu olamaz. DP MI? Bu şekilde başlayan bir kelime yok. Elbette öyle başlamadı. Bu şekilde bir mesajı saklamak çok kolay olurdu.

Kâğıttaki P harfinin üzerini çizerken, "Bana ikinci klasörün ikinci harfini ver," dedim.

"Uh... E."

DE. Kulağa bir kelimenin başlangıcı gibi geliyor, değil mi?
"Üçüncü klasörün üçüncü harfi."

"S."

DES.

"Bir sonrakinin
dördüncüsü." "K," dedi.

MASA.

Anladım.

Flora bana kalan harfleri söylerken kendi kendime
gülümsedim ve onları yazdım.

"Ah, Kai," dedi Flora sekizinci dosyaya ulaştığımızda.

"8+1 yazıyor..."

"Sekizinci harf ne?" "N," diye
yanıtladı.

MASA ÜSTÜ N?

"Sonraki dosya, 9. harf?"

"R."

Başımı salladım. "Klasör sekiz, harf
dokuz." "D."

Evet, daha çok böyleydi.

Masa üstü çekmecesini yazıyordu.

Yani Chandler masasının üst çekmecesinde bir şey
saklıyormuş. İlginç.

Ancak bu, eninde sonunda oraya geri dönmemiz gerektiği
anlamına geliyordu ve oraya geri dönmek, gitmek istediğim
yerler listemin en üstünde yer almıyordu.

"Sence videonun kopyasını orada mı saklıyor?" Flora
sordu. "Ya da onlardan birini?"

"Bu ya da başkalarının bulmasını istemediği bir şey." Kim
üst çekmecedeki bir şey saklar ki?

Flora kucağımda yan döndü ve kollarını boynuma doladı.
"Biliyor musun, bir tür süper casus gibi davranman
gerçekten çok seksiydi."

"Öyle mi?" Siyah saçlarından bir tutamı geriye ittim. Flora
başını salladığında kendimi daha fazla tutamadım.

Öne doğru eğildim ve ağzını ağzıma aldım, onu biraz başım dönecek kadar uzun öptüm ama henüz ölecek kadar uzun değil. Eğer onun öpücüğü ölümümün sebebi olacaksa, bu harika bir ölüm şekli olurdu. Hatta bir onur.

Onu bir kez daha öptüm, bu sefer o kadar uzun değildi ve hemen USB bellekleri incelemeye geri döndüm.

Flora ve ben birbiri ardına içindekileri, klasörleri, isimleri ve akla gelebilecek her şeyi dikkatle inceledik.

Sekiz USB bellekten dördü tamamen işe yaramazdı. Bunların tek ilginç yanı Chandler'ın içinde bulunduğu borçtu, ama bunun dışında şüpheli ya da işe yarar bir şey yoktu. Yine de Flora, kendisinin ve Sterlie'nin hâlâ geçinecek kadar parası varken babasının borçlu olmasının garip olduğunu düşündü.

Bu onların vakıf fonuydu, yıllar önce açılmıştı, bu yüzden anormal bir şey yok, ancak bunu araştırdığımdan emin olurdum.

Geriye kalan üç USB bellek -ilk baktığımız bellekle birlikte- bize çok şey vermemiş olabilir, ancak bize bir şeyler anlattıkları kesin.

Birincisi, bunlardan biri Flora'nın kaybettiğini düşündüğü aptal kaydı içeriyordu, bu yüzden en azından onu geri aldık ve umarım bir sorun olmayacaktı.

Chandler Adams'ın masasının üst çekmecesinde bir şeyler sakladığını biliyorduk. USB belleklerden birinde benim videonun tam on kopyası vardı. On tane. Aynı videonun on kopyasını tek bir USB bellekte neden sakladığını bilmiyordum ama artık sonsuza kadar yok edilmişlerdi.

Yine de bu bana daha fazlasına sahip olduğunu gösterdi. Çok daha fazlası.

Üçüncüsü en ilginç olanıydı. Adams'ın tüm şifrelerini içeren tek bir belge içeriyordu.

Bu, birinin yapabileceği en aptalca şeydi, ancak aptallığın onun çöküşüne yol açması an meselesiydi. Bugün o gün olmayabilirdi ama bir adım daha yaklaştık.

İki CD'den biri boştu, içinde hiçbir şey yoktu, tek bir ses ya da görüntü bile yoktu. Ancak diğesinde Chandler ile bir kadın arasında kaydedilmiş bir konuşma vardı. İlk başta sesi tanıyamadım, ama sonra adımı söyledi ve birden vücudumdaki her bir tüy diken diken oldu. Omurgamdan aşağı bir ürperti aktı ve ani bir kaçma dürtüsü ile üstesinden geldim.

Bu sesin ait olduğunu düşündüğüm kişi olamazdı. Bana yaklaşmaya cesaret edemezdi.

Ama sonra Adams konuştu. "Bunun işe yarayacağından emin misin Julie?"

Julie.

Bir sonraki nefesimi çektim ama yeterince derin değilmiş gibi geldi.

"Sen iyi misin?" Flora sordu ve beni ona bakmaya zorlamak için ellerini çeneme koydu. "Kai?"

"Julie," dedim, "o benim annem."

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Ne dedi?

"Bu kadar yakın olacağımızı hiç düşünmemiştim"-Sinners, Ari Abdul, Thomas LaRosa

Kai Auclair

"Unutma," dedim, "bana dokunursan, boşalmaya o kadar yaklaştığında seni sikmeyi bırakırım ki, seni uçurumun kenarına getirmek için sadece bir itiş daha gerekir ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Bunu tekrar, tekrar ve tekrar yapacağım, seni boşaltmam için bana yalvarana kadar. Ve o zaman bile, sana izin vermeyeceğim."

Flora başını salladı ama beni dinlediğinden emin değildim. Ama umurumda değildi. Onu seve seve delirtebilirdim. Ne de olsa deliliğimin sebebi oydu.

Annemin Chandler Adams ile çalıştığının farkına vardıktan sonra, biraz gerginlikten kurtulmaya, çalışan bir beyin gerektirmeyen bir şey yapmaya ihtiyacım vardı. Ve neyse ki, bana bu konuda yardımcı olacak bir nişanım vardı.

Çoktan ıslanmıştı ama henüz o güzel amcığına dokunmayı reddettim. Bunun yerine dudaklarımı meme uçlarından birinin etrafına kapatıp ağızma aldım. Her yerinde iz bırakmak istiyordum ama özellikle de o kusursuz, diri memelerinde. Hayatımda daha iyilerini gördüğümü sanmıyorum.

Onunki ellerime mükemmel bir şekilde uyuyordu ve göğsünü örttüğümde haklılığım bir kez daha kanıtlandı.

Flora'nın teni çok yumuşak, çok sıcaktı ve onun her bir milimetresinin bana ait olmasını istiyordum.

Göğüs ucunu dikkatlice ısırdım, canını acıtacak kadar değil ama sıyrıktan daha fazlası olduğunu hissedebileceği kadar sert. "Söyle

beni anlıyorsun."

"I-" Kalçalarımı döndürdüğümde nefesi kesildi ve sert horozumun amına sürtündüğünü hissedebiliyordu. "Anlıyorum."

"Güzel." Onu tekrar ısırmama, her iki göğsünde de kırmızı morluklar bırakmama, onu işaretlememe izin verdim. Bu izler kalıcı değildi ama öyle olmalarını istiyordum.

Vücudunda onlarla daha da iyi görünüyordu.

"Kai," diye inledi ve ben de dudaklarını dudaklarımla kapattım. Adımın onun dilinden dökülmesine bayılıyordum. Adımı her söylediğinde kulağa daha hoş geliyordu. Buz gibi kalbime akıyordu ve bunun iyi ya da kötü bir şey olduğundan emin olmasam da onu durduracak kadar umursamıyordum.

"Adımı tekrar söyle," dedim ve itaat ettiğinde, bir elimi vücutlarımızın arasına uzattım ve iki parmağımı amına soktum. Hemen parmaklarımın etrafına kenetlendi ve başını yastığımın daha derinlerine bastırdı.

Gece boyunca sorun yaratacağını bilsem bile onu yatağымda becermemin bir nedeni vardı.

Parfümü çarşaflarıma yapışır, çoktan yatak odasına gitmiş olsa bile kokusunu almamı sağlardı. Benimle kalmasını tercih ettiğim için alevler içinde yakmak istediğim bir oda.

Parmağımı içinden çıkardım, sonra tekrar içeri ittim, G noktasına sürtündüm ve kollarını bana dolamamak için verdiği mücadeleyi izledim.

"Gelmek ister misin?" Konuşurken dudaklarım onunkilere değdi. "Sence gelmeyi hak ediyor musun?"

Flora başıyla onayladı. "Kai, lütfen."

"Eğer gelmene izin verirsem, bana dokunmaya çalışır mısın?" "Hayır."

Mırıldandım, sonra parmaklarımı içinden çektim ve onun yerine klitorisini ovuşturdum. Yüksek sesle inledi ve yatak çarşaflarını sıkıca kavradı.

"Elime damlatıyorsun, sevgilim." Onu sertçe, şiddetle öptüm, dilimi onunkine öyle bir değdirdim ki

tutku, kendimi zar zor tanıdım. "O güzel amcığının parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Haykırdı ama sesi sadece ağzıma ulaşabildi. Orgazmı onu sarsarken tüm vücudu zevkle titredi. Sırtını vücudumun altına yasladı, bacakları titriyordu.

Bunu sikimin etrafında hissetmek için neler yapmazdım, ama yakında oraya varacaktık.

Flora hala kendine gelmeye çalışırken, sikimi kavradım, ucunu ıslatılmış merkezine doğru sürüklemeyden önce kendime hızlı bir vuruş yaptım ve kendimi onun ıslaklığıyla kapladım. Öne doğru eğildim ve hızlı, sert bir hamleyle içine ittim.

Çok sıcak. Çok sıkı. Hayatımın sonuna kadar onun içinde kalmak istiyordum.

Ama onu hemen becermemek için elimden geleni yaparken, en azından bedenime alışması için ona kısa bir süre tanırken, Flora irkildi ve yüzü biraz acı dolu bir kaş çattı.

Yeterince ıslanmıştı, o halde canını yakan neydi?

Hayatımda ilk kez suçluluk duygusuyla karşılaştım. Onu incitmek istememiştim. Hiçbir zaman.

Flora'nın gözlerinin içine baktım, bana neyi yanlış yaptığımı söylemesi için tek bir saniye bekledim ama hiç konuşmadı ve sabrım tükeniyordu.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

Flora ellerini çeneme götürdü. Elleri çok rahatlatıcıydı. Sanırım tam o anda kendi kendime yemin ettim, eğer bu lanet olası kadına bir şey olursa, onun intikamını almak için tüm dünyayı yakıp yıkacaktım.

Ölene kadar onu koruyacaktım, artık benim olmasa bile.

"Sadece..." Biraz gülümsedi. "Sadece ağrım var."

"Siktir." Bunu tamamen unutmuşum. Lanet olsun. "Özür dilerim, sevgilim." Dudaklarımı onunkilerin üzerine kapattım, öyle olmadığını bildiğim halde sanki dudakları da aynı derecede acıyormuş gibi onu usulca öptüm.

Yavaşça, nazikçe içine ittim ve hâlâ acı çektiğine dair herhangi bir işaret bekledim. "Çok üzgünüm, bebeğim."

"Sorun yok." Beni kendine yakın tutarken kolları boynuma dolandı. Bu daha önce koyduğum dokunmama kuralına tamamen aykırıydı ama umurumda bile değildi. Nişanlım bana dokunmak istiyorsa bunu yapabilirdi.

Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarladım, bu sefer dikkatli ve kontrollü bir şekilde. Bu benim için bir ilkti. "Bu iyi mi?"

"Evet."

"Acı yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Herhangi bir şey için gerçekten endişelenebileceğini bilmiyordum."

"Buna alışma." Kendimi onun içinde kaybetmek istiyordum ama o kadar bencil değildim. Ya da belki öyleydim ama bu gece değil.

Boynunun pürüzsüz derisini emdim ve ısırdım, geride iz bırakmaya dikkat ettim, çünkü yarın ona bakacak her insan onun birine ait olduğunu bilmeliydi. Ve eğer bir adam çok uzun süre bakarsa, onu vururdum. Bugünden itibaren Flora'ya bakmaya cüret eden her göz, görme yetisini kaybetmeye mahkûmdu.

Bacaklarını daha geniş açtı, daha hızlı hareket ettiğimde inledi, hala yüzünde herhangi bir acı belirtisi olup olmadığına dikkat ediyordu. Ve bir elimi aramıza soktuğumda, hassas klitorisini parmaklarımın arasına sıkıştırdığımda omurgası dikleşti.

Ondan çıkan sesler omurgamdan aşağı zevk kıvılcımları gönderdi, taşaklarıma kadar gitti ve beni kendi serbest bırakmama yaklaştırdı.

Dudaklarım tekrar onun dudaklarındaydı ve bağımlılığımı körüklüyordu. "Dudaklarına bayılıyorum," dedim çünkü görünüşe göre çıldırmıştım. "Tadının ne kadar güzel olduğunu asla unutamayacağım. Sikim için nasıl bu kadar açgözlü olduğunu." Kalçalarım yumuşak uyluklarına çarparak içine girdim. "Amcığın benim için nasıl da sıırılsıklam, daha fazlası için ağlıyor."

Yatak başlığı alışkın olduğumdan daha sessiz gümbürtülerle duvara çarptı ama bu sadece benim şansımıydı çünkü bu sefer kardeşimin evdeki varlığının farkındaydım.

Yine de, gümbürtüler daha belirgin olsaydı bile pek umursayacağımdan şüpheliydim.

Parmaklarım klitorisini çevreledi ve küçük, sıkı amcığı etrafımda kenetlendi. Onu daha sert sikmemek için her şeyimi verdim.

Flora ellerini saçlarımın arasına sokup tellerini çekiştirdiğinde ve dudakları dudaklarımı kapladığında, sesindeki şehvetle adımı söylediğinde sahiplenme duygusu beni ele geçirdi.

Çok fazlaydı. Her şey daha fazlasını, daha önce hiç hissetmediğim bir şeyi hissettiriyordu. Her öpücük hafızama kazınıyor, ismim dilinin üzerinde her yuvarlandığında, tırnaklarıyla vücuduma attığı her çizik sanki sonsuza kadar bana aitmiş gibi hissediyordum.

Durmak zorundaydık. Bunu daha fazla yapamazdım. Ama bencildim.

Hareket etmeyi bıraktım ve şikayet etmeye hazır olduğunu söyleyebilirdim, ama bunun yerine bizi sorunsuz bir şekilde ters çevirdiğimde dilini tuttu. Üstüme uzandı, oturup kendini sikime dayamadan önce sikim neredeyse içinden kayıyordu.

Elleri göğsümdeydi, tırnakları tenime batıyordu, ben sikimin amının içinde kayışını izlerken, onun etrafımda gerilmesini izliyordum.

Acı çeken gözler için bir manzaraydı, ve sadece benim için. Onun küçük amcığının benim için gerilmesini izlemekten, bana binmesini izlemekten daha ateşli bir şey yoktu.

"İşte böyle, bebeğim. Sikime sahipmişsin gibi sür." Sahibiydi, bana sahipti. Her şeyime. Asla bilmeyecekti ama gerçek buydu.

"Kai..." Göğüsleri her hareketinde zıplıyordu ve eğer gözlerim yüzüne bakmakla meşgul olmasaydı, gizlice onun mükemmelliğine hayran olmasaydım, o oldukça küçük şımarık göğüslere sabitleneceklerdi.

Kalçalarını kavradım, sabit tuttum. O her aşağı ittiğinde kalçalarım kalkıyor, ortada buluşuyordu. "Ben yapacağım

seni d llerimle dolduracağım."

Omuriliğimin tabanı karıncalanmaya başladı, kalçalarım esnedi ve amcığı bir kez daha etrafımda kenetlenirken aynı anda toplarım yukarı çekildi.

Bacakları titremeye başladı ve kendini ayakta tutmak için mücadele ettiğini söyleyebilirdim. Başı boynuna düştü, hızlı nefesler, en tatlı ve en sıcak inlemeler onu terk etti.

Kalçalarını sikimin üzerine çektim, orgazmı onu tüketirken haykırdı ve sonra ben de bıraktım, spermimin her son damlasının onun içinde olduğundan emin olmak için kalçalarımı ileri geri hareket ettirdim, onu doldurdum.

Flora da benim gibi nefes nefese kalmıştı ama bu onu kaldırıp d llerimizin amından sızıp sikimden aşağı szlşn izlememe engel olmadı. Taşaklarımdan aşağı damladı, arşaflarımı mahvetti.

Bunu tekrar yapmak, o manzarayı bir kez daha görmek istiyordum. Ve sonunda yapacaktım, bunu biliyordum. Beni onu tekrar becermekten alıkoyabilecek neredeyse hiçbir şey yoktu.

 ne doğru eğildi, göğsünü göğsüme bastırdı ve başını omzumla boynum arasında bir yere yasladı. Kollarım hemen onu bir zırh gibi sardı.

Bir süre öylece uzandık, nefes almaya çalıştık. Sarılmaktan nefret ederdim, temastan, dokunulma hissinden nefret ederdim ama yine de beni bırakmasını hiç istemezdim. Ama nefes alışının derinleştiğini fark ettiğimde, bunun sona ermesi gerektiğini biliyordum.

"Sevgilim," dedim sessizce ve bir elimle saçlarını okşadım. Flora karşılık olarak usulca mırıldandı. "Gözlerini açık tut."

Başını iki yana salladı. "Yorgunum."

"Biliyorum." Dikkatlice onu sırt üstü yatırdım, yataktan kalkmadan önce dudaklarına şefkatli bir öpücük kondurdum ve doğrudan ebeveyn banyoma girdim.

Kendimi temizledim, sonra yeni bir havlu aldım, ılık suyun altına tuttum ve nişanlımın yanına döndüm.

Flora hâlâ yatağında yatıyordu, gözleri kapalı ve hareketsizdi. Göğsü ağır bir şekilde inip kalkıyordu ve daha iyisini bilmeseydim, uykuya daldığından emindim.

Flora'nın geceyi benim yatağında geçirmesine imkan yoktu. Bunun için benden çok nefret ederdi.

"Bacaklarını aç." Vücudunun hareket ettirdiği tek parçası başını bir o yana bir bu yana çevirmesiydi. "Seni temizlemeliyiz, Flora."

"Bir dakika içinde."

"Hayır, şimdi." Bunu yapmadığı için bacaklarını onun için açtım. Nemli havluyu önce kalçalarının iç kısımlarında gezdirdim ve sonra bacaklarının arasını silmeye başladım.

Flora sessizce mırıldandı. "Bu iyi hissettiriyor."

Kaşlarım çatıldı, dudaklarımda belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O kadar acıyor, ha?"

Başını salladı. "Ama sorun değil. Yürüyememeyi seviyorum." "Yalancı." Dudaklarımı karnının alt kısmına bastırdım. "Ağlardin eğer değerli ayakkabılarından birini bir gün bile giyemezsin."

"Evin içinde ayakkabılarımı giyebilir ve kılımı bile kıpırdatmayabilirim." Flora istediği her şeyi yapabilirdi ve ona aksini söylemeye çalışan herkes acı verici sonuçlara katlanırdı.

Burada işim bittiğinde, havluyu atmak için ayrıldım, döndüğümde Flora'nın gitmiş olmasını bekliyordum, ama sürpriz bir şekilde hala yatağında yatıyordu, şimdi battaniyeme sarılmıştı.

"Odana geri dönmeyi düşünüyor musun?" Bir çift beyaz boxer külot giyerken sordum.

"Hayır, teşekkür ederim."

Göğsümün içinde bir yerlerdeki buz gibi kalp daha hızlı atıyordu. Geceyi benim yatağında geçireceğini mi söylüyordu?

Sakin ol, Kai. Hiç sorun değil.

"T-Y kelimelerini söyleme."

Flora başını kaldırdı. "Teşekkürler mi?"

Gözlerim doldu. "Evet, onlar. Ve asla özür dileme."

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Asla özür dilemem mi demek istiyorsun?"

"Evet." Bunu anlamak bu kadar zor muydu? "Asla mı?"

"Asla." Işıkları kapatıp yatağıma girdim ve Flora bir kolunu bedenime dolayıp başını tekrar göğsüme yasladığında donup kaldım.

Ne yapıyordu ve bunu neden yapıyordu?

Hayatım boyunca kimseyle kucaklaşmamıştım. Bir kere bile. Ne çocukken ne de daha büyükken.

"Beni incittiğin için özür diledin," dedi bana, sonra vücuduma doladığı kolunun yeterli olmadığına karar verdi ve bir bacak ekledi. "Bence tüm o buzun altında bir yerlerde gerçekten bir kalbin olabilir, Key."

Kollarımı çıplak bedenine doladım, onu kendime yakın tuttum, her ne kadar beynim onu kaldırıp bu odadan dışarı atmak istese de. Şimdiden her parçamı yok ediyor, hiç kimseye göstermediğim parçalarımı çalıyordu. Görünüşe göre özür bile dilemişim ki bunu daha önce hiç yapmamıştım. En azından bir süredir.

Artık kollarımda uyumak istiyordu. Ve en kötüsü de ona olan sahiplenme duygumun bundan hoşlanmasıydı. Kollarıma yattığında, üstümde uyuduğunda onu koruyabiliyordum. Güvende olduğunu biliyordum.

Ve o benimdi.

KIRKINCI BÖLÜM

Okul Balosu

"Sadece şeytanın benden nefret etmesini istiyorum"-Dermot Kennedy'den
Power Over Me

Flora Adams

"Duymadın mı?" dedi Kai'nin ve benim masamızın yanındaki annelerden biri arkadaşına, çevredeki beş masanın duyabileceği kadar yüksek sesle. "O bir cinayet davasında şüpheli."

İkisi de bana tiksintiyle baktılar, beni açık açık yargıladılar.

Artık bir şüpheli değildim. Kai onu arayan adamı susturduğundan beri. Ve hala şüpheli olsam bile, nereden biliyorlardı?

Kai'nin bunu benim için halletmesi, ne yaptığımı bilmesi yeterince garip hissettiriyordu. İhtiyacım olan son şey, bir grup yaşlı kadının en başından beri hiç ortaya çıkmamış olması gereken bir şey hakkında dedikodu yapmasıydı.

Belki de Ares bir arkadaşına bir şeyden bahsetmiştir ve bu kadının çocuğu olmuştur. Ya da o kadın bir polisle evliydi.

Seçme şansım olsaydı şu anda evde olur, en sevdiğim diziye tekrar izlerken kokteyllerimi yudumlardım ama bunun yerine Kai beni Ares'in gitmek istediği bu aptal kış balosuna sürükledi. Varlığıma neden ihtiyaç duyulduğunu bilmiyordum ama neden bana daha fazla işkence etmesinlerdi ki?

Bu balolar sıkıcılığın özetiydi ve o anneler herkes ve her şey hakkında dedikodu yapıyordu. Öğrenciler de dahil. Eğer biri bana eskiden

Okullarındaki huysuz kızları görseydim, bunun gerçek olduğuna dair aklımda en ufak bir şüphe olmazdı.

Kai ve benden öğrencilere punç dağıtmamız istendi, fazla seçeneğimiz olmadığı için kabul ettik. Ne yazık ki, bütün akşam boyunca herkes hakkında konuşan iki kadın hemen yanımızda pasta dağıtıyordu.

"Biliyorum, delirmiş olmalı," diye cevap verdi esmer olan, gözleri benim üzerimdeydi. İkisinin de beni izlediğini anlamak için ona bakmama gerek yoktu. Bakışlarını bedenimde hissediyordum.

"Onları öldüreceğim," dedi Kai nefesinin altından.

Elimi kalçasına koyarak ayağa kalkmasını engelledim. "Hayır, kalkmayacaksın." Kai Auclair hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da söylediğini yaptığıdır.

"Evet, yapacağım."

"Kai." Ona baktım ve ancak o zaman ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Gözlerinde yanan öfkeyle o kadınlara nasıl baktığını fark ettim. Gözlükleri bile artık bunu gizleyemiyordu. "Laisse les parler, tout va bien." [Bırak konuşsunlar, sorun yok]

"Hiç de değil." Takım elbise ceketinin iç tarafındaki silaha uzandı ama daha dokunamadan elimi bileğine doladım ve onu durdurdum. Üzerinde silah bile olmaması gerekiyordu. "Laisse-moi leur tirer dessus," [Bırakın onları vurayım] diye dişlerini sıkarak konuştu.

"Non." [Hayır] Elini yüzüme götürdüm, sonra diğerine uzandım ve aynısını yaptım, kocaman elleriyle yüzümü sarmasını sağladım. "Écoute moi, Kai." [Beni dinle, Kai]

İstemediğini bana bakmayı reddetmesinden anlayabiliyordum. Aklında cinayet vardı ve onu bütün bir okulu öldürmekten alıkoyabileceğimden emin değildim. Bunun en korkutucu yanı bunu düşünmüş olması değil, gerçekten yapacak olmasıydı.

"Eğer bu kadınlara bir şey yaparsanız, bunun sonuçları olacaktır."

Birden gözleri üzerime dikildi. "Hayır mı?"

"Evet, olacak." Bunu nasıl göremedi? "Burası çok kamusal bir alan. Etrafımızda binlerce insan var, bu da en az yüzlerce tanık demek. Polisleri yanınıza aldığınızı ya da en azından işinizi yapmanıza izin verecek kadar korkuttuğunuzu düşünseniz de, dikkatler üzerinize gelecek. Şu anda yüzlerce öğrenci her saniye fotoğraf çekiyor, ebeveynler çocuklarını filme alıyor. Eğer birini vurursanız, bu kameraya yansiyacaktır."

Sözlerimi anladığında gözleri kapandı, ama tekrar açılıp ağzını açtığında, yarın sabaha kadar bir hapisane hücresinde olacağına ikna oldum. "Riske gireceğim."

"Hayır, yapmayacaksın."

"Evet, yapacağım." Elleri çenemden ayrıldı ve bir kez daha elini ceketinin içine sokarak ayağa kalktı.

"Kai," sesim artık çaresiz geliyordu.

"Peki." Yerine oturdu ama o iki kadına bakmayı hiç bırakmadı. "Ağızlarından bir kelime daha çıkarsa, yemin ederim Flora..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın. Bana söz ver."

"Tamam." Sonunda bakışlarını onlardan ayırıp tekrar bana çevirdi. "Ama bu binanın dışında yoluma çıkarlarsa onları öldürmeyeceğime dair söz vermeyeceğim."

Zaten beni dinlemeyecekti, bu yüzden onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışmadım. "Her neyse. Yani, tuvalete gitmek için seni beş dakikalığına yalnız bırakırsam, hiçbir şey yapmayacak mısın?"

Kai iç çekti. "Hayır, seni özlemekten başka bir şey yapmayacağım."

Beni özlemek mi? Bu bana karşı hissetmemesi gereken bir tür ruhsal bağ gibi geldi.

Yine de bu konuda pek üzgün değildim. "Sonsuza kadar gitmiş olmayacağım."

Kai elimi avucunun içine aldı, başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdikten sonra yüzüğüme daha fazla dikkat etti.

parmak. "Belki değil, ama öyle hissedeceksiniz."

"Pekâlâ." Rahatsız sandalyemden kalktım ama Kai'nin yanından ayrılmama izin vermeden önce elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. Gözlerimi devirdiğimde sonunda elimi bıraktı.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Kes şunu.

"Benden nefret etme şekline aşığım"-Nico Collins'ten Nefret Et Bana

Kai Auclair

Benim yanımda nişanlım hakkında konuşmanın iyi bir fikir olduğunu düşünen o iğrenç kadınlara gözlerimi dikmekten kendimi alamadım.

Üzerimde bıçak olsaydı, kazara onların masasına uçup ikisini de bıçaklamayacaklarını garanti edemezdim. Kazalar olur, değil mi?

Ama sanırım onları izlemekle hata ettim, çünkü Flora gider gitmez sarışın olan ayağa kalktı ve bana doğru gelmeye karar verdi. Hatta Flora'nın sandalyesine oturmaya bile cüret etti.

İlk başta bana baktı, kirpiklerini kırıştırarak sanki bana ait olan birine laf atmıyormuş gibi davrandı. İnsanların benim olan bir şey hakkında kötü konuşmasından hoşlanmazdım. Eğer ona sahipsem, dünya onun bir milyon pembe yıldız elmadan daha değerli olduğunu bilse iyi olurdu. Paha biçilemezdi.

Sonra ilk elden tanık olduğum en korkunç şeyi yaptı.

Bana dokundu.

Bana dokundu. O iğrenç elini koluma koydu. Ölmek istedim. Eğer cehennem varsa, onun dokunuşunun orası olduğunu düşündüm.

Eğer fanteziler gerçek olsaydı, domuzlar şu anda havada uçuyor olurdu.

Dokunuşu yakıyordu ama Flora'nın gibi iyi bir şekilde değil. Flora'nın dokunuşu nazikti, isteniyordu, ihtiyaç duyuluyordu. Flora'nın

sakinleştirici ve bazı garip yönlerden çok sevgi dolu.

Sarışın olan hiç istemediğim anıları geri getirdi. Vücudumun içinde, tonlarca buz tabakasının altına gömdüğüme ve hayatımdan sürgün ettiğime inandığım sorunları canlandırdı. Ama bu duygular hala mevcuttu ve şimdi onun iğrenç elinin vücudumda olduğu her saniye su yüzüne çıkıyorlardı.

"Çok yakışıklısınız, efendim," dedi.

Sen bir pisliksin, dedi.

"Bana dokunmayı kes," diye bağırdım ama yapmadı. Kolumu çekip geri çekilmek, silahımı çıkarıp onu vurmak istedim ama olduğum yerde donup kalmıştım. Flora'ya binanın içindeki bu kadına zarar vermeyeceğime dair söz vermiştim.

"Canımı yakıyorsun," dedim ona. "Anne, lütfen, canımı yakıyorsun!" İnce kolumu daha da sıkıca kavradı ve tek yapabildiğim ağlamak, durması için yalvarmaktı. Hiç durmadı.

"Anne," diye bağırdım, "Anne, lütfen, lütfen." Beni doğruca yatak odama çekti ve büyük bir gürültüyle yere düşmem için fırlattı. Vücudum acı içindeydi, her yerim acıyordu, her yerim ağrıyordu.

"Bir dahaki sefere benden çalmaya çalışırsan, Kai, sakın yakalanma," dedi.

Sadece bir kurabiye istedim... Çok aç olduğum için karnım gurulduyordu. İki gündür bir şey yememiştim.

Sonra botundan bir bıçak çıkardı ve bana doğrulttu.

"Anne? Lütfen yapma. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Çok özür dilerim. Lütfen bana zarar verme." Beni kesti.

Vücudumda ilk kalıcı izini bıraktığında sadece beş yaşındaydım.

Sadece kurabiye istemiştim.

"Bir eş aradığını duydum," dedi sarışın olan ve şimdi kolunu benimkine doladı. "İstersen karın olabilirim. Zaten şu anki nişanlından çok daha iyiyim."

Kimse Flora'dan daha iyi değildi.

"Belki bir ara dışarı çıkabiliriz?" diye sordu. "Bu arada, ben Delilah."

"Dur. Dokunmayı. Bana," diye bağırdım ve bu sefer kolumu ondan çekmeyi başardım. Tam silahıma uzanmak üzereydim, buradaki diğer herkes umurumda değildi - zaten beladan kurtulmanın bir yolunu bulacaktım, bu yüzden önemli değildi - onun sesini duyduğumda.

"Söylesene Delilah, nişanlımın seninle çıkmak isteyeceğini sana düşündüren nedir?" Flora masanın etrafından dolaştı ve bir anda yanımda durdu. Narin parmakları benimkilerle kenetlendiğinde, hemen onları sıkıca kavradım.

Onun dokunuşunu sevdim.

Delilah'nın dokunuşuyla uyandırdığı rahatsızlık hissi, kaos sakinleşti. Başlayan ve zirveye ulaşmadan kaybolan bir kasırga gibiydi. Flora elini üzerime koyduğu anda kara bulutlar dağıldı ve güneş açtı.

"Sen delisin ama ben değilim," diye tükürdü Delilah.

Flora kıkırdadı ama sinsice bir kıkırdamaydı, daha önce duyduğum tatlı kıkırdamalara hiç benzemiyordu.

"Şimdi öyle miyim?" Flora elini ceketimin altından geçirmeden önce beyaz tırnaklarını göğsümün üzerinde gezdirdi. Yavaşça, yapmamı yasakladığı şeyi yaptı; silahımı çıkardı ve Delilah'ya doğrulttu. "Senin için iki seçeneğim var. Git ya da kal," dedi. "Ama unutma, eğer bir kurşundan daha hızlı koşamıyorsan, ilkini seçmelisin. Ben deliyim, anlıyor musun? O yüzden sana kendi yolunu bulmanı ve orada kalmanı öneririm. Yoksa..." Flora tetiği çekti ve tıkladığında, o anda bize bakan hemen herkes irkildi.

O silahta hiç mermi yoktu. Henüz yoktu. Flora bunu biliyordu elbette. O silaha şarjör takmak bir, en fazla iki saniye sürüyordu, bu yüzden okul ya da ev gibi yerlerdeyken silahı yanımda bulundurma zahmetine hiç girmedim. Elbette evde dolu silahlarım vardı ama Lola'nın ulaşamayacağı yerlerde.

Delilah masasına dönüp eşyalarını toplamaya başladığında Flora, "Çok tahmin edilebilir," diye mırıldandı. Arada sırada, Flora'nın hâlâ bıraktığı yerde olduğundan emin olmak istercesine arkasına bakıyordu.

Kahretsin, Flora elinde silahımla diğer insanları tehdit ederken çok ateşliydi. Ve bunun ne hakkında olduğunu anladığımda daha da ateşliydi.

Flora sadece bana dokunan bir kadını tehdit etmiyordu çünkü ben kendimi rahatsız hissediyordum ve o da yardım etmek istiyordu. O kıskançtı.

Bunu fark ettiğimde aletim anında sertleşti. Daha önce hiç kimse bana karşı kıskançlık duygusu hissetmemişti. Gerçi ben de daha önce kimseye bu şansı vermemiştim. Hayatımda bir geceden daha uzun süre kalan tek kadın Flora'ydı ve o zaman onun sonsuza kadar hayatımda kalacağına karar vermiştim.

Her neyse, silahımı nişanlımdan aldım ve herkesin gözünden uzakta, ceketimin içine geri soktum. Onların korkusu benim egomu yükseltiyordu. Korkulmayı seviyordum.

"Bunu kimsenin çekmesini istememeye ne oldu?" Eğilip dudaklarımı Flora'nın alnına bastırmadan önce sordum.

İç çekti. "Sinirlerimi bozmaya başlamıştı."

"Açıkça." Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Oldukça ateşliydi."

Dudaklarının kenarlarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi ve bu, bir dakika önce elinde tuttuğu silahtan bile daha seksiydi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Ah, sevgilim, bu gece için kendini hazırlasan iyi olur çünkü az önce yaptığın küçük numara gerçekten hoş bir ödüle değer."

"Öyle mi? Tanrı'ya şükür. Bunun için yalvarmak zorunda kalacağımı sanıyordum."

Ah kahretsin. Bunu beklemeliydim. Flora diz çökmüş sikim için yalvarıyor. Evet, bunu alacağım. Çok kötü.

Bu gece bunu kaçıracaktım ama sorun değildi. Daha gelecek geceler vardı.

"Gecesini kısa kesersek Ares kızar mı?" diye sordu. Omuz silktim. "Muhtemelen kızmaz. Sanırım gitmemizi isterdi. Şimdiye kadar, kardeşinin nişanlısının sınıf arkadaşlarından birinin annesine silah çektiği haberini kesinlikle duymuştur, bu yüzden onun-"

"NE YAPTIN LAN SEN?!"

"-bağırarak için uğradı," diye bitirdim.

Ellerim kalçalarından yukarıya doğru kayıyor, elbisesinin altına giriyor ve kışına doğru ilerleyerek sıkıca kavırıyordu. Dudaklarım Flora'nın boynuna yapışmış, tatlı teninin tadına bakıyordu.

Ellerimin dokunduğu tek yer kışı ve kalçaları olduğunda bile nefes nefese kalmıştı. Henüz ona dilimi değdirmemiştım, en azından amına değdirmemiştım.

Yavaşça, beli bana açıkta kalana kadar elbisesini daha da yukarı çektim. Karnı çok yumuşak görünüyordu ve onu yatağıma yatırana kadar, her yerine tekrar öpücükler bırakana kadar bekleyemedim.

"Kollarını kaldır," dedim ve kaldırdı. Bir dakika sonra elbiseyi başından yukarı kaldırdım, arkamda bir yere attım ve onu önümde yarı çıplak bıraktım.

Meme uçlarını emme beklentisiyle ağzım sulandı. Bunu açıklayamazdım, bu düşüncelerin nereden geldiğini de bilmiyordum ama Flora'yı muhteşem buluyordum. Onun için yanıp tutuşuyordum, dudaklarına, tadına ya da yüzünü görmek kadar basit bir şeye doyamıyordum.

Gerçek anlamda huzur veren bir yer varsa, o da oydu. Flora hayatımda imkansız başarılar, bana dokunmayı başarılar ve kendimi endişeli değil sakın hissettiğim tek kişiydi.

Bana dokunduğu ilk saniyeden itibaren ellerinin mucizeler yaratabileceğini biliyordum ve belki de bu yüzden ona katlanamıyordum. Sıra dışıydı. O kadar çok yönden farklıydı ki bu oldukça endişe vericiydi. Değişiklikleri kabul etmeye hazır değildim.

İnsanların neden kararlı ilişkilere girdiklerini anlamamı sağlayan kişi Flora'ydı. Neden evlenme ihtiyacı hissettiklerini. Her sabah uyandığında, sen cehennemde Şeytan'ın yerini almaya çalışırken elini tutmaya hazır olan kişinin yüzünü görmeyi kim istemezdi ki?

"Kai?" Flora elleriyle yüzümü kavradı. Gözleri yumuşaktı, ilk tanıştığım kadından çok farklıydı.

"Evet, sevgilim?" Ona tekrar konuşma fırsatı vermeden önce, nefes almak istediğinde her zaman çıkardığı o küçük iniltiyi duyacak kadar derin ve uzun bir şekilde öptüm.

Ayrıldığımızda gülümsedi ve ellerini göğsüme doğru kaydırды. Göremiyordu ve gömleğin içinden hissedip hissetmediğinden de emin değildim ama parmaklarından biri tam gövdemdeki yara izlerinden birinin üzerine geldi. Flora ondan başka biri olsaydı, o anda ölmüş olurdu.

"O silah dolu olsaydı bugün çok daha farklı olabilirdi," dedi sessizce.

Başımı salladım, onu kaldırdım ve mutfak adasının üzerine oturttum, sonra bacaklarını ayırarak aralarında durmama izin verdim. Hızlı bir hareketle saçlarını omuzlarının arkasına ittim ve bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. Eğer gözlerim beni yanıltmasaydı, kızardığına yemin edebilirdim.

"Benim için ölürdün, değil mi Çiçek?"

Flora iç çekti. "Evet, sanırım öyle."

Flora'dan önce kimse bana bu sözleri söylememişti. Bunlar olağan şeyler değildi, bu yüzden kimseyi suçlayamazdım ama kendi kardeşlerim bile benim adıma eline silah alıp birini vurmazdı.

"Çok sıcaktı."

Kıkırdadı. "Sadece sen cinayeti tahrik edici bulabilirsin."

"Cinayeti tahrik edici bulmuyorum." Dudaklarım kulağının yanına gelmeden önce sadece bir saniyeliğine onunkilere dokundu. "Ancak sen oldukça heyecan vericisin."

"Beni bir daha hiç görmeseydin ne yapardın?" diye sordu.

Onu tekrar görene kadar tüm dünyanın alevler içinde yanışını izlerdim. Yoluma çıkan her erkeği vurur, ona ulaşamayacağımı söyleyen her kadını öldürürdüm. Onu bulmak için dünyayı gazabımın altına gömerdim. "Amaç bu, sevgilim. Öyle değil mi?"

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Yara izleri

"gözlerimin içine bak ve şehvetini itiraf et"- Rosenfeld'den Benim İçin Yap

Flora Adams

Kai'nin yalan söylediğine, ben gittiğimde en azından biraz üzölmüş olabileceğine inanmak istedim. Ama sonra Kai Auclair hakkında konuştuğumuzu hatırladım. O hiçbir şeyi özlememişti, en azından ben özleyeceğini düşünmemiştim.

Bir zamanlar ondan nefret ederdim ve belki de aramızda hâlâ biraz husumet vardı ama son birkaç haftadır anladım ki, dünyadaki en kötü insan olmasına rağmen, sadece sinir bozucu ve acımasız değildi.

Kai'nin yumuşak bir tarafı vardı. Ne zaman ortaya çıkacağını ya da bana bakan erkekleri öldürmesini izlemek dışında nasıl ortaya çıkacağını henüz öğrenememişim ama eninde sonunda bunu başaracağımdan emindim. Bir pislik göğüslerime bakıyor diye benim için cinayet işleyecek kadar önemsiyorsa, içinde bir yerlerde mutlaka bir kalbi vardı.

Ama şu an tüm bunları kafama takmanın zamanı değildi.

Kai kalçalarımın arasında durdu, sert elleri vücudumda hafifçe gezindi. Başparmakları meme uçlarıımın üzerinde gezindi ve sonra onları parmaklarının arasında yuvarlayıp çimdikledi. Ama gözleri benimkilerde kaldı.

Ona sürtünmeye çalıştım ama bu girişimimle birlikte Kai kıkırdadı ve aramızda herhangi bir sürtünme hissetmemizi imkansız kılacak kadar boşluk bırakmak için uzaklaştı.

"Henüz değil, sevgilim," dedi. "Ödül sözü verdiğimi biliyorum ama bunun için iyi bir kız gibi çalışman gerekecek."

Hiç adil değil.

"Vibratörüm beni senden daha iyi boşaltabilir."

Kai tısladı. "Bir gün Flora, ben seni beni düşünerek boşalırken izlerken o vibratörü kullanacaksın. Ben söyleyene kadar durmana izin verilmeyecek, aşırı uyarıldığın ve daha fazla dayanamadığın zaman bile. Ve o gün geldiğinde, o güzel küçük amcığının üzerinde benim ağzımın olmasını dileyeceksin, içinde benim sikimin olmasını dileyeceksin. Ama seni sikmem için bana ne kadar yalvarırsan yalvar, o çok sevdiğin vibratörünle yetinmek zorunda kalacaksın." Bunun bir tehdit olması mı gerekiyordu? "Bakalım o şey seni benden ne kadar daha iyi boşaltabilecek."

Ellerim yakasını buldu, ilk düğmeye ulaşacak kadar aşağı indi, böylece onu çözebildim. "Küçük bir penisin titreşimli bir dildodan nasıl daha iyi olabileceğini bana tekrar hatırlatır mısın?"

"Piller ölür sevgilim ve inan bana, en uygunsuz anda ölmelerini sağlayacağım." derken dudakları dudaklarıma değdi.

Bir şekilde, bundan şüphe etmedim. Eğer dışarıda pillerle oynayabilen biri varsa, bu o olmalıydı.

Şimdiye kadar gömleğinin düğmelerini tamamen açmış ve kumaşı omuzlarından aşağı itmiştim, ancak kollarının etrafında kalmıştı. Gövdesi ortaya çıktığında, her zamanki gibi yara izlerini görmezden gelmek istedim ama her yerdeydiler. Göğsünde, kaburgalarında, karnında, hatta V çizgisine kadar iniyordu. Bazıları diğerlerinden daha derin, bazıları daha görünürdü. Ayrıca çok dağınıktılar ve bunların yakın zamandaki kavgalar sırasında meydana gelmiş olmasına imkân yoktu. Tüm bu yaralar iyileşmişti ya da iyileşebildikleri kadar iyileşmişlerdi. Eski.

Kai beni bakarken yakalayınca iç çekti ve dikkatimi çekmek için elini yüzüme götürdü. "Seni becerdikten sonra onları bana sor, tamam mı?"

"Ama..."

"Flora, lütfen."

"Bana dürüst bir cevap verecek misin?" Kai bir kez başını salladı. "Her zaman."

Sanırım seks sonrasına kadar konuşmayı erteleyebilirdim. Yara izleri sihirli bir şekilde kaybolacak değildi ya? Ve tamam, bana söylememe, arkasını dönüp beni mutfak adasında çıplak bırakma ihtimali vardı ama şansımı deniyordum.

Kai tekrar yaklaştığında, durduğumuz yerden tekrar başlamaya hazırken, daha önce yapmama hiç izin vermediği bir şeyi yapmaya karar verdim.

Parmağımı en belirgin yara izlerinden birinin yanına kaydardım, sonra öne doğru eğildim ve dudaklarımı tam üzerine bastırdım. Ne olursa olsun, bunun onu hâlâ canlı canlı yediğini, anıların peşini bırakmadığını biliyordum. Bir öpücüğün hiçbir şeyi düzeltmeyeceğinin farkında olsam da, en azından ona öpücüklerin her zaman kötü bir şey olmadığını gösterebilirdim. Anılar sonsuza dek kalabilirdi ama birazcık sevgi de kalabilirdi.

Dudaklarım tenine değdiği anda Kai'nin hafifçe soluduğunu duydum. "Flora..." Parmakları belimdeki deriye bastırdı, o kadar sertti ki bir an için acı çektiğini düşündüm, ama kimsenin bunu yapmasına alışık olmadığını fark ettim.

Bir yara izini daha öptüm, en görünür olandan ulaşabildiğim en silik olana doğru ilerledim. Kai biraz ağır nefes alıyordu ama beni hiç durdurmadı. Sağ köprücük kemiğinin hemen yanındaki sonuncusuna ulaştığımda ve dudaklarım teninden ayrıldığında, Kai yüzümü yukarı çekti ve dudaklarını benimkilere yapıştırdı.

"Eğer bunu bir daha yaparsan..." diye başladı ama dilini ağzıma sokmaya devam ederek kendini durdurdu. Beni o kadar sert, o kadar uzun öptü ki, birazdan başımın döneceğinden emindim, ama bunu sorun etmezdim.

"Kai," diye iniltiye benzer bir ses tonuyla ayrıldım.

Elleri kalçalarımın doğru kaydı, parmakları külotumun bel bandına takıldı ve külotumu çekiştirdi. Sadece benim küçük bir yardımımın külotu bacaklarımdan aşağı kaydırması,

sonra yere bıraktı. "Bırak seninle ben ilgileneyim, sevgilim."

"Lütfen yap."

Bana gülümsedi ve Tanrım, gülümsemesi uğruna ölünecek bir şeydi. Dudakları bir kez daha dudaklarıma yapıştığında, ellerimi pantolonuna uzattım, düğmesini ve fermuarını açtım, sonra onları - boxer'ıyla birlikte - sert aletini serbest bırakacak kadar aşağı ittim.

Elim onun uzunluğuna dolandı, ama onu okşamaya başlamadan önce Kai elimi çekti ve kendi eliyle değiştirdi.

Sikinin başı klitorisimin üzerinden kaydı ve ikimiz de sessiz bir homurtu çıkardık. "Affet beni sevgilim. Bu senin istediğinden daha hızlı bitebilir" dedi.

"Sadece beni çıkar."

"Bir dahaki sefere bana patronluk tasladığında," diye başladı ve sikinin ucunu aşağı kaydırды, içime yavaşça girerken baskı uyguladı, "Ağzını sikeceğim, içindeki sikimden o kadar bıkana kadar döllerimle dolduracağım ki, en başta ağzını hiç açmamış olmayı dileyeceksin. O zaman tek bir kelime çıkarmayı dene."

Beni hep daha fazla seksle tehdit ediyor.

Öne doğru atıldı, kendini bir anda içime itti.

İnledim. Beni mümkün olan en iyi şekilde doldurdu.

Ellerim sırtından aşağı kayarken bacaklarım daha da açıldı, tırnaklarım tenini çizdi ama umursadığından şüpheliydim. Ya da belki de umursuyordu ama umursuyorsa bile söylemiyordu.

Kai'nin elleri kıcımdaydı, içime o kadar sert girerken beni bir şekilde yerinde tutuyordu ki, yıldızları görmekten bir göz kırpması uzakta olduğuma yemin edebilirdim.

Dudakları benimkilerle yeniden birleşti ama bu kez öpücük hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu. Genelde müstehcen kelimeler kullanırken, Kai bu gece sessizdi, sessizliği öpücüklerle doldurdu, ama aldırmadım. Beni becerirken sabit bir ritim tutturdu, her hamlesi bir öncekinden daha derin, daha sert, sonra tekrar biraz daha yavaş, daha yumuşak. Bu mükemmel bir modeldi.

Aletin etrafında kenetlendiğimi, vücudumun titrediğini ve her itişte orgazma daha da yaklaştığımı hissedebiliyordum, sonunda tüm vücudum titredi ve bir zevk dalgasının üstesinden geldim.

Kai'nin elleri kıcımdan belime doğru hareket etti ve orgazmım boyunca beni becerirken parmaklarının uçları tenime bastırdı. Aldığım zevkin mutluluğu üzerimden gittiği anda Kai alnını omzuma yasladı ve kendini içime bıraktı.

Nefes alış veriş ağırlaşmıştı, vücudunu ter kaplamıştı, saçları dağılmış ve milyonlarca yöne ayrılmıştı ama yine de hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Benden hemen çekilmedi, bu yüzden yumuşadığını hissedebiliyordum, ama tek yaptığı alnıma bir öpücük kondurmak oldu.

"Hizmetiniz için teşekkür ederim. Şimdi duş almaya ve yatmaya hazırım," dedim. Kai başını bana doğru salladı, bu sırada bir kıkırdama onu terk etti.

"Anlıyorum, beni sadece seks için kullanıyorsun."

Evet, keşke bu doğru olsaydı. "Geçici bir nişanlı başka ne işe yarar ki?"

Kai bir kez daha dudaklarını alnıma bastırdı, bu sefer bana bir cevap vermekten kaçınmak için. Ve sonunda içimden çıktı ve bir adım geri çekildi.

"Peki, ne oldu?" diye sordum ve elimi uzatıp işaret parmağımın ucunu yara izlerinden birinin üzerinde gezdirdim. Belki tekrar düzgün bir hale gelene kadar bekleyebilirdim ama ona ne kadar çok zaman verirsem, bana cevap vermekten kaçınmak için o kadar çok yol bulacaktı.

Kai içini çekti, sonra yanımdaki tezgâhtan takım elbise ceketini aldı. "Giy şunu," dedi ve bana yardım etmek için ceketini arkamdan getirdi. Kollarım kolların içine girdiğinde, Kai ceketini vücudumu örtecek şekilde önden kapattı. "Ares'in yanlışlıkla seni tekrar çıplak görmesini istemiyorum."

Gözlerim büyüdü. "Yine mi?!"

"Daha önce yaptı." Pantolonunun fermuarını çekti.

Neden bunu şimdi duyuyorum? "Ne zaman?"

"Sen taşındıktan birkaç gün sonra. Önemli bir şey değil, gözlerini kapattım."

"SEN DE!"

Kai bana sırtıttı, ama garip bir şekilde tatlı bir şekilde. "Sorun değil, sen benimsin. Seni çıplak görmeye iznim var."

"Evet, şey... şimdi öylesin. Senden nefret ediyordum."

"Nefret mi? Geçmiş zaman mı?" Kai tekrar yaklaştı, dudakları bir kez daha dudaklarıma değmeden önce elleri belimi buldu.

"Aletin bu büyüklükteyken senden nefret etmek zor." Bu haksızlıktı, gerçekten. Kai çok kafa karıştırıcı bir kişiliğe sahipti, kaba ama nazikti, baş belasıydı ama bazı açılardan çok tatlıydı. Ve tanrısal bir aletle kutsanmıştı.

Güldü. Gerçekten güldü. Kai'nin ilk kez gerçekten güldüğünü duyuyordum. Elbette daha önce kıkırdadığını duymuştum, gülümsediğini görmüştüm ama kahkahası kulaklarımı hiç doldurmamıştı.

Derin, çığ ve bir şekilde masumdu. Gerçek kahkaha asla kaba ya da kötü niyetli olamazdı. Tamam, belki olabilirdi ama onunki değildi.

"Hadi seni yukarı çıkaralım, sevgilim." Beni mutfak tezgâhından kaldırıp ayaklarımın üzerine yatırdı, sonra elimi eline aldı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi.

"Tezgahı temizlemeliyiz."

"Bizde yok. Yeni hizmetçime bir mesaj göndereceğim ve o da bunu hemen yapacaktır."

Merdivenleri çıktığımızda, daha önceki soruma bir cevap vermeyeceğini kabul ederek yatak odama gitmek üzereydim ki Kai beni geri çekti ve onunla birlikte kendi odasına girdi.

"Orası artık senin odan değil," dedi bana. "Benim odama taşınyorsun."

Karşı çıkmak istedim, Tanrı biliyordu ki karşı çıkmalıydim, ama beynimin içinde bir şey onun en yeni fikrine karşı çıkma girişimlerimi engelledi. Birlikte bir odada mı? Bu

sadece kötü şeylere yol açabilirdi, ama ben bunların olmasına hazırdım.

Birlikte hızlı bir duş aldıktan sonra, Kai ve ben onun yatağına uzandık. Başımı göğsüne yasladım ve nefes alışını dinledim. İkimiz de sessizdik ama ikimiz de uyanıktık. Yavaşça parmaklarımı teninin üzerinde gezdirdim, bir kez daha yara izlerinin çizgilerini hissettim.

Bir gecede üçüncü kez sormak istemedim ama ona ne olduğunu da gerçekten bilmek istiyordum. Yine de güçlü durdum. Belli ki bu konuda konuşmak istemiyordu, o halde ben kimdim ki onu zorlayacaktım?

Neyse ki Kai kendi kendine pes etti.

"Bıçaklar," diye konuştu Kai aniden sessiz odada. "Onlarla cezalandırıldım."

Elimi göğsünün üzerine koydum ve tepkisini görmek için başımı kaldırmak istesem de yapmadım. Dokunduğumda acıyıp acımadığını merak ettim ama muhtemelen acımiyordu, değil mi? Acıdığını hiç söylemedi ve ben de bu gece onlara çok dokundum.

"Evden kaçtığın zaman mı?" Konuşurken sesim ince çıkıyordu. "Oh, Tanrım. Lütfen bana bir çetenin parçası olmadığını söyle ve sen-"

"Hayır," diye sözümü kesti. "En başta kaçmamın sebebi onlardı."

"Kai..."

"Bunu ilk yaptığında sadece beş yaşındaydım. Julie beni ve Ethan'ı aç bıraktığı için acıkmıştım, bu yüzden mutfaktan bir kurabiye çalabileceğimi düşündüm. Eminim kimse fark etmezdi. Kendim için bile değildi, tamamen kardeşime vermeyi planlamıştım. Ne yazık ki henüz tezgaha tam olarak ulaşamamıştım, bu yüzden yanlışlıkla tüm çeneyi aşağı çektim ve paramparça oldu. Julie bunu duydu ve bana çok kızdı, bir bıçak aldı ve ilk kesiğini köprücük kemiğime yaptı" dedi. "Bunu yapmaması için ona yalvardım ama yine de yaptı."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama kaymalarına izin vermemeye çalıştım.

"Dikiş attırmak için beni hiç hastaneye götürmedi, bu yüzden derin kesiğin iyileşmesi yıllar aldı," diye ekledi.

"Ethan benimle aynı yaşıydı ama ben daha bağımsızdım. O hala

pek çok şeyde yardıma ihtiyacı olsa da çoğunu kendi başıma yapabiliyordum. Julie altı yaşına girdikten sonra onu yıkamayı reddetti, bu yüzden ben yaptım. Öğrendiğinde, beni tekrar kesti. Bu sefer iki kez. Bir kez bana ceza olarak, bir kez de Ethan'a ceza olarak, çünkü öğretmenler bir şekilde fark edebileceği için iki çocuğa birden zarar vermiş olamazdı. Ondan sonra, onu kızdıracak bir şey yaptığım her seferde bunu yaptı, bazen ben bir şey yapmamış olsam bile Ethan yaptı."

Kolları vücuduma dolandı, beni sıkıca tuttu. "On altı yaşına geldiğimde, o bıçağı derime toplam elli sekiz kez saplamıştı. Bazı kesikler o kadar derin değildi, iz bırakmadı. Bazılarıysa bıraktı. Sonra, gitme zamanımın geldiğine karar verdiğim gece, sırf Ares'e biraz yemek vermesini istediğim için beş tane birden ekledi. Sadece dört yaşındaydı, çoğu gece aç olduğu için ağlıyordu ama kimsenin onu beslemek bir yana, teselli etmesine bile izin verilmiyordu. Ares bunların hiçbirini hatırlamıyor ve hatırlamadığı için de çok memnunum.

"Yine aynı gece, Ethan derin uykuya daldıktan ve Ares yorgunluktan bayıldıktan sonra bir şey duydum. Banyodaydım, hala yaralarımı dikiyordum çünkü bunu kendi başıma yapmayı öğrenmiştim... Annemle babamın kavgasına kulak misafiri oldum. Babam Rusya'daki askeri üsten yeni dönmüştü sanırım. Çıglıklar kesildikten kısa bir süre sonra silah ateşlendi. Annem babamı öldürdü, çünkü babam yokken kardeşlerime ve bana nasıl davrandığını öğrenmişti. Tam o anda, Ethan ve Ares'i alıp o evden ayrılmasaydım, asla sağ çıkamayacağımızı fark ettim."

Sonunda başımı kaldırıp ona baktım. Beni terk etmekle tehdit eden gözyaşları yüzümden aşağı yuvarlandı ve görüşümü bulanıklaştırdı.

Kai ellerini yüzüme götürdü, başparmaklarını gözlerimin altına sildi. "Ağlama, sevgilim. Ben hayatta kaldım."

"Ama hangi şartlarda?" Aylar önce olan bir şeyi hatırladım, o gece onu hazırlıksız yakalamıştım ve ona kızdığım için boğazında hafif bir kesik bırakmıştım.

Dehşet damarlarımı zehirledi, suçluluk duygusu üzerime çöktü ve gözlerimden daha fazla yaş aktı. "Kai, bilseydim... Boğazına bıçak dayardım!"

O zaman korkup korkmadığını merak ettim. Geçmişte yaşadığı travmayı ben mi tetiklemişim ve bu yüzden mi bu kadar hareketsiz duruyordu; neden onu bu kadar uzun süre yerinde tutabilmişim?

"Çok komik, gerçekten." Kendi kendine kıkırdadı. "Bıçaklar beni ürkütür ama o gece bir tanesini boğazıma dayadığında paniklemekten çok tahrik olmuşum. Alçakgönüllü bir ifşaydı ama yine de korkutucuydu."

Başım tekrar göğsüne düştü. "Bunu sana asla yapmam, tamam mı? Sana asla zarar vermem, Kai."

"Tanrım, umarım yapmazsın."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ne istiyor?

"bebeğim, bunu tek başına başaramayacaksın"- Sara Keys'ten Rich Boy

Flora Adams

"İKİ HAFTA MI?!"

Sterlie, "Evet, babam düğünü öne almanın daha iyi olacağını söyledi, çünkü bugünlerde ikiniz çok daha iyi anlaşıyor gibisiniz," dedi. "Bu çok aptalca çünkü düğününüzle ilgili son kez ağzını açtığında Kai'nin artık seninle evlenmesine izin verilmediğini söylemişti? Yani, evet, sanırım öyle demek istemedi ama yine de garip."

Bana babamızın artık Kai ile benim on dört gün içinde evlenmemizi istediğini ilk söylediğinde, yanlış duyduğuma emindim.

Görünüşe göre, işitme duyum hala çok sağlamdı.

"Bundan daha fazla zamana ihtiyacımız var!" İnledim ve Kai'nin yatağına çöktüm, kız kardeşimin siyah ekrana bakmak zorunda kalmaması için telefonu kaldırdım. Kai bir saat önce işe gitmişti ve şimdi dönmesine daha sekiz saat vardı; yine de ona düğün planlarımızın değiştiğini söylemekten şimdiden korkuyordum. "Ona karşı hâlâ hiçbir şeyimiz yokken düğünü nasıl durduracağız?"

Sterlie babamın ofisindeki ilk çekmecede şüpheli bir şey bulamadı, yani bu bir fiyaskoydu. O zamandan beri, bize yardımcı olabilecek bir şey bulabileceğimize dair inancımızı kaybettik. Biraz daha zaman bize zarar vermeyecekti, aslında o zamana ihtiyacımız vardı.

Henüz evlenmek istemiyordum.

"Onu ikna etmeye gerçekten çalıştım Flora, inan bana, çalıştım." Sterlie ekrana bakmadı ama gözlerinin altına kapatıcı sürerken aynanın karşısına geçti. "Neyin makul olup olmadığının önemli olmadığını söyledi. Tek önemsendiği düğünün Aralık ayına ertelenmesi. Ama sanki o da istemiyormuş gibi konuşurken çok gergin görünüyordu. Dediğim gibi, garip."

Gözlerim doldu. "Bunun mantıklı bir tarafı yok. Ve eğer o aptal düğünü istemiyorsa, neden sadece... bilmiyorum, Kai'ye o aptal kopyaları verip iptal etmedi?"

Sterlie kabul etti ve sonra aniden ekrandan bana baktı. Mavi gözleri suçluluk duygusuyla doluydu. "Kasetleri sordum."

"Ne yaptın?!" Rekor bir sürede ayağa kalktım. Eğer mümkün olsaydı, kız kardeşime biraz daha hızlı ulaşmak için o telefonun içinden atlardım. "Tek bir kuralımız vardı, Sterlie. Kasetler hakkında soru sorma!" En azından doğrudan değil. Kurnaz olması gerekiyordu.

"Evet, biliyorum. Biliyorum."

Bunu Kai'ye nasıl açıklayacaktım? Önce Sterlie'ye az da olsa güvenmesini sağladım, sonra bir baktım, babamıza ona yasakladığımız tek şeyi sormuş. Düğünü öne almak istemesine şaşmamalı.

"Ama kızmadan önce-"

"Zaten öyleyim," diye araya girdim.

"Beni dinle." Sterlie telefonunu eline aldı, ekrana dokundu ve sonra tekrar önüne koydu. Bir an sonra, ekranımın en üstünde sadece bir numara içeren bir mesajla birlikte adı belirdi.

Çatık kaşlarla kız kardeşime baktım. "Bu ne için?"

"Sahip olduğu kopya sayısı."

"Ciddi misin?" diye sordum, o da başını salladı. "Yalan söylemediğinden emin misin?"

"Kasetleri nerede sakladığını sorduğumda bana söyleyemeyeceğini çünkü-"

"Evet, tabii ki yapamaz!" Sterlie'nin sadece yirmi bir yaşında olduğunun ve denklemlerin ona göre olmadığına farkındaydım ama bu kadar aptal olamazdı.

"Flora, Kai'ye şantaj yapanın o olduğunu sanmıyorum. Bence Kai'ye bunu yapması için babama şantaj yapan başka biri. Demek istediğim, babam da seni yanında istemediğini söyledi, yani bu evliliğin gerçekleşmesinin tek nedeni senin güvenliğinse, o zaman Kai'den seni evlendirmeden korumasını isteyebilirdi, anlıyor musun? Yine de senin güvenliğini garanti etmesi için ona şantaj yapabilirdi."

Mantıklı olan ya da en azından bazı şüpheli yollarla açıklanabilecek şeyler vardı, ama Sterlie bu durum hakkında ne söylemeye çalışırsa çalışsın, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Babamızın kendisine şantaj yapıldığı için Kai'ye neden şantaj yaptığına dair hiçbir açıklama bana mantıklı gelmiyordu.

Eğer, ama sadece eğer, garip bir şekilde bu doğruysa, babam biriyle konuşmuş olsaydı, bu durumdan kurtulmak için yardım alabileceğinden emindim. Hayır, bunun yerine içine ettiği her şeyden kurtulmak için beni kullanmak istiyordu. Söz konusu olan ne olursa olsun -kendi hayatı, ailesinin hayatı, para- eğer konuşsaydı her şey çok daha kolay halledilebilir ve önlenebilirdi.

"Bunlardan herhangi biri sana mantıklı geliyor mu?" diye sordum.

"Sayılır," diye yanıtladı Sterlie. "Babamın bir şekilde kötü insanlarla ilişkiye girmiş berbat bir adam olmadığına inanmak istiyorum."

Homurdandım. "Pamuk şekerden yapılmış küçük baloncuğunu patlatmaktan nefret ediyorum Sterls ama kesinlikle kötü insanlarla ilişkisi var. Yani, öyle olmasaydı Kai'yi tanımazdı."

"Haklı olabilirsin ama bu, birinin ona zarar vermek istediğini düşünmekten daha iyidir. Yani Flora, her şeye rağmen o hala bizim babamız."

"Yüzüme karşı yalan söyledi." Nişanımla bir ilgisi olmadığından emin olmak için annemi aramamış olsaydım, bana bunun onların değil kendi kararı olduğunu asla söylemeyecekti. "I

Ŗu anda bana yaptıkları için onu affedebilir miyim bilmiyorum."

"Belli ki boka batmış durumda."

"Kendisine aldığı bir şey-"

Kai'nin yatak odasının kapısı açıldı ve bir dakika sonra kk esmer bir kız koşarak içeri girdi. "Bayan Flora?"

"Sadece Flora," dedim ona taşındığımdan beri yüzüncü kez. Telefonumu Kai'nin komodininin üzerine bıraktım ve hukuk kitaplarına yasladım.

nce kitapları görmezden geldim ama sonra hukukla ilgili kitaplar olduklarından emin olmak için kafamı kitaplara doğru çevirdim. Onayı aldığımda çenem neredeyse yere arpacaktı.

Kim yatmadan önce eğlence olsun diye hukuk okur ki? Bu tür kitapları ofisinde, hatta evinde tuttuğunu anlıyorum ama yatak odasında mı? Cidden mi? Vay be. Bu adam hakkında öğrendiklerim arttıķa daha da garipleşti.

"Flora." Lola tam önümde durdu ve ellerini dizlerime vurdu. "Babam nerede?"

"O işte." Bilmiyor muydu? Evde ona göz kulak olacak biri olmalıydı çünkü Kai beni onunla hiç yalnız bırakmadı. O ocuğa göz kulak olacak kadar bana güvenmiyordu ya da ben öyle sanıyordum.

Ares okuldaydı, yani Lola'ya bakan o değildi. Ve evde olsaydı bile, Kai ikisini de benimle yalnız bırakmazdı.

"Silah işiyle mi yoksa ofis işiyle mi?" diye sordu. Muhtemelen şdğ için sesi her zamankinden biraz daha derindi.

Nasıl tepki vereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Elbette Kai, Lola'nın gece içinden haberdar olduğunu biliyordu, en azından bir kısmından, ama bunu bu kadar rahat söylemesi beni biraz endişelendirdi.

"Ofiste." En azından ben öyle umuyordum.

Lola omuz silkti, sonra başını eğdi ve elleri gerginmiş gibi elbisemin uçlarıyla oynadı

bir şey hakkında. "Sen ve babam evleniyorsunuz, değil mi?"

Hayır. "Evet."

Gözleri elbisemden aşağıya, ellerinin olduğu yere indi. "Ve evlendiğinizde bir bebeğiniz olabilir, değil mi?"

"Uhm..." Bu konuşmaya hiç hazır değildim.

Özellikle de benim bile olmayan bir çocukla.

Sterlie'nin kahkahası telefondan geliyordu, sesi her zamanki gibi melek gibiydi. "Lanet olsun Lola, doğru soruları soruyorsun ama yanlış kişiyi sorguluyorsun. Bu sorularla babana eziyet etmelisin."

Lola arkasını döndü ve telefonuma baktı, sonra nefesi kesildi ve kız kardeşime el salladı. "Starlie!"

"Ben Sterlie, ama merhaba!" O da el salladı. "Bana aldırmayın. Sadece makyajımı yapıyorum. Artık konuşmalarınızı dinlemeyeceğime söz veriyorum." Yalancı.

"Babam ihtiyaç duyulduğu sürece kulak misafiri olmanın sorun olmadığını söylüyor." Lola burnunu çekti.

Tabii ki öyle dedi. "Buna ne zaman ihtiyaç duyulur ki?" Ona sordum.

Bana tekrar baktı ve omuz silkti. "Sanırım Ares telefonda arkadaşıyla konuşurken. Babam o zaman dinleyebileceğimi ve Ares'in ne söylediğini ona anlatabileceğimi söylüyor. Pete'i o kadar sevmiyorum. Her zaman çok gürültücü ve babam hakkında saçma sapan konuşmaya çalışıyor. Pete pisliğin teki."

Nefesim kesildi. "Henüz böyle şeyler söylememelisin."

"Hayır, söyleyebilirim. Babam diyor ki, eğer silahı ateşleyebiliyorsam

yetişkin kelimeleri." Lola kollarını göğsünde kavuşturmuş, gururlu bir ifadeyle bana bakıyordu. Biraz etkilenmişim. "Bir keresinde bir kuş vurdum Bayan Flora, sonra babam bana kuşu nasıl dikeceğimi gösterdi. Kuş hâlâ ölüydü ama çok havalıydı."

Kelimeler kifayetsiz kaldı. Altı yaşımdayken oyuncak bebeklerimle oynamakla meşguldüm.

annemin ve babamın evinde. Muhtemelen o yaşlarda silahların gerçek olduğunu bile bilmiyordum.

"Her neyse-" diye boğazımı temizledim "-sorunuz neydi?" Şiddet hakkında sanki gelmiş geçmiş en iyi icatmış gibi konuşmasını dinlemekten kesinlikle daha iyiydi.

"Doğru!" Lola ellerini tekrar dizlerimin üzerine koyarak sırttı. "Yani sen ve babam evlendiğinizde bir bebeğiniz olabilir, değil mi?"

"Evet." Öyle bir şey işte. "Neden?" Bu iki farklı yöne gidebilirdi. Ya konuşacaktı ya da evli olmanın bir gereklilik olup olmadığını, annesinin nerede olduğunu soracaktı. Her iki durumda da, Lola'nın silah kullanma becerileri hakkında daha fazla şey öğrenmektense buna cevap vermeyi tercih ederim.

"Ve babamla senin bir bebeğiniz olduğunda, o benim kız kardeşim olacak, değil mi?"

"Ya da kardeşin, ama haklısın."

"Peki, bir kız kardeş alabilir miyim lütfen?" diye sordu sanki çıkış düğmesine basmaya hazırmış gibi.

Gözlerim telefonuma kayınca Sterlie'nin yüksek sesle gülmemek için kendini zor tutarak eliyle ağzını kapattığını gördüm. Onu izlediğimi fark edince başını eğdi ve kirpiklerini hızla kırıştırarak bana suratını astı.

Hayatımda ilk kez kız kardeşimi öldürme arzusu duydum. Ve hayatımın çoğu gününde Sterlie'yi sevdim.

"Biliyor musun, bence... uh, sen... babana sormalısın."

Lola derin bir iç çekti. "Tamam, ama düğünde senin parlak ayakkabılarından birini giyip giyemeyeceğimi de soracağım."

"Bunu sen yap, evlat."

Ve bir anda Lola yine kayboldu. Nereye gittiğinden emin değildim ama nereye gitmiş olursa olsun, bulunamayacak bir yere gitmiş olamazdı, değil mi? Aslında bana kalırsa, bu ev koridorlarda kaybolmaya yetecek kadar büyüktü, yani o çocuğa göz kulak olması gereken tek kişi bensem, bir sorunuz vardı demektir.

"Demek Kai'nin yatak odasındasın, ha?" Sterlie bana sırtıttı. "Etrafı mı karıştırıyorsun yoksa o güzel nişanlının kocaman yatağında kestiriyor musun?"

Uzun, sinirli bir inilti beni terk etti. "Sadece çamaşır yıkamak istemiştım."

"Evet, doğru. Kai'nin bunun için adamları var." Doğru, daha önce de buradaydı ve hizmetçilerinden birinin saniyeler içinde kırık bir vazoyu süpürdüğünü görmüştü. "Sanırım düğüne sadece iki hafta kaldığı için üzölme numaran sadece bu muydu? Rol mü?"

"Rol değil."

"Ama onunla yatıyorsun." Sterlie telefonunu yüzüne yaklaştırdı. Gerçekten yüzüne yaklaştırdı. "En azından güzel bir aleti var mı?" diye sordu fısıldayarak.

"Oh, şuna bakar mısın?" Hayali kol saatimi gösterdim. "Gitme vaktim geldi. Harika bir randevu dilerim, Sterls."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kelimeler Derinleri Keser

"Nasıl bu kadar aptal olabildim?"-VOILÁ'dan Aşk Tanrısı ile İçki

Kai Auclair

İşten eve dönmeden önce Flora'nın en sevdiği fırına uğradım. Tek bildiği, dükkânın bir ay önce kapandığı. Ama paranız varsa, hemen hemen her şeyi gerçekleştirebilirdiniz.

Nişanlım benden ne kadar nefret ettiği konusunda somurtmakla meşgulken, birkaç hafta önce pastanenin asıl sahibiyle buluştum ve harika bir anlaşma yaptık. Dükkânı ve Flora'nın en sevdiği hamur işlerinin tüm tariflerini satın aldım. Neyse ki çalışanlar onun siparişlerini ezbere biliyorlardı ve bana Flora'nın en çok sevdiği hamur işlerinin bir listesini verebiliyorlardı, bu şekilde en azından biraz para biriktirdim.

O aptal fırın bana yarım servete mal oldu ama her kuruşuna değdi. Özellikle de elimde Flora'nın anında tanıdığı bir kutuyla arka bahçeme girdiğimde.

"Bu...?" Kollarını havuzun kenarına dayadı. "Sen nasıl...? Ha?"

Zeminin bir kısmının ıslak olmasını ve pantolonumun yavaş yavaş suyu emmesini umursamadan ondan önce fayansların üzerine oturdum. Son zamanlarda, kara gözlü şeytanımla daha fazla zaman geçirmemi sağlayacak her şey buna değerdi.

"Benim de kendi yöntemlerim var." Kutuyu açtım ve çilekli bir kremalı puf çıkardım, sonra Flora bir ısırık alana kadar bekledim. Bana gülümsedi. Gülümsemesi çok samimiydi ve ben

Muhtemelen bir süre önce farkına varmadan ona aşık oldum.

"Sana bazı haberlerim var," dedi ağzı yarı dolu bir şekilde.

"Anlat bana."

Hamur işinin geri kalanını ağzına tıktırdı, bu sefer tekrar konuşabilmek için çiğnemek ve yutmak için acele ediyordu. Tek yaptığım, garip bir trans halindeymişim gibi onu yemek yerken izlemektir. "Uzun lafın kısası, iki hafta içinde evleniyoruz."

"İki hafta mı?!" Bu kesinlikle önemli bir haberdir. "Üzgünüm hayatım, ama tüm hikâyeye ihtiyacım olacak."

Dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Özür dilerim," diye alay etti gülerek. "Özür dilemeyen biri için bu kelimeleri çok fazla söylüyorsun."

Ona.

"Bir kremalı pasta daha istiyorum, sonra konuşacağım." Flora ağzını açmış bekliyordu. Hayatımın ne hale geldiğini gerçekten bilmiyordum. Herkese emir veren biriyken nişanlığımın bunu bana yapmasına izin verdiğim günü hatırlayamıyordum ama dürüst olmak gerekirse, artık bunu değiştirmek için hiçbir isteğim yoktu.

Eğer Flora bir şey isteseydi, o dileği gerçekleştirmek için dağları yerinden oynatırdım.

Ben de ona bir kremalı pasta daha yedirdim ve konuşmaya başladı. Bana Sterlie'nin söylediği her şeyi ve babasının düğünü yedi ay öne çekmenin herkesin yararına olacağını düşündüğünü anlattı.

Yine de içimdeki hastalıklı bir parça tarihin öne çekilmesine seviniyordu. Flora'yla evlenmek ve hayatımın geri kalanını onun yanında geçirmek o kadar da kötü olamazdı. Sadece on dört gün içinde bu nişandan kurtulmanın bir yolunu asla bulamazdık ve ben de hâlâ bunu istediğimden emin değildim.

Flora gerindi, zar zor örttüğü göğüsleri suyun yüzeyine çıktı. Beyaz bir bikini giymişti ve ince, ama gülünç derecede ince olan bu bikiniyle hayata tutunmaya çalışıyordu.

uzun kayışlar. Flora bu ipleri beline birkaç kez dolamak zorunda kalmıştı ya da belki de birinin bunu böyle giymesi gerekiyordu. Her iki durumda da, bu ipler umurumda değildi, daha çok o şımarık göğüslere ve malzemeye baskı yapan sert meme uçlarına odaklanmıştım.

O her zaman dikkat dağıtıcıydı ve aynı zamanda en acı tatlı olanıydı. Beynimin mantıklı kısmı daha iyisini bilirken, odaklanmayı ve hedefimizi aklımızda tutmayı bilirken, daha büyük bir kısmı onun tarafından büyülenmekle meşguldü. Vücudunun her kıvrımı beni büyülüyordu. Gözlerinden, o tatlı dudaklarından ve sinirlendiğinde elleriyle konuşmasından büyülenmiştim.

Eğer dünyanın dönmesini durdurmanın bir yolu varsa, bunun Flora'ya bakmak olduğuna emindim. Gözlerimi ona her diktiğimde, artık hiçbir şeyin önemi kalmamış gibi görünüyordu.

Flora, "Sterlie babamın tüm bu olanlarla bir ilgisi olmadığını düşünüyor," dedi ve kollarını tekrar ısıtılmış suya bıraktı. Kışın ortasında yüzmeye gitmeye karar vermesine hayran kalmıştım. Daha önce kar yağmıştı ve elbette su ısıtılmıştı, buhar yükseliyordu ve onun donmadığını biliyordum ama şahsen daha önce kış aylarında bu havuza hiç bakmamıştım bile.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri doldu ve ağır bir iç geçirdi. "Birinin sana şantaj yaptığını düşünüyor. Açıkçası ilk başta ona inanmak istemedim, çünkü bu bana çok aptalca geldi, ama bunu düşünmek için birkaç saatim oldu ve haklı olabileceği sonucuna vardım."

"Julie gibi biri," dedim ve bir elimi yüzümden aşağı kaydırdım. Elbette bu aileyle işi bitmemiştir. Ethan'ı öldürdüğü anda eninde sonunda Ares ve benim için geri döneceğini biliyordum ama ne zaman ve nasıl olacağından emin değildim. Artık biliyordum. Yine de nedeni hâlâ bilinmiyordu.

Neden bu kadar ileri gitti? Bana yakınlaşmak için neden Chandler Adams'a ihtiyaç duydu ve Flora neden tüm bunlara dahil oldu?

"Bu şekilde söylemek istememiştim." Flora elime uzandı. Bir demet sıcak su damlası tenimin üzerinden yuvarlanarak dizlerime kadar indi ve pantolonumdaki başka bir noktayı ıslattı. "Ama biliyorsun, eğer tüm bunların arkasındaki beyin oysa, ben neden buradayım? Bildiğim kadarıyla beni tanımıyor bile."

Ben de öyle düşünmüştüm. "Baban düğünümüz için yıllar önce, yani sen daha çocukken bir sözleşme imzaladıklarını söyledi." Ama bu bana hâlâ yalan gibi geliyordu. Birbirlerini nereden tanıyorlardı ki?

"Sen de öyleydin," diye hatırlattı bana. "Benden o kadar da büyük değilsin."

Sırıttım. "Daha kırk yaşımdayım."

Flora suyun bir kısmını üzerime sıçrattı. Umursamadım, beni de kendisiyle birlikte havuza çekebilirdi. Yine de gözlüklerimi temizlemek için çıkardım ama kollarım da ıslandığı için bunun faydasız olduğunu fark ettim.

"Bunu otuzlu yaşlarımda olduğumu düşündüğünüz için söyledim. Bu şimdiye kadar birinin beni aşağıladığı en kötü şeydi."

"Şey, bunu sadece seni aşağılayacağını bildiğim için söyledim." Gözlerini devirdi, her zamanki gibi bana kızgındı. "Yine de, bu annenin beni tanıdığını kanıtlamaz."

"O benim annem değil," diye itiraz ettim. "Julie beni doğurmuş olabilir ama asla annem olmadı."

"Biliyorum, çok-"

O kremalı puflardan bir tane daha aldım ve nişanlımın kafasına fırlattım. "Sakin özür dileme. Asla."

"Mükemmel bir kremalı pufu ziyan ettin!" Flora öfkeyle bağırdı. "Onu yiyebilirdim."

"Sana bunlardan bir milyon tane alırım sevgilim; bir tanesi bile seni incitmez." Elini ters çevirdim, şimdi boş yüzük parmağına bakıyordum. "Yüzüğün nerede?" Sesim bu kez şaşırtıcı derecede soğuk çıkmıştı, uzun zamandır Flora'ya karşı kullanmadığım türden bir buz gibiydi.

Flora elini benden çekmeye çalıştı ama elimi daha da sıkı tuttum. "Klorun onu mahvetmesi riskini almak istemedim; ne de olsa klor altının bir numaralı düşmanıdır."

O bilmeli. "Bir daha asla çıkarma." "Sadece yüzmeye gittiğimde."

"Ben burada değilken ama personelim buradayken bu havuza girerseniz, birkaç kişinin ölümünden sorumlu olursunuz. Ve bu konuda ciddiym, Flora." Elini bıraktım. "Şimdi dışarı çık. Julie'nin bize karşı ne planladığını öğrenmeliyiz."

Başını salladı. "Sana karşı. Bir şekilde bu işin içine sürüklendim."

"Her neyse. Çık dışarı." "Yap beni."

Ayağa kalktım. "Eğer bir dakika içinde o havuzdan çıkmazsan, gelip seni boğacağım ya da daha acımasız bir şey yapacağım."

"Boğulmaktan daha acımasız ne olabilir Bay Auclair?" Kaşları kalkarken sıırttı. "Beni tekrar 'Gelmene izin vermeyeceğim' diye tehdit etmek işe yaramayacak, bunu biliyorsun. Beni cezalandırmaktan nefret ediyorsun." Yine haklı olduğı bir nokta vardı. Sanırım şimdiye kadar bire yüz olmuştu. "Ayrıca, kafanı kalçalarımın arasına sıkıştırıp seni öldürebilirim."

"Ben daha çok... ayakkabılarını yakmayı düşünüyordum." Nefesi kesildi, bu beni çok şaşırttı. "Dilimde senin amının tatlı tadıyla mutlu bir şekilde öleceğimi unutuyorsun."

"Sakın bebeklerime dokunayım deme!" Flora'nın gözleri buz gibi oldu. "Onlara dokunursan banka hesabına güzel bir çentik atacağımdan emin olabilirsiniz."

Bundan hiç şüphem yoktu. "Sudan çık o zaman." "Lütfen deyin."

"Yapmayacağım."

"Güzel, o zaman söyle: Benim sevgili Flora'm, benim kraliçem, benim karanlık ruhumun ışık kaynağı, kendi havuzumu terk et, beni öyle tut, Tanrım, seni günlerimizin sonuna kadar seveceğim."

Başım yana eğildi, ağzım açık kaldı. "Ne?" Flora bana sırtırken ona göz kırptım. "Biliyor musun, günele razıyım, lütfen. Yani, güzel, lütfen?"

"Hâlâ değil." Flora güldü, sonra kolumu çekti ama ben kıpırdamadım. "Oh, küçük bir uyarı... Lola bir kız kardeş istiyor."

Gözlerimi kırptım. Sonra tekrar göz kırptım, çünkü Flora az önce ne dedi? Bu Shakespeare'e dönüşmekten bile daha kötüydü. "Kız kardeş mi?"

"Evet." Bir elini dizime vurdu. "Evlendikten sonra ona bir tane verip veremeyeceğimizi sordu. Yalan söylemeyeceğim, ona tüm bu seks olayını açıklamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm ama _."

"Oh, o biliyor." Flora'nın gözleri kocaman açıldı ve ben de bu manzara karşısında kıkırdamama engel olamadım. "Geçen yıl Ares'in biyoloji kitabından birkaç sayfa okudu, sonra da anlamadığı her ayrıntıyı sormayı ihmal etmedi. Lola zeki bir çocuk."

"Belli oluyor. Okuyabildiğini bile bilmiyordum. Altı yaşında." Omuz silktim. "Okumayı öğrenmeden önce silah kullanmayı bilseydi garip olurdu, yani..."

"Her neyse." Flora boğazını temizledi. "Ona aslında evlenmeyeceğimizi söyleyemezdim, bu da ona bir kız kardeş vermemin mümkün olmadığı anlamına geliyordu, bu yüzden sana sorması gerektiğini söyledim."

Kalbimde bir sızı vardı ve daha iyisini bilmesem kalp krizi geçirdiğimi düşünebilirdim. Çok acı vericiydi, gerçekten çok acı vericiydi.

Flora'nın hâlâ evlenmeyeceğimize dair bir umudu olduğunu biliyordum ama bu onayı almak hayal ettiğimden de kötüydü. Burada, yanımda o olmadan bir saniye daha geçirirsem ölebileceğimi düşünüyordum ve söz konusu ben olduğumda faydalı bulduğu tek şey sikimdi.

En kötüsü de onu suçlayamıyordum bile. Ben de onu becermek için bir sonraki en iyi fırsata atlardım.

Flora benim evimdi, ben onun olmasam bile. Vücudumun her santimi onun için, ona sarılmak, onu öpmek, onu sevmek için çılgılık atıyordu. O bana dokunmadığında tenim yanıyordu ve

Yanmayı dindirmenin tek yolu vücudunun herhangi bir parçasını benimkinin üzerinde hissetmektir. Kalbim ağrıyordu, sadece onun için atıyordu.

Yine de her fırsatta karnıma yumruk atıyor, beni yavaş yavaş öldürmek istercesine organlarımla dikişlerini çekiyordu. Bu bir işkenceydi ama bazı korkunç yönlerden bunu hak etmiştim.

"Ne var ne yok?" Flora sordu ve şimdi tam karşımda durduğunu fark ettim, siyah bir havlu vücuduna sarılmıştı.

Sudan ne zaman çıktı? Ve o havluyu nereden aldı?

İçimden derin bir nefes çektim. "Hiçbir şey." Ayağa kalktım, arkamı döndüm ve uzaklaşmaya hazırdım ki bir el benimkine uzandı, bileğimi olabildiğince sardı.

"Neyi yanlış söyledim?"

Gözlerimiz buluştu ve eğer benimkiler beni yanıltmasaydı, onunkilerde gerçekten endişe olabilirdi. Ama olamazdı.

"Hiçbir şey," diye tekrarlardım. "Söylediğin her kelime doğruydur." "O zaman neden hep yanlış şeyler söylemişim gibi hissediyorum, Kai?" Bana bir adım daha yaklaştı, göğsü gövdeme değecek kadar yakındı. "Neden birdenbire sanki ben

buz gibi kalbinizi göğsünüzden söküp attı mı?" Çünkü öyle yaptı.

"Lütfen, canını sıkan şeyin ne olduğunu söyle. İletişim çok önemli, Kai. Bana neyi yanlış yaptığımı söylemezsen, kendimi geliştiremem."

Kolumu ondan çektim ve geri çekildim. "Artık buna ihtiyacımız yok, değil mi? İki hafta sonra taşınmış olacaksın ve iş hayatına bir milyon ara vermeden geri döneceksin. Kalabalığın içinde bir yerlerde olduğumu, her hareketini izlediğimi ve orada bulunan tek bir kişinin bile sana yaklaşmaya cesaret edemediğinden emin olduğumu umursamayacaksın bile. Sana sadece benim bakmam gerektiği gibi baktığım için Tartarus'taki herkesi vurabileceğimi de umursamayacaksın."

Kaşları birbirine yaklaştı. Bir saniye tereddüt ettikten sonra, "Peki, ne diyorsun?" diye sordu.

Utanç vericiydi ama zaten ima ettiğim için gerisini de söyleyebilirdim. "Diyorum ki, benden bağka biriyle evlenmen, onun çocuğunu doğurman dğnesi beni fiziksel olarak hasta ediyor Flora."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Tanımlayın

"kalbim senin elinde / onu kaybetme dostum"-dövme - speed by Ren

Flora Adams

Zihnim maraton koşuyor, uykumu kaçıırıyordu. Kai'nin söylediği her kelimeye güvensizlik duyma ve güvenme düşünceleri kafamın içinde birbiriyle savaşıyordu.

Bir yanım yalan söylediğinden emindi çünkü Kai Auclair zalim bir adamdı. İşkenceyi severdi, öldürmeyi severdi ve kişisel olarak, birini bir şekilde sevildiğine inandırmak ve sonra bunun bir yalan olmasıyla ona ihanet etmek, birinin duygularını öldürmektir. Yapabileceği bir şeydi. Yine de en başta hissedecek kişi o değildi, o halde neden kendini böyle savunmasız bir duruma soksun ki?

Kabul ediyorum, beni sevdiğini hiç söylemedi, ama sanırım sözleri onun gibi biri için oldukça yakındı.

Yatağında döndüm, battaniyemi tekmeledim, sonra tekrar üzerime kapandım. Ya çok sıcak ya da çok soğuktu, çok rahatsızdı, hatta çok rahattı. Uzandığım hiçbir pozisyon beynimi bir saniyeliğine kapatmaya yetmiyordu.

Günlerdir Kai ile aynı yatağı paylaşıyor, onun kollarında uyuyordum ama bu gece değil. Kai koridorun karşısındaydı, muhtemelen ben buradayken huzur içinde uyuyordu, aktif düşünceler beni uyanık tutuyordu, onu özlüyordum.

Bir uykusuz saat daha geçtiğinde, artık yettiğine karar verdim. Kalktım ve çocukmuşum gibi nişanlının yatak odasına gizlice girdim. Gerçekten üzücüydü.

Tahmin edildiği gibi, Kai yatağında yatıyor, tek bir kasını bile oynatmıyor, her zamanki gibi rahatsız olmadan uyuyordu.

Yavaşça battaniyesinin bir tarafını kaldırdım ve Kai'nin herhangi bir tepki verip vermeyeceğine baktım. Derin uykuya daldığına ikna olduğumda, dikkatlice yanındaki boş alana uzandım. Bu sefer yatağın onun tarafındaydım, çünkü Kai benim tarafımda uyuyordu.

Uyandığında yanında yattığımı fark ederse beni dışarı atacağından biraz korkuyordum, bu yüzden yatağı çok fazla sallamamak ya da genel olarak çok fazla hareket etmemek için elimden geleni yaptım. Ellerimi kendime sakladım, kolumu vücuduna dolamak istesem bile ona dokunmadım.

Kai bana arkasını dönmüştü, bu yüzden karanlıkta sırtına bakarak biraz zaman geçirdim. Ona yaklaştığımı fark etmedim bile, ama artık neredeyse ona dokunuyordum, uyanıp uyanmamasının umurumda olmadığına karar verdim ve bir kolumu üzerine attım. Hâlâ hareket etmemiştir.

Parmaklarımın uçları karın kaslarını sıyırdı ve elimi daha da yukarı okşarken nefesimi tuttum. Dudaklarımı omzuna bastırdım, sonra aniden Kai hareket etti.

Eli benimkini kapadı, avucumu göğsünün ortasına bastırdı. Kalbinin avucumun içinde attığını hissedebiliyordum. Yarışıyordu.

"Tekrar taşınmanı istemiyorum," diye konuştu sessiz odada. "Ve bana ne kadar acı verse de, Flora, Milo'nun uğramasına bile razıyım. Evimize bütün bir sirki davet edebilirsin ve bir şekilde benim için sorun olmaz."

"Bu biraz korkutucu," diye itiraf ettim.

Kai döndü, şimdi bana bakıyordu. "Biraz mı?" Başımı salladım ama görebildiğinden emin değildim. "Sana karşı neden böyle hissettiğimi bilmiyorum Flora. Bunu açıklayamıyorum. Aylardır nedenler bulmaya çalıştım, seninle ilgili her lanet düşünceyle savaşmaya çalıştım ama artık yapamıyorum. Hayatımda bir kez bile pes etmedim, ama sen beni yendin. Ve hala kaybetmiş gibi hissetmiyorum."

Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı. "Sen benim en büyük zaferimsin, Flora."

Dudaklarımızı birleştirmek için yüzünü kendime doğru çekerken ellerim çenesini sardı. Birden kalbim sıkışmaya başladı ve ağlamak için karşı konulmaz derecede güçlü bir istek duydum.

Dudaklarım onun dudaklarına dokunduğu anda ağır ama hafif ve özgürleştirici bir şey ruhumu demirlemişti. Kai beni güvenli bir şekilde yerinde tutan ip ve düğümdü, ama beni asla geri tutmadı. Bana karşı savaştığı tek bir gün bile hatırlamıyorum; ilk günden beri benim suç ortağımdı.

Başkalarının geri adım attığı ve korktuğu zamanlarda Kai etkilendi. Beni bir kenara atma şansı vardı, beni bir anda kapatabilecek güce sahipti, yine de bana karşı değil benimle birlikte çalıştı.

Sonra birden, kesinlikle çok daha önce farkına varmam gereken bir şeyin farkına vardım.

"O videoyu hiç umursamadın, değil mi?" Ben sordum.

Kai dudaklarımı bir kez daha öptü. "Öptüm ama senin inandığın şekilde değil."

"Tamam, o zaman neden umursuyorsun?"

"Benim tek gerçek endişem her zaman Ares ve Lola olmuştur," dedi. "İkisinin de önünde koca bir hayat var ve ben bunu mahvetmek istemedim. Her ikisine de kendi yollarını seçme şansı vermek istiyorum. Korkarım o video yayınlandıktan sonra sadece benim gittiğim yolu seçebilirler."

"Yaşamak için insan öldürmek mi?"

Kai kıkırdadı. "Artık bundan para kazanmıyorum, bu günlerde daha çok boş zaman aktivitesi, ama evet." Bacaklarımın arasına oturdu, sonra bileklerimi kavradı ve beni yukarı çekti. Bacaklarım kalçalarına dolandı ve kollarım onu yakın tutmak için boynuna dolandı. "Beni tutuklamış olma ihtimalleri olsaydı, en fazla bir saat sonra oradan çıkmış olurum. Arlo harikalar yaratabilir ve sana söyledim sevgilim, her büyük polis departmanında adamlarım var. Ve CSIS'te benim için çalışanlar o videoyu sızdırıldığı anda yok ederlerdi.

Tutuklanma ihtimalim bile zaten düşüktü. Yine de, ne kadar küçük olursa olsun, bu videonun Ares ve Lola'nın hayatlarını mahvederek, yeterince büyüdüklerinde istedikleri her şeyi yapma şanslarını ellerinden alma ihtimali vardı."

Bir sonraki nefesim ciğerlerime kaçtı. "Kasetleri ele geçirdiğinde ne yapacaktın?" Babamda kaç kopya olduğunu ona henüz söylememiştim ve söyleyeceğimden de emin değildim.

Ellerinden biri benimkini usulca tuttu, başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde gezindi. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun."

"Evet, bilmiyorum." Belli belirsiz başını salladı. "Ama bu fikri bir saniye bile aklımdan geçirmeyi reddediyorum."

"Benim ölümüm mü?" Ölmemi istemesi beni gerçekten şaşırtmıştı; ne de olsa ona şantaj yapan babamdı, bunu başlatan o olsa da olmasa da. "Artık bunu düşünmek istemiyor musun?"

"İstemiyorum. Sen bu dünyadan alındığın an ben de ölürüm. Belki fiziksel olarak değil ama tanıdığın Kai, biz yeniden bir araya gelene kadar gitmiş, yok olmuş olur."

Yavaşça, yani çok yavaşça, dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi. Görüp görmediğinden emin değildim, özellikle de şu anda gözlüklerini takmadığı ve hava biraz karanlık olduğu için, ama gördüyse bile Kai yorum yapmadı.

"Pekala, diyelim ki beni öldürmedin, ayrıldığımızda ne olacak ve ben-"

"Ölürler," diye sözümü kesti nereye varmak istediğimi anladığı anda. "Sana dokunmaya cüret eden her erkek, ben onları elime geçirene kadar yürüyen bir ölüdür. Seni benden başka biriyle görmek içimdeki tüm insani duyguları yok eder."

Kucağında yer değiştirdiğimde, Kai ellerini kışıma götürerek beni yerimde tuttu. Yutkundu, boğazını temizledi ve kısa bir süre sonra sertleşen sikinin kalçama baskı yaptığını hissedebiliyordum.

Benden etkilenmesi hâlâ gerçeküstü bir şeydi. Ve sadece normal bir çekim de değildi, açıkçası. Bazen ona bir bakış atmamla beni becermekle tehdit etmesi bir oluyordu.

Gülümsememek için yanağımın içini ısırdım ama pek işe yaramadı. "Yani duyduğuma göre Bay Auclair, bana umutsuzca aşıkmişsiniz."

"Bana bir tanım verin," dedi.

Cidden mi? Bir tanıma mı ihtiyacı vardı? "Uh... Bilmiyorum," diye güldüm. "Güçlü bir duygusal bağlılık hali gibi bir şey mi? Ve aşık olduğun kişiye karşı cinsel bir çekim hissediyorsun."

"Duygusal bağlılığı tanımlayın."

Bu adam... eğer kafama bir kurşun sıkmasaydı, ben sıkardım. "Biliyorsun, kendini bana yakın hissediyorsun, bana karşı biraz sevgi besliyorsun."

Kai bir süre düşündükten sonra sordu: "Birine duygusal olarak bağlanmak, söz konusu bağlılığa dahil olan diğer tarafa bakan herkesi cehenneme gönderme arzusu duymayı da kapsar mı?"

Omuz silktim. "Senin için mi? Muhtemelen."

"O zaman evet. Sana aşık olduğumu söyleyebilirsin."

"Umutsuzca," diye ekledim. "Bana umutsuzca aşıksın."

"Define-"

Onu susturmak için dudaklarımı Kai'ninkilere bastırdım. İşe yaradı, en azından bir dakikalığına. O tek bir dakika içinde -tam altmış saniye, saydım- Kai dilini ağızma soktu, beni tutkuyla, şiddetle öptü. Sanki oksijen hayatta kalmak için önemli değilmiş gibi nefesim ciğerlerimden dışarı fırladı.

İkimizi de nefes nefese bırakan ve çok daha fazlasını isteyen bir öpücüktü. Ama kalçalarımı oynatmaya başladığımda, kendimi ona sürttüğümde ve altmışıncı saniyeye ulaştığımızda, Kai geri çekildi.

"Geri söyle," diye talep etti.

"Çok sabırsızsın," diye kıkırdadım.

Gülümsemem artık iyice belirginleşmişti ama yine de yorum yapmadı. Ben de bir sonraki en iyi şeyi yaptım ve elimi gözlerinin önünde salladım. "Beni görebiliyor musun?"

Kai gözlerini devirdi, hem karşılık vermediğim için kızgınlıktan hem de onunla alay ettiğim gerçeğinden. "Biliyor musun, tanıştığımız günden beri gözlerim hakkında yorum yapmanı bekliyordum ve sen o zaman olarak şimdi mi seçtin?"

Her ne kadar karşılık vermek istesem de, ne hissettiğimden ne de onun bu konuda gerçekten ne kadar samimi olduğundan emin değildim. Kendimi ona karşı bu kadar savunmasız bırakacaksam, söylediği her kelimedede ciddi olduğundan yüzde yüz emin olmak istiyordum ve şimdi Kai'ye güveniyor olsam da, aşk gibi büyük bir şey söz konusu olduğunda bu hala yeterli değildi.

"Neden senin kötü gözlerin hakkında yorum yapayım ki?"

Görmek için para ödemek zorunda olman senin suçun değil." Dudaklarının bir köşesini bir kez öptüm. "Oh, ama bil diye söylüyorum, HD'de oldukça seksi görünüyorsun."

Kısık, gırtlaktan gelen bir ses onu terk etti. "Gölgeler ve bulanıklık içindeyken de oldukça seksi görünüyorsun."

"Açıkçası. Birinin beni görebileceği her şekilde iyi görünüyorsun, buna çeşitli pozisyonlar da dahil."

Kai beni itti, sırtım bir saniye sonra yatağa çarptı. Sonra tekrar üzerime çıktı, bir kolunu uzattı, komodinin üzerindeki gözlüklerine uzandı, yatağının hemen yanındaki ekstra ışık düğmesini kullanarak ışıkları açtı ve tekrar oturdu.

Gözlüklerini taktığında, yüzümde bir sırıtışla ona el salladım, sadece Kai'nin gözlerini bir kez daha devirmesi için.

"Manzara nasıl? Yani, artık görebiliyorsun."

"Senden sonsuz derecede nefret ediyorum." Elleri kalçalarımın yukarı kayd, parmakları külotumun bel bandına takıldı, çekiştirdi ve bacaklarımın aşağı indirdi, sonra ayırdı. Her iki yanında birer bacak.

"Bir dakika önce tamamen farklı bir şey söylediğini hatırlıyorum." En azından ben hatırladığımı sanıyordum, çünkü beynim şu anda Kai'nin her hareketine odaklanmakla meşguldü.

Hareket. Parmaklarını bacaklarımın üzerinde, kalçalarımın üzerinde gezdirdi ve amıma o kadar yaklaştı ki keskin bir nefes almamı sağladı. Bana hiç dokunmadı.

"Ne hatırladığımı biliyor musun?" dedi ama bu yanıt gerektiren bir soru değildi. "Seni tehdit ettiğimi."

Başparmağı klitorisimi okşadı, birkaç küçük daire çizdi.

"Bana hâlâ borçlusun," diye söze girdim. "Kuralları ilk çiğnediğin zamandan. Kazananın kaybeden için bir ceza seçeceğini söylemiştin." Hâlâ ilk kaybedenin ben olduğuma inanıyordum ama

Her neyse.

"Beni zaten yeterince cezalandırdın."

"Ne yaparak?"

Kai elini bedenimden çekti ve göz açıp kapayıncaya kadar gözlükleri gitti ve yüzü tam benimkinin üzerine geldi. Konuşmadan önce dudakları bir kez benimkine dokundu. "Benim gibi insanların duygularının olmadığı bir dünyada, beni kendine aşık ettin. Sadece senin sayende Flora Adams, ışığın tadına bakabildim. Hayatımda olduğun her saniye, seni görme ayrıcalığına sahip olduğum her an, hayatımın her karanlık köşesi milyonlarca havai fişekle aydınlanıyor. Ve bu, sevgilim, var olmuş en acı-tatlı cezadır."

İtirafı karşısında nefesim kesildi, aynı anda hem şaşırdım hem de duygulandım. Ona inanmak istiyordum, gerçekten, ama bu hâlâ Kai'ydi ve ne kadar samimi olduğunu anlamak için bir saniyeden fazlasına ihtiyacım vardı.

"Kontrol edememen benim suçum değil-" Kai'nin aletinin ucunu girişime doğru ittiğini, ıslaklığımla kendini kapladığını ve sonra bir anda içime ittiğini hissettiğimde sözlerim kesildi.

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Kendin Yap

"kendimi sana kaybetmek"-Alone With You by Ashlee

Flora Adams

"Kai," diye soludum ve onu hareket etmeye teşvik ettim. "Lütfen." Kalçalarım titredi ama hiçbir işe yaramadı.

"Seni becermeyeceğim."

"Tam anlamıyla içimdesin, ne demek istiyorsun?" Şu anda ona o kadar ihtiyacım vardı ki, artık komik bile değildi.

"Bu seni tatmak istediğim anlamına geliyor, sevgilim." İçimden çıktı ve yüzü keşke çıkmasaydım dese de Kai tekrar içime girmedi; onun yerine doğrulup oturdu. "Ama önce kendini boşaltmanı istiyorum."

"Ne?" Boğazım düğümlendi. Vücudumla ilgili en ufak bir farkındalığım yoktu ama daha önce hiç kimsenin önünde mastürbasyon yapmamıştım.

"Tişörtünü çıkar ki her santimini görebileyim, sonra da kendine dokun."

Pekala, tamam. O oynamak istiyorsa, ben de oynayabilirdim. En son oynadığımız oyunu ben kazanmıştım, bu sefer nasıl farklı olacağını anlamamıştım.

Doğrudum, gömleğimi çıkarıp yataktan attım, sonra da kendimi hafifçe yatak başlığına yaslayacak kadar geriye kaydım. Bu arada Kai yataktan kalktı ve şimdi yatağın ucunda duruyordu, gözlükleri tekrar takılmıştı. Boxeri yerine geri dönmüş, ereksiyonunu örtüyordu.

Bir parmağım onun aletini işaret etti. "Çıkar şunları. Bir şeylerle çalışmam lazım, değil mi?"

Başını iki yana salladı.

Pekala. "Peki. Başka bir adam hakkında düşüneceğim-"

Bir anda Kai ellerini ayak bileklerime doladı ve beni yatağının kenarına çekti. Beni oturttu, bir eliyle yüzümü tuttu ve parmaklarını sıkıca yanaklarıma bastırdı. Gözlerinde öfke vardı, o kadar lezzetli ve tehlikeli bir şeydi ki, sırf başka bir erkekten söz ettiğim için bu dünyadaki her erkeği öldürmenin eşiğinde olduğunu bilsem de, durmak için fazla seksiydi.

Kıskançlık ona çok yakışıyordu.

"Eğer başka bir adamı düşünecek olursan, Flora" - ağzından çıkan her kelimeyle birlikte sesi de düşüyordu- "Tanrı bilir, yarın dünyanın sonu gelir."

"Bu biraz aşırı bir tepki, sence de öyle değil mi?" Avuç içlerimi karın kaslarına bastırdım, parmaklarım boxer'ına girene kadar ellerimi aşağı kaydırdım. "Sırf aklımda oldukları için insanları öldüremezsin."

"Oh, evet, yapabilirim."

Yavaşça kumaşı aşağı ittim, Kai beni hiç durdurmadı. Biraz daha direnç bekliyordum ama onun yerine hiçbir şeyle karşılaşmadım. "Görüyorum ki biri cazibeme karşı koyamıyor."

Kai yanaklarımı daha sert sıktı. "Sana direnmek mi?"

Boxer külotu bacaklarından aşağı indiğinde Kai külotunu çıkarıp kenara itti. Ellerimi kalçalarına koydum, oysa bir tanesini sikine dolamak, öne doğru eğilmek ve onu ağzıma almak istiyordum.

"Bu konuda hiç şansım olmadı." Eğildi, beni derinden öpmeden önce yüzümdeki eli gevşedi. Dili dudaklarımı aşır doğrudan ağzımın içine girdi. "Beni dizlerimin üstüne çöktürebilecek tek kişi sensin."

"Gerçekten mi?" Oh, ne kadar tehlikeli bir söz. "O zaman diz çök."

Bunu gerçekten yapmasını beklemiyordum, ama tereddüt etmeden önümde diz çöktüğünde, gözlerimizin kilitli kaldığından emin olarak, sözlerime itaat ettiğini görmekten boşalmak üzere olduğuma yemin edebilirdim. İtaatkâr Kai kesinlikle harika bir manzaraydı, hem de ateşli bir manzara.

Ellerini dizlerimin üzerine koyarak onları birbirinden ayırdı. Kai dudaklarını yaladı, sonra kalçamın iç kısmını öptü. Amıma yaklaştıkça nefes alış verişlerim daha da titriyordu. Ama tam dudaklarını amıma değdirmek üzereyken yüzünü ellerimle kavradım ve tısladım.

"O kadar hızlı değil, Key." Yüzünü kaldırdım, gözlerinde şaşkınlık vardı. "Beni boşalırken izlemek istediğini sanıyordum?"

Birbiri ardına bacaklarımı omuzlarının üzerinden kaldırdım, arkama yaslandım ve kendimi sadece bir kolumun üzerinde destekledim. Kendi parmaklarımdan ikisini ağzıma aldım, elimi göğüslerimin üzerinden geçirdim, karnıma doğru kaydardım ve klitorisime dokunana kadar aşağı indirdim.

Gözlerim Kai'nin yüzünde kaldı ama o parmaklarımın klitorisimin etrafında dönmesini izlemekle meşguldü. Yüz hatlarının her biri beni memnun etmeye hevesli olduğunu haykırıyordu ama yine de sırasını bekledi, izledi, gözlemledi.

Damladığımı hissedebiliyordum ve bu kesinlikle kendi yaptığım bir şey değildi, çünkü birinin beni izlemesi şaşırtıcı derecede erotikti. Özellikle de gözleri şehvet doluyken, bana açken.

Dudaklarımdan bir inilti çıktı ve Kai'nin gözleri anında benimkilere kaydı.

"İçine bir parmak sok," dedi. "İyi bir kız gibi parmaklarınla kendini becer."

Parmaklarım yavaşça içime daldı ve bu his karşısında nefesim kesildi. Beni dolduran onun parmakları olsaydı bildiğim kadar iyi olmazdı, ama aç bakışları kesinlikle bana biraz yardımcı oldu.

Parmaklarımı geri çekmeye başladım ve kendimi becerdim, nefesim zorlandı, sırtım kavislendi ve göğsüm

Havayı.

Elleri dizlerimi buldu ve daha da ayırmak için omuzlarından kaldırdı. "Nasıl hissediyorsun, sevgilim?"

"Kai..." Nefes nefese kaldım. Gözlerim yavaşça kapandı ve bir an sonra Kai bacaklarımı yere indirdiğinde yırtılarak açıldı.

"Seni becermemi istediğini söyle Flora. Sikimin seni doldurmasını ne kadar çok istediğini söyle." Sesi boğuk ve hırıltılıydı. "Bunun için yalvar."

"Lütfen," diye inledim ve parmaklarımı içimde daha derine, daha hızlı ittim. "Lütfen sik beni, Kai."

Başını salladı. "Daha iyisini yapabilirsin."

Kendimi yukarı ittim, bacaklarımı biraz daha açtım ve açıkta kalan bir göğsümü elimle kapatıp meme ucumla oynamaya başladım. "Kai, lütfen. Aletini içimde istiyorum, tamam mı? Lütfen."

"O zaman gel." Sırıttı. "Gel ve seni becereyim."

Hızım arttı; parmaklarımın etrafında kenetlenirken inlemeler dilimden ağır nefeslerle yuvarlandı.

"Benim için çok iyi şeyler yapıyorsun, sevgilim." Kai'nin övgüsü üzerine kendimi bıraktım. Boşalırken zevk vücudumu sarstı, ama bunun tadını çok uzun süre çıkaramadım çünkü bir sonraki bildiğim şey, Kai'nin parmaklarımı içimden çektiği, beni kollarının arasına aldığı ve içime girdiği idi.

BÖLÜM KIRK YEDİ

Sizin

"Vücudun çıldırmış"- Daniel DiAngelo'dan Benim İçin Sür

Kai Auclaire

Onu izlemek şimdiye kadar katlandığım en tatlı işkenceydi. Tüm bu zaman boyunca, onu dilimde tadana kadar, yüzümde boşalmasını hissedene kadar bekleyemedim, ama şimdi taşaklarım güzel nişanlığımın içine boşalma ihtiyacıyla ağrıyordu.

Onu dölleriyle doldurmak, ondan damlamasını izlemek istiyordum. Sıkı amının sikimin etrafında kenetlendiğini hissetmek, dudaklarını sikimin üzerinde görmek istiyordum.

Ağzım memelerindeydi, onları öpüyor, ısıyor ve sert ve sıkı meme uçlarını emiyordum. Flora'nın harika göğüsleri vardı, oldukça simetrik, çok büyük değil, oldukça küçük. Onları avuçladığımda her zaman ellerimin şekline mükemmel bir şekilde uyuyorlardı.

"Haklıymışsın," dedim, "her açıdan çok seksi görünüyorsun."

Flora'yı şifonyerimin üzerine oturttum ve daha sert bir şekilde içine girdim. Elini tuttuğumda, daha önce amının içinde olan iki parmağını ağızma aldım ve yalayarak temizledim. Tadı beni saf bir coşku dalgası gibi çarptı. Tadı tatlı ve tuzlunun mükemmel bir karışımı gibiydi. Tüm dünyada en sevdiğim tattı.

Flora bacaklarını kalçalarıma doladı, beni derinden öperken dudaklarını dudaklarıma dayadı. Ciğerlerimdeki oksijenin her bir zerresini çaldı, kalbimin her bir parçasını çaldı.

onunla. En kötüsü de, öpücüğüyle beni öldürebilirdi ve bunun için ona teşekkür etmekten başka bir şey yapmazdım.

Şu anda ölmüş olsaydım, tüm gezegendeki en mutlu adam olarak öleceğime hiç şüphem yoktu.

Flora'nın inlemeleri odayı doldururken, sikimin ona tekrar tekrar vururken çıkardığı ıslak sesler de duyuluyordu. En sevdiğim iki ses birleşmişti.

Sıkı amcığı beni öyle bir sıkıştırdı ki, aptal gözlüklerim bile görüşümü kurtaramadı. Lanet olası yıldızları gördüm.

"Durma, Kai," diye nefesini tuttu.

"Durmayı planlamıyordum."

Ellerim kışının üzerinde durdu, yanaklarını sıkıca sıkı. Çığlıkları daha düzensiz, daha yüksek sesle çıkmaya başladı. Tırnakları derime batıyor, beni tırmalıyordu.

"Devam et, sevgilim, hepsini dışarı çıkar." Omurgamın dibinde başlayan çok tanıdık bir karıncalanma bana ne kadar yakın olduğumu söyledi. Ama önce Flora'nın gelmesi gerekiyordu. "Benim için çok iyi gidiyorsun, sevgilim."

"Oh, Kai..." Sırtını kamburlaştırdı, göğüsleri kalktı.

Kulağının hemen altına bir öpücük kondurdum, sonra fısıldadım. "Artık tamamen benimsin, Flora. Memnun etmek benim, becermek benim ve sevmek benim."

"Ben seninim ve-" Bir inilti onu böldü.

"Doğru, sevgilim."

Elleri saçlarımın arasına girdi, tellerini çekti. "Ben gidiyorum..."

Serbest kalmanın eşiğine gelene kadar taşaklarımın sıkılaştığını hissettiğimde itişlerim daha özensiz hale geldi. Yine de, onu daha sert becerdim, sonunda kıvranana kadar her vuruşta daha derine indim.

"İşte bu, sevgilim." Aşağı baktım ve sikimin amına girip çıkışını izledim. Başka bir sahiplenme dalgası beni vurdu. O bana aitti.

Bacakları titredi, amcığı kasıldı ve etrafımda patlarken inledi. Birkaç hamle sonra, benimki

Orgazm içimi şiddetle yırtarken, dölümün her son damlasının onun içinde bittiğinden emin oldum.

Bir gün bu kadın bebeklerimizi taşıyacaktı ve hayatımda ilk kez bunu dört gözle bekliyordum. O gün yakın bir zamanda olmayacaktı ama eninde sonunda olacaktı.

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cevaplar

"tüylerimi diken diken ediyor"-Panic Room by Au/Ra

Kai Auclaire

Hayatımda hiç düşünmediğim bir dönüm noktasına daha ulaştım. Nişanlımın elini tutarak kumarhaneme giriyordum. Sevgimi alenen göstermek bana göre değildi -ya da en başta sevgi göstermek- ama Flora elimi tutmak istiyordu, ben kim oluyordum da ona engel oluyordum?

Eğer kadını bir şey isterse, onu alırdı.

Yüzlerce göz üzerimizdeydi ama bu sefer kimse yanımda bir kadınla gelmeme şaşırdığı için değil, iç içe geçmiş ellerimiz yüzünden. Yine de orada bulunan erkeklerden birkaçının Flora'yı süzdüğünden emindim.

Kendi iyiliği için fazla mükemmel görünüyordu.

Kışın ortasıydı ama yine de üzerinde sadece iki ince askısı olan o küçük, siyah, saten elbiselerden vardı.

Ve Tanrı'ya şükür ki ceket giymişti çünkü ceket sırtını fazlasıyla açıkta bırakıyordu. Ateşle oynamayı gerçekten seviyordu, yoksa bu geceki elbisesi için hiçbir açıklamam yoktu. Eğer Flora onun adına cinayet işlememi istemiyorsa, o zaman bu elbiseyi giymemeliydim.

Giyim tarzını gerçekten seviyordum ve ona baktıklarında bir erkeğin kafasına silah dayamanın gayet iyi olduğunu söyleyen içimdeki ses üzerinde çalışmam gerektiğini biliyordum. Ama bugün o gün değildi. Bugün kana susamıştım ve eğer ona hoşlanmadığım bir şekilde bakan tek bir kişi bile görürsem,

Bütün bir okyanusu dolduracak kadar kanım olana kadar akacaktı.

Adamlarımdan ikisi önümüzde yürüyor, diğer ikisi de bize doğru gelen herhangi bir sürpriz olmadığından emin olmak için arkamızdan takip ediyordu.

Kendi kumarhanemde pek popüler değildim diyelim. Müdavimler beni tanırdı ve bir hatanın ölümle sonuçlanabileceğinin farkındaydılar. Sadece cumartesi günleri gelirdim ama bu, ün kazanmama yetecek kadar sık olurdu. Çalışanlarım benden nefret ediyordu ama bununla yaşayabilirdim. Buranın hâlâ sahibi olmamın tek nedeni, ofisimde ağırlayamadığım işler için arka odalara ihtiyaç duymamdı.

Ve bana çok para kazandırdı.

Oyunlar manipüle edilmişti. Poker, rulet, blackjack, baccarat ya da başka bir oyun oynamaları fark etmiyordu. Slot makineleri bile kurcalanmıştı.

Poker oyunları için, tanımadığım iki ya da üç çalışanım hazır bulunuyordu. Biri krupiyeydi, diğeri ise sürekli kazanan bir kart köpekbalığıydı. Köpekbalıkları bir ya da iki saatte bir değişiyordu, bu yüzden o kadar da belli olmuyordu.

Kartlarda sadece benim adamlarımın bildiği bir sistem vardı, bu da ekibimin bir parçası olanlar hariç herkes için garantili kayıplarla sonuçlanıyordu.

Ahlaklı olduğumu hiç söylemedim.

Her zaman para peşindeydim ve on altı yaşında bir çocukken kimse niyetimden şüphe etmemişti. Bu yüzden, patronumu takip ettiğimde, bu sadece kumarhane hakkında bilgi toplamak, programının her saniyesini ezberlemek içindi, böylece bir sonraki hamlemi ne zaman yapacağımı biliyordum ve o hiçbir şeyden şüphelenmedi.

Kumarhanenin benim olması sadece bir yıl sürdü. Bina için hiçbir şey ödemedim, kumar oynayarak aldım. Bir grup insana bana yardım etmeleri halinde iyi bir miktar para vaat ettim ve sonra Jason Marin'e karşı kumarhanesi için oynadım. Kazandığımı bildiğinden emin olsam da bana saygı duydu.

Hile yaptım. Bir kumarhanede bu hile yapmak değil, tüm kumar düřkúnlerinin efendisini alt etmekte.

Kumarhaneyle birlikte para da geldi ve beni on yedi yaşında milyoner yaptı. Suikastçılıktan emekli olmamı sağladı, ama yirmi dört yaşıma gelip aniden yeğenimi evlat edinmek zorunda kalana kadar yapmadım.

Eski güzel günler.

"Neden buradayız?" Flora, büyük, kilitli bir çift kapının önünde durduğumuz anda fısıldadı. Kapının kilidini açmak için parmak izimi almam gerekiyordu ve parmak izim olmadan kimse o kapıların ardına geçemiyordu.

"Konuşmamız gereken şeyler var." Arlo'nun son keşfini de içeren şeyler. Flora bana Sterlie'nin şüphelerinden bahsettikten bir gün sonra Arlo'ya araştırmasını söyledim. Görünüşe göre haklıydı. Chandler Adams'ın kızlarının ölmesini istemiyorsa bana şantaj yapmaktan başka çaresi yoktu.

Bunun olmasına kesinlikle izin vermeyecektim. Tamam, Sterlie'yi daha az umursayamazdım ama o ölürse Flora'yı da kaybedecektim ve bu olmayacaktı.

"Ne gibi?"

Kapının kilidini açtım, dört adamıma da dışarıda beklemelerini söyledim, sonra Flora'yı içeri götürdüm.

İçeri girmenin başka bir yolu daha vardı ama o kapı odanın diğer tarafındaydı ve yine de bir parola gerektiriyordu. Söz konusu şifreyi bilen tek kişi Arlo'ydu.

"Ben de seni bekliyordum." Arlo, dramatik bir adam gibi sandalyemde döndü ve ayaklarını önündeki masanın üzerine koydu. Elleriyle şekilsiz bir üçgen oluşturdu ve parmak uçlarının hızlı hareketlerle birbirine vurmasına izin verdi. "İçeri gelin, çocuklarım."

"Sandalyemden kalk," dedim ve o da hemen kalktı.

Flora ve ben sandalyeme otururken Arlo dizüstü bilgisayarını açtı, ardından bir ışınlayıcıya bağladı. Daha doğrusu ben oturdum ve onu kucağıma oturttum. Daha rahat bir şeye ihtiyaç duyarsa, yüzümü ona her zaman sunabilirdim-

"Kai," Arlo deęerli dūřūncelerimi bōldū. "Dikkatini verecek misin yoksa karını becermekle ilgili hayaller kurmaya devam mı edeceksin?" Nereden biliyordu ki?

"Biz evli değiliz," diye araya girdi Flora.

"Henūz," diye ekledim. Yedi gūn içinde deęil ama eninde sonunda evlenecektik, bu yūzden olmayacakmıř gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

"Beğenme duyusunu kullanmadığınızı sanıyordum?" Arlo kıkırdadı. "Belki de haklıydın. Hoşlanmayı atladın ve doğrudan aşk dolu bir evliliğe atladın, ha?"

Ve insanlar neden en iyi arkadařımı ōldūrmek istedięimi merak ettiler. "Bize sadece bildiklerini anlat."

Bařıyla onayladı. "Mōsyō Auclair'in"-bana bōyle hitap etmesinden nefret ediyordum-"ricası ūzerine, kūuk durumunuzu daha derinlemesine arařtırdım," dedi Flora'ya. "Daha açık bir ifadeyle, babanızın tūm kiřisel cihazlarına girdim, evindeki gūvenlik sistemi de dahil olmak ūzere tūm elektronik aletlerini dinledim ve tūm gūnūmū onu izleyerek geçirdim."

"Kimin yardımıyla?" Arlo bir bilgisayar ineği değildi. Elbette, polis sistemine girmesini sağlayan temel becerilere sahipti ama bunun nedeni benim için çalışması ve bunları ōęrenmek zorunda olmasıydı. Telefon dinlemek ve gūvenlik sistemlerini hacklemek onun uzmanlık alanı değildi.

"Bu konuya birazdan geleceęim, ūnkū řimdi sōylersem beni dinlemek yerine doęrudan ōldūrmeye kalkarsınız."

Yeterince adil.

Flora kuaęımda hareket etti, kıı kasıklarıma tekrar tekrar sūrtūnūyordu, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar. Ellerimi beline koydum ve hareket etmesini engelledim. "Hareket etmeyi bırak ve dinle, anlařıldı mı?"

Gūlūmsemesini bastırarak bir kez bařını salladı.

Arlo, "Aslına bakarsan, Flora," dedi. Eve dōndūęūmūzde kııma tekmeyi yiyeceęimi hemen anladım. "Kai onun yanına tařınacaęını ōęrendięinden beri senin ve ailenin tūm konuřmalarını dinliyorum."

Flora beni şaşırtacak şekilde omuz silktili. "Beni şaşırtmadı."

"Hm. Peki o zaman, devam edelim." PowerPoint benzeri bir sunum açtı ve keşke bunun onun karakterine uygun olmadığını söyleyebilseydim, ama ne yazık ki gerçekten öyle değildi.

Bu tür bir işi yaptığım onca yıl boyunca bir kez bile PowerPoint sunumuyla gelen biriyle karşılaşmamıştım. Ofisimde, büyük şirketlerle çalıştığımızda istatistikleri ve diğer şeyleri göstermek için düzenli olarak böyle şeyler oluyordu. En azından hazırlıklı gelmişti, değil mi?

"İlk kontrol ettiğim şey Chandler'ın banka hareketleri oldu," dedi ve negatif rakamlardan oluşan bir resim koydu.

Boğazımın arkasında kahkahalar fokurdadı. Banka hesabım en son böyle görüldüğünde on altı yaşındaydım ve kısa bir süre önce evden uzakta yepyeni bir şehre kaçııştım.

"Gördüğünüz gibi, zengin olması gereken biri için negatif milyon dolar... yani tam tersi."

"Ama nasıl?" Flora sordu ve iç çekerek başını benimkine yasladı. "Ve neden bundan Sterlie ve bana bahsetmedi?"

Arlo sırtıttı ve başka bir resim göstermek için bir düğmeye bastı. "Çünkü Kai'yi aradığı gün hesabına yüksek miktarda para aktarıldı."

Ve gerçekten de yüksekti. On milyon dolar boşuna transfer edilmedi.

"Bu isim bir takma isim," diye ekledi ben Jasper Mann'ı araştırıp araştırmadığını sormadan önce. "Ama korkmayın sevgili dostlarım, çünkü Jasper Mann'ın arkasında kimin olduğunu buldum. Saçma bir isim bu arada."

Arlo'nun Flora'ya doğru gönderdiği bakış karşısında kaşlarım birbirine çarptı. Sanki o adamın kim olduğunu bilmesini bekliyormuş gibiydi.

"Kim?" diye sordu.

"Milo Marucci."

Tabii ki. Ve neden Milo olmasın ki? Görünüşe göre, Ethan'ın Milo'dan çaldığı

ondan para. Benimle hiçbir ilgisi yoktu ama bu yüzden benden nefret ediyordu. K     bir Şeydi ve... Milo gibi her Şey.

Flora başını salladı. "Yalan s    yorsunuz!" Oh, zavallı sevgilim. "Milo bunu asla yapmaz. Kai'ye Şantaj yapmak için ne gibi bir nedeni olabilir ki? Ve bunun için neden beni kullansın? Milo benim en iyi arkadaşım, o-"

Arlo bir elini kaldırdı. "  k tanıştığımızda elimi sıkmayı reddeden biri için çok tutkulu."

"Sorularına cevap ver," diye ısrar ettim. Arlo Flora'ya cevap vermemiş olabilirdi ama eğer ben s    sem konuşmaya baŐlasa iyi olurdu çünkü eğer konuŐmazsa... ArkadaŐlıklar gerçekten umurumda değildi. Benim için kim olursa olsun, herkesi vurabilirdim.

Flora hariç. D    st olmak gerekirse, onu vurmak zorunda kalsaydım, onun yerine kendimi vururdum.

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

Ortaya çıkarmak

"hepimiz sessiz bir kalabalığın parçasıyız"-nothing ever changes by Nico Collins

Flora Adams

Milo'nun başarmak istediği şey için beni kullanacak kadar zalimce bir şey yapmasına imkân yoktu. Elbette masum bir kuzu değildi ama o kadar acımasız ve insanlık dışı da değildi. Derinlerde bir yerde bir kalbi vardı ve bunu kendisine hiçbir şey yapmamış insanlara zarar vermek için kullanmazdı.

Eğer Kai'ye zarar vermek isteseydi, Milo iz bırakmayacak kadar zekiymi. Ve bunu yapmak için beni kullanmazdı.

"Milo'nun Kai'ye şantaj yaptığını hiç söylemedim," diye konuştu Arlo ve iyi ki söylemişti çünkü en iyi arkadaşımın bana böyle ihanet ettiği düşüncesiyle gözyaşı dökmek üzereydim.

"Bu hâlâ babamın hesabına neden on milyon dolar aktardığını açıklamıyor," dedim. Kalbim ağırlaşmıştı, gerisini duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

Kai başımın yan tarafını öptü ama bu hareket bu sefer beni sakinleştirmek için pek bir şey yapmadı.

"Bunun bir takma ad olduğunu söyledim, Flora." PowerPoint ilerledi ve banka numaralarının bir başka resmini gösterdi. Bu kez babamın değil, Jasper Mann'ın hesabıydı. "Normalde Milo'nun hesabına para aktarmak için oluşturulmuş bir banka hesabı. Aslında Milo'nun yaptıklarıyla ilgili ayrıntılara ihtiyacınız yok, o yüzden devam edelim. Buradaki büyük Jasper'ımız birçok kişiye bir sürü para transfer etti, hiçbiri Milo'ya geri dönmedi."

"Sadede gel," dedi Kai. "Bütün gün bekleyemeyiz."

Arlo'nun gözleri doldu. "İyi, her neyse. Evet, para Milo'dan geldi ama onun haberi olmadan. Onun özel hesabından Jasper Mann'ın hesabına, oradan da başka kişilere aktarılmış." Bu kez Milo'nun banka numaralarını gösteren bir slayt daha gösterildi.

Anlamlandırmaya çalıştığımda şaşkınlıkla öksürdüm. Hayatımda hiç bu kadar çok sayıyı bir arada görmemiştim. Bu sayıyı adlandırmaya çalışsam bile, yapabileceğimi sanmıyorum.

"Gördüğünüz gibi, Milo paranın kaybolduğunu fark etse bile, kesinlikle umursamadı, bu yüzden bu konuda hiçbir şey söylemedi. Ya da eminim Milo'nun sizin bilmenizi istemeyeceği başka nedenlerden dolayı." Bu onun bu konuyla nasıl hiçbir ilgisi olmadığını açıklamıyordu. "Şimdi merak edebilirsiniz-"

"Evet, biliyorum. Cevap ver," diye araya girdim. Kai, Arlo'nun akıl oyunlarını ve dramayı sevdiğini söylediğinde kesinlikle yalan söylemiyordu.

"Hiç eğlenceli değil." Başka bir resim geldi. Bu kez Arlo ve Milo'yu bir toplantı odasında birlikte gösteriyordu. Ekranın üst kısmında prova yazıyordu. Milo sıkılmış ve sinirli görünüyordu, Arlo ise iki başparmağını havaya kaldırmış, neşeye gülümsüyordu. "Bunu sormak için onunla buluştum. Evet, biliyorum, aptalcaydı ama ceza hukuku okudum, bu yüzden onunla bu konuda yüzleşmeden edemezdim. Bir suç sezdim, bu yüzden cevaplar istedim."

Kaşlarım kalktı. Kelimenin tam anlamıyla banka hesaplarını hackliyordu, ama elbette kendisi bir suçlu değildi.

"Her neyse, Milo parayı transfer edenin kendisi olmadığını, eğer yalan söylerse ve ben bunu öğrenirsem sonuçlarına katlanacağını falan filan belirten milyonlarca kâğıt imzaladı. Gerçi kayıp parayı fark etti ama hiçbir şey düşünmedi."

Kai bir kahkaha attı. "Sadece Milo'nun yüz milyon doları çalınsa bile umurunda olmazdı."

"Bize tam olarak ne bulduğunu söyleyebilir misin? Bizi gereksiz şeylerden kurtar ve sadede gel, Arlo."

Başını salladı ve sunumunun yaklaşık on beş sayfasını atladi. "Hiç eğlenceli değilsiniz." Son sayfalardan birine ulaştığında Kai'ye ve bana baktı. "Yani, uzun ve dramatik hikaye kısa ve sıkıcı, Milo'nun parasını kimin çaldığını bulmak için onunla birlikte çalıştım. Julie Auclaire'di, ama sanırım bundan zaten şüphelenmiştiniz. Sadece yok etme görevini bulan kişi o değildi - Flora, gerçekten de orijinal olmayan bir isim."

"Peki Milo'ya tam olarak neden güvenmeliyiz?" Kai sordu. "Bunca zaman size yalan söylemiş olabilir."

Arlo başını eğdi, derin bir iç çekti. "O benim kuzenim, Kai. Eğer bana yalan söylediye, buna pişman olur. Ailemiz hakkında bilmediğin bir sürü şey var ama şu anda bunları tartışacak vaktimiz de yok. O yüzden lütfen devam etmeme izin ver."

Kuzen mi? Ne? Nasıl?

"Evet, Kai, bırak devam etsin," diye araya girdim şaşkınlığıma rağmen.

"Her neyse. Julie'nin ne alakası var?" Kai'nin belimdeki tutuşu sıkılaştı. "Ve kim Flora'ya zarar vermek ister ki?"

"İyi ki sordun." Arlo başka bir sayfaya geçti ve Chris Hunter'dan başkasının resmi çıkmadı.

Güldüm. "O öldü."

"Yanlış." Resim, birkaç gün öncesine ait bir ATM'den alınan bir videoya dönüştü.

"Ama onu kendi ellerimle öldürdüm! Bu nasıl mümkün olabilir?!"

"Evet, ben de aynı şeyi merak ediyordum," diye itiraf etti Arlo. "Bu yüzden daha da derine indim. Chris'in ona çok benzeyen bir ağabeyi olduğu ortaya çıktı. Chris'e doğum gününde sürpriz yapmak istemiş ama onun yerine sen ona sürpriz yapmışsın."

Bu doğru olamaz. Eğer öyleyse, bu masum bir insanı öldürdüğüm anlamına geliyordu. Hayatının bu erken döneminde ölümü hak edecek hiçbir şey yapmamış birini.

Sakin kalmaya çalıştım, gerçekten çalıştım, ama her nefes alışımında ciğerlerim yanıyordu. Her nefes verişim düzensizdi. Sonra aniden bacağıma bir su damlası damladı. Neden aktığını merak ederek tavana baktım ama hiçbir şey yoktu. Bakışlarım tekrar aşağıya indiğinde bir damla daha bacağıma düştü.

Bu garipti. Bir şeyler mi görüyordum?

Kai beni kucağında yan çevirdi, yüzümü ona doğru eğdi. Sonra elleri yüzümü buldu, başparmakları gözlerimin altından geçti. "Ağlama sevgilim," diye fısıldadı. "Bilmiyordun."

Ağlamak mı? Kim ağlıyordu? Ben değildim, orası kesin. Ben ağlamazdım, özellikle de önemsemediğim insanlar için.

Başparmakları kaydırmaya devam etti ve her diğer vuruşta, sonunda kafama dank etti. O gerçekten bendim. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Yıllardır doğru dürüst tek bir damla gözyaşı dökmemiştim, en son annem ülkeyi terk ettiğinde ağlamaya yaklaşmışım.

Kai için, daha doğrusu onun için ağladığım zamandan bahsetmiyoruz.

"Birini öldürdüm Kai," diye mırıldandım, sanki yeni fark etmişim gibi. "Bunu hiç hak etmeyen birini!"

"Flora, yapamazdın-"

"Aslında," diye araya girdi Arlo. "O kadar da masum değildi."

Başımı kaldırdım ve gözyaşlarımın anında donduğuna yemin edebilirim. "Ne demek istiyorsun?"

"Evet, ne demek istiyorsun, D'Angelo?" Kai'nin sesi bu kez sertti. "Ve iyi bir mazeretin olsa iyi olur, yoksa Flora'yı sebepsiz yere ağlatmanın bedelini ödersin."

"Knox Hunter yıllardır Milo'nun radarındaydı," dedi. "Ama Milo'nun onu yakalamaya çalıştığı o gece ortadan kayboldu. Ortadan kayboldu. Var olduğuna dair hiçbir iz yoktu. Tüm internet onun adından silinmişti, biri onu bulmaya çalışsa bile artık mümkün değildi. Ama o Kanada'da kaldı. Ziyaret için geri gelmeye karar verene kadar gözlerden uzak yaşadı. Bu ziyaretin

Sevgili Knox'umuz bir daha dönmek üzere okyanusun öbür tarafına gitmeyi planlıyordu. Sanırım onu gerçekten şaşırttığınızı söyleyebilirsiniz çünkü Knox şehirdeyken Milo'nun gelip onu almasını bekliyordu, sizin değil."

"Milo'nun radarında... öldürölmek üzere mi?" Emin olmak için sordum. Arlo başını salladı. "Onayladı mı?" Bir kez daha başını salladı. "Yani Knox, o...?"

"Evet. Cinsel saldırıdan aranıyor. Milo gerçekten Toronto için Tanrı'nın işini yapıyor. Tecavüzcülerin vahşice öldüröldüğü haberi yayılıyor ve sayıları aniden düşüyor. Yakında işsiz kalacak."

Sonunda PowerPoint'inin son slaydına geçer. Sonuç yazıyor.

"Siz sabırsız olduğunuz için birkaç şeyi atlادık." Arlo'nun gözleri doldu. "Ama bildiğim her şeyi özetlemek gerekirse: Chandler'ın Kai'deki videosunun başka kopyası kalmadı, Milo hepsini yok etti ve diğer kopyalar da bulduğunuz USB bellekteydi. Yani bu iş halloldu. Gelecek hafta evlenmezseniz, Julie Auclair Chandler Adams'ı öldürecek, sonra da Ares'in peşine düşecek, çünkü Chris ona bunu yapması için para verdi. Julie'de Kai'nin videosu vardı ama Kai'ye şantaj yapamazdı, o yüzden bunu başka birinin yapması gerekiyordu," dedi Arlo.

"Düğün resepsiyonunuz sırasında Chris ortaya çıkıp Knox'un intikamını almak için Kai'yi öldürmeyi planlıyor. Muhtemelen sen benim sevdiğim birini çaldın, ben de seninkilerden birini çalacağım gibi bir saçmalık. Kai, tebrikler, Ares, Lola ve senin tehlikede olmanızın tek nedeni Julie'yle olan bağlantın ve bu videonun onda olması. Senin ölümünle sonuçlandığı ve çok para kazandığı için hemen kabul etti."

Bunların ne anlamı vardı ki? Eğer Chris bana zarar vermek istediye, neden beni öldürmek yerine böyle aptalca ve karmaşık bir plan yapmak zorunda kalmıştı?

"Tamam, öncelikle Flora, eski sevgilin muhtemelen şimdiye kadar duyduğum en aptal insan," dedi Kai sesinde mizahla. "Ve beni öldürmek mi istiyor? Milo Marucci bile

bunu yapamaz. O insan müsveddesini yapabileceğine inandıran nedir?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı Arlo. "Bunu nasıl yapmayı planladığını hiç öğrenemedim ama başka bir sürprizi daha olduğunu biliyorum. Seni hazırlıksız yakalayacak kadar dikkatini dağıtması gerekiyor. Tabii hayatta olduğunu bildiğimizi öğrendiyse ve şimdi sadece oyun oynuyorsa o başka."

"Sen paranoyaklaşmadan önce söyleyeyim," dedi Arlo ve bana baktı. "Milo, Chris'in tanıdığı ve parasının kaybolmasını umursamayan tek zengin kişiydi. Bu yüzden tüm bu pisliği finanse etmek için Milo'nun parasını aldı."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Şeytan

"Bir şey bana kaçmamı söylüyor"-INFERNO, Bella Poarch, Sub Urban

Flora Adams

Milo'nun Tartarus'taki ofisine daldığımda ilk söylediğim şey "Kurbanlarından çalışıyor musun?" oldu. Kai masamızda beni bekliyordu ve ona sadece Milo'ya merhaba diyeceğimi söyledim, ama kapıyı açtığımda ağzımın birdenbire kendi aklı oldu.

Milo kâğıtlarından başını kaldırdı, yüzünde bir şaşkınlık vardı. "Onlardan çalmak mı? Ne çalacaktım?"

"Para." Kapıyı arkamdan kapattım ama ona hiç yaklaşmadım. Milo'dan hiç korkmamıştım; korkmam için bana hiç sebep vermemişti.

Tanıştığımız andan itibaren Milo ve ben iyi anlaştık. Tartarus'u, üyelerinin kim olduğunu ve ne yaptığını anlatmakta gecikmedi. Önce onu polise ispiyonlayacağımı sandı ama ben sadece güldüm ve yaptığı işi onurlandırdığımı söyledim. Demek istediğim, tecavüzcüleri öldürmüştü, kim bunu onurlandırmazdı ki?

Şu anda bile korkmam için bir neden olmadığını biliyordum ama her halükarda ondan uzak durmam gerekiyordu. Tartarus ona milyarlar kazandırmıyordu ya da en azından banka hesabında milyarlar olduğunu varsayıyordum. Rakamı hâlâ çözemedim. Trilyonlar da olabilirdi... Ama kesinlikle milyonlar değil.

"Para mı?" diye tekrarladı bana gülerek. "Flora, para birinden çalacağım en son şeydir."

"Evet, söyleyebilirim. Ama bu lanet şey nereden geliyor!"

Sonunda bunun ne anlama geldiğini anlamış gibi başını salladı ve aynı anda içini çekti, ardından karşı tarafındaki sandalyeyi işaret etti. "Lütfen, oturun."

"Hayır." Kollarımı kavuşturdum. "Bana cevap vermeden olmaz. O para nereden geldi ve ne zamandan beri teknoloji meraklısısın? Daha bir yıl önce telefonuna aptal bir uygulamayı nasıl indireceğini bile bilmiyordun."

"Bu doğru değil. Senden kredi kartı bilgilerimi telefonuma yüklememe yardım etmeni istedim, bir uygulama indirmeni değil. Kendi başıma bir şeyler indirebilecek durumdayım, çok teşekkür ederim." Boğazını temizledi ve koltuğunda geriye yaslandı. "Ama bilmen gerekiyorsa, Arlo'nun sana anlattığı her şeyi İtalya'dan birilerine incelettim."

"İtalya mı?" Milo'nun İtalyan olduğunu biliyordum ama orada hâlâ bağlantıları olduğundan hiç bahsetmemişti. "İtalya'dan mümkün olduğunca uzak durduğunu sanıyordum?"

Başını salladı. "Evet, ama ben... Sana bunların hiçbiri hakkında endişelenmemen gerektiğini söylesem kabul eder misin?"

Arlo, Milo'nun Kai ve benim ailesini bilmemizi istemeyeceğinden bahsetmişti, o yüzden bu konuyu burada bırakmam gerektiğini biliyordum ama elimde değildi. "Hayır. Gerçeği istiyorum Milo. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve eğer bilmem gereken bir şey varsa, bunu talep ediyorum."

"Yine de bunu gerçekten bilmeniz gerektiğinden emin değilim."

Ona ters ters baktım, derin bir nefes alıp ağzını tekrar açana kadar gözümü bile kırpmadım. "Peki, her neyse. Seni ve etrafındaki herkesi zaten tehlikeye atmadım ya."

"Yine mi geldin?"

Az önce söylediği şey önemsizmiş gibi beni başından savdı. Bana ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bundan hoşlanmayacağımı hissediyordum.

"Babam Sicilya'da büyük bir şey gibi. Ünlü biri falan değil, daha çok korkulan biri ve-"

Sicilya. Bağlantıları kurabilirim. "Dur tahmin edeyim, bir mafya babası mı?" Neden lafı bu kadar dolandırıyordu?

Bu Milo'ya hiç yakışmadı.

Başını salladı. "Ben ilk doğan oğluyum," dedi bana. "Yani teknik olarak babamın izinden gitmem gerekiyordu ama mafyayla hiçbir ilgim olsun istemediğim için ayrıldım."

"Sol mu?" Gözlerim kısıldı. "Öylece gitmene izin mi verdiler?"

Milo gözlerini benden kaçırdı ve ensesini kaşıdı. "Şey, hayır."

"Gerisini duymak istiyor muyum?"

diye sordum. "Muhtemelen istemezsin."

Ellerimi saç tellerimin arasından geçirdim, sonra iç çektim. "Yine de iyi olacaksın, değil mi? Aniden kaçırılman konusunda endişelenmeme gerek yok, değil mi?"

Milo güldü. "Hayır, sen iyisin. Çoğu öldüğüme inanıyor, ki bu çok da uzak bir ihtimal değil, çünkü başka bir mafya ailesi tarafından kaçırılmış ve onlar da beni öldürmüş olabilir. Ailemin hâlâ beni aradığını biliyorum ama eminim bunun tek nedeni kardeşlerimden birinin babamın yerine geçmesini istememeleridir." Omuz silktilti. "Arlo da bu yüzden burada aslında. Beni bulması gerekiyordu, ama o da hiçbir zaman her şeyin bir parçası olmak istemedi, bu yüzden beni aramak için dünyayı dolaşıyormuş gibi yapıyor, gerçekte ise sadece etrafta takılıyor. Her neyse, Kai'ye geri dönmelisin, yoksa korkarım çalışanlarımı öldürmeye başlayacak."

"Yapmazdı." Evet, yapardı.

Milo kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Bu adam sana iğrenç bir şekilde aşık gibi. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, umurumda da değil. Ben bekâr hayatımı yaşarken siz ikiniz tek boynuzlu atlar ve perilerden oluşan küçük bulutunuzda mutlu olun." Parmağıyla beni işaret etti. "Ama çocuklarınızın vaftiz babası olmayı talep ediyorum. Çoğunlukla onu kızdırmak için."

"Onun hakkında aynı şekilde hissettiğimi kim söyledi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Ve konuyu değiştirmeye çalışmayı bırak."

Son cümlemi duymazdan geldi. "Buraya tek başına gelip, Arlo, Kai ve benimle oturup bu işi nasıl bitireceğimizi konuşmak yerine paramı sorman

Chris'in düğününde müstakbel kocanı öldürmesini engellemek için."

"Bu bir sebep değil," diye veto ettim. "Aslında bu, onun ölmesinin zerre kadar umurumda olmadığını gösteriyor." Ama umurumdaydı. "Ve senin için endişelendiğimi söylüyor. Ya da tek yaptığın Tartarus'un sahibi olmakken nasıl bu kadar zengin olduğunu bilmek istedim."

Bir anda Milo bana altın sırmalı bir kalem fırlattı. En azından şimdi, bana son fırlattığında ondan aldığım zımbayla eşleşen bir kalemim vardı.

Öne doğru eğildi, kollarını masasına dayadı. "Pekâlâ, bana şunu açıkla. Eğer onun hakkında aynı şekilde hissetmiyorsan, neden ne aldığımı sormak yerine bunu inkâr etmedin?"

Yavaşça bir elimi kaldırdım ve onu tersleyerek kapıya doğru geri geri yürüdüm. Kapıyı açtım, Milo adımı seslendiğinde gitmeye hazırdım.

"Flora?"

"Evet?"

"Gitmeden önce sana bir tavsiyem var," dedi. "Bir daha Chris Hunter gibi adamlarla ilişki kurmamaya çalış."

Gözlerim kısıldı. "Bana Kai'yi terk etmemi tavsiye ediyorsun."

"Aynen öyle. Bunun yerine seni güldüren birine sahip olmak varken, kimin katil, zengin bir erkek arkadaşına ihtiyacı var ki?"

Başımı salladım. "Yaşadığın iç çatışmayı aşip ona çıkma teklif ettiğinde Sterlie'ye de aynı tavsiyeyi vereceğimden emin olabilirsin." Milo onun adını duyunca irkildi, gözleri dehşetle irileşti. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Hah. İtiraf bile edemiyorsun ama burada bana kendi duygularım hakkında ders vermeye çalışıyorsun."

İnledi. "Pekâlâ. Sen git Sör Rich'le takıl, onunla evlen, çocukların olsun, beyaz, çitlerle çevrili bir evin olsun, ben de burnumu ait olmadığı yerlerden uzak tutayım. Karşılığında kız kardeşine tek kelime etmeyeceksin. Anlaştık mı?"

Bir an düşündüm, sonra sııttım. "Sterlie mücevherlere bayılır, belki de ona biraz almalısın."

"Flora, hiçbir şey söylemeyeceğine yemin et!" Milo iki eliyle yüzünü kapatıp aşağı doğru kaydıldı. "Ondan uzak durmam daha iyi olur. Onu yanlışlıkla aileme bulaştırmak istemiyorum."

"Anlıyorum," dedim, elim hâlâ kapının kolundaydı ve gitmeye hazırdım. "Ama aynı zamanda birisine böyle bir şeye kendi başına karar verme şansı vermeniz gerektiğini düşünüyorum. Eğer, burada varsayımsal olarak konuşuyorum, tamam mı? Eğer ruh eşleri ve bu tür şeyler gerçekse ve bir şekilde kaderinizde birlikte olmak varsa, o zaman Sterlie'nin bunu öğrenme ve hayatının geri kalanında mafya tarafından takip edilme potansiyelinin buna değip değmeyeceğine karar verme şansına sahip olması adil olur." Kapıyı açtım. "Ayrıca, denemezsen asla bilemezsin."

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Özür dilerim.

"Doğruca uçurumun kenarına gidiyorum"-Poison by Rita Ora

Kai Auclair

"Ve unutma-" Silahı kızıma vermeden önce elime aldım "-tanımadığın herkesi vur."

Lola silahı benden alırken kararlılıkla başını salladı.

"Kimse yok mu?"

"Evet."

"Hayır." Flora aynadan bana ters ters baktı. Hâlâ sahte düğünümüz için hazırlanıyordu.

Sonunda Chris'i nasıl bulacağımıza ve oyununa nasıl son vereceğimize dair bir planımız vardı.

Geçtiğimiz hafta Arlo -yani Milo- Chris'e ulaşabilmek ve onu ziyaret edebilmek için yerini öğrenmek için elinden geleni yapıyordu. Ne yazık ki bulunamıyordu. Sanki ölmüş, dünyadan kaybolmuş gibiydi. Tek seçeneğimiz buraya gelip beni öldürmeye çalışmasını ummaktı.

Riskliydi, ama yine de almak istediğim bir riskti.

Konuk kalabalığının içinde bir yerlerde, uyum sağlamak için normal konuk kılığına girmiş yirmi beş güvenlik görevlisi vardı. Eğer biri Chris'i görürse, onu öldürmek için değil ama yakalamayı kolaylaştırmak için hemen vurma emri almışlardı. Eğer Julie ortaya çıkarsa, yakalanacak ve ben ona işkence etme zevkini tadana kadar esir tutulacaktı. İçimde yılların öfkesi vardı, Julie'nin gelip gelmemesini umursamayacak kadar.

gözyaşları içinde yerde yatıyor ve merhamet için yalvarıyordu.

Kardeşimi ve karısını öldürdü, Ethan'ın kızını ailesi yerine benimle büyümesi için bıraktı. Ben bile bu kadar zalim olamazdım.

Pekala, gerekirse olabilirim. Sevgi dolu bir ebeveyn olmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu ilk elden bildiğim için genellikle çocuklara iyi ebeveynlik yapanları öldürmekten kaçınırım. Yetişkinleri pek umursamasam da, asıl düşündüğüm çocuklardı. Sırf ben kötü bir gün geçirdim diye ebeveynlerinin ellerinden alınmasını hak etmiyorlardı. Bu yüzden kurbanlarım hakkında her zaman her şeyi biliyordum.

Yetişkinler boktan ebeveynlerse, onları öldürmekte bir sorun görmüyordum. Bu çocuklar için de kesinlikle daha iyiydi.

Her neyse, düğün mekanı benim tarzım değildi. Çok parlak, çok mutlu. Bu konuda çok az söz hakkım vardı, Flora'nın da yoktu. Kendi elbisesini bile seçemiyordu, ki bundan her şeyden çok nefret ederdim.

O siyah elbise ona uymamıştı. Elbette, çok seksi görünüyordu ve bunun resmi düğünümüz olmadığını bilsem de, yine de bu konuda söz sahibi olması gerektiğini düşünüyordum.

Dışarıdaki herkes için, bu bizim gerçek düğünümüz olmalıydı. Bunun bir kurgu olduğunu bilen sadece bir avuç insan vardı, bu yüzden Flora'yı gerçekten tanıyan herkes bu gelinliğin ona ait olmadığını söyleyebilirdi.

Evet, hiç beyaz giymezdi, siyah onun tarzıydı ama Flora düğününde kocaman siyah bir elbise mi giymişti? Evet, doğru. Bu kadın fazlaydı ama düğünü için biraz daha geleneksel bir şey istiyordu.

Beyaz bir elbise istiyordu, hatta benim de beyaz bir takım elbise giymemi istiyordu ki bunu sadece o istediği için kabul etmiştim. Şarap kırmızısı bir mekan ve tüm konukların siyah giymesi gerekiyordu, ancak nedimeler ve sağdıçlar şarap kırmızısı giyeceklerdi. Milyonlarca ışıkla dolu bir kale,

Sıra sıra yuvarlak masalar, plastik sandalyelerin dizildiği aptal bir arka bahçe değil.

Bir gün, ne pahasına olursa olsun, istediği düğün onun olacaktı. Beş yüz kişi yerine sadece o ve ben olmayı tercih etsem de.

Ama tüm bunların ötesinde, dışarıda bir metre kar vardı ve Flora'nın elbisesini kim organize ettiyse ona bir ceket almayı akıl edememişti. Sahte nikah memuru bize "evet" dedirtmeden önce donarak ölecekti.

"Tanımadığım herkesi vurmayayım mı?" Lola yüzünde bir parça kafa karışıklığıyla bana baktı. Zaten net bir emir almıştı. "Ama sen dedin ki-"

"Eğer tanımadığı herkesi vurursa, konukların yüzde doksani hastanelik olur," diye kestirip atan Flora, makyajını her zamanki gibi umursamaz bir şekilde yapmaya devam etti.

"Hayır, ölmüş olacaklar," diye düzelttim. "Bu çocuk nişan alabiliyor." "Daha da kötü. Yani, sadece Chris."

"Hiç eğlenceli değilsin." Tekrar kızıma baktım. "İyi, her neyse. O zaman sadece Chris, tamam mı Lola?"

Beni selamladı. "Emredersiniz, efendim." "Öyle söyleme."

Flora arka planda güldü.

Lola dilini bana doğru uzattı, ben de karşılığında ona gülümsedim. "Kafasına nişan alacağım, tamam mı baba?"

"Kesinlikle." Şu anda kravatını bağlamaya çalışan Ares'e baktım. "Şüpheli gördüğünüz herkesi vurun," dedim ona. "Onları öldürmeyin, bırakın güvenlik halletsin, sadece etkisiz hale getirin. Her iki bacaklarına da nişan almaya çalışın."

"Yapacağım." Ares inledi ve kravatı boynundan koparıp yere attı. "Siktir et bu şeyi. Birinin beni boğmasını isteseydim, ben-"

Başımı ona doğru eğdim. "Ne yapardın?"

"Bu cümleye devam etmemeyi tercih ederim." "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Ona doğru ilerledikten sonra ellerimi Flora'nın omuzlarına koydum. Gözlerimiz aynada anında yeniden birleşti. Bana gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. O güzel zihninin içinde neler olup bittiğinden emin değildim ama her neyse, bu onu korkutuyordu.

Gözlerinin arkasında bir fırtına vardı, endişeli bir şey ve bundan nefret ediyordum. Onu korkutan ya da ona zarar veren her şeyden korumak istiyordum ama bugün elim kolum bağlıydı. Bu savaşmamız gereken son savaştı ve ondan sonra bir daha kimsenin ona yaklaşmayacağına söz verecektim. Bir daha asla endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Başının tepesini öptüm, sonra da "Çok güzelsin hayatım" dedim.

Derin bir iç çekti. "Biliyorum." T-Y kelimesi yok, hoşuma gitti. "Teknik olarak düğünden önce gelini görmemen gerekiyor. Eğer gerçekten evlenirsek, düğünden önceki gece evde olmayacağımı biliyorsun, değil mi? Ayı ayrı hazırlanacağız ve beni ilk kez o koridorda yürürken göreceksin."

Bir elimi çenesinin altına götürdüm ve yansıma değil bana bakana kadar geriye doğru eğdim. "Sikerim böyle işi, sevgilim. Birincisi, evlendiğimiz zaman. İkincisi, başka bir yerde kalmana izin vermeyeceğim, çünkü uyuyacağın tek yer benim yanımda ya da kollarım olacak."

"Hayal kurmaya devam et, Key." Dudaklarının kenarları günahkâr bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Belki her gece yeni bir erkekle yatarım."

Yanaklarına baskı uyguladığımda dudakları büzüldü. "Oraya gidip çıplak ellerimle herkesi öldürebilirim. Şimdi bana bir silah ya da başka bir silah verildiğinde neler yapabileceğimi hayal et, bu yüzden beni test etme, sevgilim."

"Bir keresinde babamın birini öldürdüğünü görmüştüm!" Lola bana sorarsanız biraz fazla mutlu bir şekilde söze karıştı. Açıkçası bu benim hatamdı. Birkaç yıl öncesine kadar Ares'i hayatımın bu yönünden uzak tutmak için elimden geleni yaptım ama Lola'yı uzak tutmak çok daha zordu.

Çünkü onu bakıcılara ya da büyükanne ve büyükbabası ve Ares dışında herhangi birine bırakmayı reddediyordum. Ares'i büyütürken Ethan da ona bakmaya devam ediyordu, böylece onu kendimizi içine attığımız zulümden uzak tutma şansımız oldu.

Lola, ilk cinayetine tanık olduğunda yaklaşık iki yaşındaydı. Ve o çocuk bunu gördüğünde güldü. Korkmamıştı; aksine, bunu tekrar yapmamı istedi. Dürüst olmak gerekirse, onun için korktuğundan daha fazla endişelenmiş olabilirim.

"Cinayet hoş bir şey değil, Lola." Ares ona kaşlarını çatı.

"Öyle," diye cevap verdi ve bebeğini yerden kaldırıp saçlarını parmaklarıyla taradı. "Ama sadece kötü insanlar için."

"Her neyse," diye mırıldandı Ares nefesinin altında.

"Çocuklarınıza silah verilmesi gerektiğinden emin misiniz?" Flora sesinde endişeyle sordu. "Ares'in bir tane bile istediğini sanmıyorum."

Onu tutuşumu gevşettim, hemen boynunu düzeltti ve makyajını bitirmeye geri döndü. "Ares benim çocuğum değil."

"Onu evlat edindiniz, yani yasal olarak evet, öyle." "Her neyse." Gözlerim doldu, ama arkamı döndüğümde uzaklaşırken, gözlerim kardeşime takıldı. Flora'nın eski yatağına oturmuş, başını ellerinin arasına almış ve dirseklerini dizlerine dayamıştı.

Hayatı boyunca Ares'in çok sessiz olduğu günler oldu, bazen onun etrafta olduğunu bile unutturdum. Ethan ne zaman iyi olup olmadığını sorsa, Ares evet derdi. Duyguları konusunda her zaman açıktı, bu yüzden onu hiç sorgulamadım. Ne de olsa insanların kötü günler geçirmesi normaldi, değil mi? Sadece onun kötü günleri benim cuma ya da cumartesi geceleri kafalarına silah dayamayı hak eden insanlarla uğraşmak için gittiğim günlerle aynı hizadaydı. Onun kötü günleri, benim eve döndüğümde

Gecenin bir yarısı, yabancıların kanı vücudumu kaplamıştı.

Aradaki bağlantıyı hiç kurmamıştım ama şimdi onun üzülmesine neden olanın ben olduğumu fark ettim.

Ona yaptığım şeyi neden yaptığımı hiç açıklamadım, kendime hep bilmemesinin daha iyi olacağını söyledim, masumiyetini korumaya çalıştım, onu tüm bunlara zorladığımı fark etmeden. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece emirlere uydu, beni bir kez bile sorgulamadı.

Yanına oturduğumda söyleyecek kelime bulmam bir saniye sürdü. "Özür dilerim," ağzımdan ilk çıkanlar oldu.

Ares başını kaldırdı ve bana bakarak döndü. Gözleri şok ve şaşkınlıkla irileşmişti ama on altı yıldır bu sözleri söylediğimi bir kez bile duymadığı düşünülürse bu beklenen bir şeydi. "Ne?"

"Özür dilerim," diye tekrarladım. "Seni bu karmaşanın içine sürüklediğim için. Sana yaşattığımdan daha iyi bir çocukluğu hak ediyordun. Bencilceydi, farkındayım, çünkü evden ayrılırken seni yanımda istedim, ama yapmam gereken şey-"

"Eğer beni ver dersen seni yumruklarım," diye güldü, biraz garip bir şekilde. "Sana sahip olduğum için mutluyum, biliyor musun? Düşündüğünün yarısı kadar bile kötü değilsin, Kai. Ama keşke bana daha fazlasını anlatsan.

Ethan'ın nasıl öldüğünü, neden öldüğünü ve bunu kimin yaptığını bana daha yeni anlattın. Ethan'ın yasını hiç tutamadım çünkü uzun süre ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana neden bir şey söylemeyi reddettiğini anlamıyorum. Ve tüm bu olanlardan sonra,

neden o kadar da ölü olmayan Chris Hunter'ı öldürmem ya da şüpheli görünen herkesi vurmam gerektiğini bilmiyorum.

Beş ay önce ölmüş olmasına rağmen nasıl hâlâ hayatta olduğunu bile bilmiyorum." Başını omzuma yasladı. "Dürüst olmak gerekirse, rastgele insanların senin kelleni alma düşüncesi çok korkutucu. Evden neden kaçtığımızı ya da sen daha çocukken beni nasıl büyütebildiğini bilmiyorum.

Benden çok büyük değildin.

ve on altı yaşında dört yaşında bir çocuğu büyütmek zorunda olduğumu düşündüğümde, bunu yapmaktansa kendimi oracıkta öldürmeyi tercih ederim. Ve hafta sonları her gidişinde, polislerin kapımıza dayanmasını ve bana senin öldüğünü, artık Lola'yı benim büyütmem gerektiğini falan söylemesini bekliyorum. Bu korkutucu, tamam mı?"

Kendi kendime başımı salladım, yutkunmaya çalıştım ama ağzım çok kuruydu. "Düğünden sonra, herkes gittiğinde sana açıklayacağım, tamam mı? Oraya gitmemiz için yeterli zamanımız kalmadı."

"Tamam," dedi Ares sessizce, ama sesinde umutlu bir şeyler vardı. Başını tekrar omzumdan kaldırdığında aniden kıkırdadı. "Üzgün olduğumu söyledin. Flora seni gerçekten kırdı, ha?"

Beni kırdın
mı?

Evet.

"Flora?" dedi ve ayağa kalktı.

Nişanlım küçük döner koltuğunda döndü, makyajı tamamlanmıştı. "Benim hatam değildi."

"Bir arabayı sim ve eritilmiş akide şekeriyle kaplamanın intikam olduğunu düşünen biri için gayet iyi olduğunuzu söyleyecektim."

BÖLÜM ELLİ İKİ

Bir Aziz Değil

"bilmelisin ki, kontrol bende"-Power by Little Mix

Flora Adams

Donuyordum ve bu elbise korkunçtu. Dürüst olmak gerekirse, bu benim gerçek düğünüm olsaydı, o yatak odasından dışarı adımımı atmazdım. Ucuz bir tül ve satenden daha iyi bir elbise zevkim vardı. Sadece bu kombinasyon bile bu elbiseyi tasarlamamak için yeterli olmalıydı.

Resmi düğünüm için gelinliği Sterlie'nin tasarlamasını istedim. Neyi sevdiğimi ve istediğimi biliyordu ve ona tamamen güveniyordum. Tasarım konusunda ona güvenmişim ama prova ve matematiksel açıdan pek güvenmemiştim.

Ayrıca, resmi düğünüm kışın ortasında, Lola'nın bacaklarından daha yüksek kar varken olmayacaktı. Şanslıydı ki birileri arka bahçenin çoğunu sandalyeler, süslemeler ve bir düğün için gereken diğer her şey için temizlemişti, aksi takdirde birinin onu tüm sahte tören boyunca kollarında tutması gerekecekti.

Nikâh memurunun konuşmasının sonuna yaklaşırken, birdenbire Arlo'nun bize söylediklerinin eski haberler olup olmadığını merak etmeye başladım. Ya Chris planını değiştirdiyse? Bizden habersiz tabii ki. Ya artık buralarda bir yerde saklanmıyor, I dos'a vardığımızda Kai'yi vurmaya hazır değilse, bunun yerine daha da alçakça bir şey planladıysa? Birini öldürmekten daha acımasız ne olabilirdi bilmiyorum ama her neyse, düşünecek vaktim yoktu.

Çünkü tam o anda üzerimizden bir helikopter uçu.

Sesi çok daha önceden duymuştuk ve helikopterler pek sık görülmediğinden kafamı kaldırıp bakma zahmetine girmemiştım. Şimdi tam başımızın üzerindeydi ve şimdiye kadar üzerimde olan tüm helikopterlerden çok daha gürültülüydü. Ve yukarı baktığımda nedenini anladım.

Çok aşağıdaydı, belki de sadece iki bin metre yukarıda. İniş yapıyor gibi değil de yükseklik kazanıyor gibi görünüyordu.

Ancak helikopter, gökyüzünde geniş bir alana yayılmış olan ve yavaşça düşen siyah noktaların yarısı kadar bile endişe verici değildi.

Daha fazla insan fark etmiş gibi görünüyordu çünkü aniden silahların doldurulma sesleri havada dolaşmaya başladı, diğerleri nefes aldı, korku içinde çığlık attı. Bazıları sığınmak için içeri koştırmaya başlarken, diğerleri yavaş yavaş büyüyen nesnelerin düşüşünü izlemek için oldukları yerde durmaya devam etti.

Nesneler yaklaştıkça onları tanımlamak da kolaylaşıyordu. Güller.

İlki bir kar yığınının üzerine düştüğünde, bordo olduğunu fark ettim. O kadar koyuydu ki siyah bile olabilirlerdi. Belli ki biri onları boyamıştı ama kırmızının tamamen kaybolmasına yetecek kadar uzun süre değil.

Kai dikkatimi çekmek için ellerini omzuma koydu. "Seni vurmasına izin verme, tamam mı?" Elleri omuzlarımdan çeneme doğru kaydı, başparmakları tenimi okşadı. "Önce ateş et."

Başımı salladım, sonra derin bir nefes aldım. "Seni öldürmesine izin verme."

"Beni cehenneme gönderme iznine sahip tek kişi sensin, bu yüzden benim için endişelenme sevgilim." Dudaklarını alnıma bastırdı, bana bir silah uzattı, sonra ceketinin içinden bir tane daha çıkardı ve uzaklaştı.

Teorik olarak, endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını biliyordum. Etrafımda yirmi beş silahlı güvenlik görevlisi vardı,

Chris beni vurmaya çalışsa bile, ona ulaşamayacağından emin olmak için. Ve Kai bana bir kurşun değmesine izin vermeden önce Chris'i öldürmüş olacaktı. Ama ilk atış yapılır yapılmaz ellerim titremeye başladı.

Birden etrafımdaki herkesi düşündüm. Sterlie buradaydı, Milo, babam, hatta annem bile bu düğün için gelmişti. Ares buralarda bir yerlerde dolaşıyor, Chris'i vurmaya çalışıyordu ama onun yerine kendisi vuruldu. Lola bile öldürmeye hazırdı ve o daha altı yaşındaydı. Eğer ona bir şey olursa... o sadece bir çocuktur. Lola'nın önünde hala koca bir hayat vardı.

Ve Kai.

Arlo'ya göre Chris Kai için dışarıdaymış, ben değil. En çok onun için endişeleniyordum.

Bir el daha ateş edildi ve şimdi o yirmi beş güvenlik görevlisinin hepsi çeşitli yönlerde doğru kaçışıyor, çalırların arkasına saklanan biri olup olmadığını kontrol ediyorlardı. Ben olduğum yerde donup kalmışken herkes şüpheli insanları ya da Chris'i aramakla meşgul gibiydi.

Orada, Kai'nin devasa arka bahçesinin ortasında, korunmak için silahtan başka bir şeyim olmadan ne kadar durduğumu bilmiyordum. Eğer biri beni vurmak isterse, bunu yapmak için her türlü şansa sahipti.

Sonunda hareket etmeye, bir adım atmaya karar verdiğimde, bir şeyin eksikliğini fark ettim.

Dakikalar önce arka bahçede dolaşırken gördüğüm herkes gitmişti. Sadece ben vardım. Ve sessizdi. Çok sessizdi.

Hiçbir silah ateşlenmedi, uzaklarda bir yerde bile. Artık kimse çığlık atmıyordu. Kimse konuşmuyor ya da ses çıkarmıyordu. Hiç kimse yoktu.

Kai B planını başlattı.

İleriye doğru bir adım attım, arkamdaki karda bir çıtırtı duyduğumda bir kez daha olduğum yerde durdum. Sadece Kai olması için dua ederken gözlerim kapandı.

"Beni özledin mi?" dedi. Aylar önce kurtulduğumu sandığım o iğrenç sestti bu. Dünya onsuz gerçekten daha iyi bir yerdi.

Son bir derin nefes alarak cesaretimi topladım ve Chris'le yüzleşmek için döndüm.

Tembel tembel duruyordu; kollarını indirmiş, başını eğmiş ve ortalama görünümlü yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. Gri gözleri her zamankinden daha boştu, yüzünün alt yarısı kırılmak için çok gecikmiş sakallarla kaplıydı ve saçları yerinde değildi. Artık onu zar zor tanıyordum.

"Kai nerede?" Ben sordum. Nerede olduğunu biliyordum. "Aslında, herkes nerede?"

Chris omuz silkti. "Öldü."

Başımı salladım. Benim tanıdığım Chris bir böceği bile öldüremezdi, bu yüzden yüzlerce insanı öldürebileceği şüpheliydi. Ayrıca, hepsine karşı o vardı, Kai'ye karşı o. Milo bile Kai'yi öldürmeyi başaramamıştı ve o yapamadığına göre Chris de yapamazdı.

Silahımı Chris'e doğrulttum, işaret parmağım tetikteydi. Tereddüt etme, dedim kendime.

"Tereddüt bir erkeğin ya da kadının en büyük zayıflığıdır," dedi Kai. "Bir saniye içinde çok şey olabilir sevgilim. Eğer başarılı olmak istiyorsan, karar vermek için bir saniyeden az vaktin var. Tetiği çekmek için bir saniyeden az."

Bunu yapabilirim. Ne de olsa daha önce yapmıştım.

Doğru, daha önce de oldu. Öldürmek istemediğim birini öldürmüştüm, bana hiçbir şey yapmamış birini.

Ama yine de kötü bir insandı.

Ama benim gazabımı hissetmemesi gerekiyordu. Ama o kötü bir insandı.

Tereddüt etmeyin. Tereddüt etmeyin. Tereddüt etmeyin.

Tereddüt ediyordum, ya da Chris'i öyle inandırdım. Bir planımız vardı.

Chris daha önce saklanıyordu ve B Planı onun tavşan deliğinden çıkmasını sağladı.

"Kai'nin benden intikam almanla tam olarak ne ilgisi var?" Yakın zamanda o tetiğe basmayacağım için sordum.

Chris güldü. "Ben sadece sevdiğin birini senden almak istedim. Ailen olmayan birini, çünkü sen taş kalpli bir sürtüksün. Kız kardeşinin ölümünü hemen atlatırdın. Ama severek büyüdüğün biri? Bu çok acı verici olacaktı."

Bu konuda yanılıyordu. Sterlie ölseydi, bir daha asla gülümseyemezdim. Asla. Gülümsemek zaten nefret ettiğim bir şeydi ve bundan zevk aldığım sadece birkaç an vardı. O anlar da kız kardeşim ya da şimdi Kai'ydi. İkisi de olmadan gülümsemek için bir nedenim yoktu.

Onun ölümü ölümcül bir darbe olurdu. Kai'ninki gibi... ama onunki daha kötü olurdu.

"Tüm bunları karşılayabilmek için Milo'nun parasını çaldın, peki neden onu değil de Kai'yi kullandın?"

Chris sorularımdan sıkılmış gibi gözlerini devirdi. "Çünkü Milo hakkında hiçbir şeyim yoktu. Onun hakkında şantaj olarak kullanabileceğim bir şey bilen kimseyi tanıımıyordum. Ancak Kai, babanda bu komik videonun olduğunu biliyordum. Beni ailenle tanıştırmaya götürdüğün zaman bulmuştum. O zamanlar onunla ne yapacağımı bilmiyordum ama sanırım işe yaradı." Bu bir yalandı. O video babamda hiç olmamıştı. Julie'deydi. Onu babama verdi ve Kai'ye şantaj yapmasını söyledi. Anlaşıldığı üzere, Julie Knox'un Milo'dan saklanmasına yardım etmişti, bu yüzden Chris de ona yardım edeceğini düşündü. "Sen asla kimseye aşık olmayacaktın, bu yüzden yardım etmek zorundaydım."

"Ya da, bilirsin işte. Beni öldürebilirdin." Kesinlikle yapmaya çalıştığı şeyden çok daha kolay olurdu.

"Bu senin duygularınla oynamak kadar eğlenceli olmazdı," dedi. "Ölüm senin için çok iyi. Yaptığın şey yüzünden işkence görmeyi hak ediyorsun. Bu yüzden ancak Kai'yi öldürdükten ve seni bir süre acı içinde bıraktıktan sonra ölüm sırası sana gelecek."

Olmak üzere olan şey onu şaşırtacaktı.

"Ne yaptım?" Kendisinin bir tür aziz olduğuna gerçekten inanıyordu, değil mi? "Şu anda burada ne yaptığını sanıyorsun?"

"Skoru eşitlemek."

Bir kez başımı salladım. Yavaşça. "Bekle, şunu anlamama izin ver-" "Dışarıdalar!" diye bağırdı birisi.

Evin içinde.

"Lanet olsun." Chris silahını bana doğrulttu ama bana bakmadı. Gözleri şu anda etrafında toplananların üzerindeydi. Benim bana doğrultulmuş bir silahım vardı, ateşlenmeyecek bir silah, onun ise kendisine doğrultulmuş yirmi yedi silahı vardı. Bunlardan yirmi altısı ateş etmeye hazırды. "Nasıl oldu da-"

"Dışarı mı?" diye tanıdık bir ses konuştu, sonra yanıma geldi. "Bunu senin için bu kadar kolay yapacağımı gerçekten düşünmedin, değil mi?"

BÖLÜM ELLİ ÜÇ

Yetenekli Çocuk

"she a bad lil' bitch, she a rebel"-Paint The Town Red by Doja Cat

Kai Auclaire

Chris'in ilk hatasının beni kendi bodrumuma kilitleyebileceğini düşünmesi olduğunu söylemek isterdim ama ilk hatası benimle uğraşmak oldu.

Beni "kilitlemeyi" başarmasının bir nedeni vardı ve bu beni alt etmesinden kaynaklanmıyordu. Taktikseldi. Yani, ciddi, Flora arka bahçede tek başınayken yirmi beş güvenlik adamımın, Milo'nun, Ares'in ve benim aynı anda aynı odada olduğumuzu nasıl fark etmedi?

Bunu hiç şüpheli bulmadı mı?

Onu bulamadık çünkü o korkak saklanıyordu. Bizi alt etmek için bir şansı olduğuna inandırılmamız gerekiyordu ve o da bir aptal gibi yemi yuttu.

Chris'in beni öldürmesinin mümkün olmadığını bildiğini, bu yüzden öldüreceğini söylemesinin sadece bizi şaşırtmak için olduğunu düşündüm. Peşinde olduğu Flora'ydı, bu yüzden onu mümkün olan en güvensiz şekilde ona teslim ettik. En azından korumasız olduğunu düşünüyordu. Dışarıda olduğu hiçbir an korumasız ve güvensiz değildi. Çatıda çeşitli yerlere saklanmış, Chris çok yaklaşırsa ya da silahını çekerse ateş etmeye hazır birkaç adamım vardı.

Flora görünüşte onu öldürmekte tereddüt ederken, yaptığı tek şey Lola'nın ortaya çıkabilmesi için zaman kazanmak oldu. Ve, tabii ki, Flora aynı zamanda

Chris'le istenmeyen bir konuşma yaptık, böylece bodrumdan çıkabilecektik.

Planları kusurluydu, özensizdi. Doğruluktan ve odaklanmadan yoksundu. Söylediği her şey kendisiyle çelişiyordu, bu da ne yaptığına dair hiçbir fikri olmadığını gösteriyordu. Önce ölmemi istedi ama aslında istemedi çünkü sadece Flora'nın duygularıyla oynamak istiyordu. Sonra, onu öldürmek istedi ama bunu yapma şansı varken, yine de bunu yapmadı.

Benim tahminim Chris Hunter'ın hiçbir planı olmadığı yönündeydi. Her şeye hazırды ama hiçbir şeye hazır değildi. Kanatlanabileceğini düşündü.

O kendini beğenmişlik yapıp Flora'ya zaten bildiği şeyleri söylemekle meşgulken, Lola Chris'e gizlice yaklaştı ve yakında kendisinin de öğreneceği bir şey yaptı. O adam beni çözdüğünü sanıyordu ama Lola'nın varlığından bile haberi yoktu, ki bu benim için biraz sürpriz oldu.

Eğer Julie'yi benim hakkımda bilgi toplamak için kullanıyorsa, neden ona Lola'dan bahsetmedi? Sonra Julie'ye ihtiyaç duymasının tek nedeninin o videoyu almak olduğunu ve o video karşılığında Julie'nin kellemi istediğini öğrendim. Ve Chris'e Lola'dan hiç bahsetmemesinin nedeni de onun varlığından haberdar olmamasıydı.

"Oldukça kolay oldu," dedim ona doğru yürürken.

Silahını göğsüme doğrulttu. "Bir adım daha yaklaşma."

Tısladım ve bir adım daha attım. "Oops." Gözlerim sadece Chris'e odaklanmıştı, çünkü onun aksine, bir saniyeliğine bile olsa başka yöne bakmanın ölümle sonuçlanabileceğini biliyordum. Henüz onu öldürmek gibi bir arzum olmasa da, onun da beni öldüremeyeceğini biliyordum, yine de ona bakmak çok daha profesyonel ve korkutucuydu.

Silahının namlusu şimdi göğsümün ortasına dayanmıştı ve teması fark ettiğinde gözleri benimkilere kaydı. Chris dehşete düşmüş gibi görünmemek için elinden geleni yaptı ama korkunun kokusunu bir mil öteden alabiliyordum.

Ve korkmakta haklıydı.

"Dostum, geri çekil yoksa ateş ederim," diye bağırdı.

"Sözler." Kıkırdadım. "Beni gerçekten vurmak isteseydin, bunu şimdiye kadar milyonlarca kez yapardın."

"Evet, seni vurduktan hemen sonra yumurtaların beni öldürsün diye mi?" Çenesi hafifçe kıkırdadı ve sadece bu hareket bile bana bir ortaokul çocuğu gibi tükürmek üzere olduğunu söylüyordu.

Başımı salladım. "Tükürüğün bir santimime bile değerse, sana sidik tadı tattırırım, Chris." Yutkundum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Geri çekil yoksa ateş ederim." Küçük bir kelime haznesi olmalı.

"Eğer bu seni daha güvende hissettirecekse." Tekrar Flora'nın yanında durana kadar geri adım attım. "Başka bir dileğin var mı, yoksa sonunda eğlenceli kısma geçebilir miyiz?"

"Silahın," dedi. "Kaldır onu."

"Tamam mı?" Silahımı arkamdan yere fırlattım. Kendisine hazırladığım sürprizi bilseydi daha yakın olmasını isterdi. Aptal olmadığım için, o eski şeyi arkama atmak daha iyiydi. Fark etmezdi, çünkü adamın tek umursadığı artık silahlı olmamamdı.

"Sen de." Flora'yı işaret etti.

İç çekti ama o da benim gibi yaptı ve silahını arkasına attı. "Kai'yi tam olarak ne zaman öldürmeyi planlıyorsun? Çünkü bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama bir saat içinde tırnaklarımı yaptırmak için bir randevum var ve buna geç kalmamayı tercih ederim."

Tanrım, onu seviyordum. Ona olan sevgim biraz daha büyürse, evreni biraz daha hızlı genişletmenin bir yolunu bulmam gerekecekti, aksi takdirde artık sığmayacaktı.

"Kapa çeneni, sürtük!"

"Vay canına. Bu sadece bir dönüş oldu." Flora teslim olacakmış gibi iki elini de havaya kaldırdı ama sadece Chris'le alay ediyordu. "Şunu açıklığa kavuşturalım. İkimizi de öldürmeyeceksin ama yakın zamanda gitmemize de izin vermeyi planlıyorsun. Bizi evcil hayvanınız olarak tutmayı mı planlıyorsunuz?" Gülümsemesini bastırdı. "Ben havlamam ama."

Kahretsin, bu yorumu için onu öpmek istedim.

"Tetiği çekeceğim," diye uyardı Chris, sesinde bir titreme vardı.

Flora ona doğru bir adım attı. "Devam et."

"Ben yapacağım."

"Tamam mı?" Bir adım daha.

şakladı, tetiği çekti.

Flora'nın elleri göğsüne gitti. Geriye doğru sendeledi ama yere düşmek yerine onu kollarımla yakaladım. Dilini ağzından çıkardı, ölmüş gibi davrandı ama...

"Tanrım, sen-" diye güldü ve cümlesini tamamlayamadı.

Onu tekrar ayağa kaldırdığımda kolları iki yanına düştü ve iyi olduğunu bilsem de yine de emin olmak için kontrol ettim. Elim gövdesinin ön kısmını okşadı ve kan bulamadığımda, hatta kumaşta yırtık bile bulamadığımda, ancak o zaman gözlerimi Chris'e evirebildim.

Yüzü bir hayalet kadar beyaz, olduğu yerde donup kalmıştı. Gözleri şok, şaşkınlık ve dehşetle açılmıştı. Korkudan. Tetiğe bastığı anda ölüm belgesini imzaladığını biliyordu.

Aslında bunu daha önce imzalamıştı ama benim onun için daha kötü planlarım vardı. Ölüm çok nazikti.

"Nasıl...?" Dizlerinin üzerine çökerken kalın bir şekilde yutkundu.

"Merhaba." Lola arkasından belirdi, silahının şarjörünü bir ödöl gibi sallıyordu. Adam bir süre önce Flora'ya bakmakla meşgulken onu çalmıştı. "Bunu mu arıyordun?"

Chris Lola'ya baktı, sonra uzanıp dergiyi ondan kopardı. Orada öylece duruyordu, hâlâ hiç endişelenmemişti. Silahını doldurmaya çalıştı, ancak öğrenmesi gerektiği gibi, şarjör artık tam olarak uymuyordu.

"Ne?"

Lola acıyarak Chris'in başını okşadı. "Silahında bir avuç sakız var."

Flora gülmemek için eliyle ağzını kapattı.

Chris silahını fırlattı, onun yerine Lola'yı tutmaya çalıştı, ama ona uzandığı anda Ares dolu bir silahı kafasının arkasına dayadı. "Dokun ona, sana meydan okuyorum."

Elleri anında yere düştü.

Hepimiz Lola'nın Flora ve bana doğru koşmasını izledik. Bize tam olarak ulaşamadı çünkü Flora aniden benden koptuğunda yürümeyi bıraktı.

BÖLÜM ELLİ DÖRT

Ağladı ve Öldü

"mahkumlara gerek yok"-All For Us by Labrinth, Zendaya

Kai Auclair

Julie elinde bir bıçakla önümde duruyordu. "Chris'i kelepçeleyin," diye emrettim adamlarıma.

"Beni özledin mi?" Julie sordu, sonra bıçağın kör tarafını çenem boyunca sıyırdı. Hareket etmedim. Yapabilirdim ve yapmam gerektiğini biliyordum, ama onu elinde bıçakla tekrar görmek... içimde bir şeyleri kırdı.

Sanırım Flora bilinçsizce yerde yatıyordu ve iyi olup olmadığını kontrol etmekten başka bir şey istemesem de hareket edemiyordum.

"Anne?" Ares dedi ve yanıma geldi. Lola'yı kucağına aldığından emindim ama buna pek dikkat etmiyordum. Her halükarda iyiydi, bunu biliyordum.

Julie bıçağı boğazımdan aşağı, köprücük kemiklerimin üzerinden göğsümün ortasına kadar geçirdi.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" Ares bağırdı.

Bıçağın ucu derime saplandı, belki kanamam için yeterli değildi ama acıyı şimdiden hissediyordum. Beni öldürmek üzereydi. Yıllar önce yapmak istediği ama yapamadığı bir şeydi çünkü beni öldürseydi iki oğlu daha elinden alınacaktı. Bana dokunduğu gibi asla dokunmadığı iki oğlu.

"Flora'yı kontrol et," dedim Ares'e. Söyleyebildiğim tek kelimeler bunlardı.

"Ama-"

"Kontrol et. Açık. Flora." Sesimin sertliği karşısında irkildi, sonra başını salladı ve benden uzaklaştı.

Julie gözlerini devirdi. "Ebeveyn olmak zor, değil mi tatlım?"

Hiçbir şey söylemedim, boğazımdaki asit dışında hiçbir şey hissetmedim.

"Eminim bazen sen de benim Ares'e yaptığının aynısını yapıyorsundur-" Onun adını andığı anda içimde bir şeyler yerine oturdu.

Neden donmuştum? Ondan kaçalı yıllar olmuştu. Kendi başımın çaresine bakmayı, kendi savaşımı vermeyi öğreneli yıllar olmuştu. Ondan daha güçlüydüm. Artık denesem bile onun saldırısına karşı bir şey yapamayacak o çocuk değildim.

Böylece zihnim doğru yerine, korkularım o cehennem deliğinden ayrılırken onları koyduğum yere geri döndüğünde, hala göğsüme bastırdığım Julie bıçağına uzandım.

Sanırım karşılık vermemi beklemiyordu çünkü elim onun elini kapattığında yüzündeki ifade paha biçilemezdi. Göz bebekleri büyük ölçüde büyüdü.

Soluk soluğa kaldı ama sonra bıçağı ondan çalmayı başardığımda yüzündeki ifade kendini beğenmiş bir hal aldı.

"Kendimizi her zaman köklerimize geri dönmüş olarak buluyoruz" dedi.

İlk başta ne demek istediğini anlamadım ama sonra kanın gövdemden aşağı aktığını ve gömleğimi ıslattığını hissettim. Gerçekten komikti. Acıyı hissedemiyordum, yanık ya da sızı yoktu. Tek hissettiğim çocukken olduğu gibi kanımın damlamasıydı.

Bu sefer kesiğin ne kadar derin olduğunu bilmiyordum ama daha az umursayamazdım da.

"Haklısın," dedim. "Cehennemden sürünerek çıktın ve tahmin et nereye gideceksin?"

Yüz hatları o kadar çabuk korkuyla doldu ki gülmek istedim. Konuşmak istediğini anlayabiliyordum ama bıçağı tam kalbine sapladığımda acı dolu bir çığlık atmaktan başka bir şey yapamadı.

Kaburgalarını ve göğüs kafesini aşmak çok fazla güç ve beceri gerektirse de, yine de bıçağı derine saplamayı başardım. Belki de sadece kalbinin yüzeyini sıyırmıştı, bilmiyordum ama bu bile büyük bir hasar vermek için yeterliydi.

Yere düşerken bıçağı vücudundan çıkardım ve fışkıran kanı izledim. Konuşmaya çalıştı ama dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı. Tek yaptığım sarsılan bedeninin başında durmak, yaşam mücadelesi verirken gözlerinin içine vicdan azabı duymadan bakmaktı. Anlamsızdı, ölecekti. Sonunda bayıldığında, kan kaybından ölmesine sadece birkaç dakika kaldığını biliyordum.

Onun ölümünü izlemek istesem de, ilgilenmem gereken çok daha önemli biri vardı. Bu yüzden Julie'yi bıraktım ve artık uyanmış olan Flora'ya doğru yürüdüm.

Ares oturmasına yardım etti ama onu kontrol etmekte fazla ileri gidemedi çünkü Flora doğrulduğu anda önünde diz çöktüm ve ellerimi çenesine koydum. Biraz çaresiz bir şekilde etrafına bakındı, sonra acı çektiğini anladığım bir şekilde inledi.

"Sevgilim," dedim. "İyi misin?" Bir elini başının arkasına götürdü. "Lütfen, bana iyi olduğunu söyle."

"Kahretsin, başım ağrıyor." Gözleri kapandı, sonra tekrar açıldı ve yumuşak bir gülümsemeyle bana baktı. "Ben iyiyim."

"Söz mü?" Kahretsin, beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğini kontrol etmeleri için onu hastaneye götürmem gerekecekti. Flora kafasını yere çarpmış olmalı. Sanırım zemin bir basamağın kenarından daha iyiydi, ama yine de onu yaralayabilirdi.

Başını salladı ya da sallamaya çalıştı, sonra yüzünü buruşturdu. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve bir eli gövdesinde gezindi. "Kai, kanaman var."

Kendime baktım, ancak o zaman kesiğı gerçekten fark ettim. Açıkçası orada olduğunu biliyordum ama o kadar hasar görmüştüm ki artık bu tür kesikleri umursamıyordum bile.

"Baba?" Lola Flora'nın yanına oturdu, kolunu nişanlının koluna doladı ve endişeyle bana baktı. "Bu hiç iyi görünmüyor."

Olmadı. Kesik, Julie'nin daha önce bana açtığı kesiklerden çok daha büyüktü, hatta daha derin bile sayılabilirdi. Başım dönmüyordu, bu yüzden çok fazla kan kaybetmiş olamazdım, en azından ben öyle sanıyordum.

"Sorun değil, sonra hallederim."

Bir el omzuma uzandı ve başımı kaldırdığımda Ares, gözlerinde Flora ve Lola'nınki kadar endişeyle bana bakıyordu. "Gerçekten seni öldürmeye mi çalıştı?"

"Bu ilk kez olmuyor."

"Ve bana hiç söylemediğini düşünecek olursak... şu anda bunun bir önemi yok." Ares yanıma oturdu, derin bir iç çekti ve sonra başını salladı. İşleniyor. "Yaranı kontrol ettirmelisin, Kai."

"Evet," diye onayladı Flora. "Gerçekten kötü görünüyor."

BÖLÜM ELLİ BEŞ

Delilik

"Sana sonsuza kadar burada olacağımı söylemiştim"- Ember Island'dan
Şemsiye

Flora Adams

"Milo Chris'in icabına bakıldığını söyledi," dedim Kai'ye en iyi arkadaşım ile telefon görüşmem biter bitmez ve bizim banyoya girer girmez.

Kai lavabonun önünde durmuş, yeni kesiğinin etrafındaki kurumuş kanın bir kısmını dikkatlice yıkıyordu. Anlaşıldığı kadarıyla çok derin değildi, bu yüzden dikiş atma işini halledebilir, bir profesyonelin müdahalesine gerek kalmadan iyileşmesini sağlayabilirdi. Ben hala hastaneye gitmesi gerektiğini düşünüyordum ama o bunu reddetti.

Gerçi ben de doktora gitmedim, yani ben kimim ki yargılayayım?

"Halledildi mi?" Arkasını döndü, tezgâha yaslandı ve ellerini belime koyabilmesi için önünde durmamı bekledi.

"Evet. Ailesinden biri onunla ilgilenecek." Kai benim yerime "Ona işkence et," dedi. "Mafya, değil mi?"

"Evet."

Gülümsedi. "Onunla işleri bittiğinde onu öldürecekler."

Ölmeden önce acı çektiği sürece Chris'e ne yaptıklarını daha az umursayamazdım.

"Ares nasıl?" Kai sordu.

İçimi çektim. "Seninle yarın konuşacağını söyledi, çünkü günün geri kalanını ona tüm hayat hikayeni anlatmak yerine dinlenerek geçirmeyi tercih edeceğini düşünmüş."

"Deli miydi?"

Ellerimle bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim, bu yüzden Kai'nin kullandığı nemli havluya uzandım ve kurumuş kanı silmesi için ona yardım etmeye karar verdim. Yara duş almak için fazla tazeydi. "Kızgın değil, ama sanırım... işliyor."

Yaraya biraz su kaçtığında Kai'nin kasları esnedi ama ses çıkarmadı.

"Özür dilerim." Havluyu tekrar fırlatırken gözlerimden yaşlar süzüldü. Tek yaptığım onu incitmekti ve bu yapmak istediğim son şeydi. Başımı omzuna yaslamak için öne doğru eğildiğimde ve duştan sonra giydiğim eski tişört yarasına değdiğinde bile onu incitmişim.

Geri çekilecektim ama Kai beni vücuduna doğru çekti. Acıdan kaynaklandığına emin olduğum bir of çekti ama sorsam bile inkâr ederdi.

"Asla özür dileme," dedi. "Ve ağlamayı kes, lütfen."

Tenine karşı başımı salladım ama yine de yumuşak bir hıçkırık koptu. "Chris'in kardeşini öldürmemiş olsaydım..."

"Bunu düşünme, sevgilim." Kai bir eliyle hâlâ nemli olan saçlarımı okşadı. "Çünkü onu öldürmemiş olsaydın, sana aşık olmayacaktım. Ve senin benim yanımda olmadığın alternatif bir evren olduğuna inanmayı reddediyorum."

Başımı kaldırdım, ona bakabilmek için geriye doğru eğdim. "Seni seviyorum, biliyor musun?"

Ağzının kenarları ukala bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, biliyorum."

"Kendini beğenmişlik yapma." Eğer yaralı olmasaydı, ona bir tokat atardım. Bunu hak ederdi, bu yüzden bunu kesiğin tekrar açılmayacak kadar iyileştiği zamana saklıyordum.

"Kendimi beğenmiş olacağım," dedi, sonra eğildi ve dudaklarını başımın tepesine bastırdı. "Nedenini bilmek ister misin?"

"Seçme şansım var mı?"

"Hayır." Ardından gelen gülümseme beni dizlerimin üzerine çökertecek kadar yumuşaktı ama güçlü kaldım. En azından çoğunlukla. "Kendimi beğenmiş olacağım çünkü az önce her erkeğin seninle tanışma şansını elinden aldığımı biliyorum."

Teoride kulağa çok hoş geliyordu ama artık Kai'nin bunu mahvedecek bir şeyler ekleyeceğini biliyordum. Gözlerim kısıldı, gerisini bekliyordum.

Geldiğinde, kızgın bile değildim.

"Yani, zaten kimse senin gibi biriyle tanışmak istemez. Kim en sevdiği arabayı mahveden bir kadından hoşlanır ki? Deli olmalılar."

Gözlerim doldu ama dudaklarımdaki hain gülümsemeye engel olamadım. Parmak uçlarımda ayağa kalktım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Çılgınca, aslında."

"Deliliği tanımla."

Bu adam. "Sanırım... Deli insanlar normal kabul edilen şekillerde düşünme ve davranma yeteneğinden yoksundur. Ve sanırım sosyal etkileşimleri akıl sağlığından çok uzak."

"Delilik, size bakan herhangi bir adamı öldürmek için güçlü bir arzu duymayı da kapsar mı?"

Kıkırdadım. "Oh, bu akıl hastanesi seviyesinde bir delilik."

"O zaman evet, delice." Elleri belimden kalçalarımın doğru kaydı. Bu kez, bedenim onun kesiğine daha sert bastırıldığında çenesindeki kaslar hareket etmedi. "Seni deliler gibi seviyorum."

Kai'nin dudakları dudaklarıma değdi. Önce yumuşaktı, sonra öpücüğü derinleştirdi, dilini ağzımın içine soktu. Parmaklarının uçları vücuduma battı ve istemesem de onu durdurmak için bir elimi dudaklarımızın arasına soktum.

Bana biraz şaşkınca baktığında, "İyileşmen gerek," dedim.

Kai başını salladı. "Ben iyiyim."

Bir adım geri çekildim ve kesiğine baktım. Yine kanıyordu, eskisi kadar şiddetli değildi ama dikişli yaranın etrafında kanın birikmeye başladığı ve küçük kabarcıklar oluşturduğu birkaç nokta vardı. "Eğer çok hareket edersen yırtılacak ve tekrar ağır kanamaya başlayacak."

"Ne olmuş yani? Beni zaman aşımına mı uğratiyorsun?" Başımlı salladım. "Bu seni beceremeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet, Kai. Bu, birkaç gün yatakta yatmaktan başka bir şey yapmayacağın anlamına geliyor. İş yok. Sorumluluk yok. Sadece yatakta yatıp dinleneceksin."

"Ama-"

"Lola ve Ares'e bakabilirim, o kadar da önemli değil," diye araya girdim, o ikisini de bahane olarak kullanamadan.

"Okuldan önce yemek yemeleri gerekiyor."

"Neyse ki bir aşçınız var, olmasaydı da yemek yapmayı bilirdim, yani yine sorun olmazdı. Şimdi bahane bulmayı bırak ve gövdeni bandajla sar."

Kai onaylamayan bir homurtu çıkardı ama yine de bandajlara uzanıp bir tane aldı ve bana uzattı. "Peki o zaman, bandajla beni hayatım. Önümüzdeki birkaç gün boyunca benim kişisel hemşiremsin."

Bandajı ondan aldım, iç çektim ve işe koyuldum. Yaranın tamamının, artık her hareketinde kanamaya başlamayacak kadar kalın bir şekilde kapatılması için tam beş bandaj gerekti. Parmaklarım derisini her sıyırdığında Kai irkilirdi, acı çektiği için değil, endişeyle bana bakma şeklime bayıldığı için. Her. Tek seferde. Zaman.

Acısının çoğunu taklit ettiğini biliyordum, bu yüzden yine acısını zerre kadar umursamıyormuş gibi davranmam gerekse yapardım. Ama şimdi değil.

"Bazı hemşireler hastalarına oral seks yapar, bilirsin," dedi ben uzaklaşırken, onun iyi olmasına sevinmekten çok sinirlenmişti. O da beni takip etti. "Salgılanan endorfinle ilgili bir şey acıyı katlanılabilir kılıyor."

"Bazı hemşireler hastalarını öldürür." Kai'nin bir çift şortunu kaptım ve üzerime geçirdim çünkü akşam yemeği yemek üzereydik ve orada sadece iç çamaşırım ve büyük boy bir gömlekle oturmayacaktım. Gözüme ilk çarpan onun şortu oldu. "Ölü olmakla ilgili bir şey acıyı tamamen yok ediyor."

"Eğer öldürölmem gerekseydi, senin tarafından öldürölmem benim için bir onur olurdu, sevgilim." Kolları beni arkamdan sardı, sonra Kai dudaklarını boynuma bastırdı. İstemesem de, kolları beni sıkıca sardığında vücudum gevşedi, beni bir daha asla bırakmayacakmış gibi kucakladı. "Zaten bunu yapabilecek tek kişi sen olurdun."

"Ciddi bir yardıma ihtiyacın var."

"Merak etme, sana umutsuzca aşık olduğumu öğrenmek zorunda kaldığımdan beri hızlı aramada bir şeytan çıkarıcım var."

Tam olarak ne zaman anladığını bilip bilmediğini merak ediyordum. Benden nefret etmeyi bırakıp beni daha fazla biri olarak gördüğünde. Ne zamandır benden hoşlanmıyormuş gibi davranıyordu?

Ne zamandır ondan nefret ediyormuş gibi yapıyordum?

BÖLÜM ELLİ ALTI

Mükemmel Şimdiki Zaman

"Bu tabu mu?"-House Of Memories by Panic! At the Disco

Kai Auclair

"İyi misin baba?" Flora ve ben yemek odasına girer girmez Lola sordu. Masa çoktan hazırlanmıştı, Ares ve o sadece bizim gelmemizi bekliyorlardı.

"Evet, ben iyiyim." Flora oturmama yardım ederken vücuduma bir sızı yayıldı ve sanırım fark etti, çünkü elini istemsizce biraz fazla sıktım.

Acıyı kabul etmek zayıflık göstermek demekti ve benim hiç zayıflığım yoktu. Tamam, üç tane vardı ve hepsi de şu anda yanımda oturmuş, gözlerinde endişeyle beni izliyorlardı.

Ares her zamankinden daha sessizdi ama istesem de onu suçlayamazdım. Ona bir sürü açıklama borçluydum ve hayatımda ilk kez bunları ona vermeye hazırdım. Bir yanım hâlâ onu bu işin dışında tutmanın daha iyi olacağına inansa da gerçekte yüzleşmek zorundaydım. Olmasını istediğimden çok daha derinlerimdeydi.

"Peki, artık başınız belada olmadığına göre, siz, uh..." Ares Flora'ya, onun ellerine ve sonra tekrar bana baktı. "Yine de evlenecek misin?"

Bunu daha önce hiç konuşmamıştık bile. Geçtiğimiz hafta akla gelebilecek her şeye hazırlık yapmıştık, hatta bugün burada bir bomba olsaydı diye bir planımız bile vardı. Kelimenin tam anlamıyla her şeye hazırlıklıydık ve evet, buna Julie'nin ortaya çıkıp beni bıçakla tehdit etmesi de dahildi. I

Onu ve o aptal bıçağı gördüğüm anda donup kalacağımı düşünmemiştim ama hayatta kaldım, yani yine de başarılıydım. Ama biz her şeyi milyonlarca kez konuşurken, ilişkimize ne olacağı hakkında tek kelime etmemiştik. Bana kalırsa Flora benim nişanlımdı ve karıma dönüşene kadar da nişanlım olarak kalacaktı.

Kendimi suskun, öz kardeşime ne söyleyeceğimi bilemez halde bulana kadar tereddüt etmenin başarısızlık gibi hissettirdiğini bilmiyordum. Flora'nın da benimle aynı fikirde olup olmadığından emin değildim. Beni seviyordu, o kadarını biliyordum ama dünyanın her yerinde insanlar aşıktı ve hala evlenmeyi planlamıyorlardı.

"Sizce başka bir kadının sizinle bugünkü gibi çılgınca günler yaşamasına izin verir miyim?" Flora güldü, sonra elimi kendi eliyle kapattı. "Kalmak istiyorum. Tabii beni kabul ederseniz."

Ares gülümsedi, sonra ciddi görünmek için yüzündeki ifadeyi sildi. "Yani, sanırım bazen iyi oluyorsun. Ve Kai'nin arabasının içindeki bir sim bombasından etkilenmesini izlemekten hoşlandım, bu yüzden kardeşime her kızdığında bu heyecan verici şakalardan daha fazlasını bekliyorum. Ve Tanrı biliyor ki Kai insanları kızdırma konusunda bir profesyonel."

Flora inleyerek sandalyesinde geriye düştü. "Aman Tanrım. Herhangi biriniz bunu yaşamama izin verecek mi?"

"Hayır, neden?" Lola söze karıştı. "Ben de parıltıyı severim, Bayan Flora!"

Belki babama birlikte şaka yapabiliriz."

Nişanlımın sırtı anında dikleşti. "Şimdi yapmak zorundayız!"

Bu noktada, arabalarımın ikili olarak hayatta kalıp kalamayacağından emin değildim ama bunu öğrenmek için biraz hevesliydim. Belki de bir hafta içinde taşınmak zorunda kalacaktık çünkü tüm evi aptal kırmızı parıltılarla mahvetmişlerdi. Ve eğer durum böyle olursa, dürüst olmak gerekirse, yine de kızmaktan çok etkilenirdim.

Bütün bir evi simle doldurmayı başaran biri kesinlikle saygımı hak etmiştir. Kan daha iyi olurdu elbette ama sanırım simle yetinebilirim.

"Ah, babacığım!" Lola ılık attı ve sonra bana bir Şey fırlattı. Hareket etmeme izin verilmediğı için -nişanlımın emriyle- yakalayamadım ama Flora yakaladı. "Onu bir güvenlik görevlisinden aldım."

Flora'dan cüzdanı aldım, bir saniye baktım, sonra kızıma döndüm ve onaylarcasına başımı salladım. "Bir cüzdan, klasik."

"Hayır, içeri bak!"

Cüzdanı açtım, içine baktım ve bir parmak buldum. Gerçek bir insan parmağı. Gözlerim tekrar Lola'ya kaydı, bir açıklama bekliyordum. Kesilmiş bir vücut parçasını ilk kez görmüyordum ama altı yaşındaki kızım neden rastgele insanların parmaklarını kesiyordu?

"Lola o adama kulak misafiri oldu-"

"Söylemek istediğim bir Şey var," diye araya girdi ve sandalyesinin üzerinde ayağı kalktı. Ares düşmemesi için onu yerinde tuttu. "Telefonda Flora'nın o ezik Chris denen adama zarar vermeye kalkarsa onu vuracağını söyledi. Ben de onun yerine onu vurdum. Kafasından, baba, bana ğrettiğın gibi."

"Yine de parmağını kestim," diye ekledi Ares. "Lola kemiğı kesemedi, o yüzden benden yapmamı istedi."

O benim kızımdı, sadece bir ara onun gücü üzerinde çalışmamız gerekiyordu, ama o hala gençti. "Hatıra eşyaları, belki onları da saklamaya başlamalıyım."

BÖLÜM ELLİ YEDİ

Nihayet Özgür

"life ain't about what you do / it's who you do it with"-nobody else by LANY

Kai Auclair

Lola'yı yatırdıktan sonra ben de yatacaktım ama Ares'in yatak odasının önünden geçerken onu yatağında oturmuş, gözlerini yere dikmiş görünce planlarımı değiştirmekten başka çarem kalmadı.

Çoktan açılmış olmasına rağmen kapısını çaldım. "İçeri girebilir miyim?"

Başını kaldırdı, ağlamaktan gözleri kızarmıştı. "Elbette."

Biraz mahremiyet ve biraz da oyalanmak için içeri girdikten sonra kapıyı kapattım. Konuşmaya nereden başlamam gerekiyordu?

Kardeşimin yanına oturduğumda mide kaslarım kasıldı ve içimi bir sızı kapladı. Bu kadar acı veren bir yarayı en son yirmi yaşımda almış olmalıyım.

"Acıyı hak ettiğini düşünmem kötü bir şey mi?" Ares sessizce konuştu, eğer yanılmıyorsam utanmıştı.

"Hayır, muhtemelen öyle." Gözlerim kardeşimin elindeki resme takıldı ve gerçekten de gülümsedim. Ethan, Ares ve benim, Ares doğduktan bir hafta sonra çekilmiş çok eski bir fotoğrafımızdı.

Kanepede oturmuş, Ares'i kucağımıza almıştık. Ethan gelmiş geçmiş en gururlu ağabey gibi görünürken, ben Ares gibi küçücük bir şeyle ne yapacağımı bilemiyordum. Yani, hadi ama, on iki yaşındaydım. On iki yaşındaydım ve bu fotoğraf çekildiğinde çektiğim dayanılmaz acıdan dolayı çığlık atmamaya çalışıyordum.

"Flora olayından önce kaşlarını çatmadığını gördüğümü hiç sanmıyorum," dedi.

Cevap vermeden önce ciğerlerimden derin bir nefes çektim. "Sana kaşlarımı çatmıyordum. Acı çekiyordum." Giydiğim mavi tişörtün üzerindeki küçük kırmızı lekeyi işaret ettim. "Bu kan, domates sosu değil." O zamanki kameraların bunu çekebilmesi bir mucizeydi.

Ares resimden başını kaldırdı, gözleri şimdi benim üzerimdeydi. "Bunu sana neden yaptı?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Bir gün başladı ve ondan sonra, ne zaman morali bozuk olsa, hıncını benden çıkarırdı. Bunu neden yaptığını bilmiyorum ama sanırım bunu başlattığında yanlış zamanda yanlış yerdeydim. Yine de Ethan olmadığına sevindim, o hayatta kalamazdı."

Kendi kendine başını salladı. "Julie'nin Ethan'ı neden öldürdüğünü biliyor musun? Gerçek nedenini, sadece bir uyarı olmadığını?"

Anıların su yüzüne çıkmasını engellemek için gözlerimi kapattım ama işe yaramadı. "Beni uyarmak için miydi yoksa beni vurması mı gerekiyordu emin değilim ama... Ethan ve Lydia'yı öldürmeden önceki yıl, onu bulmaya çalışan bazı insanlarla çalışıyordum. Biz ayrıldıktan kısa bir süre sonra Port-Cartier'den taşındığını öğrendim. Julie polislerden kaçıyordu çünkü babamı öldürdüğünü öğrenmişlerdi. Onu bulamadıklarına inanamıyordum, bu yüzden onu bulmayı ve yetkililere teslim etmeyi kendime görev edindim. Fark etmediğim şey, onu bulduğumda bir çeteye girmiş olmasıydı ve sanırım dikkatsiz davrandım çünkü varlığıma dair izler bıraktım. Önce kayıtlarını kontrol etmeden, yapmalarını istediğim iş için gerçekten uygun olup olmadıklarını bilmeden bana yardım etmeleri için insanları işe aldım. Böylece beni buldular. Yani, hayır, bunu yapmasının gerçek nedenini bilmiyorum, sadece varsayabilirim."

Gözlerim yere dikilmişti, Ares'e bakamıyordum. "Tek istediğim sana ve Ethan'a yaptıkları için adaletin yerini bulmasıydı. Babama ne yaptığını öğrendiğinde

bana yaptıklarını. Yine de tüm çabalarım sadece ölmeyi gerçekten hak etmeyen iki kişiyi öldürdü."

Başını omzuma yasladı. "Kendin için adalet istemedin mi?"

Başım sallandı. "Kendimi önemsemiyordum. Bunu hatırlamıyorsun ama seni aç bırakıyordu. Yani bizi ama sen çok küçüktün. Ethan ve ben buna alışmıştık ve o zamanlar daha büyüktük, tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımızı biliyorduk, ama sen... bütün gece ağlardın ve o seni teselli bile etmezdi. Kimsenin seni kontrol etmesine de izin yoktu. Seni ihmal ediyordu, bazen günlerce bezini bile değiştirmiyordu. Sen daha bir bebektin ve Julie işe giderken sana bakmak için okulu asmasaydım ölebilirdin. Kesinlikle kötü hijyen ve açlıktan. Bunu yaptığım için beni dövmesi ya da beni tekrar kesmesi umurumda değildi, çünkü endişelendiğim kişi sendin."

Kardeşıme bakmasam da gözlerinden yaşlar aktığını biliyordum. Bazılarını omzumda hissedebiliyordum ama ondan hareket etmesini ya da ağlamayı kesmesini istemeyecektim. Bu duygular konusunda benden çok daha iyiydi ve ben kim oluyordum da ona hissettiklerini hissedemeyeceğini söylüyordum?

"Peki ya babam?" Ares sordu, sesi üzüntüyle gerilmişti. "O hiç bir şey yapmadı mı?"

"Bilmiyordu," diye cevap verdim. "Çok sık gidiyordu ve evde olduğu zamanlarda Julie mükemmel bir anneydi. Birdenbire bizimle ilgilenir, yemek verir, duş almamıza, oynamamıza izin verirdi. Ve ben hiçbir şey söyleyemedim çünkü beni babamla asla yalnız bırakmazdı. Onun yanında bir şeyden bahsedersem Ethan'a ve sana kötü bir şey yapacağından çok korkuyordum."

Göğsümün içinde alışılmadık bir ağırlık vardı, üzerime çöküyordu. Tuhaf bir şeydi.

"O zaman neden daha önce kaçmadın?"

Sorusunu düşünürken dudaklarımı birbirine bastırdım. Ben de uzun zamandır kendime aynı soruyu soruyordum.

hayal edilebilir. Bunu yaptığımda kaçmayı planlamıyordum ya da çok fazla para gerektirmiyordu.

On altı yaşındayken bunu yapabildiysem, on iki yaşındayken de yapabileceğimi biliyordum.

Omuz silktilim. "Sanırım hala yola geleceğine dair biraz umudum vardı. Ya da belki Ethan'ın daha genç yaşta benimle gelmeyeceğini biliyordum. Belki de yeni doğmuş bir bebeğe bakamayacağımdan korkuyordum ve seni orada bırakamazdım. Kaçmayı çok düşündüğümü hatırlıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, işler milyonlarca kez daha kötüye gitmeden önce bunu neden yapmadığımı bilmiyorum."

Ares bir süre sessiz kaldı. Yatağında oturduk, başı hâlâ omzuma yaslıydı ve uzun süre tek kelime etmedi.

Daha önce onunla hiç bu kadar ağır bir sessizlik içinde oturmamıştım, hele bu kadar uzun süre. Garip olsa da, aynı zamanda rahatlatıcı bir şeydi.

Ares'in dürüst olmadığı için bana kızmaya hakkı vardı ama o sessiz kalmayı tercih etti. Sessiz kalmanın üzmekten daha iyi olup olmadığından emin değilim.

"Kai?" dedi bir süre sonra.

"Evet?"

"Teşekkür ederim." Başını omzumdan kaldırdığında dönüp ona baktım. "Bu sözleri duymaktan ya da söylemekten hoşlanmadığını biliyorum ama gerçekten ciddiylim."

"Neden?"

"İyi niyetlisin... bazen." Gülümsedi. "Dışarıdan bakan herkes için sen kötü adamsın ama benim hayatımda Kai, sen bir tür kahramansın."

"Düşündüğümden çok daha mutlu görünüyorsun." Flora yatağın benim yattığım tarafındaki battaniyeyi kaldırdı ve ben uzanana kadar bekleyip battaniyeyi üzerime attı. "Sanırım konuşmanız iyi geçti?"

"Öyle de denebilir."

Flora başını benimkine yasladı ama bu gece kolunu bedenime dolamaktan kaçındı. Kesik bazen acı verse de, Flora'nın bu gece kollarımda uyumayacağını kabul etmem gerektiği gerçeği bana daha çok acı veriyordu. Belki de yarayı görmezden gelip bana sarılması için ölüyormuşum gibi davranmam gerekecekti. Aslında rol yapmama bile gerek kalmayacaktı, çünkü bir saniye daha uzak durursa cehennemde Şeytan'ın yerini almak üzereymişim gibi hissediyordum.

Ama yakında kendini bana atacaktı, bundan emindim.

"Senin için bir şeyim var," dedim ve son iki haftadır ona vermeyi ertelediğim bir paket anahtarı uzattım. Bu onun uzun zamandır istediği, aylardır uğruna çalıştığı bir hayaldi ve Tartarus'ta gereğinden fazla para kazanmasına rağmen hiçbir zaman bunu karşılamaya yetmemişti. Tamam, ihtiyacı olmayan milyonlarca ayakkabıyı almayı bıraksa muhtemelen binayı satın almaya yetecek kadar parası olurdu ama tadilatlarla birlikte yine de yetmiyordu.

Flora rekor bir sürede ayağa kalktı, anahtarları elimden kaptı ve onlara baktı. Yatarken biraz sıkışmıştım. O lanet kesik itiraf etmek istediğimden daha fazla acıtıyordu.

"Bunlar araba anahtarı değil." Sesi biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Hayır, ama araba istiyor musun?" Hareket ettiğim her saniye vücuduma yayılan acıya rağmen doğrulmaya karar verdim. "Eğer şimdi yola çıkarsak, bir saat içinde bir tane alabilirsin."

Flora kıkırdadı. O kadar tatlı ve sevimliydi ki acımı biraz olsun dindirdi. "Saat sabahın biri."

"Yani? Bazı insanlar tanıyorum."

Bana bakarken başını eğdi. "Hayır, Key. Beni şımartmayı bırak."

Bir elimi boğazına uzattım, onu kavradım ve dudaklarımız birbirine değene kadar onu kendime çektim. Kısa bir süre öpüştük, en azından içimdeki dürtüyü geçici olarak doyuracak kadar uzun değildi.

dudaklarından bir daha asla ayrılmayacaktı. "Seni şımartmaktan asla vazgeçmeyeceğim, sevgilim."

Flora içini çekti. "İyi, her neyse. Peki, anahtarlar?"

En iyi çabalarım bile dudaklarımı çekiştiren gülümsemeyi durduramadı. Nasıl tepki vereceğini çok merak ediyordum. Bildiğim kadarıyla Flora bunu kendisi ödemek istediği için kızacak mıydı? Ama biraz yardım o kadar da kötü değildi, değil mi? Ve yakında evlenecektik, yani onun hayalleri ne olursa olsun, onları gerçekleştirmek benim görevimdi.

Ayrıca, Flora'nın artık görgüsüz yüz adamın önünde dans etmek zorunda kalmaması daha çok hoşuma gidiyordu. Tanrı biliyordu ki Milo için de daha iyiydi, çünkü beni Tartarus'tan atmayacağı kesindi ve nişanlıma hoşlanmadığım bir şekilde bakarak beni kızdıran birini vurmama hiçbir şey engel olamazdı.

"Bunlar yeni stüdyo için."

Flora'nın gözleri fal taşı gibi açıldı, dudaklarından bir nefes kaçtı. "Yapmadın!"

"Oh, sevgilim, ben yaptım."

Gözleri yaşlarla doldu ve mutlu olduklarından emin olmama rağmen Flora'mı ağlattığım için kendimi vurmak istedim. Kimsenin onu ağlatmaya hakkı yoktu ve buna ben de dahildim. Hayır, özellikle de ben.

Eğer onun gözyaşlarına sebep olacak olsaydım -mutlu olanlar istisnaydı ama neredeyse sınırı aşıyordu- ceza olarak birinin bana işkence etmesini emrederdim. Onu ağlarken görmek zaten bir işkenceydi ama üzüntüsünün sebebi olacaksam daha kötüsünü hak ediyordum.

Flora çok sessizdi, gerçek bir tepki göstermedi ve bu beni endişelendirdi.

"Bana kızgın mısın?" diye sordum ve gözyaşlarını sildim.

"Üzgün mü?" Sesi gözyaşlarıyla tıkanmıştı. "Kai, bu birinin bana verdiği en güzel hediye..."

"O zaman nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece... Seni çok seviyorum." Yaramı unutarak kucağıma tırmanırken kolları boynuma dolandı. Milyonlarca kat bandaj sayesinde, vücudu benimkine biraz fazla sıkıca bastırıldığında sadece hafif bir sızı hissettim, ama müstakbel karımı kollarımda tutmak anlamına geliyorsa acıyı memnuniyetle karşıladım.

"Seni seviyorum," diye karşılık verdim, başının yanını öperek. "Ne istersen sevgilim, senindir."

"Teşekkür ederim."

"Sakın söyleme..." Derin nefes aldım ve iki kat daha ağır nefes verdim. "Bir şey değil."

EPILOG

Sonsuza dek

"kalbim bunca zamandır senindi"-Little Bit More, Suriel Hess

Kai Auclair

İki yıl sonra

Ofisimden hiç bugün çıktığım kadar çabuk çıkmamıştım.

Beş dakika önce, eşim bana herhangi bir bağlam olmadan canlı konumunu gönderdi. Aramayı denedim ama açmadı, mesaj göndermeyi denedim ama hiçbirini ulaşmadı. Zihnim akla gelebilecek her türlü kötü durumla çılgına dönmüştü.

En mantıklı sonuç Flora'nın kaçırılmış olmasıydı. Birisi onu bir süpermarkette rehin mi tutuyordu? Garip bir yerdi ama beni ölü görmek isteyenlerden her şeyi beklerdim. Ne kadar tuhaf olursa o kadar iyiydi.

Süpermarkete ulaştığımda, insanların ölüm korkusu yerine hala alışveriş yapıyor gibi görünmesi biraz kafamı karıştırdı. Birisi bir süpermarketi garip bir rehine durumuna dönüştürmeye karar verseydi, tüm binayı kapatırlardı.

Biraz panikle binanın içine daldım ve mümkün olan her koridora baktım. Karımı bulamadığım her dakika kalp atışlarım daha da hızlanıyordu.

Yaralandı mı? Lütfen, iyi olsun.

Sonunda, çoğunlukla boş olan şeker reyonunun ortasında, Flora yere oturdu ve elindeki iki pakete baktı.

Bir anda yanına gittim, paketleri elinden aldım ve iyi olup olmadığını kontrol etmeye başladım.

Flora güldü. "Merhaba, Key."

"İyi misin?" Onu gözlerimle buluşmaya zorlarken ellerim vücudundaydı ve yüzünü sarıyordu. İyi görünüyordu.

"Tabii ki öyleyim."

Kollarımı ona doladım, iyi olduğu için rahatlamıştım ama başına kötü bir şey geldiğine beni inandırdığı için biraz da sinirlenmiştim. Yine de daha çok rahatladım. Sonra derin derin içime çektim, vanilya dokunuşlu hipnotize edici çiçek kokusu sinirlerimi tekrar düzgün düşünmeme yetecek kadar yatıştırdı.

O iyiydi.

"Seni özledim," dedi sonunda onu tekrar bıraktığımda. Ayağa kalkmasına yardım ettim, ayağa kalkarken bile bir elimi kendi elimde tuttum.

"Bir saattir işteydim."

Flora bana gülümsedi ve kalbim ona duyduğum sonsuz sevgiyle daraldı. O gülümsemeyi görmeme her izin verdiğinde, dünyam dönmeyi bırakıyordu. Onun gülümsemesini görmek bir ayrıcalıktı ve bu gülümsemelerin tek bir tanesini bile asla hafife almayacaktım. Asla.

"Evet, ama bugünün zaten konuyla ilgisi yoktu." Programımı avucunun içi gibi biliyordu ve bu çok sevimliydі. Flora tam olarak hangi saatlerde müşterilerle toplantılarda olduğumu ya da ne zaman kısa bir mola verdiğimi biliyordu. Elbette bazen son dakika değişiklikleri oluyordu ama çoğunlukla ne zaman müsait olduğumu biliyordu. "Aslında alışverişi bitirdikten sonra çantaları benim için taşımanı istiyorum. Çok ağırlaşıyorlar."

Alışveriş arabasına baktım, dağ gibi yığılmış yiyecekleri görünce alnım endişeyle kırıştı. Şey, şeker ve giysi dağı. "Ne zamandan beri Walmart'tan kıyafet alıyorsun? Dior indirimi falan mı var?" Bu pek olası değildi. Karım da indirimde bir şey almaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Flora'nın nefesi kesildi. "Beni böyle aşağılamaya cüret etme!" Neredeyse hafif bir sızı hissedeceğim kadar sert bir tokat atarken eli koluma çarptı. "Onlar bebek kıyafetleri. Çok sevimli göründüklerini düşündüm."

Yanımdan geçmek istediğinde bir elimi beline koyup onu kendime çektim, sonra da boştaki elimle çenesini yukarı kaldırdım. "Sevimli mi?"

"Evet."

"Ne zamandan beri bebek kıyafetlerini sevimli göründükleri için alıyorsunuz?" Evde bir bebeğimiz bile yoktu, henüz bir bebek için de çabalamıyorduk. Bir yıldan biraz fazla bir süredir evliydik, bu yüzden sürekli ağlayan bir bebek yüzünden yarıda kesilmeden önce ikimize birlikte daha fazla zaman vermek için bir yıl daha beklemeye karar verdik, görünüşe göre onun ilgisine benden daha çok ihtiyacı olacaktı.

Ayrıca, Flora'nın dans stüdyosunu bitirmek çok uzun sürdü. Mükemmel olmasını istiyordu ve bu yüzden sonunda tatmin olana kadar zeminleri altı kez değiştirmek zorunda kaldık. Masrafları umursamadım ama yine de kendini kötü hissetti. Sonra duvarları yeniden boyadık, farklı duvar kağıtları koyduk ve onları tekrar yıktık çünkü denediğimiz her şeyin doğru olmadığını hissetti Flora. Aynalar ya çok büyük ya da çok küçüktü, bu yüzden bazılarını özel olarak yaptırdım. Flora yüksek teknoloji tuvaletler ve soyunma odaları istedi. Çok fazla şey vardı, bu yüzden biraz zaman aldı. Ancak stüdyo yaklaşık altı ay önce açıldı ve Flora hayallerini bir kez daha, bu kez bir bebek için bir kenara itmek yerine ona zaman ayırmak istedi.

Bu nedenle, eşimin sevimli görüldüğü için bebek kıyafetleri alması bu noktada benim için büyük bir bahane olmadıysa beni affedin.

Flora içini çekti, kollarımın arasında döndü ve onu yakalayacağımı bildiği için kendini bana doğru bırakmaya karar verdi. "Çok fazla soru soruyorsun, Key. Sanki... vay be, mutlu olmamı bile istemiyorsun."

"Bebek kıyafetleri seni ne zaman mutlu etti ki?" Onun mutluluğunun hayatımdaki diğer her şeyin üstünde olduğunu biliyordu,

Bu yüzden onunla bu konuda tartışmayacaktım bile.

"Yine mi bu sorular?" Başını arkaya yasladı ve bana baktı. "Beni hala seviyor musun?"

Yalan söyleyip hayır demek istedim ama fiziksel olarak ona olan sevgimi inkâr edemezdim. Bu gerçekten bir lanetti. "Sevdiğimi biliyorsun."

Flora dudaklarını büzdü, bir öpücük bekliyordu. Bazen dikkatimi bu kadar kolay dağıtabilmesinden nefret ediyordum ama birinin bunu yapabilmesi gerekiyordu ve o olduğu için mutluydum.

Ben de onu geri döndürdüm ve eğilip dudaklarımı onunkilere bastırarak skandal bir öpücük kondurdum. Bir elimle ensesini kavradım, ağzı açılıp dilim içeri süzülürken onu kendime çektim. Gülümsediğini, yanaklarının ısındığını hissettim ve bunca zaman sonra onu evimizin dışında her öptüğümde hala kızardığına inanamadım.

"Şekerin nesi var?" Genelde şeker yiyen biri değildi, en azından arabasındakilerden hiçbirini yemiyordu.

"İyi görünüyorlardı."

Garip davranıyordu, özellikle de nedenini öğrenmemi istemediği çok açıktı. Genelde Flora bana her şeyi anlatırdı, bu yüzden bilgi saklaması tuhaftı.

Bugün unuttuğum bir yıldönümümüz müydü? Olamazdı, Mayıs ayının sonuydu, olası bir yıldönümümüz yoktu.

Sanırım şimdilik sırlarla yetinmek zorundaydım. "Pekala, iyi görünüyorlardı."

Flora elini uzattı, ben de benimkini tutmak istediğini sandım ama elimi itip kendi elini uzatmaya devam edince bu işin nereye varacağını anladım.

"Cüzdanımı unutmuşum," dedi. "Tabii ki unuttun."

"Ona söyledin mi?!" Flora ve ben eve döndüğümüzde Ares sordu. Demek benden bir şey saklıyordu.

Flora'nın beş çantasını da yere bıraktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Bana ne söyledin?"

Kardeşim şimdi suçlu görünüyordu, olası bir sürprizi mahvettiğini biliyordu. Belki de mahvetmek yanlış bir terimdi, çünkü benden ne sakladıkları hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Davranışlarına bakılırsa, bunun ne kadar iyi bir sürpriz olduğundan emin değildim. Milyonlarca dolarlık borcu ödemek zorunda kalmak ihtimal dışı değildi. Flora alışveriş çılgınlıklarından birini yaparsa, bu kesinlikle bir olasılıktı.

Flora babasıyla ilişkisini tamamen kesti ve güven fonuna artık dokunmayı reddetti, bu nedenle teknik olarak borçlu olamazdı, çünkü alışverişe gitmek için kullandığı paranın çoğu benim banka hesabımdan geliyordu. İstese bile banka hesabım boşaltılamazdı.

Sonunda Lola koşarak merdivenlerden indi. "ONA SÖYLEDİN Mİ?!" Son birkaç basamakta ayağı takıldı ama Ares kendine zarar vermeden onu yakaladı.

Birkaç hafta önce Lola'ya nihayet biyolojik ebeveynlerinin öldüğünü söyledim ve o da bunu şaşırtıcı derecede iyi karşıladı. Tek söylediği sorun olmadığı, çünkü insanların her zaman öldüğünü bildiği ve onları hiç tanımadığı için gerçekten yas tutamayacağı oldu. Beni hala sevdiğini ve benden başka bir baba istemediğini söyledi. Bu bir rahatlamaydı ama yine de bundan daha fazla tepki vermesi gerektiğini düşündüm.

Şimdi onun duygularını bulmaya çalışıyoruz.

"Bana ne söyledin?" Tekrarladım, şimdi hafif bir öfke patlaması hissediyordum.

"Ben," diye başladı Lola, gözlerinde Ares'inkiyle aynı suçluluk duygusuyla bana bakarak. "İlk yabancımı mı öldürdüm? Evet. Bunu." Bana garip bir caz eli denemesi sundu. "Sürpriz."

"Sen yapmadın." Lola'ya silah verdiğim tek zaman onu izlemek için yanında olduğum zamanlardı. Bu yıl sekiz yaşına girecek olmasına rağmen hâlâ yedi yaşındaydı. Çok daha iyi olmadığını fark ettim. Lola hiç kimseyi gözetimsiz öldürmemişti, sık sık da öldürmezdi. Ve silahtan başka bir şey kullanmış olamazdı, çünkü ben

henüz ona bıçakları nasıl kullanacağını öğretmemiştir ama bu birkaç yıl daha olmayacaktı.

Flora içini çekti ve başını salladı. "Seni romantik bir randevuya çıkaracaktım. Sadece ikimiz."

Gözlerim kısıldı. Her hafta sonu romantik randevularımız olurdu ve genellikle onu dışarı çıkaran ben olurdum. "Bu kadar mı?"

"Hayır." Ellerimi ellerinin arasına aldı ve utangaç bir şekilde bana baktı. Korkmuştu. Flora ne zamandan beri benden korkuyordu? "Seninle paylaşmak istediğim bazı haberler var ama bundan pek hoşlanacağından emin değilim."

Tamam mı? "Kötü bir şey mi?"

Başını salladı, sonra başını salladı. "Ben... pek sayılmaz mı? Dürüst olmak gerekirse değişir. Yani, sanırım o kadar da kötü değil, ama kesinlikle kendi şartlarında olmasını tercih ederdin, ama olmadı, yani..."

"Sadece söyle, sevgilim." Aklıma başka -umarım yanlış- bir düşünce girerken gözlerim kapandı. "Başka bir eski sevgilini öldürdün ve şimdi o bizi tekrar öldürmekle mi tehdit ediyor?"

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Ares karım için, sonra Lola'yı kucağına aldı ve bizi biraz yalnız bırakmak için üst kata koştu. Neden benden daha çok şey bildikleri benim için bir muammaydı ama birbirlerinden hoşlandıklarını görmek beni mutlu etti.

Ares'in Flora'ya sandığımdan daha fazla güvendiğini, hatta kardeşi olarak kendisiyle dalga geçeceğimi düşündüğü için bana anlatmadığı sorunlarını ona anlattığını biliyordum. Elbette haklıydı.

Lola da ne zaman moda konusunda tavsiye istese Flora'ya sorardı. Karıma modadan daha fazlası için güveniyordu ve Lola'nın hayatımda sevdiğim tek kadını kabul etmesi beni çok rahatlatmıştı.

Yalnız kaldığımızda Flora bana gülümsemeden önce son bir kez derin nefes aldı. "Yani... Sanırım lafı dolandırmak işleri kolaylaştırmayacak, değil mi?"

"Neden birdenbire benden bu kadar korkmaya başladığını bilmiyorum sevgilim. Her ne ise, bir çözüm bulabiliriz."

"Bu bir çözüm gerektiren bir şey değil, umarım benim kadar seveceğin birini korumak için hayatının geri kalanını feda etmeni gerektiriyor."

Ne? "Bana köpek ya da başka bir hayvan evlat edindiğini söyleme."

"Ne yazık ki, hayatının geri kalanında onları korumak zorunda kalacağın kadar uzun yaşamıyorlar." Küçük, siyah çantasına uzandı ve küçük bir resim çıkardı, gerçekten yumuşak bir gülümsemeyle ona baktı, sonra "Hamileyim, Kai" diyerek bana uzattı.

Gözlerim elimdeki kâğıt parçasına takıldı, neyi gösterdiğine dair hiçbir fikrim yokken bir ultrason resmini okumaya çalışıyordum. Tamam, sanırım bir bebeği göstermesi gerekiyordu ama ben bunu gerçekten göremedim.

Önemli değildi.

Sözleri kafamın içinde yankılandı.

Hamileyim, Kai.

O hamileydi. Bebeğimize. Bizim bebeğimize. yaratıldı.

Flora'ya baktığımda gözlerinde yaşlar vardı. "Henüz bebek istemediğimizi biliyorum, hatta emin bile değilim-"

Onu yerden kaldırdım ve etrafımda döndürdüm. "Biz hamileyiz." Onu şiddetle öptüm ve kalbim göğsümden kopacakmış gibi hissetti.

"Evet, öyleyim."

"Uh-huh. Yaptığımız mükemmel küçük bir bebekle." Onu dikkatlice tekrar ayaklarının üzerine yatırdım, sonra önünde diz çöktüm. Elbisesini beline kadar yukarı ittim ve elimi karnına koydum.

Flora güldü ve bir elini saçıma soktu. "Zar zor gösteriyorum, Kai."

"Umurumda değil." Dudaklarımı karnına bastırdım. "Bebeğimiz her şekilde orada."

Sonunda Flora ve benim karışıma benzeyen küçük bir çocuğum olacaktı. Belki de siyah, kıvrıcık saçlı ve annesi gibi sevimli bir düğme burnu olan küçük bir kız. Kahverengi

ten, derin ve koyu gözler. Ya da küçük bir oğlan, yine aynı tanım çünkü küçük bir mini-Flora istiyordum. Aslında bunun bir önemi yoktu. Günün sonunda gerçekten istediğim tek şey bu bebeğin iyi olmasıydı. Onunla tanışacak, onu kucağımıza alacaktık. Onları sevmek.

Koruyuculuk kalbimi çoktan doldurmuştu. O çocuğu korumak için her şeyi yapardım, iyi olacaklarından, hiçbir şeyi kaçırmayacaklarından emin olurdum. Onları o kadar çok severdim ki, hayatlarında sevilmediklerini hissedecekleri tek bir gün bile olmazdı.

"Sen delisin." Karnını bir kez daha öptüğümde Flora daha sert güldü, sonra tekrar ayağa kalktı ve elbisesinin tekrar vücudundan aşağı düşmesine izin verdi.

"Delice," diye düzelttim. "Senin her bir parçana delicesine aşığım."

"Bebek konusunda mutlu musun?"

"Daha mutlu olamazdım."

Flora hayatımda ihtiyacım olan her şeydi. Bana bazen savunmasız olmanın kötü bir şey olmadığını göstermişti. Bana ışığın tadına baktırmış, bazen aşkın karanlık köşelerde sıkışıp kalmaktan çok daha iyi olduğunu göstermişti.

İşteki günüm ne kadar berbat geçmiş olursa olsun, eve, karımın yanına döndüğüm anda artık hiçbir şeyin önemi kalmadığını biliyordum. Başından beri önemli olan oydu. O ve küçük ailemiz. Ve bunu hiçbir şeye değişmezdim.

SON

Yeni sürümler, bonus içerik ve daha fazlası hakkında güncellemeler için iletişimde kalmak istiyorsanız, Bültenime abone olmak [için buraya](#) tıklayın!

TEŞEKKÜRLER

Laur'a: Ne hakkında konuştuğuma dair en ufak bir fikrim olmadan günün yirmi dört saati kitaplarla ilgili atıp tutmalarımı dinlediğin için teşekkür ederim.

Ve sıkıştığım da kitaplarım için fikir üretmeye çalıştığınız için teşekkür ederim. Fikirlerinizin çoğu teoride harika ama ben onları asla kullanamam. Bu, yardımınızı daha az takdir ettiğim anlamına gelmiyor.

Sizi çok seviyor ve takdir ediyorum!

Lisa'ya-Fransızca çevirilerde bana yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasan tamamen kaybolurdum!

Alfa/beta okuyucularıma yardımlarınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, bu kitap bu kadar iyi olamazdı!

İLETİŞİMDE KALIN

Yeni sürümlerden, bonus içeriklerden, benimle sohbet etmekten ve daha fazlasından haberdar olmak için beni sosyal medyada takip edin.

Instagram: [@authorjoelinafalk](https://www.instagram.com/authorjoelinafalk)

TikTok: [@authorjoelinafalk](https://www.tiktok.com/@authorjoelinafalk) Web
sitesi: www.joelinafalk.com

AYRICA JOELINA FALK TARAFINDAN

Dondurulmamış Dörtlü Serisi:

Dokuz Gün #1

Sekiz Hafta #2

Yedi Ay #3

Altı Yıl #4

Tartarus Kulübü Serisi:

Işığın Tadı #1

Karanlığın Tadı #2

YAZAR HAKKINDA

Joelina Falk mutlu sonla biten çağdaş ve karanlık romanlar yazıyor ama kitaplarına biraz acı katmaktan da çekinmiyor. Kelimelerin içinde kolayca kayboluyor ve yepyeni evrenler yaratmayı seviyor.

Gözleri bilgisayar ekranına veya bir kitaba yapışık olmadığında, kesinlikle rahatlatıcı şovunu yeniden izliyor veya okunacak bir sonraki kitap için sosyal medyayı araştırıyor.

Kitaplarının bonus içeriği için şu adrese gidin:
<https://www.joelinafalk.com/bonus-content>

Benimle irtibatta kalın!

WEB SİTESİ:

www.joelinafalk.com

INSTAGRAM:

www.instagram.com/authorjoelinafalk/

TIKTOK:

www.tiktok.com/@authorjoelinafalk